

АЛЕКС КОШ

ОГНЕНИЯТ ЛЕГИОН

Част 4 от „Занаятът“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2014

chitanka.info

ПРЕЛЮДИЯ

Странни времена настанаха за Империята на елирите. Неопределеността витаеше във въздуха, създавайки причудливи сплитания, вселяващи в хората паника и неувереност в утрешния ден. Новината за обявяването на война на Шатерския халифат беше логичен завършек на дългото чакане и от мнзина беше възприета по-скоро с облекчение, отколкото със страх. Прекалено дълго се проточи историята с безкрайните сблъсъци, заплахи и политически интриги между двете страни. Твърде желана беше войната за мнзина влиятелни хора от двете страни на границата. Толкова желана, че някои от тях значително ускориха настъпването ѝ, без да подбират методите си, защото външните конфликти бяха най-добрия начин за отвлечане на вниманието от вътрешните конфликти. А обстановката в Империята изобщо не предразполагаше към спокойствие — в столицата имаше няколко подозрителни смъртни случаи на аристократи, изненадващо неживите започнаха да напускат Великото гробище, а станалите съвсем безочливи Висши вампири правеха каквото си поискат в Пограничните райони. Какво да кажем за странния Орден, учреден от Висок дом Никерс за (кой би си помислил!) защита правата на нисшите вампири. Създаването му разбуни духовете в столицата едва ли не повече, отколкото новината за избухването на войната. Все пак войната беше някъде там, далече, а тайнственият Орден ѝ го къде е — във всеки град на империята, успешно приютяващ под уютното си крило нисшите вампири.

Тронът на Императора беше празен, но страната не остана без владетел. Получи се така, че временно това почетно място зае главен съветник Митис и въпреки че не всички бяха доволни от неговата политика, болшинството бяха съгласни за едно — в условията на предстоящата война беше невъзможно да си представят по-добра кандидатура. Пресметливият, хитър и далновиден аристократ умееше да взема трудни решения, а в този момент именно от това най-много се нуждаеше Империята. И първото решение на съветника беше

въвеждането на военно положение във всички градове, засилване на Патрулите и затягане на контрола по границите. Второто решение предизвика шок сред аристокрацията — съветникът отмени древната забрана за ограничаване заемането на държавни длъжности от Майстори. До този момент никой магьосник, независимо от произхода си, нямаше право да заема обществени длъжности. Империята се променяше, и далеч не всички бяха доволни от тези промени...

АКТ ПЪРВИ, ВОЙНСТВЕН

Нито един, дори и най-старателно обмисления план, не може да устои на реалността. Ето защо предлагам да зарежем всички тези тактически глупости и да атакуваме фронтално.

Военачалник.

Няколко минути преди да умре

Целта на всяка война е мирът. И знаеш ли, аз толкова обичам мира, че съм готов да воювам за него безкрайно.

Известен на всички

вампири

Войната си е война, но обяда е по график!

Редник

ДЕЙСТВИЕ 0

Да се каже, че Даркин се чувстваше неудобно, беше все едно да не се каже нищо. Преди да стане вампир, още като дете, той беше идвал в столицата, но си спомняше това пътуване съвсем смътно. Семейство Орио се занимаваше с отглеждане и продажба на домашни животни коани. Тези космати животинки, приличащи на кръстоска между лисица и мечка, имаха удивителната способност да променят цвета на козината си в зависимост от настроението на собственика. Заедно с миниатюрните размери тази удивителна способност правеше коаните любимци на столичните дами. Животинките бързо станаха атракция и скоро чакащите за сладките, непретенциозни откъм грижи, но невероятно трудно размножаващи се домашни любимци бяха заели графика за месеци напред. Но това беше после, а тогава баща му заедно с него и брат му пристигна в столицата да подпише много важен договор. Най-яркият детски спомен на Даркин беше площадът на Седемте фонтана — да се гледат причудливите фигури от вода беше просто невероятно, но най-много го заплени възможността да ги управлява. Той си игра с водните струи чак докато баща му не го свали от площадката, за да отстъпи мястото и на други желаещи. В този момент Даркин твърдо реши, че един ден ще стане Майстор. И може би наистина щеше да стане, ако веднъж не беше попаднал в ръцете на един Висш вампир. Даркин не видя лицето му, но много добре си спомняше острата болка в шията, предшествала тъмнината...

След толкова много години Даркин отново стоеше на площада на Седемте фонтана и се любуваше на играта на водните скулптури. Този път той не можеше напълно да се наслади на красотата на фонтаните. Нисшият вампир усещаше гнусливите погледи на хората около него, улавяше с острия си слух изразеното шепнешком недоволство на някои граждани. Доскоро правата на нисшите вампири в столицата са били силно ограничени — на тях им било строго забранено да се движат по улиците през деня и да се появяват в богатите квартали. През нощта градът се охраняваше от безликите същества, които убиваха всеки, който не носеше специален защитен амулет. Това позволявало

извършването на твърд контрол над живеещите в столицата нисши вампири и дори да се следи за придвижването им. Но не толкова отдавна Висок дом Никерс настоя за промяна на този закон, премахвайки всички ограничения за вампирите, което предизвика недоволство сред много жители на Лита.

Може би с използването на мехлем за защита на кожата от слънчевите лъчи Даркин щеше да избегне излишното любопитство, но заповедта звучеше съвсем ясно — в столицата униформата на Ордена трябва да се носи навсякъде и по всяко време. При това да се носи с гордост, което за нисшия вампир, отдавна забравил значението на тази дума, беше особено трудно. Разработена от най-добрите дизайнери на Лита, униформата на Огнения орден изглеждаше стилна и провокативна. Черният костюм от скъпа тъкан и тънката елегантна наметка с яркия знак на Ордена беше трудно да се пропусне в тълпата. На врата му висеше амулетът на Ордена с изображение на дракон, който също така беше и елементарен артефакт, позволяващ при необходимост да се издири собственика му. Картината се допълваше от качулка с вложено просто заклинание, перфектно предпазващо лицето на вампира от слънцето, така че най-накрая стана възможно да се отърве от омразната кожена маска.

— Кой е позволил на тези същества да се появяват по улиците посред бял ден?

— ... това е нисш вампир!

— ... защо стражата бездейства?

— Какво души наоколо?

Даркин хвърли един последен поглед към фонтаните, обърна се и тръгна по посока на бизнес кварталите. Именно там беше разположен новият клон на Ордена, който трябваше да оглави. Трудно беше да се каже от какво се беше ръководила госпожа Елиза, назначавайки на тази длъжност именно Даркин. Още от първия момент тази властна жена хвана изкъсо нисшите вампири, заставяйки ги да изпълняват безпрекословно нейните заповеди. Недоволните и мудните получаваха сурови наказания, и от това най-много от всички страдаше именно Даркин.

„Какво ли е трябвало да изтърпи Зак, щом го е отгледала такава злобарка? — размишляваше вампирът, докато крачеше с бързи крачки по улицата — Мен само за няколко дни едва не ме побърка. Но трябва

да призная, че ако не беше тя, Огненият орден едва ли щеше да бъде в сегашния си вид.“

На Даркин направо не му се мислеше какви усилия ѝ е струвало разрешението да открие филиал на Ордена в столицата. А колко пари беше вложила госпожа Елиза в това начинание — страшно е дори да си го помислиш. За много кратко време тази невероятна жена успя да промени съществено положението на нисшите вампири в Империята на елирите и дори да издейства увеличаване на правата им. До този момент многобройните ограничения, свеждащи вампирите до същества аутсайдери, бяха неизменни в продължение на стотици години. Затова пък сега в редиците на Огнения орден имаше около триста нисши вампира, готови на всичко за хората, осигурили им защита и нормална работа. Даркин не си правеше никакви илюзии и ясно осъзнаваше, че госпожа Елиза помага на вампирите съвсем не от добро сърце, а си беше направила много точни сметки, но това изобщо не намаляваше значението на спонтанно създадения Орден. Някои Високи домове покровителстваха Майсторите, други — търговците, трети — стражата, а Дом Никерс стана първият в историята защитник на правата на нисшите вампири.

„Така току виж скоро и бойни отряди ще започнем да формираме — размишляваше вампирът, стараейки се да не обръща внимание на недружелюбните погледи и подмятания на минувачите. — Ако, разбира се, Академията разреши да се използват забранени артефакти. Спомням си, госпожа Елиза накрая заплаши да създаде гилдия на нисши вампири-телохранители...“

Даркин вървеше из града, любувайки се на златни сгради с най-невероятна архитектура и периодично хвърляше по едно око на картата. Той не познаваше града и сериозно се притесняваше да не се загуби, но въпреки това постоянно се заяпваше, разглеждайки поредното творение на строители и Майстори. Освен това вампирът съжаляваше, че е дошъл твърде късно и не е успял да хване отварянето на многобройните маргаритки за улавяне на енергия, разположени по покривите на къщите. Разбира се, сега те също изглеждаха впечатляващо, но да види как разцъфват, и то по възможност отвисоко — това беше стара негова мечта.

„А ето и новото ми работно място!“ — изведнъж се сепна Даркин.

Купената за нуждите на Ордена сграда коренно се различаваше от пробутаната някога на Зак и компания Прокълната къща. Очевидно госпожа Елиза беше решила, че представителството на Ордена в столицата трябва да изглежда повече от авторитетно. Триетажната сграда може и да не се отличава с особени размери, но спокойно можеше да съперничи на жилищата на аристократите. Изящните златни украси и едва доловимите проблясъци на магическата защита се бяха превърнали в прекрасна рамка за знака на Ордена, състоящ се от извиващи се огнени езици.

След като се полюбува на сградата отвън, Даркин реши да продължи запознанството си с новата месторабота отвътре. Вратата сама се отвори пред него, явно не без помощта на някакво заклинание. Обстановката вътре изглеждаше чисто делова — нещо като просторна приемна с удобни дивани, няколко врати, вероятно водещи към кабинети, и мила секретарка, посрещнала Даркин с приветлива зъбата усмивка. Необичайно късо подстриганата кестенява коса обрамчваше красиво лице с остро любопитно носле.

— Здравейте. С какво може да ви помогне нашият Орден?

„Вече «нашият Орден» — възхити се Даркин. — А още няма и месец от неговото създаване.“

— Здравейте — малко смутено се усмихна той и отметна качулката си. — Предполагам, че аз съм вашият шеф.

Момичето го измери с насмешлив поглед, задържайки го малко на двата вечно пресни белега, пресичащи дясната му буза.

— А аз си мислех, че нашият шеф е ето тази дама.

— Каква дама? — не разбра вампирът.

Вратата на един от кабинетите се отвори и пред Даркин се появи госпожа Елиза. Скъпа черна рокля, прилепнала по едрата фигура, висока прическа и строго изражение — самата тя в целия си блясък.

— Най-накрая — раздразнено възкликна жената вместо поздрав. — Къде се губиш толкова време?

Разбира се, Даркин би могъл да ѝ отговори, че е пристигнал в столицата на собствен ход, а това отнема малко повече време, отколкото пътуването с телепорт, но реши да запази мълчание. За краткото време, прекарано под ръководството на главата на Дом Никерс, вампирът вече беше разбрал, че мълчанието се явява най-добрия начин да се избягнат многобройни усложнения.

— Имперските пътища ме подведоха — направи опит да се пошегува той.

Благодарение на заклинанията на Майсторите жителите на Империята никога не бяха се оплаквали от качеството на пътищата и от много други удоволствия в живота, съпътстващи развитието на магическия прогрес.

— Това е Мари — представи усмихнатото момиче госпожа Елиза. — Тя ще ти помага да координираш работата на Ордена в Лита. Мари отлично познава столицата и може да бъде много полезна при решаването на различни въпроси.

— Даркин — представи се вампирът и се обърна към госпожа Елиза: — Простете, но не ми е много ясно с какво точно ще се занимавам.

— Ще разбереш — махна с ръка госпожата. — А аз трябва да отида в Меск Дейн, има проблем с местната стража. Изглежда не са много радостни от появата на Ордена. Оставих ти там едни документи, разучи ги, преди да започнеш работа.

И преди Даркин да успее да формулира поне един от многото си въпроси, госпожа Елиза изчезна зад вратата, водеща към улицата.

— Ъ-ъ-ъ... — успя само да каже Даркин, разпервайки безпомощно ръце. — Тя излезе...

— Не се притеснявай — обади се Мари, виждайки объркването на вампира. — Няма нищо сложно в нашата работа, ще ти помогна да се справиш със всичко. На втория и третия етаж има жилищни помещения, после можеш да си избереш някое от тях, и ако имаш нужда от нещо, аз веднага ще поръчам.

Даркин още веднъж се огледа.

— Добре, жилище ще си избира малко по-късно. А къде е кабинетът ми? И имам ли изобщо?

— Разбира се — усмихна се вампирката. — Да вървим, всичко ще ти покажа. Ето тук е твоят кабинет, зад тази врата е отделът за намиране на работа, а там е стаята, в която са агентите ни.

Новоизпеченият началник на столичния отдел на Ордена отвори вратата и погледна в своя нов, и по-точно, първи в живота си кабинет. Просторната, светла стая с прозрачна стена, гледаща към малка градинка, изглеждаше много солидно. Оскъдната, но стилна обстановка само подчертаваше сериозността на обитателя на кабинета.

И на Даркин му беше много странно да се чувства господар на такъв кабинет.

После той и Мари отидоха в отдела за намиране на работа. Както обясни момичето, работещият тук млад мъж — вампир, разбира се — приемал запитванията на всякакви организации и след това подбирал подходящи работни места за обърналите се към Ордена нисши вампири. Сега този служител отсъствал по някаква причина, и Мари кой знае защо не може да обясни къде може да е отишъл.

— А всъщност колко вампира работят при нас? — уточни Даркин, когато той и момичето надникнаха в работната стая.

— Заедно с теб сме шест.

— Значи агентите са трима — направи проста аритметична сметка Даркин. — И къде са те?

— Предполагам са излезли по някоя служебна работа — не много уверено отговори Мари, като не забравяше да се усмихва сладко.

„Мисля, че започвам да разбирам в какво ще се заключава моята работа“ — с нотка на задоволство си помисли Даркин.

— А много вампири ли са се обърнали към вас за помощ?

— Ние отворихме само преди няколко дни — припомни Мари.

Вампирът изразително я погледна в очакване на продължението.

— И-и?

— И засега нямаме нито един клиент.

— Тогава по какви служебни работи отсъстват четирима наши служители?

— Кой ги знае — махна с ръка вампирката. — Но това звучи много по-лошо, отколкото: „Те са заети с важна работа“.

„С такава помощница и такива служители се очертават доста весели дни“ — тъжно си помисли Даркин и по навик докосна белега на бузата.

Връщайки се в кабинета си, той се настани в удобното кресло и започна да разпитва помощничката си за ситуацията в столицата и отношението на местните жители към нисшите вампири. Като се има в предвид, че Даркин по принцип никога не беше се интересувал особено от живота в столицата, разговорът се проточи доста дълго. По-голямата част от времето отиде за описание на цялостната политическа ситуация в Лита, работата на местната стража и взаимоотношенията между различните слоеве на обществото. Както вече знаеше Даркин,

на нисшите вампири разрешаваха да живеят в Лита, освен това семействата не се опитваха да се отърват от ухапаните, както това се случваше в Пограничните райони. Тук се смяташе за лош тон и не се насърчаваше. За разлика от другите градове в Империята, столичните жители се грижеха много за своята репутация и се държаха много покоректно. В същото време отношението към нисшите вампири оставаше все така гнусливо, както и в другите градове. В допълнение, на вампирите беше строго забранено да се появяват по улиците през деня без специално разрешение. Освен това, според слуховете, много вампири не оставали при семействата си и не напускали столицата, а предпочитали да живеят в мазетата и канализацията на града. Стражата периодично провеждала хайки, но всъщност никой не забранявал на вампирите да живеят в подземните тунели, стига да не се намесват в живота на хората и да не се показват пред очите им. Освен това често именно вампирите следели за състоянието на канализацията. Не, самият водопровод се защитавал от цял арсенал заклинания, но съпътстващите помещения също изисквали определени грижи.

За канализацията Даркин имаше собствена информация, получена от първа ръка. Преди заминаването за Лита вампирът имаше сериозен разговор с Алиса, която го помоли за лична услуга — да се свърже с вампирите от клана Ноос, живеещи дълбоко навътре в канализацията, и да им предложи сътрудничество с Ордена при най-благоприятни за тях условия.

— Мари, тук някъде няма ли случайно карта на канализацията?

— Какво? — изненада се вампирката. — Доколкото знам, не... Госпожа Елиза ти остави някакви документи на бюрото, като каза да ги прочетеш при първа възможност. Може би там има?

„А, да, документите“ — спомни си Даркин.

Вампирът намери с поглед доста издута папка.

— Аха, благодаря, сега ще погледна.

След като приключи разговора с Мари, той си поръча храна и започна да изучава документите. Повечето от тях бяха най-различни полезни контакти — всички, чиято помощ би могла да е полезна в работата на Ордена — стражи, търговци, няколко служители на държавни служби и няколко непознати, но явно значещи нещо имена. За немалка изненада на Даркин, наред с другите документи имаше и

карти на канализацията. Отне му половин час, за да се ориентира в съответствие с инструкциите, дадени му от Алиса, и да избере най-оптималния път, за да не скита в продължение на часове през подземните канализации. А и изобщо не беше сигурно, че дневните вампири ще го посрещнат с отворени обятия. Вярно, в краен случай ще има с какво да им се противопостави...

Вампирът внимателно докосна пръстена, подарен му от Зак преди заминаването. Разбира се, той знаеше колко опасно беше да се използва този артефакт, но ако възникне наистина опасна ситуация, пръстенът ще бъде последният му шанс.

Мари се втурна в кабинета на Даркин, откъсвайки го от изучаването на канализационните планове.

— Имаме гости!

Вампирът вече беше свикнал с милата усмивка на момичето, затова веднага забеляза драматичната промяна — Мари изглеждаше много уплашена.

— Кой?

— По-добре виж сам.

— Добре — Даркин стана от масата и решително тръгна към приемната. — Да видим кой така те е... впечатлил с появата си.

Влизайки в приемната, вампирът направи още няколко крачки и спря. И не толкова от изненада или страх, а защото просто нямаше къде да отиде. Цялата приемна беше задръстена от огромни каменни тролове.

— Ами... добре дошли — бързо се окопоти вампирът. — С какво може да ви помогне Ордена?

Разбира се, Даркин беше чувал много неща за троловете и дори познаваше Гръм — огромният собственик на ресторант, подозрително приличащ на представителите на тази раса. Но толкова количество каменни фигури, натъпкани в малка стая, беше наистина изнервящо. Особено в светлината на факта, че Ордена беше създаден да помага единствено на нисши вампири и нямаше никакво отношение към посетителите. Освен това, доколкото знаеше Даркин, троловете не живееха в човешките селища и със сигурност не се появяваха в столицата. Каменните здравеняци не ги харесваха не само заради физическата им мудност, но и заради психическата — те имаха изненадващо уязвимо самолюбие. Ако някой трол по някаква си,

известна само на него, причина стигна до заключението, че му се подиграват или се шегуват за негова сметка, той лесно може да изпадне в ярост и да попилее всичко наоколо. Собственикът на ресторанта в Крайдол беше странно изключение и се отличаваше с изненадващо спокоен нрав и нетролско спокойствие. А и честно казано, изглеждаше по-скоро като нормален човек — никаква каменна кожа, само огромни размери и свръхчовешка сила. Никой не знаеше със сигурност дали е трол или не, а да задават подобни въпроси... Нямахме такива глупаци.

Именно мисълта за неочакваните им пристъпи на ярост изплаши Даркин особено много — ако такава тълпа реши да се развихри, от представителството на Ордена ще останат само руини.

— Мари, скрий се в кабинета ми — тихо каза Даркин.

Вампирката с видимо облекчение отстъпи зад гърба му.

— Дойдохме да помолим за малка услуга — каза един от троловете, явно водачът. Той се отличаваше от останалите по смисленото си изражение на каменното лице и наличието на нормални човешки дрехи — панталони и тениска, а не обичайните набедрени препаски.

— Да изискаме! — раздаде се от тълпата.

— Да, да изискаме!

Неподвижните каменни фигури дори вдигаха скандали някак вяло и мудно. Въпреки това, ако Даркин можеше да пребледнее, непременно щеше да го направи. Въображението му вече рисуваше картина на причинения от троловете погром, но вампирът се справи с объркването и отговори честно:

— Ордент е създаден да помага само на нисши вампири. Съжалявам, но едва ли можем да ви помогнем с нещо.

Тролът в дрехи замълча за известно време, с което още повече изнерви Даркин.

— Първо изслушайте молбата ни — реши най-накрая водачът. — Това нали няма да ви затрудни?

На Даркин му се стори, че в гласа на трола се прокраднаха подигравателни нотки. Всъщност, за какво затруднение можеше да става дума, когато за това те молят десетина трола?

— С удоволствие ще ви изслушам — бързо отговори вампирът. — Нека да отидем в кабинета ми... — той погледна със съмнение към

вратата, определено по-малка от размера на троловете. — Въпреки че... По-добре да поговорим тук.

— Казвам се Догрон, аз представлявам общността на троловете, живеещи в столицата. По-точно, представлявах я доскоро, тъй като всеки момент тя ще прекрати съществуването си.

— В столицата живеят тролове? — приглушено хлъцна Мари от кабинета.

Даркин също никога не беше чувал за подобно нещо, въпреки че какво ли би могъл да знае за живота в столицата?

— Аз не съм местен — леко виновно каза вампирът. — Бихте ли ми обяснили малко по-подробно що за общност е това? И какво работят... са работили троловете в столицата?

— Както и на нисшите вампири, на нас ни е забранено да се появяваме по улиците през деня. През нощта охраняваме складове, магазини и други подобни обекти в случаите, когато собствениците искат да икономисат от скъпите защитни заклинания. Нашите услуги определено са по-евтини. Макар никой да не афишира, че работи с нас — кой би искал да си признае, че няма средства за нормална охранителна система? Освен това много от нашите клиенти не горят от желание да ползват услугите на Академията за защита на собствеността си.

— Значи, общо взето, работите със съмнителни личности? — предположи Даркин. — Лихвари, крадци и така нататък?

— С какво се занимават тези хора не е наша работа — отвърна тролът. — Ние съвместно изпълнявахме задълженията си, докато не се намеси вашият Орден.

— Какво сме направили? — вдигна вежди Даркин.

— Главата на Дом Никерс е получил разрешително нисшите вампири да работят като охранители.

— Получила — по инерция го поправи вампирът.

„Бързо действа госпожа Елиза — за пореден път се изненада Даркин. — Съвсем наскоро обсъждахме тази възможност, а днес Орденът вече има разрешение да работим като охранители и бодигардове. Не е зле.“

— И какво толкова? Не ви ли харесва здравословната конкуренция?

— Здравословна? — изръмжа гневно тролът — Кой може да се конкурира с Висок дом Никерс? След изтичането на нашите договори никой няма да ги поднови, вместо тролове ще предпочетат вампири, които работят под покровителството на Висок дом.

— Е, просто малко ще намалеят приходите ви — сви рамене Даркин. — Сигурен съм, че много хора по една или друга причина няма да искат да се обвързват с вампири и Висок дом Никерс.

— Отначало и ние така си помислихме — съгласи да тролът. — Само че градската управа толкова увеличи данъците за нечовеци, че парите просто не ни стигат. А не можем да живеем в канализацията като вампирите — по очевидни причини.

— Съжалявам — сви рамене вампирът. — Но с какво мога да ви помогна аз? С парите и самите ние сме зле. Освен това, както разбирам, също ще трябва да плащаме увеличения данък.

— Стига си се подигравал! — ядосано ревна тролът. — Много добре знаеш, че този данък не касае Ордена!

„Можеше и сам да се досетя. Ама че хитруша! — възхити се Даркин. — Всичко е изпипала! Госпожа Елиза е издействала за нисшите вампири разрешително за работа като охрана, което им позволява да заемат нишата на троловете. Сега всички Високи домове ще трябва да прибегнат до услугите на Ордена, а на каменните момчета им остава да се върнат по селата си, забравяйки за работа в столицата. Но изглежда, че те изобщо не искат да го направят.“

— И така, какво всъщност искате? — попита Даркин, макар вече да се досещаше какъв ще е отговорът.

— Искаме да се присъединим към Огнения орден.

— Не съм сигурен, че това е възможно.

Догрон се усмихна криво:

— А ако си помислиш?

— Колкото и да мисля, аз така или иначе не съм упълномощен да вземам такива решения.

— Тогава намери някой, който е упълномощен.

— Това ще отнеме време — предупреди вампирът.

— Ние не бързаме — увери го тролът.

Догрон се отпусна тежко на земята, карайки бедния под да изскърца от напрежение. Останалите тролове веднага последваха примера му, като почти едновременно седнаха на задниците си.

Зад гърба на Даркин Мари тихо ахна.

— Трябва да ви помоля да напуснете — твърдо каза вампирът, окопитвайки се бързо.

— А ако откажем?

— Тогава ще ви принудя да го направите.

Обикновено доста сдържаните по отношение на емоциите тролове посрещнаха самонадеяното изявление на вампира с дружен смях.

— Ще рискуваме — избоботи Догрон.

Даркин прокара ръка по пръстена.

— Последно предупреждение.

Той самият не знаеше как точно действа този артефакт. Зак му каза, че най-важното е правилната настройка. Разбира се, говореше за ярост, гняв и прочие близки за всеки вампир емоции. Даркин не чувстваше нищо подобно към троловете, по-скоро бе леко раздразнен и недоумяващ.

— Давай, дребосък, изгони ни оттук — подигравателно предложи Догрон.

— Няма да си цапам ръцете — сви рамене вампирът. — Просто ще извикам стражата.

Той пристъпи към изхода, възнамерявайки да заобиколи троловете покрай стената, но Догрон изненадващо пъргаво за такава каменна грамада скочи и го сграбчи за ръката.

— Няма да стане.

— Махни си ръката — изсъска Даркин.

Странно, но вампирът едва сега забеляза, че на трола му липсваха два пръста.

— Иначе какво?

— Махни я!

Вампирът дори не забеляза как раздразнението му отстъпи място на гнева. Неочаквано избухналата емоция предизвика болка в ръката и виолетова светлина, излизаща от пръстена-артефакт. Виолетовото сияние се предаде от ръката на вампира към ръката на каменния трол, стигна до рамото му и с ярко избухване я превърна в пясък.

Тролът застина за миг, не можейки да повярва на случващото се, а след това изрева от болка.

— Предупредих те — ядосано извика вампирът. — Вдигайте си каменните задници и изчезвайте отгук!

Троловете започнаха да се изправят с явното намерение да нанесат същия погром, от който се страхуваше Даркин, но загубилият ръката си водач ги спря с вик:

— Спрете!

Изглежда не беше особено притеснен от загубената ръка, а и кръв не се виждаше. Вампирът разсеяно си помисли, че и идея си няма как точно е устроен организъмът на покритите с камъни същества. Или не покрити, а състоящи се изцяло от него? Но тогава и мозъкът им би трябвало да е каменен... Глупост някаква.

Междувременно Догрон се взе в ръце, или по-скоро в ръка, така да се каже.

— Добре, да не усложняваме нещата — проговори бавно. — За отговор ще се върнем утре.

Каменоглавите безмълвно напуснаха резиденцията на Ордена, подчинявайки се на предводителя си. Очевидно случилото се беше голям шок за тях, досега се смяташе, че троловете не се влияят пряко от магията. Даркин и сам не можеше да повярва на това, което току-що направи.

— Страхотен си! — възхитено зачурулика Мари. — Толкова уверено говори с тях, а след това — бум! И му откъсна ръката! Страхотно!

— Невероятно — промърмори Даркин, като мислено се опитваше да разбере колко дни, седмици или месеци от живота си загуби за тази малка демонстрация. Зак много подробно му беше обяснил колко опасно е да се използва този артефакт и каква вреда може да нанесе на организма.

Докато Мари тичаше към изхода, за да се увери, че троловете са си отишли, Даркин се върна в кабинета и сериозно се замисли за създалата се ситуация. Какво би казала за това госпожа Елиза? Вампирът познаваше отскоро тази властна жена, но вече можеше да предскаже поведението ѝ и някои нейни постъпки. И на практика не се съмняваше, че в този случай представителката на Висок дом Никерс би направила всичко, за да привлече троловете на своя страна и да ги накара да работят за благото на Империята. За благото на Империята в името на Дом Никерс или обратното... няма значение. Всъщност дори

Орденът до този момент да не беше работил с троловете, това можеше да стане наистина изгодно споразумение. Освен това на Даркин много му се искаше да направи нещо полезно за хората, помагачи на нисшите вампири, като внесе своя дан в развитието на Ордена, така да се каже.

Докато размишляваше и бавно подреждаше оставените от госпожа Елиза книга, неочаквано погледът му попадна на думата „трол“ в един от документите.

— Интересно...

Колкото повече четеше, толкова повече се изумяваше. Изглежда, че госпожа Елиза беше предвидила и появата на троловете в Ордена! Пред Даркин лежаха вече готовите договори за тролове, а също така и документи, разширяващи интересите на Ордена до други раси освен вампирите.

„Колко усложнения можеха да бъдат избягнати, ако бях прегледал всички документи до края — хвана се за главата Даркин. — И защо госпожа Елиза не ме предупреди предварително за идеята си?! Макар че няма какво да се оплаквам, нали тя съвсем ясно ми каза първо внимателно да се запозная с всички документи. Просто троловете дойдоха преди да успея да го направя...“

— Мари! Направи ми чаша као! — извика Даркин и доволно се облегна назад в стола. — И на себе си направи! Ще празнуваме началото на продуктивната съвместна работа!

ДЕЙСТВИЕ 1

Следващите няколко дни след завръщането ми от Царството на вампирите минаха в безкрайни ядове. Новината за обявяването на войната с Шатерския халифат, противно на всякаква логика, не предизвика никакви вълнения в Крайдол, но пък на нас ни осигури много главоболия. Първо, неочаквано се установи, че във форт Скол отива не само нашата петорка, а и всички третокурсници. Не знам как, но леля Елиза веднага успя да сключи договор с Империята за подновяване работата на Патрулите от нисши вампири, но вече не като част от програмата на Академията, а като инициатива на Огнения орден. Освен това политиката на Империята спрямо нисшите вампири, не без участието на същата тази леля, значително се смекчи, а на Академията ѝ остана само да си гризе ноктите от яд, че е изтървала толкова изгоден договор. В резултат на това моите приятели трябваше да отделят цялото си свободно време за уреждане на всички проблеми на Ордена и на наново създадените Патрули от вампири. Не че това беше тяхно задължение... просто на моята леля много трудно се отказваше.

Второ, в Крайдол неочаквано пристигна комисия от Академията, чието първо желание бе да ни изгони от Прокълнатата къща. Тъй като тя поначало беше определена като място за настаняване на Патрула, всички разходи по възстановяването на сградата бяха поети от Академията. Разбира се, идеята да се разделим с мястото, където се намираше входа към Великата библиотека и беше разположен Фонтанът на съдбата, на нас съвсем не ни хареса. Така че сигурно щяхме да се разделим със старателно възстановения дом, ако неочаквано не ни се беше притекъл на помощ началникът на стражата Витор, който се оказа стар приятел на леля Елиза. Той заяви, че къщата е била дадена на Академията само за временно ползване, но фактически все още е собственост на града. И тук аз за пореден път се убедих колко е полезно да се поддържат добри отношения с леля — тя някак си успя да купи Прокълнатата къща със задна дата! Наложих се само да покрия разходите на Академията за ремонт и сградата вече

беше част от собствеността на Висок дом Никерс. Наред с редица други сгради, купени за откриване на офиси на Ордена във всички градове на Империята. Моята спонтанна идея изведнъж толкова се беше харесала на леля ми, че тя започна наистина колосална дейност. Мисля, че тази властна жена веднага видя всички възможни ползи за Дом Никерс и сега развиваше дейността на Ордена по известен само на нея сценарий. Дори да си представя не можех, че е възможно за толкова кратко време да се променят толкова много от законите на Империята. Непоклатимите закони се пренаписваха буквално в движение в съответствие с плановете на пробивната ми леличка. Ако леля Елиза отговаряше със същото усърдие и на въпросите ми за моето семейство, тогава щастието ми нямаше да има граници. За съжаление, когато се опитвах да говоря за родителите си и за блокирането на способностите ми, леля веднага сменяше темата или изчезваше, оправдавайки се със спешна работа. Историята на семейството ме интересуваше и в светлината на странното послание, получено в замъка на Бойния клан. От него излизаше, че полуделият Майстор, предишният собственик на Прокълнатата къща, е мой роднина, може би дори е самият брат на баща ми, на когото съм кръстен. Тази тайна все още ми предстоеше да разгадая...

И на трето място, моят проблем с внезапната загуба на способностите. Изцяло и безусловно. Велес дни и нощи се рови в библиотеката, опитвайки се да намери някакво решение, но изводът беше един — черепът беше взел своето и нямаше да го върне. От този факт настроението ми изобщо не се подобряваше, особено в светлината на предстоящото заминаване към форт Скол. Много скорошно заминаване...

— Още колко време остана? — попита Чез, протягайки се сладко в креслото.

— Сякаш не знаеш — изсумтя Алиса. — Два часа.

Вампирката се беше разположила удобно на подлакътника на съседното кресло и бавно отпиваше као. Ние с Чез, Алиса и Велхеор почивахме в очакване на братя Викерс, наслаждавайки се на последните мигове свобода и живителни глътки гореща напитка. Едва ли във форта щяха да ни гледят с елитни напитки...

— След два часа вече ще бъдем дребна частица от най-сложното сплитане на магията на кръвта, наречено „война“ — издекламира

Велхеор.

Говорейки за нашата петорка, наум добавях и шести участник в предстоящото пътуване — Велхеор. Друго можеше и да пропусне, но война просто нямаше как.

— Не искам да бъда дребна частица — намръщи се Чез.

— Колкото по-дребна частица си от войната, толкова по-добре за теб — уверих приятеля си. — Лично аз бих предпочел изобщо да нямам отношение към нея.

Чез се засмя:

— И това ми го казва повелителят на мъртъвците, разрушил замъка на бойния клан.

— Ох, не ми го напомняй — намръщих се аз. — А и замъкът си беше цял, когато си тръгнахме, не преувеличавай.

Алиса успокоително ме погали по рамото.

— Може пък Велес да намери начин да се отървеш от черепа?

Неволно посегнах към висящия на колана ми артефакт, но веднага отдръпнах ръката си. В последно време имах много трудности с това чудо. Търсенето на информация във Великата библиотека не даде никакъв резултат и се наложи ние да правим собствени опити — опитахме се да унищожим артефакта, за да прекъснем връзката, която ме свързваше с него, или да я прехвърлим на някой друг. Но всичко беше напразно — артефактът се оказа костелив орех, както буквално, така и в преносен смисъл.

— Като стана дума за черепа... — Алиса някак подозрително силно стисна рамото ми. — Ти каза, че черепът отнема най-ценното на един човек в замяна на възможността да ползва силата му, нали?

— Това не го казах аз, а Велес — уточних спокойно. — Черепът на некроманта Не-знам-си-кой незнайно как се е появил при нас от друг свят. В него са концентрирани всички знания и умения на стария некромант. И да, в замяна на тази чудовищна сила артефактът отнема най-ценното. В моя случай това се оказа способността ми към Занаята.

Алиса внимателно ме погледна в очите и тихо попита:

— Значи за теб това е най-ценното?

Чез изразително прекара пръст през гърлото си, намеквайки ми за предстоящите проблеми.

— Е, така е решил артефактът — отговорих неуверено.

— А аз защо си мислех — мно-ого бавно започна вампирката, — че за теб най-ценното съм аз.

„Кхъ, ето какво е имала предвид! — загрях със закъснение. — Ох, тази женска логика...“

— Разбира се, за мен ти си най-ценното нещо на света — казах бързо. — Кой го знае какви съображения си има този артефакт...

— Да бе, измисляй си сега — нацупи се Алиса.

— Ох, Алиса. Искаш да кажеш, че ако артефактът беше взел от мен любовта ми към теб, тогава всичко щеше да е наред? Щеше ли да си доволна?

— Не, но...

— Алиса! — неочаквано рязко извика Велхеор. — Стига си пилила мозъка на момчето!

Вампирката веднага замълча, по-скоро от изненада, отколкото от угризения на съвестта. И аз самият не знаех какво да кажа, поразен от застъпничеството на Велхеор. Впрочем, той бързо се поправи...

— Повярвай ми, Зак мисли само за теб, дори на бившата ми съпруга устоя.

— Какво значи „устоя“? — опасно се намръщи Алиса. — Имаше ли някакви попъlzновения от нейна страна?

Когато разказвах на приятелите си за приключенията в земята на вампирите, някак си не споменах за прекомерния интерес на госпожа Итания към моята скромна персoна. Затова пък Велхеор не пропусна да го каже на Алиса, при това избра най-подходящото време. Оставаше само да кажа на вампирката за неочакваната нощна целувка, и във форт Скол щяха да ме доставят на части.

— Е, прояви някакъв интерес към мен — признах неохотно.

— И защо разбирам за това чак сега? — бавно произнесе вампирката.

Усетих приближаването на бурята, но тази магия за „време“ още не бях я изучил, така че ми оставаше само да се хвана по-здраво и да опитам да издържа изблика на първичната стихия.

— Отдавна бях забравил — направих последен опит.

— Ах, ти! — изкриви се в презрителна гримаса Алиса. — Забавляваш се и още на следващия ден нищо не помниш? Колко мило.

Изглежда благодарение на Велхеор нашето дългоочаквано помирение отиде на дракона под опашката.

— Нищо не се случи! — проплаках чистосърдечно.

Чез демонстративно завъртя пръст в слепоочието си, облегна се назад в креслото и с ехидна усмивка започна да се наслаждава на кавгата ни.

— Но сигурно ти се е искало — веднага се вкопчи в думите ми вампирката.

„Да бе, направо ме е обсебила“ — помислих саркастично, но не посмях да го кажа на глас. Всъщност предпочетох да се върна в първоначално избраната стратегия на глуха и мълчалива отбрана.

— За какво изобщо ти е дотрябвала тая дърта вещица? С какво съм по-лоша от нея?!

— Ей! — реагира Велхеор. — По-внимателно с определенията, за тази „дърта вещица“ съм се женил четиридесет и седем пъти.

— Колко?! — едновременно подскочиха Чез и Алиса.

Не чак толкова отдавна и аз самият бях шашнат от удивителните брачни игри на висшите вампири.

— Алиса, ако ще правиш подобни сцени, и твоят личен живот също ще се насочи в посока на количеството, а не на качеството — наставнически каза Велхеор. — Ето ти моя отговор: ако Зак имаше нещо с бившата ми жена, сега щеше ли да седи тук жив и здрав?

Погледнах изненадано към вампира:

— В какъв смисъл?

Той ме дари с фирмената си усмивка.

— Сам се сети.

Никога не можех да определя кога Велхеор се шегува и кога говори напълно сериозно. И имах подозрението, че е по-добре да не научавам.

Алиса ме хвана за ухото и ме обърна към себе си.

— Ти нали нищо не си имал... с тази?...

— Нищо, кълна се — отговорих искрено.

— Погледни ме — вече без злоба продължи Алиса, пускайки ухото ми. — Ако разбере за нещо подобно...

— Нещо като срещата с офицер Девлин? — попитах невинно.

— Аз вече ти обясних...

— Така й се пада! — доволно възкликна Чез. — Алиса, ти, разбира се, си страхотно момиче, но понякога се държиш напълно неадекватно. Който е съгласен с мен — да вдигне ръка.

Ние с Велхеор почти едновременно вдигнахме ръце. Миг по-късно вдигнах и втората си ръка, за по-голямо мнозинство.

— Ама че сте — изсумтя Алиса. — Всичко обръщате на шега...

— По-добре да го обръщаме на шега, отколкото на скандал — наставнически каза Велхеор.

Критичният момент отмина и ние отново се върнахме към обсъждане на бъдещите планове. Всичко се свеждаше до факта, че ни предстоеше да се върнем към изучаването на Занаята и тънкостите на войната. Имахме съвсем смътна представа как точно изглеждат мащабни бойни действия с използване на бойни заклинания, но подозирахме, че за това ще се изисква прецизно съгласуване на действията. Не в рамките на петорката, както тренирахме досега, а между десетки и дори стотици групи като нашата. И точно тук започваше интересното, защото по време на практиката нашата петорка неочаквано се превърна в двойка. Към настоящия момент само Чез и Алиса можеха пълноценно да ползват Занаята. Невил „прегоря“, на мен черепът ми взе способностите, а Наив вече почти се беше превърнал в нисш вампир и бъркаше на всяко заклинание. Така че, честно казано, не разбирах особено с какво можем да бъдем полезни на бойното поле. Но заповедта си беше заповед, а и освен това в Академията никой не знаеше за моите и на Наив проблеми. Във форт Скол ще се изненадат, когато се появим в този състав, че и с Велхеор в добавка.

— На теб така или иначе ще ти се наложи да разкажеш на някого за този артефакт — сякаш четеше мислите ми Алиса. — Как иначе можем да обясним внезапната ти загуба на способности?

— Прегорял съм — свих рамене.

— Разбира се, може и да излъжем — съгласи се вампирката, — но може би все пак трябва да кажеш истината на някой? Майсторите много по-добре от нас са запознати с артефактите и кой знае, възможно е да успеят да ти помогнат.

— Съгласен съм — присъедини се Чез. — Само че как да определим на кого можем да се доверим и на кого не можем? Преди бих предложил да кажем всичко на чичо ти, но сега... не знам.

— Какво всички сте се нахвърлили върху Ромиус? — насмешливо попита Велхеор. — Та той е добродушен и отстъпчив, а такива не стават престъпници.

„Да, желязна логика извади нашия престарял вампир“ — не без сарказъм си помислих аз.

— Нали ти казах какво е видял и чул Кейтен...

— Младежът сигурно грешно е разбрал — сви рамене вампирът. — А може и самият той да е заговорник. Млад, амбициозен — такива често се включват в съмнителни мероприятия — той ме погледна многозначително. — Точно на вас ли да го казвам?

Аз засрамено замълчах. Все пак идеята ми с Ордена наистина изглеждаше много съмнително, особено като се има предвид явното негативно отношение на Империята и Академията към нисшите вампири. На практика новата политика на нашия Дом стана предизвикателство за обществото.

— Тоест ти смяташ, че на чичо ми може да се вярва?

— Смятам, че първо трябва да си поговориш с него.

Подозрителното добродушие на Велхеор смути не само мен.

— А ако той все пак е заговорник? — обади се Чез.

— Тогава Зак трябва да го убие — сви рамене вампирът.

— Защо пък аз?

— Това е семейна работа — основателно отвърна вампирът.

„Какво пък, може и да е прав — бях принуден да призная аз. — Разбира се, не за убийството. Но с чичо наистина трябва да поговорим, току-виж Кейтен наистина е сгрешил.“

Скоро към нас се присъединиха Невил и Наив. Двамата братя буквално грееха от щастие, въпреки загубените способности. Невил най-накрая намери общ език с друидката, а Наив толкова беше влюбен в спасеното от нас момиче, че приемаше преобръщането в нисш вампир като логично продължение на връзката. Дори загубата на способностите към Занаята не го притесняваше особено, всъщност Наив изобщо не обръщаше внимание на това.

— Как върви? — полюбопитства Невил.

— Супер — ухили се Чез. — Тъкмо гледахме поредната театрална постановка „Зак и Алиса: трудностите на семейния живот“. А иначе нищо ново.

— И какво постоянно се карате? — с обезоръжаваща прямота попита Наив и, без да дочака отговор, продължи: — Ето ние с Ленис никога не се караме.

— Ние с Натали също — не пропусна да налее масло в огъня червенокосият ми приятел.

— Вие просто нямате време за това — озъбих се аз. — Виждали сте се само няколко пъти.

— Не, просто имаме мозък — не остана по-назад Чез.

Алиса изсумтя, изразявайки силно съмнение в думите му.

— Момчета, успокойте се — с усмивка помоли Невил. — Кавгите и недоразуменията са естествени спътници във всяка започваща връзка.

Ние с Чез веднага се обърнахме към него.

— А ти защо си толкова щастлив? Не само, че загуби способности, но и днес тръгваш за форт Скол, оставяйки Мелисия с онзи подозрителен „стар приятел“.

— Аз й вярвам — още по-широко се усмихна Невил.

„О, да! — едва не избухнах в смях аз, но запазих мислите за себе си. — А кой последните две седмици полудя от ревност и почти се премести да живее в квартала на друидите? Не на мене тази доверчивост...“

— Освен това Херион замина за Древната гора, а аз оставам тук — продължи Викерс старши.

— Наистина ли?! — подскочихме всички.

Той се усмихна извинително.

— Способности така или иначе нямам. Деканът реши, че тук ще съм по-полезен.

Това обясняваше защо беше толкова щастлив — съперникът му, стар приятел на Мелисия, си заминава, а Невил остава с любимата си. Какво по-хубаво?

— Деканът тук ли е? — заинтересува се Алиса.

— Да, срещнахме се до управлението на стражите. Мисля, че Шинс скоро ще бъде тук и сам ще ви обясни всичко.

— Шинс да не се сблъска с Стил, както се разхожда из града? — притеснено попитах аз.

След като ние с Алиса върнахме разума на младежа, бяхме изправени пред ново предизвикателство — да му намерим място в живота. Да го върнем в Академията или в дома му не можехме, тъй като той се водеше шпионин на Шатерския халифат. Да го посветим в нашите тайни и да го скрием в Библиотеката също не смеехме — не се

знаеше какво му се беше случило в онзи свят и доколко можеше да му се има доверие. В крайна сметка се договорихме с Мелисия, посветена в историята на нашия приятел, да го настави в квартала на друидите, където младежът можеше да се чувства сигурен и дори да се занимава със Занаята под ръководството на друидите. Освен това Мелисия обеща да се грижи за нашия приятел и незабелязано да проведе върху него някои изследвания. Друидите със своите заклинания вече бяха помогнали на Стил да му израсте дълга коса и спретната остра брадичка, така че сега не беше лесно да го познае човек, но не си струваше да се рискува с декана. Човек, който беше виждал Стил в продължение на седмици на своите занятия, лесно можеше да го разпознае дори и в този необичаен вид.

Чез погледна подозрително към ухиления до уши Наив.

— А ти какво се радваш?

— Ами щом няма да вземат Невил в армията, сигурно и мен ще оставят — сви рамене Викерс младши. — Аз също загубих способности.

Между другото, толкова бързо превръщане по никакъв начин не беше случайно.

Наив сам беше решил да започне да използва човешка кръв веднага след ухапването от приятелката си. Не знам откъде си я намираше, но се чудех на друго — ами ако те с това момиче по една или друга причина се разделят? Не, в никакъв случай не им го пожелавах, но ако все пак се случи? Любовта я няма, а да си вампир — това е завинаги. Проблем с тези влюбени...

— Отлично! — плесна с ръце Чез, като едва не изпусна чашата. — Дай да оставим тук и Зак, накрая ние двамата с Алиса ще отговаряме за всичко.

— Тримата — веднага напомни за себе си Велхеор. — Да, ние там такава...

На входната врата учтиво се почука и на прага се появи самият Шинесимус Стивел.

— Здравейте всички — поздрави нашият декан и се огледа с любопитство. — Така, ето каква е, значи, тази ваша... Прокълната къща.

Според мен изглеждаше леко по-отслабнал от последната ни среща в Академията. Във всеки случай, поне не изглеждаше така,

сякаш опасно опънатата по корема му червена ливрея всеки момент ще се пръсне.

— Здравейте — в хор поздравихме ние.

— Здравсти — отдели се Велхеор.

Впрочем, трихилядолетният вампир явно можеше да си позволи фамилиарно обръщение към всеки, дори и най-стария човек. Какво са жалките няколко века в сравнение с неговата възраст? За него всички ние сме като малки деца, направо пеленачета.

— Велхеор — направи къс поклон Шинс. — Признавам, че винаги е интересно да се общува с вас... по някои професионални теми.

— Винаги съм готов — откликна вампирът. — Виното е от вас.

— Съгласен — усмихна се в брадата си Майсторът. — И може би най-накрая ще ми кажете какво наистина се е случило в онази пещера.

Ако се съди по тона на Шинс, ставаше дума за някаква особена пещера, но той не навлезе в подробности, а ние нямахме време да разпитваме.

— Е, момчета, готови ли сте за новото назначение? — внимателно ни огледа деканът.

— Винаги сме готови — отговори за всички Чез.

— Готови, но неподготвени — въздъхна Шинс. — До мен достигнаха слухове, че ти, Зак, си загубил способности?

Погледнах многозначително към братя Викерс, явно оказали се прекалено приказливи, и те смутено сведоха погледи, потвърждавайки подозренията ми.

— Добре, да вървим към телепортите, ще говорим по пътя — нареди деканът.

Взехме си багажа и го последвахме към изхода.

Докато бавно крачехме през града, трябваше набързо да разкажа на Шинс за пътуването ни с Велхеор в земите на вампирите и активирания за моя сметка артефакт. Както обикновено, деканът не се интересува особено от нашите приключения, но черепът... Той не се успокои, докато не измъкна всичко, което знаех за възможностите на артефакта. Шинс толкова дълго разпитва за вградените в черепа сплитания, че едва не закъсняхме за телепортацията. Направо щяхме да я пропуснем, ако не се бяхме опомнили. Наложихме се почти със сила

да измъкна артефакта от ръцете на Шинс, а след това вече по пътя към телепортите да питам за предстоящото назначение.

— И с какво ще се занимаваме във форт Скол? — най-накрая успях да вмъкна аз, надявайки се да прекъсна безкрайния поток от въпроси.

— А...? — на Шинс му трябваше известно време да разбере за какво става дума. — Ами, ще се обучавате.

„Това обяснява всичко — намръщих се аз. — Нито дума повече няма да измъкне от мен, докато не каже всичко за това какво ни чака.“

— А по-подробно не може ли? — изпревари ме Чез.

— Бойните действия изискват друго ниво на създаване на заклинания. При тях личните умения и способности не са толкова важни, определящо е прецизната и добре координирана съвместна работа. Заклинанието се разбива на отделни фрагменти, всеки от които се създава от отделна петорка и едва след това се съединява от Великите Майстори.

„Горе-долу и аз така си го представях — си помислих със задоволство. — Но подробностите, подробностите къде са?!“

— Каква ли сила би трябвало да има в заклинание, създадено от десетки Майстори? — очаровано попита Наив.

— Да ни си мислеше, че Прокълнатите земи са се образували просто така? — усмихна се Шинс. — Дори дребните стълкновения по границата водят до чудовищни последствия, да не говорим за бъдещата война...

„Уау — възхитих се аз. — Ако Майсторите действат с толкова мощни заклинания, как ли им се противопоставят шатерци? По принцип нали са против използването на магията. Нима Шатерския халифат, въпреки че отрича магията, е достигнал магическо ниво на развитие, подобно на това в Академията?“

— Имам един въпрос — привлякох към себе си вниманието на учителя. — Ако заклинанията се създават по петорки, за какво сме им нужни там ние? Способности към Занаята останаха само в двама от нас.

— Ти си нужен в лабораторията — твърдо потвърди Шинс това, което вече знаех.

— А аз? — веднага попита Наив. — Мога ли да остана в Крайдол заедно с брат си? Вече почти съм се превърнал във вампир.

— Не, конкретно за теб дойдоха точни инструкции. Теб, както и Зак, те очакват с нетърпение в изследователския център. За проучването на артефактите им трябва нисш вампир, който да може да управлява енергията и да създава заклинания. А и вече в светлината на това, което разказа Зак... С кой, ако не с теб, трябва да изследваме новия вид енергия?

Наив се намръщи.

— А аз се надявах...

— Хайде, хайде, не кръшкай от училище — сръга го с лакът Чез.
— Надявал се бил.

Наив никога не беше използвал пръстена на нисшите вампири за създаване на заклинание. Чудех се доколко ли са напреднали онези, които изучават артефактите? Самият аз след завръщането си от земята на вампирите бързичко се отървах от пръстена, като искрено се надявах, че той не е успял сериозно да увреди здравето ми. За съжаление, многото задачи не ми позволиха да отида до нормален друид-лечител, за да провери физическото ми състояние, но като цяло се чувствах доста сносно. Ако, разбира се, не вземам под внимание загубата на способностите.

— Нямате избор — припомни Шинс. — Така че вие със Зак отивате в лабораторията, а Алиса и Чез най-вероятно ще допълнят някои непълни петорки.

Велхеор смешно заподскача от крак на крак.

— А аз?! А аз?!

— Ти прави каквото искаш — сви рамене Шинс. — Не си поданик на Империята и не могат просто да те назначат — ще си избереш нещо от каквото ти предложат. Мисля, че знанията и уменията на Висш вампир могат да бъдат полезни в най-различни области.

Относно знанията не можех да кажа нищо, но с уменията определено можеше да възникне проблем, нали загуби способности към Изкуството.

Алиса успокоително потупа Наив по рамото и му намигна заговорнически.

— А ти помоли Велхеор да ухапе Чез. Нека рижия да отиде да се поти вместо теб.

— Ей! — веднага настръхна Чез. — Що за шегички?

— Какви шегички? — изобщо не се смути вампирката. — Напълно сериозна съм.

— Няма проблем — веднага се ухили Велхеор. — Един ухапан повече, един по-малко... Ще станеш мой роднина — той се замисли. — Хмм... и роднина на Алиса... и на Даркин...

Ние изненадано погледнахме вампира.

— Даркин пък защо?

— Ами навремето и него също го ухапах.

— Какво?!

Не знам кой от нас издаде това възклицание, най-вероятно всички заедно.

— Знаеш ли колко е мечтал Даркин да постъпи в Академията? — извика Алиса. — Ти си съсипал живота му и си унищожил мечтите му, а сега говориш толкова спокойно за това?

Отдавна бях забелязал, че нашият декан демонстративно игнорира всичко, което не се отнася до Занаята и учебния процес. Ето и сега, веднага щом темата на разговора се измести в друга посока, Шинс мигновено загуби интерес към него и започна бавно да се оглежда наоколо.

— Помисли — сви рамене Велхеор. — Даркин напразно се нервира. Е, не е станал Майстор, но какво от това? Вие сами знаете много добре, че проблемите от обучението в Академията са сто пъти повече, отколкото ползите.

Не бих разделял така понятията полза и проблем. Мисля, че те са неразделими, в крайна сметка ползата не се появява ей така от нищото, а в резултат на решаване на проблем — елементарно.

— А ти сигурен ли си, че си ухапал точно Даркин? — попитах предпазливо.

— Много хора съм ухапал през живота си... Но имам отлична памет — увери ме Велхеор. — Вампирите нищо не забравят.

— Аз пък забравих за това — признах си. — Но нисшите също чувстват връзка с ухапалия ги вампир, нали така?

— По принцип — да — съгласи се Велхеор. — Но на мен изобщо не ми трябва „деца“, тичащи след мен в търсене на защита, помощ, или, колкото и да е глупаво, отмъщение. Така че премахнах тази връзка.

— Само не казвай на Даркин за това, че ще полудее — помоли Алиса.

Велхеор се замисли.

— Ще е забавно да се види...

— Не е необходимо — повтори вампирката със стоманен глас, подражавайки на леля ми.

Този навик го придоби наскоро, след посещението на леля Елиза в Крайдол. Първо Чез започна да възприема навиците на Велхеор, а сега пък Алиса избра в качеството си на пример за подражание моята деятелна леля. Изглежда приятелите ми имаха сериозни проблеми със самоопределението — не можеха ли да си намерят по-добри идоли?!

— Е, момчета, тук ще се сбогувам с вас — спря пред къщата с телепортите Шинс. — Аз ще се поразходя още малко из града, ще надникна в работилниците на техномаговете, казват, че тукашните са усвоили някои интересни заклинания. А на вас успех на новото място. При пристигането ви ще ви посрещнат, настанят и ще ви запознаят със задълженията ви. Имайте предвид, че по-късно ще получа информация за всички ваши... успехи.

Само ми се стори или наистина „успехи“ прозвуча с ехидна интонация, обикновено несвойствена за Шинс? Нима общуването с нас е развалило дори това мило, обсебено от магията старче?

След като се простихме с Шинс, се отправихме право към телепортите, където вече ни чакаше офицер Девлин. Дарявайки вампирката с лъчезарна усмивка, която тя напълно игнорира, стражът ни намигна:

— Е, на война ли отивате?

— Аха — без особен оптимизъм отвърна Чез. — А ти на какво толкова се радваш?

— Нали си остава вкъщи — изсумтях аз.

От известно време насам отношенията ми с Девлин се бяха изместили от „този с белозъбата усмивка малко ме дразни“ към „как само ме вбесяваш! Дори не поглеждай в нейна посока!“.

— Ако се наложи, и на война бих отишъл — веднага стана сериозен стражникът. — А настроението ми е добро, защото в града най-накрая ще стане по-спокойно. От момента на появата ви в Крайдол се случваше дракон знае какво, и сега най-накрая отново ще можем да заживеем спокойно.

— Аха, намери си виновни — изсумтя Алиса. — Ако не бяхме ние...

— Остави го — спрях вампирката и демонстративно я прегърнах през кръста. — По-добре да не протакаме телепортацията, във форта вече ни чакат. Не е добре да закъсняваме за новото назначение.

— Напълно съм съгласна.

Алиса тръгна към телепорта, но Девлин я спря.

— Един момент, Зак трябва да мине първи.

— Защо? — учуди се вампирката.

— Ами имат си тук един критерий — разбиращо се усмихна Чез. — Най-полезните минават първи през телепорта. Ако нас ни разложат при телепортиране, ще е жалко, разбира се, но не и критично. Но ако пострада Зак... Това ще е катастрофа от световен мащаб!

Вампирката сви рамене.

— Има логика. Хайде, Зак, тръгвай.

— И си съгласна с тази безочлива дискриминация? — задъха се от възмущение Чез.

— Повярвай ми, не знаеш какво е истинска дискриминация — увери го Алиса. — Това са само обичайни мерки за сигурност. Може би малко прекалено рационални...

Не чух по-нататъшните препирни, защото стъпих на платформата за телепортиране. Миг преди проблясването си спомних последното прехвърляне към Лита, когато вместо в столицата се озовах в Коридора на съдбата. Този път искрено се надявах да мина без подобни изненади. Все пак нямах никакво доверие в блуждаещия по Коридора вампир със странно име, а ако станеше нещо, без способности към Занаята дори не можех да се отбранявам. Ще попитате как успях само за една секунда да си помисля толкова много неща? Много просто — секундата на прехода се разтегли много повече от обичайното. Разбира се, субективността си е субективност, но всичко си има граници! Увиснах в странно светещо нищо, сякаш заседнах в телепорта, а той изобщо не смяташе да ме пуска. За щастие, преди да успея истински да се изплаша, отпред проблесна тъмната точка на надеждата. В яркото сияние на окръжаващото ме пространство точно така изглеждаше реалния свят. Той стремително се приближаваше към мен и аз дори успях да се зарадвам, докато не видях къде точно възнамеряваше да ме изхвърли телепорта. Трудно

беше да не разпозная добре познатите ми стени на Коридора на съдбата.

— А, не — запънах се аз. — Не трябва да съм тук сега!

Входът към Коридора замръзна буквално на една ръка разстояние от мен.

— Трябва да се върна обратно!

Невероятно, но, както беше обещал и вампирът, Коридорът на съдбата ме послуша. Само дето трябваше да съм по-точен в желанията си, защото вместо да попадна във форт Скол, се озовах обратно в същото помещение.

— Опа! Какво правиш?!

Ние с Чез буквално сблъскахме чела пред телепорта.

— Зак, не можеш просто така да влизаш и излизаш от телепорта!
— изръмжа офицер Девлин. — Всеки такъв преход гълта много енергия и струва баснословни пари!

— Извинявай — успях само да кажа. — Забравих да се сбогувам.

Съдейки по отсъствието на Алиса, тя беше влязла в телепорта веднага след мен. Аз заседнах някъде между двете точки на телепортация, а след това се върнах в Крайдол. Алиса доста ще се изненада, когато изляза от телепорта след нея.

— Пак се мъчи с телепортите — измърмори Чез, разтривайки насиненото си чело. — Поне да беше предупредил...

Аз го сръгах в ребрата, поглеждайки изразително към Девлин.

— После ще ти разкажа.

— И на мен разкажи — веднага се включи Велхеор.

Игнорирайки вампира с надеждата, че при пристигането ни няма да тръгне да ме тормози с въпросите си, аз отново прекрачих в телепорта. В главата ми имаше само една мисъл — не искам в Коридора на съдбата!

ДЕЙСТВИЕ 2

Този път мина без ексцесии, макар че форт Скол успя да ме учуди малко. Излизайки от телепорта, се оказах не в специално оборудвано помещение, както обикновено, а директно на улицата. Десетки кръгли платформи стояха в самия център на огромен, павиран с камъни площад, обкръжен от многоетажни тухлени сгради. В столицата много-много не обичаха постройките, по-високи от Двореца на Императора, макар че пряка забрана за строежа им никога не е съществувала. А форт Скол ни посрещна с непривичните за погледа осеметажни сгради, явно разчетени за не особено комфортно настаняване на цял взвод, а защо не — и на цял легион Майстори. А, да — относно легиона. Точно пред нас маршируваха, набивайки крак, дружни редици от ученици на Академията и Майстори, облечени в нещо като ливреи с допълнителни жилетки от гъвкав тъмен метал. На пояса на всеки висеше или меч, или малък магически жезъл.

— Как стана това? — озадачено попита Алиса. — Нали влезе в телепорта преди мен. Или ти пак...

— Пак, пак — припряно казах аз и с жест показах на вампирката да замълчи, защото от телепорта вече излизаше Велхеор. — После ще говорим.

— Ама че гълпа — поразено изтърси Наив.

— Красота — възхити се Велхеор. — Ох, отдавна не съм участвал във война... със сигурност ще е интересно. Мирис на бойни заклинания и кръв рано сутрин... мм...

— Вижте колко телепорта има тук! — със закъснение забеляза Алиса.

Наистина, броят на платформите беше поразителен — тук имаше поне трийсет, ако не и четирийсет от тях.

— Интересно, накъде ли водят?

— Към всички градове на Империята, разбира се — поясни Велхеор. — Това осигурява мобилност на армията, защото Майсторите могат за броени минути да се пренесат практически на всяко място, за да дадат отпор на агресорите. Някога сериозно изучавах този въпрос и

мога да кажа, че системата за ранно предупреждение и мрежата от телепорти работят като по часовник. Освен основните телепорти има и второстепенни, скрити в мазето на една от сградите.

— Защо си изучавал отбранителните способности на Империята? — подозрително попитах аз.

— Нали съм любопитен — уклончиво отвърна вампирът и веднага смени темата: — А защо висим тук?

Всички маршируващи по площада хора ни поглеждаха с интерес, а един особено любопитен дори обърка ритъма и едва не се просна върху каменната настилка. Сигурно наистина изглеждахме странно: два вампира със скрити от качулките лица, красиво момиче с червени очи, младеж с череп на колана и изглеждащият някак не на място в нашата странна компания Чез.

— Нали не знаем къде да отидем — отвърнах аз, оглеждайки се наоколо с интерес. — И къде е нашият посрещач? Уж обещаха да ни посрещнат...

— Дракон го взел — махна с ръка Велхеор. — Сякаш не можем да се справим сами! Или да попитаме тези, маршируващите. А още по-добре — да отидем в онази висока сграда с острия връх, там сигурно се намира някакъв щаб.

„Сякаш ще те пуснат в щаба с тази зъбата физиономия“ — помислих си аз, но благоразумно премълчах.

Продължавайки да се оглеждаме с интерес, ние пресякохме площада на зиг-заг, за да не пречим на маршируващите воители. Опитах се да пресметна приблизително колко ученици и Майстори има тук, но бързо се обърках.

— Защо се въртят в кръг? — заинтересовано попита Наив. — Това някаква игра ли е?

— Всъщност това се нарича „да ходиш в строй“ — поясни Велхеор. — Смята се, че подобни упражнения учат на съвместни действия и дисциплина. Но откъде можете да го знаете вие, аристократчетата? Определено не се занимавате с такива глупости.

— Глупост някаква — не се съгласи Чез. — Не вярвам, че тази групово ходене ще им помогне по-добре да създават съвместни заклинания в бъдеще.

В този случай бях склонен да се съглася с приятеля си, но предпочетох да не влизам в спорове, размишлявайки за нашето

бъдеще. Нима и моите приятели скоро ще замаршируват по площада, а аз... ще работя в лабораторията? Или ще бъда там в качеството си на обект за изследване? Надявам се, че няма да ме сложат в клетка, като Съществото в съня ми. А ако ме сложат, поне ще има с кой да си говоря — сигурно Наив ще бъде в съседната клетка.

— Във всеки случай, когато се стигне до действия, няма да си пречат един друг — отбеляза Алиса. — Нали така, Зак?

— А? — с леко закъснение реагирах аз. — Да, сигурно...

— За какво мислиш? — моментално забеляза моето състояние вампирката.

— Малко ме плаши тази лаборатория — признах аз. — Какво ще правят там с мен? И какво могат да открият, ако започнат сериозно да изследват тленното ми тяло?

— Ще провеждат опити върху теб — зловещо проточи Чез. — Ще ти отрежат нещо не много ценно, главата например...

— Стига! — не издържа Наив, приемайки шегата и за своя сметка. — Само си измисляш.

— Между другото, и теб те чака същото — ехидно продължи Чез. — Ще помагаш в изучаването на онези смъртно опасни артефакти на нисшите вампири. Ох, изобщо не ви завиждам, момчета.

Дори не се обидих на приятеля си. Подобна язвителност винаги беше причинена от вълнение. Предполагам, че според него шегите на тази тема разреждат напрежението, макар че всъщност нещата стояха малко по-различно.

— Нищо страшно няма да правят с вас — изненадващо уверено каза Алиса.

Погледнах учудено вампирката.

— А ти откъде знаеш?

— В Академията бях длъжна да минавам на прегледи на всеки няколко дена. Нищо страшно няма, дори кръв не взимаха, просто обикаляха около мен с всякакви артефакти.

— Защо са го правили? — подозрително попитах аз.

— Аз съм първият вампир, който има способности към Занаята и се обучава в Академията. Как мислиш, защо са го правили?

М-да, глупав въпрос.

— Защо никога не си ни разказвала за това?

— Ами то няма за какво да се разказва — сви рамене вампирката. — Процедурите продължаваха само петнайсет минути.

— И какво разбраха? — заинтересовано попита Чез.

— Наистина ли смяташ, че са споделили с мен подобна информация?

— Всъщност едва ли — призна моят приятел.

По пътя към сградата с острия връх ни пресрещна висок мустакат мъж в униформа. Червените цветове на Майстор частично се скриваха зад стоманената броня, а на дясното му рамо имаше някакви знаци, очевидно индикация за военно звание. В ръцете си държеше малка папка с релефна буква „З“ във формата на дракон — знакът на Академията.

— Ей, накъде сте тръгнали?!

— Натам — невъзмутимо кимна към сградата Велхеор. — Що?

Военният застина за миг, явно възнамерявайки да го накаже за подобна наглост, но по външния вид на Велхеор интуитивно се досети, че е по-добре да не прекалява с рязкостта. Дисциплината си е дисциплина, но не всеки би искал да ядоса Висш вампир. Макар че ако умножим мазохизма по липсата на инстинкт за самосъхранение, всичко беше възможно...

— Влизането в щаба е разрешено само за командния състав — процеди най-накрая той и ни огледа внимателно. — Вие ли сте новите от Крайдол?

— Тъй вярно! — неочаквано услужливо потвърди Велхеор.

— Трябваше да ме чакате при телепорта — твърдо отсече военният. — Аз съм сержант Торн. Последвайте ме, ще ви заведа до казармите и ще ви запозная с местните порядки.

Странно, но нито Чез, нито Велхеор дори не му намекнаха, че просто е трябвало да дойде навреме — графикът за преход през телепортите е пресметнат по минути. Нима бяха толкова впечатлени от сериозността на положението?

Признавам, че наивно очаквах нещо като екскурзия из форта, но вместо това ние последвахме сержанта право към една от високите сгради. Странно, но улиците на форта бяха подозрително празни — не срещнахме нито един човек, който да се размотава насам-натам. Само пред казармата видяхме двама ученици, но и те бързаха нанякъде и се забавиха само секунда — за къс поклон към сержант Торн.

— Тук ще живеете следващите няколко месеца.

— Месеца?! — дружно се ужасиха Наив и Чез.

Сержантът ги погледна неодобрително, но отново не каза нищо.

Минахме по коридора и спряхме пред една от многобройните врати с номер, който би се съмнявал, петстотин и тринайсет.

— Стайте ни са за по пет човека — започна обясненията си сержантът. — Опитваме се да не разделяме петорките, това има благоприятен ефект върху съвместната работа. И макар че във вашия случай — в гласа му се вмъкнаха гнусливи нотки — не може да става и дума за съвместна работа, ще се наложи да живеете тук и петимата. И имайте предвид, че нашите условия не са особено подходящи за вампири...

Той отвори вратата и ние надникнахме с интерес.

— Интересно, за кого ли изобщо са подходящи тези условия? — недоволно се намръщи Чез.

Наистина, на фона на стаите ни в Академията тези изглеждаха доста съмнително, единствено по размер си приличаха. Само че преди толкова място се отделяше за сам човек, а сега се налагаше да се поберем тук цялата петорка. Пет скромни кревата с малки шкафчета до стената и малко свободно пространство в средата — това беше цялата обстановка. Вратата в ъгъла очевидно водеше към тоалетната и банята.

— Ще живеем всички заедно?! — попита Алиса. — В тази кутийка?!

— Ах, извинете! — окончателно се вбеси военният. — Империята е на прага на война, а ние не сме ви осигурили достатъчно комфортни жилища! Я се стройте!

Признавам, че не съобразих веднага какво иска от нас този странен мъж. А и останалите се поколебаха за момент, опитвайки се да вникнат в смисъла на заповедта. После ни беше нужно още малко време, за да се поблъскаме един в друг, опитвайки се да формираме някакво подобие на строй.

— С такива попълнения със сигурност ще спечелим войната — вече по-спокойно измърмори сержантът. — Сега да видим кого са ни изпратили.

Той мина покрай нашия не особено правилен строй, прелиствайки папката с документите, и спря пред явно смутения от случващото се Наив.

— Наив Викерс? — попита той и получавайки в отговор неуверено кимване, продължи: — Наскоро обърнат нисш вампир. Способностите към Занаята намаляват бързо, според прогнозите на специалистите ще изчезнат напълно в рамките на една седмица — той неочаквано остро погледна към Наив. — Безполезен.

Всички погледнахме учудено към мъжа, но той продължи спокойно:

— Закери Никерс. Видоизменени способности към Занаята, ограничени до вдигане на мъртъвци... Наистина?!

— Да, това е дълга история... — започнах аз, трескаво размишлявайки откъде в папката му са се появили тези материали за мен и Викерс младши. И как е успял да узнае всичко това за толкова кратко време?!

— Не разговаряй в строя — веднага ме прекъсна сержантът. — Ще отваряш уста само с мое разрешение.

От тази наглост за момент загубих дар слово. Никой никога не си беше позволявал да разговаря с такъв тон с представител на Висок дом. Дори учителите в Академията винаги се държаха прилично, без да забравят добрите маниери.

— Колко мъртви можеш да вдигнеш наведнъж?

Първоначално ми се прииска да отвърна с ехидния въпрос „А колко трябва?“, но после реших да не предизвиквам поредната грубост.

— Мисля, че до няколко хиляди, но от тях воини не стават — предупредих аз.

— Колко?! — задави се сержант Торн. — Най-добрите специалисти по некромантия могат да удържат максимум трима-четирима мъртъвци.

Със закъснение разбрах, че явно съм изтърсил нещо, което не трябва, но неволно се зарадвах — все пак не знаят всичко за мен.

— Е, може би малко преувеличих...

— В лабораторията ще установят какви са способностите ти и как най-добре да ги използваш — обеща сержантът. — Имам ясни указания: веднага след пристигането ви да те изпратя в изследователския център — той отново погледна към Наив. — Между другото, това се отнася и за теб.

Ох, сбъдваха се всичките ми кошмари: току-що пристигнах — и хоп, веднага ме пращат за опити.

— А сега да продължим... — сержантът премести погледа си на Велхеор. — Велхеор. Висш вампир. Е, поне от някой ще има полза!

— Не бих се надявал толкова — измърмори вампирът. — Временно съм извън играта, способностите ми към Изкуството са в плачевно състояние.

— Досадно — въздъхна сержант Торн, но в тона му се усещаше недоверие. — Следващият — Чез Лейдон. Средни способности в стихията на огъня и посредствени — във въздушната. Е, поне не си инвалид като останалите.

Чез явно очакваше по-ласкава характеристика и затова изглеждаше сериозно обиден, но реши да не се заяжда.

Военният погледна бегло към вампирката.

— Алиса. Средни способности в стихията на огъня и некромантията — мъжът направи кратка пауза и процеди: — Жена.

Този път мина без коментари, очевидно смятайки половата принадлежност за напълно достатъчна характеристика, при това — очевидно отрицателна.

— Невил Викерс. Прегорял. Прогнози за връщане на способностите няма. Както и него самия, доколкото разбирам? — той ни погледна въпросително. — Къде е Невил Викерс?

— Остана в Крайдол — предпазливо поясних аз.

— И правилно — кимна мъжът, без дори да обърне внимание на това, че заговорих без разрешение. — Само не разбирам защо и останалите не останахте там. Вие сте най-безполезната петорка от всички, постъпвали някога във форт Скол.

Неизвестно защо Велхеор радостно се усмихна, сякаш не влизаше в нашата петорка на неудачници.

— Не мога да ви изпратя на обучение в основните полкове. Там, както и в Академията, се практикува работа по петорки, а при вас само... — той отново погледна недоволно към Алиса — двама могат да работят нормално. Така че ще се наложи да изпратим четиримата мъже при скаутите.

— Скаути? — повтори въпросително Велхеор. — Звучи интересно.

— И още как — криво се усмихна сержантът. — В момента там има недостиг на хора, четирима са извън строя.

— Тежки рани ли?

И с невъоръжено око се видя, че Чез леко потръпна.

— Ъхъ, несъвместими с живота — кимна сержантът.

Тук вече потръпнах и аз.

— Ами друидите? — стъписах се аз. — Та те могат да излекуват на практика всичко.

— Само да съживяват пепел още не са се научили — избухна в смях сержант Торн. — Може би ще помогнеш с твоята некромантия? Не? Тогава стига сте хленчили.

Алиса се прокашля нерешително, привличайки вниманието към себе си.

— А аз?

— Ти ли? — сержантът огледа преценяващо вампирката и произнесе присъдата: — В кухнята.

— Какво?! — задъха се от възмущение Алиса. — И аз искам при скаутите! Това е дискриминация по полов признак!

— При скаутите контингентът вече е запълнен — търпеливо поясни сержантът. — Като погре... т.е. като вкарат в болница някой от приятелите ти, тогава ще заемеш мястото му.

Двамата с Чез се спогледахме подозрително, отлично проумявайки смисъла на неволно изтърваната дума. Изглежда работата на скаутите не беше чак толкова безопасна, да не кажем и нещо по-силно. Впрочем на нас винаги ни вървеше в това отношение, така че нямаше на какво да се учудваме.

— Не, искам при скаутите! — заинати се вампирката.

От такава наглост военният за момент изгуби дар слово.

— Сержант Торн — намеси се Велхеор, вперил червените си очи в сержанта, — аз искам племенницата ми да служи заедно с мен, защото само така мога да бъда напълно уверен в нейната безопасност. И, както сигурно се досещате, нямам никакво намерение да работя в кухнята.

Възнамеряващият да смърти самозабравилото се момиче сержант само неохотно махна с ръка.

— Е, добре. И теб ще зачислим в отряда на скаутите.

Алиса радостно се усмихна.

— А за спор с по-старши по звание — три извънредни наряда. Ще започнеш утре сутринта в кухня номер три — зловецко произнесе Торн.

Вампирката просто сви рамене, не виждайки нищо страшно в работата в кухня номер три. Но мен ме смути тонът на сержанта, от който се подразбираше, че наказанието е наистина сериозно. Освен това забелязах, че колкото и да се правеше на смел, наказание за спора получи само Алиса, а Велхеор някак се размина с тази участ.

— Сега ще нанесе на ръцете ви печати, това са опознавателните знаци във форта. Не могат да се измият, но ще се наложи да изтърпите малко болка. Рижият, ела тук.

Сержант Торн извади от вътрешния джоб на ливреята си малък артефакт с формата на палачинка, направи някакви настройки и го допря до рамото на Чез. Младежът изкриви лице от болка, но не пророни нито звук, а когато махнаха артефакта, на ръката му се виждаше малък син печат.

— Печатът трябва да се показва при поискване от патрулите и при влизане в някои сгради.

Когато дойде моят ред, аз също бях подложен на действието на артефакта, усещайки леко убождане по кожата, и получих своя печат. Той изглеждаше като непонятно, дори бих казал хаотично преплитане на линии.

— Закари, Наив, давам ви петнайсет минути за подготовка и ви чакам при входа на казармата — изкомандва военният, след като постави печат на ръката на Наив. — Останалите могат да си почиват и да се запознават с форта до утре сутринта. Ще ви изпратя някой, който да ви организира кратка екскурзия, а утре ще ви предам в ръцете на командира на скаутите.

Сержантът си тръгна, оставяйки ни да се настаним на новото място.

— И как можем да се поберем тук? — възмутено попита Алиса.

— Нормално — увери я вечно бодрият Чез. — Виж, най-отдалечените от прозорците легла ще са за Велхеор и Наив, това ще е за мен, а двете легла до прозореца ще ги съберем за вас.

— Мило — изсумтя Велхеор. — А през нощта всички ще се преструваме, че спим и нищо не виждаме или чуваме.

— Ама че сте! — моментално се смути вампирката.

— Наив, а вярно ли е, че през нощта виждаш също толкова добре, колкото и през деня? — попита с интерес Чез, хвърляйки вещите си на леглото.

— Почти — леко смутено отвърна Викерс младши. — Казват, че тези способности ще се подобряват.

— Ох, късметлия — завистливо въздъхна Чез и му намигна. — Палавник.

— Е, вие се забавлявайте — припряно казах аз, — а ние с Наив ще прескочим до тази тяхна лаборатория.

— Късмет! Там ви чакат с отворени обятия и наточени ножове — ободри ни Велхеор.

— Наистина ли?! — ужаси се Наив.

— Шегува се — побърза да го успокои вампирката.

— Ами да, помисли сам — защо са им на Майсторите ножове — вмъкна тежкото си мнение Чез. — Те само със заклинания ще ти отрежат каквото поискаш.

Да, тези двамата явно бяха влезли в синхрон.

Наложи се бързо да издърпам Наив, докато не са го наплашили съвсем, и да се отправим към лабораторията. Сержант Торн ни поведе към виждащите се в далечината стени на форта. Каменното заграждение от дагор явно беше предвидено за сериозно противодействие на всякакви заклинания и физически атаки. И съдейки по това, че непосредствено зад него започваха Прокълнатите земи, подложени на пагубното въздействие на огромно количество заклинания, имаше от кого да се защитаваме, дори да не броим шатерските агресори. Бях натрупал много въпроси, но, признавам, страхувах се да досаждам на Торн, за да не си изработя присъда или наказание за излишни приказки. Затова се наложи да въртя мълчаливо глава наляво и надясно, опитвайки се да проумея видяното. С маршируващите Майстори и ученици всичко беше ясно — това е за повдигане на духа, дисциплината и за съгласуване на действията. Нормалните хора обикновено си организират общо напиване, а Майсторите маршируват на чист въздух. Между другото, дали в отрядите на тези скаути ще трябва да маршируваме? Та ние дори няма да работим като петорка. И още — можеше да минем и без общо настаняване, тъй като нашата група няма шанс за отборна работа.

Хвърлих поглед към набиващия крак сержант.

Не, от този няма да получа отговори на въпросите си — поне не без изтезания. Може би в този изследователски център хората ще са

по-дружелюбни? Тоест, първо ще ни разкажат за какво става въпрос и едва тогава ще започнат да ни режат...

Изследователският център представляваше сграда, висока колкото казармите и различаваща се от тях само по пълната липса на прозорци. Входът се охраняваше от двама Майстори с кръстосани жезли, което говореше за важността и сериозността на обекта — до този момент не бях видял нито една охранявана врата във форта.

— Майстор Ревел очаква тези двамата — каза сержантът на охраната.

Майстор Ревел?! А пък аз си мислех, че е в Академията. Точно с него определено бих предпочел да не общувам — началникът на службата за сигурност на Академията беше много опасен тип, поне според слуховете. В негово присъствие по гърба често ме полазваха цяло стадо мравки, макар че до момента Великият Майстор винаги беше общувал дружески с мен.

— Приличат на описанието — потвърди един от охранителите. — Ще ви заведе до Майстор Ревел, последвайте ме.

Сержантът остана отвън, а ние с Наив последвахме охранителя в недрата на изследователския център. Признавам — новината, че началникът на службата за сигурност е тук, дори ме успокои — репутацията си е репутация, но все пак има поне едно познато лице.

— Надявам се, че няма да ни режат още днес — прошепна ми Наив, докато вървахме по тъмния коридор. — Освен това не искам да пропусна вечерята, много ми е любопитно с какво ще ни хранят тук.

— Оптимист — изсумтях аз. — Значи утре вече могат да те режат?

— Не, разбира се — навъси се Наив. — Но до утре има още време, а днес е сега...

Желязна логика, не можеш да възразиш.

Едва осветените коридори навеждаха на мисълта за икономии, а мълчаливият охранител предизвикваше смътни подозрения за не особено приятната участ на опитните образци. А липсата на прозорци и внимателно охраняваните врати говореха за сериозната опасност да останем тук против желанието си.

Дългият коридор завърши в огромна зала, затрупана от всевъзможни техномагически артефакти и неразбираеми стъклени конструкции. Сред цялото това очарователно многообразие на странни

форми сновяха хора в бели престилки и постоянно извършваха някакви измервания, записваха нещо в бележниците си и се занимаваха с очевидно важни неща. Един от хората в бели престилки беше добре познатият ми плешив Майстор. И — което беше поизненадващо — той не беше единственият, когото познавах.

— Здравейте, момчета!

Двамата с Наив замръзнахме, гледайки учудено стария ни познат — третокурсника Ник.

— Здравей! А ти защо си тук? — подозрително попитах аз.

— Ами аз работя в лабораторията. Скоро защитих дисертация по конструиране на артефакти и затова ме изпратиха тук, да помагам в изследването на артефактите на нисшите вампири.

„Колко радост има в гласа му — недоволно помислих аз. — Добре е, когато работиш в лабораторията, а не те изследват в нея.“

— О, ето ги и нашите главни действащи лица — приближи се към нас Майстор Ревел.

Разбира се, какви ти експерименти без онези, върху които да ги провеждаш. Оставаше ми само да се надявам, че Майсторите ще ми помогнат да се справя с този проклет артефакт и да си върна способностите, че в момента се чувствах като последния инвалид.

— Така — Майстор Ревел хвана Наив за раменете и го побутна към Ник. — Ти и този млад човек веднага отивате в другия отдел, където се занимават с изследване на артефактите на нисшите вампири. А ти — той премести погледа си върху мен — идваш с мен.

Независимо от добродушния тон на Майстора, по гърба ми пробяга цял табун от добрите стари мравчици. Въпреки това аз послушно последвах шефа на службата за сигурност на Академията — така или иначе нямаше къде да се дяна.

— Как мина пътешествието ви? — попита ме Майстор Ревел, когато излязохме от залата.

— Пътешествие? — въпросително повторих аз, правейки се на глупак.

— В земите на вампирите. Доколкото разбрах, все пак си убил ухапалия те вампир?

Откъде такава осведоменост?! Единственият, на когото разказахме за нашето пътешествие, освен близките ми приятели, беше

Шинс, но той просто не би успял да предаде цялата информация. Значи някой от нашите се е разприказвал. Само не е ясно кой и на кого.

— Не съм убиец — неохотно отвърнах аз. — Велхеор го уби.

Минахме по коридора и се озовахме в малък кабинет — точно копие на онзи, в който разговаряхме в Академията. За момент дори ми се стори, че по някакъв начин сме се пренесли там, твърде невероятна беше тяхната прилика — същата маса, същите рафтове, дори купчината документи на масата изглеждаха много познато.

— А какво стана после? — попита Майстор Ревел, след като седна зад бюрото си и любезно ми кимна към стола пред него. — Способностите към Занаята така и не се върнаха?

Хм, ако възнамерявах да не му разказвам за артефакта, такова обяснение би било приемливо, но удивително осведоменият Майстор сигурно вече беше чул за новите ми способности към некромантията. Оставаше само да му разкажа откъде са се появили.

— Не напълно. В земите на вампирите в ръцете ми попадна един древен артефакт. Череп — поставих на бюрото причината за моите беди. — Той има удивителни способности за съживяване на мъртъвци, само че взема и съответната цена...

Разказах на Майстора всичко, което знаех за артефакта. За източник на информацията за черепа решихме да набедим Велхеор. На вампира сигурно му е все едно, а бих предпочел да запазя в тайна съществуването на Великата библиотека.

— И ти си сигурен, че най-скъпото в живота ти е именно способността ти към Занаята?

— Ако трябва да съм честен, не напълно — признах аз. — Но нямам други идеи. Не разбираме толкова добре древните артефакти.

Майстор Ревел дълго въртя в ръцете си червения череп, очевидно извършвайки над него някакви манипулации с помощта на енергията. За съжаление не бях взел „пелена“ със себе си, а да събера дори зрънце енергия, нужна ми за прилагане на Истинското зрение, не можех. Усещането беше такова, сякаш ми бяха отрязали някаква важна част от тялото и все още не можех да свикна с отсъствието ѝ.

— Добре, ще изследваме този артефакт. Той е много интересен обект и съдържащите се в него знания могат да са полезни за Академията, все пак некромантията си остава слабо развита наука.

— Мислех, че тя е почти изцяло забранена.

— Разбира се. Именно затова е и слабо развита — потвърди Майсторът. — Изследванията в тази област са забранени, но ако успеем да разгадаем генерираните от артефакта заклинания, никой няма да откаже тези знания. Днес няма да успеем да се заемем с практически изследвания, но до утре ще сме подготвили лаборатория, материал и ще подберем специалисти.

Материал — това по всяка вероятност са трупове? Ох, нещо нямах особено желание да пристъпвам към практика.

Майстор Ревел най-накрая остави черепа настрана.

— Като гледам, ти направо си носител на забранени знания.

Изглежда ще стане въпрос за магията на драконите. Само ако знаех какво представлява тя. Тоест ясно е, че трябва да благодаря на нея за сънищата си и за пътешествията между световите. Но нищо от гореизброеното не можех да управлявам сам, а и нямах представа как изобщо може да се използва това. Някой да вземе да организира курсове за начинаещи ли, що ли?

— Така се получава — свих рамене аз, стягайки се вътрешно.

— Сякаш привличаш неприятностите — продължаваше да намеква нещо Майстора. — Нали?

Премълчах, решавайки да не отговарям на провокативния въпрос. В края на краищата, ако някой иска нещо от мен, да не говори с намеци, а да го каже директно.

— Днес ще предам артефакта в лабораторията, но исках да поговоря с теб на друга тема. Какво можеш да ми кажеш за магията на драконите?

— Само легенди — предпазливо отвърнах аз. — Според слуховете, макар Занаятът да е бил подарък от драконите към хората, всъщност не е истинската им магия. Драконите са мистични същества, живеещи отчасти в реалния свят, отчасти в света на сънищата. Именно затова истинската магия на драконите е свързана със сънищата и пътешествията между световите.

Майсторът мълчаливо кимаше в такт с думите ми и учудено ме погледна, когато замълчах.

— Това ли е всичко?

— Май да.

Не знам какво още очакваше да чуе от мен. Подробен разказ за пътешествията ми по Коридора на съдбата? Как не. Интересно,

доколко ли беше информиран Майсторът и знаеше ли изобщо за тези възможности?

— Общо взето, си прав — поощрително кимна Майстор Ревел.
— Но това изобщо не са всички възможности, придобити от драконовата кръв. Веднага уточнявам, че драконите не са съвсем материални същества, макар че прекарват много време в това си състояние. Затова и кръвта им не е някаква си там течност, а някаква енергетична съставка. Именно нея драконът е споделил с човека.

Трябваше ми известно време, за да осмисля казаното от Майстора.

— Тоест... във всички, които имат способност към Занаята, тече кръвта на дракона?

За мое огромно учудване Майстор Ревел поклати отрицателно глава.

— Не. Кръвта на дракона тече във всички жители на Империята.

— Как така? — не разбрах аз.

— Способностите към Занаята у всеки човек са вродени и по никакъв начин не са свързани с кръвта на дракона. Но човешкото тяло не е създадено за работа с чиста енергия и затова бързо се разрушава под пагубното ѝ въздействие. Именно това беше причината за появата на обезумели магове — при експериментите с енергия пръв се поврежда мозъка. Когато драконът споделил кръвта си със заблудилия се в пещерата му човек, той вече можел с лекота и без последствия да използва способностите си и след много години създал основите на Занаята.

— Но защо не са ни учили на това в Академията? — стъписано попитах аз.

— Защото нашата политика изначално отхвърля всякаква връзка с обезумелите магове. Даже и от историята за възникване на Занаята направиха приказка за деца. И между другото, сега виждаш ли цялата глупост на сектата „Деца на дракона“? Всъщност деца на дракона са всички жители на Империята, без изключения.

— Всички жители... — проточих аз, преценявайки наум приблизителния брой на населението. — Но как един човек е успял толкова бързо... ами... да разпространи кръвта на дракона...

— Работил е неуморно ден и нощ — усмихна се с крайчеца на устата си плешивия Майстор. — Шегувам се, естествено. Нали ти

казах, че това не е обикновена кръв, тя се разпространява по друг начин... при докосване, може би, или по въздуха. Посветих много време за изучаване на този въпрос, но така и не стигнах до конкретен резултат. Затова пък със сигурност знаем, че тази кръв не само е дала възможност хората да използват енергията за сплитане на заклинания, но е осигурила и други способности. Например възможността да сънуваме.

— Да сънуваме?!

— Ако не знаеш, никой, освен хората, не сънува: нито троловете, нито друидите, а още по-малко вампирите. Мисля, че по някакъв начин чрез тях се проявява способността да се свързваме с други светове. При това, както и в случая със Занаята, хората различно взаимодействат с кръвта на дракона и получават различни способности. Някои просто виждат неосъзнати сънища, някои пътешестват из различни светове... а някои са имали късмета да овладеят магията на драконите — научили са се да проникват в чужди сънища и да пътешестват между световете, когато са будни.

Седях и осмислях получената информация, макар че не виждах никаква практическа полза от нея. Затова пък научих историята за възникване на Занаята и се приближих към разбирането на забранената магия. Странно е само, че Майсторът толкова охотно сподели знанията си, макар че всъщност трябваше да ги извлеча от мен.

— Изумително — успях само да кажа.

— Ако трябва да съм честен, планирах сериозно да се заема с изследването на способностите ти към Занаята и магията на драконите. За съжаление това сега е невъзможно, значи ще се наложи първо да решим проблема ти. Как стоят нещата при теб с разходките в сънищата?

— Няколко пъти сънувах полезни сънища, даващи ми подсказки и съвети... — замислих се за момент. — Но откакто се върнах от земята на вампирите, не ми се е случвало.

— Тоест не си запознат с осъзнатите сънища?

— С какво, с какво? — искрено се учудих аз.

Не, интуитивно можех да се досетя за какво става въпрос, но да се похваля с някакви особени знания или умения в тази област — уви, не можех. А и да можех, със сигурност не бих.

— Ясно — каза Майсторът, явно решил този път да мине без лекции. — Добре. Със сънищата ще се занимаваме друг път. Засега се настанявай във форта. Между другото, погрижих се теб и Наив да не ви товарят много, така че след обяда и двамата трябва да сте тук.

С труд сдържах облекчената си въздишка.

Това ли е всичко? Толкова се страхувах от това място, мислех, че ще ме измъчат до смърт. А в крайна сметка ми обещаха помощ, съобщиха ми и много полезна информация. Това те настройва на позитивна нотка.

— Дай си ръката.

Майсторът извади от чекмеджето вече познатият ми артефакт и нанесе на рамото ми нова татуировка — върху вече съществуващата.

— Това е пропуск за тази сграда. Сега можеш да си тръгваш, утре ще те чакам.

Казах си „довиждане“ с плешивия Майстор, срещнах Наив и двамата напуснахме изследователския център. През целия път Викерс младши радостно разказваше за нещата, които са му обещали в лабораторията. Според думите на местните специалисти те вече бяха постигнали успех в изучаването принципа на работа на артефактите и сега трябва само да се справят със страничните ефекти. Дреболия някаква си — да спасят от смърт онези, които ще използват артефактите. Надявах се, че при тези експерименти учените все пак ще пазят здравето на Наив, защото съдейки по щастливия блясък в очите на младежа, той беше готов още сега да се потопи в работата, пренебрегвайки своята безопасност. Макар че, честно казано, самият аз бях съгласен да вися по цял ден в този център, само и само да ми върнат способностите към Занаята и да ме избавят от трижди проклетия артефакт.

Вече мръкваше, когато стигнахме жилищните корпуси. За разлика от дневното безлюдие, сега между сградите едва ли не на разстояние, на което можеха да се виждат, непрекъснато минаваха многобройни патрули. Двамата с Наив ни спираха няколко пъти и проверяваха пропуските ни с помощта на някакви стъклени артефакти. Но най-силно ни поразиха ярките трептящи светлини по стените на форта. Най-вероятно светлината беше външното проявление на защитните заклинания, защото според мен подобно осветяване на външните стени нямаше никакъв практически смисъл. Освен ако някой

не е решил да организира празничен фойерверк по случай началото на войната.

— Зак, виж — докосна ме по рамото Наив.

„И все пак наистина ми върви — помислих си аз, гледайки в указаната от Викерс младши посока. — Не знам дали съм Човек на съдбата, но виж, Човек на неприятностите — със сигурност. Иначе как да си обясня факта, че в огромния форт, сред множество казарми, точно до нашата се сблъскахме с Ейнджъл Митис и компания?“

Нещо повече — те живееха именно в тази казарма, макар че разбрахме за това малко по-късно.

— Охо, кого виждам! — приветства ни Ейнджъл. — Не знаех, че нещата в Империята са толкова зле, щом набираме дори инвалиди.

„Минали са само няколко дена, а за моята загуба на способностите вече знае всеки — раздразнено си помислих аз. — Откъде?! Може би всичките ми недоброжелатели си имат своя система за бързо оповестяване? Или в Империята излиза специален информационен бюлетин: «Всичко, което сте искали да знаете за Зак, но не сте намерили кого да попитате?»“

— С такива бойци като вас всеки инвалид в Империята е полезен — не му останах длъжен аз.

Наив изсумтя в съгласие зад гърба ми, но, както обикновено, предпочете да не се включва в заяжданията. Алик, Стори и Нивел също мълчаха, само ме гледаха с насмешка. Неизвестно защо в главата ми изскочи сравнение с хиените, но аз бързо го прогоних — от съжаление към бедните животни.

— Е, може би искаш да провериш нашата боеспособност? — моментално предложи красавецът Ленс.

Интересно, дали биха били толкова смели, ако още притежавах способностите си?

— Вече ги проверихме — ехидно напомних аз. — И ги признахме за неудовлетворителни. Между другото, не те ли боли задника?

Ленс тръгна напред, явно възнамерявайки да направи някаква глупост, но Ейнджъл го спря.

— Просто ви провървя. Искаш ли да опиташ още веднъж?

При последната ни среща в столицата си устроихме двубой направо на улицата. След това Ейнджъл и Ленс попаднаха в болницата,

а ние с Чез — в затвора. Но очевидно животът така и не ги беше научил на нищо.

— Това вие го искате — невъзмутимо отвърнах аз, прекрасно знаейки, че нищо не вбесява повече хора като тях от пълното спокойствие. — А аз не възнамерявам да си цапам ръцете за втори път.

Усецах, че по-нататъшният ни разговор неминуемо щеше да доведе до бой, ако не ни бяха прекъснали.

— Ей, вие! Какво се мотаете? Нямаме работа ли? Веднага ще ви намеря!

Сержант Торн се появи до нас буквално от нищото.

— Връщаме се от изследователския център — бързо рапортувах аз, вече знаейки, че на сержанта трябва да се отговаря незабавно.

— Ами тогава се прибирайте в стаята си. Скоро е вечерята и след това — отбой. А вие четиримата — след мен, тъкмо трябва да обновим защитните заклинания от първо ниво на северната стена.

„Водните“ послушно тръгнаха след сержанта, изпрацайки ни с лоши погледи. Това и заслужават, всъщност. Само е странно, че сержант Торн пусна мен и Наив без наказание.

— Те са глупаци — уверено заяви Наив.

— Факт — усмихнах се аз.

Приятелите ни посрещнаха с гръмогласно „ура“, тъй като само нашето отсъствие стоеше между тях и вечерята. Впрочем, както стана ясно много скоро, оскъдната трапеза не заслужаваше подобно очакване: нещо като спагети със странен синкав оттенък, месни кюфтета с горчив привкус и напълно безвкусно вариво, напомнящо най-отвратителните експерименти на Чез по създаване на као. Общо взето, не получихме никакво удоволствие, но поне напълнихме стомасите. Най-приятното започна при връщането ни в казармата, когато стана ясно, че предвидливия Чез беше взел със себе си резервен запас от вкусно као, а Наив — цяла торба от любимите му кифлички. В крайна сметка вечерта на нашата весела компания мина позитивно — с отпразнуване пристигането ни във форта и началото на военната ни кариера. Благодарение предвидливостта на Наив късната ни вечеря изобилстваше с вкусотиини от любимата ни сергия с пирожки, а съвместните усилия на Чез и Алиса ни скриха от любопитните погледи и уши: все пак гърмящата музика, веселият смях и светлината в прозорците едва ли се вписваха в правилата на форта. Съдейки по

това, че в стаята липсваха привичните за Академията датчици за използване на заклинания, подобна магическа самодейност явно не беше забранена.

— Всичко това е хубаво, разбира се, но след няколко часа трябва да съм в кухнята и да отработвам някакви си наряди — прекъсна веселието ни вампирката. — Честно казано, не разбрах какво е това наряд и защо за тях се редят на опашка?

— Това е военна терминология — поясни Велхеор. — Не знам лингвистичните корени на тази фраза, но тя означава нещо от рода на задължение или наказание.

— Интуитивно се досетих — изсумтя Алиса. — Така че хайде да приключваме с веселбата.

— Добре, мамо — престори се на послушен Чез и преди някой да успее да реагира, изключи музиката и светлината.

— Хей, не всички можем да виждаме на тъмно — раздражено напомних аз. — Нищо, че сега сме малцинство...

А аз не можех да създам дори най-елементарно осветително заклинание. Преди сработваха поне някои от сплитанията, а сега имах усещането, че съм напълно безпомощен. Не вървеше да вдигам мъртвец, за да отиде за факел. А и как да го вдигна, след като артефактът остана в лабораторията? От друга страна може и да беше по-добре, че Чез изключи светлината, на нас с Алиса ни предстоеше да се настаняваме в ложето от любезно събраните в мое отсъствие легла.

Свалих ливреята, сложих кукрито на нощното шкафче и внимателно легнах на самия край на кревата. Всички дружно започнаха да се приготвят за лягане, включително и Алиса. Леко привикналите ми към тъмнината очи започнаха да различават силуета ѝ и почувствах как тя легна до мен.

— На всички — лека нощ! — пожела Наив.

— Лека нощ — отзоваха се като ехо останалите.

— А на Зак и Алиса — неспокойна! — не пропусна да ни подразни Чез.

— Я върви... — моментално реагирах аз.

Алиса отвърна на нашия ехиден приятел с точно хвърлена възглавница. Независимо от силата на удара, Чез доволно се изхили в отговор:

— О, сега имам две възглавници!

— Да се задавиш с тях! — измърмори Алиса и легна до мен, но се беше притеснила да свали ливреята.

Известно време лежахме неподвижно.

— Ей, Велхеор, какво става там? — зашепна любопитният Чез.

— Лежат като малки деца — с ръце, прибрани до тялото — с готовност доложи вампирът.

Опомних се със закъснение и дадох на Алиса своята възглавница, след което, без да се уговаряме, се престорихме, че вече спим. Искрах да я прегърна, но така и не се осмелих, чувствайки върху себе си любопитните погледи на приятелите ни и леко страхувайки се от реакцията на вампирката. Затова се наложи да заспиваме на двата края на леглото...

ДЕЙСТВИЕ 3

Събуждайки се, аз не веднага осъзнах къде се намирам, затова пък веднага усетих, че не лежа сам. Внимателно обърнах глава и с примряло сърце видях спокойно спящата на рамото ми Алиса. Вампирката изглеждаше толкова мила и беззащитна, че веднага ми се прииска да я прегърна нежно и да я целуна, но се сдържах. В просъница така ще ме прасне по зъбите, а може и нещо по-лошо...

— Стани! — неочаквано изрева Велхеор, като едва не ме направи пелтек за цял живот.

Вампирът се появи изпод леглото, очевидно беше прекарал нощта там. Така беше постъпил и Наив, криейки се от сутрешното слънце.

— Какво става? — сънено попита Чез.

— Не, ти си спи — успокой го вампирът. — Но за Алиса е време да отработи наказанието си в кухнята. Долу вече я чака сержант Торн. Ето кой изобщо не спи — суровият мъжага.

— Тогава за какъв дракон крещиш така?! — избухна Чез. — Не можеше ли да събудиш само Алиса?

— Можех — лаконично отговори Велхеор.

„Но явно не пропуска възможността да ни извърти някой номер“ — помислих си аз.

Показателно, но вампирката продължаваше спокойно да спи, отпусната на рамото ми, и изобщо не мислеше да отива където и да е. Впрочем Велхеор не се ограничи само с думи и изникна до леглото ни още преди да успея да реагирам и да се престоря, че спя.

— Ах, колко мило — насмешливо провлачи вампирът. — Направо не ми се иска да ви будя... — после приближи лице до ухото на Алиса и изрева: — Стани!

Вампирката подскочи с цяло тяло, забивайки лакът в челюстта ми.

— А?! Какво?!

— Време е за работа! — бодро събщи Велхеор.

— А, да, вече ставам — бързо дойде на себе си вампирката, протегна тяло и ме погледна подозрително. — А ти защо не спиш?

В отговор само измучах нещо нечленоразделно, опитвайки се да върна на мястото ѝ пострадалата челюст.

— Че как изобщо се спи с вас?! — отвърна вместо мен Чез. — Не може ли някак по-тихо да се будите? Още щях да си спя и да си спя!

— Така ти се пада! — отговори вампирката, скочи от леглото и веднага получи възглавница в лицето.

Оказа се, че дори и вампир може да бъде изненадан, особено ако го направиш рано сутрин при ставане.

— Ах, ти...

За щастие до бой не се стигна, тъй като Велхеор хвана яростно ругаещата Алиса за яката и я повлече към изхода.

— Ей, а няма ли да се измия, да взема душ?! — безпомощно размаха ръце вампирката.

— Ще се измиеш в кухнята.

— И душ ще вземеш там! — извика след нея Чез.

Велхеор тресна вратата толкова силно, че сигурно събуди и съседите.

— И как да спя след това?! — възкликна Чез.

Отговори му само лекото похъркване на Наив, донасящо се изпод леглото му. Изглежда сънят на нашето Огнено момче не можеше да бъде смутен и от края на света. Всъщност какво ти Огнено момче е сега, след като загуби способност към Занаята? В Зъбато ли да го преименуваме, що ли...

Впрочем, въпреки заявлението на Чез, ние чудесно си поспахме още няколко часа, преди Велхеор отново да ни организира масово събуждане, вдигайки ни с ритници от леглата. Този път и Наив се събуди, но не се разстрои кой знае колко, особено като чу от устата на вампира вълшебната думичка „закуска“. Честно казано, не разбихах оптимизма му — стомахът ми все още ругаеше вчерашната вечеря, а закуската обещавахе да бъде не по-добра. Между другото, така се и оказа.

— Ех, ще изпосталеем от такава храна — въздъхна Чез, пъхайки вяло лъжица в чинията с овесена каша. — Аз лично се отказвам да ям тази гадост.

— Значи няма да ядеш кашата? — веднага наостри уши Наив.

— Не, не! — сграбчи чинията Чез. — Казах го метафорично, не буквално.

Наив демонстративно облиза устни.

— Е, ако не друго, мога да я изям вместо теб. Ако щеш, метафорично, ако щеш...

— Ти защо изобщо гледаш към нашата храна? — опомни се Чез. — Вампирите би трябвало да пият кръв!

— В качеството ѝ на едно от необходимите вещества — уточних аз. — Това не им пречи да се наслаждават на храната.

През последните седмици научих за вампирите повече, отколкото за целия си досегашен живот. За висшите — от общуването с Велхеор, за нисшите — от Даркин и останалите работещи в Патрулите. А и на себе си успях да изпитам много неща.

— Да, знам — раздразнено измърмори Чез. — Но как успява да получи удоволствие от *такава* храна, за мен си остава загадка.

Приключвайки с яденето, ние някак неочаквано се оказахме без ангажименти. Сержант Торн се появи само за миг, колкото да ни каже, че ще ни чака след час до входа на казармата.

— Какво ще правим? — полюбопитства Чез.

— Аз си имам своя работа — неочаквано заяви Велхеор. — Така че ще се видим по-късно.

— Що за работа може да има във форта? — попитах озадачено Чез, гледайки отдалечаващия се вампир.

— Кой го знае. Може да отива в местната зала за мъчения да ги обучава в майсторски клас?

— Гнусливи нотки ли долавям? — попитах насмешливо. — Нали ти съвсем доскоро се опитваше да му подражаваш?

Чез изсумтя:

— Да му подражавам? Как пък не. Просто ми харесва подхода му за решаване на някои от проблемите. Но всичко си има граници.

— Да бе, да — не му повярвах особено аз. — Хайде да отидем да видим Алиса, нали след час трябва да идва с нас за новото назначение.

— Вече се затъжи? — подкачи ме Чез. — Добре, да я видим как слугува в кухнята.

Трета кухня открихме доста лесно — просто трябваше да следваме противната миризма и отвратителните писъци. Майсторът,

дал ни това съмнително упътване, още дълго се смя след нас, като едва не хълцаше от удоволствие.

— Съдейки по миризмата, вече сме близо — намръщи се Чез. — Бр-р-р... толкова ли е трудно да почистят въздуха или да поставят филтър около кухнята? Но поне ми стана ясно защо е в периферията на форта.

Ние вече решихме, че упът依ият ни Майстор се е пошегувал. Не можеше тази ужасна смрад да идва от кухня. Но за голяма наша изненада над входа на самотната каменна сграда се кипреше табела „Щабна кухня номер три“, а отдолу и обясняващото всичко „Всяко използване на заклинания е строго забранено“.

— Брей, пък аз тъкмо се канех да направя Въздушен щит с филтриране на въздуха — намръщи се Чез. — Значи ще се наложи още да търпим... Нима Алиса цяла сутрин е дишала тази гадост? И що за готвене без използване на заклинания?

— Да, странно — съгласих се аз. — Тя и да готви не може... предполагам.

— Между другото, може пък Алиса да ни подхвърли нещо вкусничко — замечтано въздъхна Наив, с което веднага заслужи възхитените ни погледи.

Ето кого няма да смутиш с някакви си там лоши миризми.

— Е, какво пък, да видим какво готвят тук.

Влизайки в кухнята, аз за известно време загубих дар слово — просто се страхувах да си отворя устата.

Алиса, с кърпа на уста и в някога бяла, а сега покрита с яркозелени петна престилка, стоеше пред огромна стоманена маса и се бореше с виолетова топка пипала с размерите на малко куче. Странното създание пицеше ужасно пронизително и гърчеше всичките си крайници в старанието си да избегне ножа.

— Какво е това? — изненадано се облещи Чез.

Предпазливо заобиколих масата, опитвайки се да разгледам по-добре съществото, но така и не видях нищо друго, освен пипала.

— Това е стоножка — раздразнено обясни Алиса и мушна с ножа точно в центъра на горкото животно.

Гадинката веднага млъкна и безсилно отпусна пипала.

— Пфу — изкоментира Чез.

Алиса дръпна превръзката под брадичката си, избърса потта от челото си и се усмихна.

— Помните ли, вчера ядохме спагети?

— От тези?! — ужасих се аз.

Нима съм ял тази мазна виолетова гадост?!

— Не само — изкикоти се Алиса. — Но останалите съставки изглеждат още по-зле.

Наив преbledня.

— Мисля, че току-що минах на диета...

От съседното помещение надникна едра тъмнокоса жена в мръсна престилка.

— Ей, какво правите тук? Хайде марш от кухнята! Сигурно сте пълни с остатъчни следи от заклинания!

Жената ни размаха юмрук с размерите на човешка глава, сякаш намекуваше, че е по-добре да не спорим с нея.

— Това е главният готвач, Емилия — снижавайки глас, събщи Алиса. — Честно казано, малко ме плаши. Изчакайте отвън, аз ей сега ще свърша с това, ще взема душ и излизам.

Нямаше нужда да ни уговаря — на улицата ужасната воня се усещаше съвсем не толкова силно, колкото вътре. Скоро към нас се присъедини и Алиса, най-накрая освободена от отработване на наказанието. До следващата сутрин.

— Преди да започнем работа със стоножките, минаваме старателно почистване от всякакви магически излъчвания — веднага започва да обяснява вампирката. — В началния стадий на подготовка тези същества мигновено се развалят от всякакви форми на магията. След обработка с тях може да се прави каквото си искаш, но преди това — никакви заклинания в радиус десет метра от кухнята, в противен случай месото им става негодно за консумация.

— А защо изобщо готвят тази гадост? Така ли няма нещо по-добро?

— Месото на стоножките има някои специфични свойства, едното от които — развива имунитета към повечето отрови от магически произход. С други думи, ако искаш да оцелееш в Прокълнатите земи, най-добре е да ги ядеш по-често. И ги готвят някак по-особено, за да им придадат необходимите свойства.

— Виждам, че добре си оползотворила сутринта — отбелязах аз.

— Оползотворила ли?! — раздразнено реагира Алиса. — Да беше прекарал ти няколко часа, затънал в тази мръсотия.

Наив дръпна вампирката за ръкава.

— Ъ-ъ... Алиса, а те наистина ли имат сто пипала?

— Не съм ги броила — изсумтя вампирката. — А вие как прекарахте сутринта?

Чез широко се ухили.

— О-о, беше незабравимо.

— Наистина? — заинтересува се Алиса.

— Разбира се — увери я Чез. — Спахме като трупове чак до закуска. Какво би могло да бъде по-прекрасно? Май само мисълта, че ти си станала няколко часа преди нас, за да приготвиш същата тази закуска.

Моят приятел благоразумно се беше отдалечил от Алиса, така че с лекота успя да избегне гневната ѝ реакция.

— Сержант Торн ни очаква в казармата, за да ни представи на новите ни командири — напомних аз в желанието си да пресека зараждащата се кавга.

— Първи ден в отряда на скаутите — потри ръце Чез. — О, това би трябвало да е интересно!

— Гледай да не развалиш първото впечатление — отмъстително го заяде Алиса.

— Както направи ти при срещата със сержант Торн?

— Та той е сексист и женомразец! — яростно избухна вампирката. — Мястото на жената било в кухнята, виждате ли! Такива като него ги...

— Млъкни, ето го на входа — изсъсках аз, прегръщайки успокояващо вампирката. — Да не искаш цялата си служба да прекараш в кухнята?

Алиса осъзна целия ужас на ситуацията и млъкна веднага, като същевременно продължи яростно да пухти в знак на протест.

— Закъснявате — посрещна ни вместо с поздрав мустакатия Майстор.

— Добро утро и на вас — учтиво поздравихме ние.

— Да, добро утро — включи се и изникналият от нищото Велхеор.

Странно, само преди секунда изобщо го нямаше до нас, после изведнъж хоп — и вече беше тук. Щом можеше да прави такива работи без способностите си, направо изтръпвам при мисълта какви са истинските му възможности.

— Последвайте ме. Ще ви заведа в отделението на скаутите, където ще продължите по-нататъшното си обучение и ще започнете своята служба.

Тръгнахме след сержанта със смесица от страх и любопитство. В края на краищата до този момент все още не бяха ни обяснили с какво точно се занимават скаутите. От оскъдните фрази на Торн можеше да се направи само един извод — че това е много опасна работа: военните действия още не бяха започнали, а вече имаше загуби сред скаутите. Макар че с моя късмет аз друго и не очаквах, но някак си не се вързваше особено с твърдението на Майстор Ревел, че нас с Наив няма да ни излагат на опасност.

Търсената сграда се оказа до самата стена, защитаваща форта от Прокълнатите зами. Каменната кула се извисяваше над всички сгради във форта и явно се използваше като средство за ранно откриване на опасности. Разбира се, в допълнение към всевъзможните заклинания, с които най-вероятно беше окичен всеки метър от стената.

— За тук сме — кратко каза сержантът и бутна вратата.

Последвахме го вкупом и минавайки през тясната врата, попаднахме в неголяма зала. Няколко очукани маси, окачени по стените хладни оръжия, мръсни петна по пода — всичко това не се вързваше особено с образа на Майсторите, също както и мъжът, намиращ се в стаята.

— Ей, Торн, какъв вятър те довя в нашата дупка? — попита якичкия блондин, проснал се на един стол и с вдигнати на масата крака.

Непринудена поза, облекло, нямащо нищо общо с униформата на Майсторите — той беше своеобразно предизвикателство за местните нрави. Образът се допълваше от още една немаловажна подробност — липсата на лявата ръка от китката надолу.

— Доведох попълнение.

— Нев-вероятно — провлачи русият. — Цяла петорка? А и момиче изпратили на заколение? Садисти.

Новото място за провеждане на практиката ни посрещна много оптимистично, за пълното щастие липсваше само предварителна резервация на място в гробището.

— Затова пък сред тях има Висш вампир — не без гордост произнесе сержант Торн.

— Това вече е добра новина — искрено се зарадва блондинът. — Заповядайте, настанявайте се. Аз се казвам Ленди — той стана от масата. — Торн, донесе ли папките с досиетата?

— Заповядайте, капитане — с готовност му подаде документите сержантът. — Предавам ги под ваша отговорност. Грижете се добре за тях, две от момчетата са много важни за Майстор Ревел.

— Кои? — веднага уточни русият.

Торн посочи с пръст към мен и Наив.

— За тези двамата ще ви откъснат главата.

— Добре, тях ще ги пазим — кимна русият.

— А останалите?! — не се сдържа Чез. — Кой ще се грижи за нас?!

Ленди го погледна насмешливо.

— А собствената ти глава за какво е?

— Оправяйте се сами — обобщи сержант Торн. — Успех със службата.

И сержантът се скри зад вратата, а ние останахме в компанията на новия си приятел.

Ленди се надигна от масата.

— Е, сигурно вече имате много въпроси?

— Какво е станало с ръката ти? — веднага попита Велхеор, чужд на всяко приличие.

— Сам си я отрязях — изобщо не се смути Ленди. — Наложил се, за да оцелея. И ако не слушате внимателно наставленията ни, и вие може да загубите не само ръцете, но и живота си. Така че ви съветвам да питате за наистина важните неща.

Ние запристъпвахме нерешително от крак на крак, без да знаем откъде да започнем. А и нямаше къде да седнем — да заемаме места на чужди маси никой не рискуваше. Е, с изключение на Велхеор, който спокойно се качи на масата точно пред капитана.

— А имаш ли стоманена кука? — продължи да го разпитва вампирът.

— Каква кука? — не разбра Ленди, докато прелистваше папките с подвизите ни, получени от Торн.

— Ами на мястото на загубената ръка.

— За какво? — окончателно се обърка Майсторът.

— Знаем ли — сви рамене Велхеор. — Но ще изглежда много яко.

— Обикновено нося магическа протеза, щом толкова те интересува. Външно почти не се различава от истинска ръка. Но съвсем наскоро се върнахме от Прокълнатите земи, затова още не съм си върнал нормалния вид.

Чез чинно вдигна ръка, за да зададе въпрос.

— Кажи!

— А защо изобщо са нужни скаути?

— Ние сме най-добрите, или по-точно, единствените специалисти по Прокълнатите земи. Разбира се, нашите лабораторни плъхове постоянно нещо изучават, но практически знания имаме само ние.

— Значи обикаляте из Прокълнатите земи с някаква цел? — уточни Наив.

— Вече не „вие“, а „ние“ — поправи го Ленди.

Наив смутено замълча.

— Но за какво е всичко това? — озадачено продължи Чез. — Какво значение има какво се случва в тези земи и какви същества живеят там, нали, доколкото разбрах, всички битки се провеждат във въздуха?

„Кога е успял да разбере как се провеждат битките?“ — помислих учудено, но веднага се фокусирах върху думите на Ленди.

— Първо, в Прокълнатите земи отиват много изследователски експедиции, а ние им осигуряваме безопасност. И второ, постоянно разузнаваме около форта. Не бива да забравяме и това, че партизанските удари от територията на Прокълнатите земи може съществено да променят картината на боя.

— Толкова ли са важни тези ваши Прокълнати земи? Защо не може просто да се прочистят? — попитах озадачено.

— За това ще разберете от кратката уводна лекция... — Ленди замълча и се послуша — която с радост ще ви прочете Майстор, по-точно, капитан Шорт! Моля, изслушайте го внимателно!

Входната врата изскърца и в стаята влезе едър брадат мъж в очукана стоманена броня.

— Каква е тази детска градина? — прогърмя той вместо поздрав.

За разлика от Ленди Майстор Шорт изглеждаше така, сякаш току-що се връща от бойното поле — целият в прах, с изподраскано лице. Дишаше тежко и въздухът излизаше от устата му на облачета пара. И това въпреки факта, че температурата отиваше от „доста задушно“ към „хайде да се попечем“.

— Торн ги доведе — охотно поясни Ленди. — Казва, че може да има полза от тях. Тук имаме нисш, Висш и дневен вампир, некромант и... един най-обикновен ученик.

Чез за пореден път почервения от това съмнително представяне, но благоразумно премълча.

— По-добри, разбира се, не се намериха? — попита Майсторът, оглеждайки нашата компания със суров поглед. — Това е риторичен въпрос, между другото. Е, какво пък, тъй като сте съвсем нови в нашия малък отряд от смъртници...

— Смъртници?!

Това пък защо! Според мен домакините още не можеха да решат дали да ни унижат или да ни изплашат до смърт.

— Шегува се — побърза да ни успокои Ленди. — За смъртници могат да се считат само тези скаути, на които не им стига мозъка и не са достатъчно предпазливи. А останалите, подобно на нас с Шорт, са напълно способни да изкарат цялата си служба и да останат сравнително невредими.

— Тоест да загубиш ръката си не е толкова сериозно? — уточни Наив.

— При завръщането в столицата ще му посадят нова — усмихна се Чез. — Така че не е голяма загуба.

— Няма да ми посадят — въздъхна Ленди. — Поставих си ръката в Сенчест капан. Ужасен екземпляр: особена форма на живот. Нещо като безликите, които живеят в столицата и охраняват улиците през нощта, само че Сенчестите капани са опасни и през деня. Друидите още не са се научили как да лекуват раните, оставени от тях, така че още дълго време ще ходя без ръка, а може и цял живот.

Ама че късмет!

— И много ли такива гадости като Сенчестия капан има в Прокълнатите земи?

— Слабо казано много — мрачно отвърна Шорт. — Предлагам като първо опознавателно занятие да отидем в местния зоопарк. Там ще можете да се полюбувате на някои от обитателите на Прокълнатите земи, макар и далеч не на всички. Част от гадините просто е невъзможно да се хванат, а други е по-добре и да не опитваш. Оттам ще започнем вашето теоретично обучение.

— Както се казва, по-добре веднъж да видиш, отколкото сто пъти да чуеш — увери ни Ленди. — Там има такива същества, каквито дори не можете да си представите.

Ние се спогледахме.

— Е, в момента доста можем да си представим — с нервна усмивка изразих общото мнение.

— Между другото, в стаичката зад мен има стандартни брони, изберете си подходящ размер — игнорирайки моята реплика, продължи Шорт. — А оръжие може да си изберете направо от стената.

Изборът наистина не беше лош — всевъзможни мечове, брадви, тояги, копия, арбалети. Ние с Алиса и Велхеор предпочетохме да запазим своите кукри, но Чез и Наив не можаха да устоят и си избраха впечатляващи мечове. Викерс младши първо се насочи към огромна двуръка брадва, но Ленди го увери, че в Прокълнатите земи с подобни оръжия нищо не можеш да направиш — само ще хабиш сили да мъкнеш такава тежест, а все пак трябва и тайно да се промъкваш през гората с надеждата, че никоя местна гадинка няма да се заинтересува от теб.

Надниквайки в стаичката с разпределени по рафтовете стоманени ризници, ми се прииска да се пошегувам по повод тежестите, които трябва да мъкнем със себе си, но си прехапах езика още щом взех оборудването в ръце. Изненадващо, но изглеждащата масивна и тежка броня се оказа доста лека и, както се установи в последствие, изобщо не пречеше на движенията.

Накрая, въоръжени и снабдени с подходящи брони, ние дружно напуснахме кулата на скаутите.

— Нека да започнем нашата екскурзия с поглед към Прокълнатите земи — жизнерадостно предложи Ленди. — Да се качим на стената и да огледаме.

На стената стояха на пост няколко Майстора в стоманени ризници, които изобщо не ни обърнаха внимание.

— Ето това са прочутите Прокълнати земи — с нотка на гордост каза Ленди, правейки широк жест с ръка.

От стената се откриваше чудесна гледка към гората. Най-обикновена, широколистна, простираща се на километри във всички посоки. Изглеждаше съвсем спокойна, само тук-там се забелязваха отделни голи петна, явно оставени от бойни заклинания. Фортът беше отделен от гората с доста широка ивица изгорена до черно земя.

— Не изглежда чак толкова страшно — изрази на глас мислите ми Алиса.

— Така ли мислите? — усмихна се Ленди. — Гледайте тогава.

После създаде светеща топка с размер на човешка глава и я насочи към гората. Заклинанието преодоля ивицата изгорена земя, движейки се ниско над нея, и приближи до дърветата. А после от едно от тях изведнъж се появи някакъв облак мушици и за миг погълна топката.

— Звезден прах — кратко каза Шорт.

Явно този Майстор не се отличаваше с особена приказливост, затова пък Ленди се стараяше и за двамата:

— Дребни създания, подобни на мухи. Прозрачният им хитин блести на слънцето, оттам идва и името им. Хранят се с всякакъв вид енергия, включително и жизнена. Напълно изсмукват човек за около двадесет секунди, но за наше щастие не понасят студа и лесно се унищожават с минимално снижаване на температурата. Главното е навреме да ги забележиш.

— Красиво — неочаквано каза Наив.

— И смъртоносно — допълни Чез.

Велхеор кръвожадно облиза устни.

— Интересно.

— Това е само един от стотиците видове обитатели на Прокълнатите земи — продължи поясненията Ленди. — Оттук изглежда, че гората е плътна, но в действителност там има поляни, блата, просеки и така до самата река Дракха. Най-интересното е, че колкото и да се опитвахме да направим карта, така и не успяхме — местността постоянно се променя.

Полнобувахме се още известно време на гледката, откриваща се от стената, а после скаутите ни поведоха по самата периферия на форта, в посока печално познатата на Алиса кухня номер три. Колкото повече се отдалечавахме от площада, толкова по-малко хора се срещаха по пътя и толкова по-силна ставаше отвратителната миризма.

— А колко ще продължи нашето обучение? — попита Чез, прикривайки носа си с ръкав.

— Не можем да ви пуснем в Прокълнатите земи без необходимата подготовка — сериозно отговори Шорт. — Прекалено опасно е. Така че ще минете пълен курс под ръководството на Ленди и за това ще ви трябва... пет дни, може би седмица.

— Цяла седмица подготовка?! — иронично възкликнах аз. — А защо не пет минути?

— Да, кой ще успее да се научи за седмица? — подхвана Чез.

— Ако искаш да живееш, ще се научиш — засмя се Ленди. — Така, ето го и нашият зоопарк.

Огромното здание на зоопарка беше разположено на известно разстояние от основния комплекс сгради на форта и дори от многострадалната кухня, затова пък заемаше много повече пространство от която и да е от казармите. По форма напомняше огромен кръг или овал и, съдейки по всичко, беше построен изцяло от дагор. Очевидно този нереагиращ на магията камък перфектно задържаеше в плен случайно създадените на бойното поле магически създания от Прокълнатите земи.

— Не е особено многолюдно — отбеляза Чез.

— Е, имахме няколко инцидента с избягали животни — уклончиво отвърна Ленди, — а и тази миризма, носеща се от кухнята... като цяло тази част на форта не се ползва с особена популярност.

— Страхотно. Бих се заселил тук. Къщичката е много сладка, със сигурност има и пълна звукоизолация — замечтано въздъхна Велхеор. — Случайно не ви ли трябва надзирател или пазач за вашия зоопарк?

Да нарече „къщичка“ каменната грамада без прозорци и врати можеше само Велхеор. А какви мисли са му минали през главата, докато споменаваеше пълната звукоизолация, по-добре изобщо да не знам.

— Надзирател вече има, при това не е само един, но от помощ не биха се отказали — съвсем сериозно отвърна Майстор Шорт. — В крайна сметка всички тези същества трябва да се хранят...

— С човешка плът? — с надежда в гласа попита вампирът.

— С говежда — усмихна се Ленди. — А някои — с магически еманации. Пускаш в такава твар Огнена топка, а тя, вместо да изгори, се засища за седмица напред. Между другото, една от причините в Прокълнатите земи практически да не се използва магия е, че тя е почти безполезна срещу местните създания, затова пък определено привлича вниманието им.

Хм... подобни свойства, помня, имаха скелетите от Великото гробище — изсмукваха „маг“ буквално отвсякъде. Може би имат нещо общо със създанията от Прокълнатите земи?

Пристъпвайки към масивната каменна стена, Шорт почука някак странно по нея и пред нас веднага се появи проход. Камъкът буквално се разтвори, макар до този момент да мислех, че дагорът не се поддава на магия.

— Невероятно — възхити се Чез. — Изобщо не разбрах как го направихте.

— Да! — присъедини се и Алиса. — Та това е дагор!

— Новобранци — подсмихна се Ленди. — Имате още много да учите. Минавайте и не се задържайте на входа, скоро ще се затвори.

Ние бързо пристъпихме в прохода и след няколко крачки се озовахме в огромна зала. Изглежда тя заемаше цялото пространство на сградата и малко напомняше на музея в Академията. Само дето вместо множество рафтове и постаменти с различни експонати цялата зала се оказа заета от най-различни клетки и солидни сандъци. Стоманени, дървени, каменни, стъклени... И в повечето от клетките се наблюдаваше някакво движение, а в залата се разнасяха странни звуци. Миризмата също не беше особено приятна, но след посещението в кухня номер три изглеждаше съвсем поносима.

— Колко от тези същества има тук? — отчасти възхитено, отчасти изненадано попита Чез.

— Мисля, че има към няколко стотин — с готовност отговори Ленди. — Точен списък водят работниците в зоопарка. За съжаление, не всички същества могат да се хванат и още повече — да се задържат.

— А къде са самите работници? — попитах аз, оглеждайки се наоколо. — Да не би случайно някой да ги е изял?

— Напълно е възможно — усмихна се Ленди. — Но е вероятно просто още да не са се върнали от обяд.

— Ние ще отидем за учебните материали, а вие засега може да разгледате — каза Шорт и заедно с Ленди се отправиха някъде навътре в залата.

И ние с удоволствие пристъпихме към разглеждане на удивителната менажерия. Какво ли нямаше тук! Голяма част от съществата, по мое мнение, нямаха нищо общо с нормалните животни. Първата клетка ни поразиха със своя обитател — огромно зъбато създание с... всъщност, това беше всичко. То цялото се състоеше от безкраен брой усти и зъби. Една такава голяма зъбата топка, дори очи не се виждаха.

— Да, такава не можеш изхрани — сръга ме с лакът Чез. — Мисля, че този звяр ще надяде дори нашия Наив.

— Аха, че и него ще хапне в добавка — потвърди Велхеор.

— Вижте какво седи тук! — извика ни Алиса.

„Седи“ не беше особено подходяща дума за описание на странната субстанция, стичаща се по стъклото на покрития басейн. Съществото изглеждаше като голямо, виолетово, постоянно променящо формата си петно с множество израстъци.

После се полюбувахме на някакво подобие на огромна змия с три глави, гигантски зъбати цветя, хлебарки с големината на куче и много други неизвестни твари. Ако всички тези същества живеят в Прокълнатите земи, аз определено не проумявах как изобщо успяват да оцелеят скаутите там. Особено без използването на магия.

— О, а тук има празна клетка, вратата е отворена! — извика Наив, прекъсвайки мислите ми. — Интересно, кой ли е бил вътре?

— Какво значи празна?! — попитах аз, усещайки как косата ми се изправя. — Нали казаха, че в зоопарка няма свободни места.

— И споменаха още, че периодично бягат животни — напомни Чез.

— Тук определено няма никой — увери ни Наив.

Ние с Алиса бързо се приближихме и се уверихме, че не грешим.

— Велхеор — бавно каза Алиса.

— Нищо не съм пипал! — вдигна ръце в защитен жест вампирът и малко обидено добави под нос: — Просто не успях...

Докато Алиса оглеждаше самата клетка, аз приклекнах, привлечен от едва видим проблясък на пода. Няколко капки странна отровно зелена течност. Предполагам, слюнка или кръв, е, в краен случай друг отпадъчен продукт от обитателя на клетката. Само че къде е самият той, това беше въпросът.

Чез се приближи и седна до мен.

— Мислиш, че наистина нещо е избягало?

— По закона на гадостите — със сигурност — въздъхнах аз. — На туй отгоре Шорт и Ленди се запиляха някъде. Бих искал да знам що за същество е стояло вътре...

— Като го намерим — ще разберем — философски сви рамене Алиса. — Какъв е планът за действие?

Разбира се, всички, в това число и Велхеор, ме погледнаха въпросително.

— Не можем да използваме търсеци заклинания, така че ще трябва лично да огледаме. Ще обиколим навсякъде.

— Гениален план — изкоментира Алиса.

— Не, гениалното е да се възползваме от вашите вампирски способности — посочих на Велхеор петното непозната течност до клетката. — Ще можеш ли да го намериш по миризмата?

Признавам, това беше един от редките случаи, когато най-кървавият вампир на хилядолетието не намери веднага отговор.

— Да не би да намекваш, че искаш да ме използваш като куче? — бавно каза той накрая, присвивайки заплашително очи.

Интуицията така ме изрита в задника, че веднага се скрих зад Алиса.

— Ами обонянieto ви е много по-добро от това на хората — напомних предпазливо. — Ще се разделим на две групи, в едната ще бъдат Алиса и Наив, а в другата — ти.

— Добре — изненадващо лесно се съгласи вампирът, — но тогава ти ще дойдеш с мен.

Въпреки добродушния тон на Велхеор останах с неприятно усещане.

— Ъ-ъ... ами добре — бях принуден да се съглася, вече предчувствайки, че в случай на нужда не трябва да се надявам на

помощ от вампира. Пак ще ме остави да се оправям сам, като коментира случващото се от безопасно разстояние.

Съдейки от факта, че клетката не беше осветена, явно живеещото в нея същество предпочиташе нощния начин на живот, което значително усложняваше търсенето. Главно моето и на Чез. Другите трима прекрасно се ориентираха в тъмното.

За щастие, залата на зоопарка не беше чак толкова голяма, че да се загубим в нея. Ако някой се натъкнеше на беглеца, другите бързо можеха да му се притекат на помощ. Макар като се сетя, че тук не можем да използваме магия, не бях много сигурен как ще се противопоставим на създаването. От разходката из зоопарка едно нещо научихме със сигурност — далеч не всеки обитател на Прокълнатите земи можеше да бъде неутрализиран с хладно оръжие.

— Виж какво, това същество сигурно е ценно, така че гледай да го хванеш живо — предупреди ме Велхеор. — Опитай да му подсечеш крачетата, ако го догониш.

— Крачетата? Ти да не би да го виждаш?

— Разбира се. Този паяк вече пет минути пълзи по стената редом с нас, чудейки се от коя страна да те ухапе.

— Какво?! — подскочих аз и рязко отскочих от стената. — Сериозно?!

— Шегувам се — въртна се Велхеор. — Откъде да знам защо се е лепнал за нас.

Дали защото вампирът се шегуваше или защото съществото добре се прикриваше в тъмното, но не можах да видя нищо. Не разчитах особено на услужливостта на Велхеор, затова побързах да се приближа до една от клетките, оборудвани с осветление. Тук поне можех да не се боя от внезапно нападение.

— По-добре реши какво искаш. Търсим ли създаването или бягаме от него? — насмешливо попита вампирът.

— Тогава ти го залови — озъбих се аз.

— А, не, аз съм тук в качеството си на куче-търсач, сам го каза. За залавяне не е ставало въпрос. Мога само да посоча с пръст къде стои.

— И къде е сега?

— Точно на рамото ти.

— Шегаджия.

— Струваше си да опитам — отвърна вампирът, без изобщо да се смути.

И тогава аз все пак видях избягалото от клетката си същество. Големият паяк изпълзя предпазливо в осветеното петно. Какво ти голям — направо огромен! Мисля, че масата на покритото с хитин тяло изобщо не отстъпваше на моята и на Велхеор, взети заедно.

Стиснах още по-силно кукрито в ръката си.

— Имам чувството, че няма да можем просто да я смачкаме тази буболечка. Някакви идеи, Велхеор? Тъ-ъ, Велхеор?...

Вампирът отдавна се беше изпарил. Затова пък паякът реши да прояви активност и да ме опознае по-отблизо. Не знам дали се хранеше с плът или енергия, но определено не възнамерявах да споделям с него нито едното, нито другото. Отскочих близо до клетката, вдигнах кукрито пред себе си и започнах да оглеждам хитиновия гръб, чудейки се къде е най-добре да го пробода.

— Велхеор — за всеки случай още веднъж просъсках аз.

Вампирът сигурно ме чуваше прекрасно, наблюдавайки някъде от тъмното, но не бързаше да помогне. Жалко само, че предварително не помислих какво ще правя, когато все пак намеря беглеца. И сега, ето го пред мен, но нещо никакви умни идеи не ми минаваха през главата.

— Хайде да не правим сцени и тихо и мирно да те върнем обратно в клетката — бавно казах аз.

Казват, че човешката реч успокоява животните. Интересно, а дали важеше и за паякообразните?

Уви, не важеше. Като по някакво чудо успях да се изплъзна, но по бързина паякът явно не отстъпваше на вампирите. В момента, когато той се метна към мен, аз отскочих встрани, пропускайки покрай себе си свитото на топка тяло на паяка, и дори успях да посегна с кукри. Разбира се, щеше да бъде прекалено хубаво, ако бях успял — ножът се плъзна безсилно по хитиновата черупка, без да причини никаква вреда на съществото. Но силата на удара леко промени траекторията на неговия скок и, както се оказа, ме спаси от плен. Дебелата лепкава струя, изстреляна от паяка, мина точно пред носа ми, облъхвайки ме с кисела миризма и пръски зелена течност.

За миг ми мина мисълта, че съвсем погрешно приехме зелената течност за кръвта на избягалото създание, после бързо се скрих зад най-близката клетка. Залавянето на паяка се оказа доста по-сложно,

отколкото можех да си представя в началото. Ако изобщо си бях представял нещо, разбира се, а не самоуверено да хукна да го търся.

— Хора! Намерих го! — извиках аз, осъзнавайки пределно ясно, че с гадината сам просто няма как да се справя.

А всичко можеше да е много по-лесно, ако не бях загубил способности към Занаята. Макар че, от друга страна, не можех да ги използвам тук — не се знае как ще реагират на това многочислените пленници.

Следях внимателно паяка през решетките на клетката, очаквайки следващите му действия. За щастие обитателят ѝ, гигантски двуглав вълк с кожа от камък, не проявяваше интерес към мен, любезно позволявайки ми да използвам дома му като прикритие.

Паякът отново скочи и изстреля паяжина. Отместих се встрани, оставяйки клетката с невъзмутимия обитател между нас, и неволно се възхитих на заинтересоваността на паяка към моята персона. Опасността си е опасност, но да ме гонят като плячка из целия зоопарк изобщо не ми харесваше. Честно казано, дори не можех да кажа, че съм уплашен, това по-скоро беше тонизиращо вдигане на адреналина, нищо повече. Предполагам, че след приключенията в Крайдол и земите на вампирите беше доста трудно да ме изплаши каквото и да било. Затова действах с ясното съзнание, че с достатъчна предпазливост ще мога да се справя със ситуацията.

— Зак, къде си?! — раздаде се викът на Чез.

— Тук! — извиках в отговор и размахвах ръце с надеждата, че сега вече ще ме види.

— Що за гадост е това? — чух до ухото си гласа на Алиса.

— Паяк... очевидно — подскочих стреснато. — Не бива да се прокрадваш така.

— А ти внимавай повече — изсумтя право в ухото ми вампирката. — Как ще го върнем обратно в клетката?

— Сложен въпрос — отговорих честно, обърнах се и буквално допряхме носове с Алиса. — Бих го зашеметил, но не знам къде му е мозъкът, за да го ударя там. И те имат ли изобщо мозък?

Алиса ме хвана нежно за брадичката, целуна ме по устните и обърна поглед обратно към паяка.

— Като заговори за липса на мозък...

Целувката беше толкова неочаквана и приятна, че в първия момент не разбрах за какво говори. А ето какво се случи — неочаквано за мен, а по мое мнение и дори за много добре ориентирацията се в тъмното паяк, в светлото петно изскочи Чез с меч в ръка. Той никога не беше обичал да се затормозява с тактика, но този път надмина себе си. Няколкото мълниеносни удара достигнаха целта си, но уви, не причиниха никаква вреда на паяка. Затова пък паякът най-накрая намери удобна цел да стреля.

— Пази се! — със закъснение извиках аз.

Чез не успя да избегне паяжината и за миг се оказа не само със залепнали ръце и крака, но и плътно прикован към пода. Сега не можеше да се движи, но пък ругаеше за трима.

— Трябва да го спасяваме — въздъхна Алиса. — Нали му казах да не си търси белята.

„Интересно, а къде ли е Наив?“ — едва успях да помисля, когато до Чез се появи и втора покрита с паяжина фигура. Бедният Викерс младши изобщо не нападна, само се опита да освободи рижия герой от лепкавата зелена субстанция. Паякът напълно забрави за нас, увлечен да превръща моите приятели в два безформени крещящи пашкула.

Нямахме време за съставяне на планове — не знаехме как тази паешка течност влияе на кожата, освен това приятелите ни можеха просто да се задушат без нашата помощ. Споглеждайки се бързо, ние с Алиса изскочихме от укрытието си и се втурнахме към паяка. Той светкавично прехвърли вниманието си към нас, изстрелвайки няколко лепкави топки, но ние с лекота ги избягнахме и едновременно го нападнахме. Ударът ми с кукри отново не направи дори и драскотина на създанието, затова пък Алиса успя да отреже три от общо осемте му крака.

Оказа се, че паяците могат доста добре да пицят. А и да бягат много бързо на пет крака. Преди да успеем да направим каквото и да било, паякът изчезна в тъмнината. Впрочем, така стана по-добре, защото трябваше спешно да спасяваме приятелите си. Да ги измъкнем от паяжината обаче не се оказа толкова лесно — гадната субстанция изобщо не приличаше на конец или въже, а по-скоро на лепкаво желе. С използване на Занаята почистването можеше да приключи за няколко минути, а така трябваше да изстъргваме тази гадост слой по слой с помощта на ножовете си.

— С какъв акъл изскочи така? — мърморех на Чез, докато работех усърдно с ножа. — Първо трябваше да поогледаш. Ами ако паякът използваше киселина вместо тази слузеста гадост?

— Е, той и без това не може да се нарече красавец — ехидно отбеляза Алиса. — Така че нямаше кой знае колко да се промени. Но виж, за Наив щеше да е жалко, все пак в Крайдол го чака момиче.

— Чака ме — веднага глупаво се ухили Наив.

— Ей, мен също ме чака момиче! — обиди се Чез.

— Аха, в мечтите ти — продължи да се присмива вампирката. — На коя би й притрябвал такъв безмозъчен.

Освободихме приятелите си и горе-долу ги изчистихме от лепкавата слуз, след което се върнахме към проблема с намирането на избягалото животно.

— Предлагам да не правим повече глупости и да изчакаме завръщането на Ленди и Шорт — каза Алиса. — Те вероятно знаят всичко за всяко от съществата тук и лесно ще уловят паячето.

— Но това е... скучно — възмутено заяви Чез.

— Остава още и за ловен дух да заговориш — започнах да се ядосвам аз. — Позабавлявахме се, стига толкова. Ще чакаме завръщането на Майсторите, точка.

Наив озадачено се почеса по изцапания си с паяжина врат.

— Нещо много дълго се забавиха, между другото.

— Да, подозрително е вече — съгласи се Чез. — Може нещо да се е случило с тях? И Велхеор изчезна някъде...

— Тук съм! — раздаде се от тъмното гласът на вампира.

Велхеор се появи в осветеното място, но не сам, а с трупа на избягалия паяк. Вампирът носеше създаването пред себе си с изпънати ръце, заливайки пода със зелена слуз, без да се притеснява нито от размера му, нито от немалката му тежест.

— Това ли търсите?

Той хвърли трупа в краката ни, принуждавайки ни да отстъпим няколко крачки.

— Браво! — неочаквано се раздаде силен глас някъде отгоре.

По протежението на стените на зоопарка, на височина десетина метра, започнаха да светват лампи и неочаквано се оказа, че, меко казано, не сме сами. Цялата зала беше опасана от нещо като остъклен

балкон, зад който се тълпяха десетки души и с весело любопитство се пулеха срещу нас.

— Това пък как да го разбирам? — с искрен интерес попита Велхеор, забелязвайки сред зрителите Шорт и Ленди.

— Просто малка традиция, своеобразно изпитание при постъпване в редиците на скаутите. Поздравления, не го издържахте.

— Изглеждаше ми подозрително, че всички са отишли да обядват и никой не е останал в зоопарка — проговорих аз, оглеждайки събралите се на балкона хора. — Съществата се нуждаят от постоянни грижи, а заклинания или артефакти явно не могат да се използват.

Алиса срита останките на паяка.

— И много ли са успявали да го минат?

— Е, вие сте първите, които подлагаме на това — каза Ленди с ехидна усмивка. — Решихме да започнем традицията с вас. Никой не можеше да си представи, че ще е толкова смешно.

— Ние просто не бяхме готови за такова... — опитах да се оправдая. — Необичайни условия, забрана за използване на магии...

— Учили са ви да работите в екип, минали сте практика, а в крайна сметка направихте някакъв цирк! — прекъсна ме Шорт. — Направо не мога да си представя как ще работим с вас. Да се надяваме, че Висшият вампир ще успее да ви подсигуриява и четиримата, защото в противен случай няма да издържите в Прокълнатите земи повече от няколко минути.

Изглежда наистина разстроихме брадатия Майстор, защото изглеждаше доста вбесен.

— Шорт малко преувеличава — успокои ни Ленди. — Но ви съветвам да си вземете бележка за в бъдеще и да поработите над грешките. Особено рижия и дебелия, тия двамата са направо тежък случай.

— Да, всички сте „юнаци“ — малко по-спокойно каза Шорт. — Качете се по стълбите отдясно да отидем в кабинета ми, ще ви дам учебни пособия.

Странно, мислех си, че кабинетът му е в онази очукана кула при стената. Представете си изненадата ни, когато брадатият ни въведе в прилична по размери зала с величествени колони, множество рафтове с книги, няколко бюра и елегантни, меки дори на вид кресла.

— Някои от предимствата на работата в зоопарка — поясни Ленди. — А кулата до стената — тя е само една дежурна стая. Дръжте се добре и ще ви отделим ъгълче тук. Мъ-ъничко ъгълче. В килерчето.

На дългия бар вече ни очакваше купчина книги с червени корици.

— Отсега нататък това ще бъде вашата библия — съобщи капитан Шорт и ни раздаде по една огромна книга. — Молете се на нея и я пазете като най-голямата ценност след живота ви. Всъщност, именно тя ще ви спасява живота. При това повече от веднъж.

„Това вече съм го чувал някъде“ — помислих си, докато въртях книгата в ръце.

„Откриване и избягване пагубното въздействие на остатъците от магически заклинания“ — гласеше надписът на корицата. Отваряйки книгата някъде по средата, аз с изненада видях изображението на нашия многокрак познайник. „Глава 13. Паяци и други членестоноги същества“.

„Иска ли питане. Разбира се, че глава тринайсет“ — усмихнах се аз.

— Какво внушително название за всички тези отвратителни същества — коментира книгата Алиса. — Остатъци от магически заклинания.

— Ама че „остатъци“! — удивено извика Чез. — Вижте на осемдесета страница! Добре, че тези шегаджии не се сетиха да пуснат нещо подобно срещу нас!

Това, което беше изобразено на споменатата от Чез илюстрация, преди всичко напомняше на огромна яма със зъби. „Скокливко“ — гласеше надписът към рисунката.

— Как изобщо скача това нещо? — не схванах аз.

Следващата страница отговаряше на въпроса ми с плашеща яснота: „Скокливкото е един от най-лесно откриваемите хищници в Прокълнатите земи. Главното е да го забележите преди групата да се приближи в обхвата на скока му, който е около десетина крачки. Радиусът на устата на възрастен Скокливко достига до четири крачки, а броят на зъбите му — до шест хиляди. Регистрирани са случаи, когато тези същества са изяждали наведнъж по няколко невнимателни пътника“.

— Знаете ли, започвам да подозирам, че сержант Торн не е чак такъв сексист — замислено каза Чез. — Може би се е опитвал да защити Алиса от попадане в този отряд на смъртници? Кухня номер три вече не ми изглежда чак толкова ужасно място.

— Защо тогава не поработиш малко вместо мен? — веднага реагира Алиса.

— Да бе, да — ухили се Чез. — Къде по-добре е да спя няколко часа повече, а след това да те тормозя. За нищо на света няма да се откажа от такова удоволствие!

Бързо се намесих в словесната им престрелка, преди да се е превърнала в поредната юмручна свада:

— С твоя характер максимум до два дни ще се озовеш в кухнята.

— И аз забелязах, че Чез не му харесва — съгласи се с мен Наив.

— Мисля, че всички ние не му харесваме — в тон с мен каза Алиса. — Е, освен Велхеор.

— Да — включи се Велхеор. — Добър си е, разбира ги тия работи.

— Много командва — изрази авторитетно мнение Наив.

— Всички тук са странни — тихо се обади Чез, хвърляйки поглед към проснатия в креслото блондин. — Торн поне е разбираем, а от нашия еднорък Ленди наистина настръхвам. Необичайно е да видиш човек с парче дърво вместо ръка... Нали друидите отдавна могат да лекуват всичко, освен смъртта, а това тук... А и този Шорт, и той като Торн — същата гадина.

На мен Шорт не ми изглеждаше чак такава гадина, но и добродушен беше трудно да го наречеш. Е, както и да е, ще поживеем — ще видим.

ДЕЙСТВИЕ 4

Същата вечер след вечеря всички се заехме с внимателно изучаване на ръководството. Книгата се оказа нещо средно между учебник по биология и книга на ужасите. Точните описания и схематичните рисунки се редуваха с нечетливи драсканици, написани сякаш от ръката на някое невръстно дете, и ужасни страшилища. Имената на създанията скаутите също бяха подбрали много поетично — „Златна камбанка“, „Мълчаливата“, „Мъглата на войната“, „Черната вдовица“. Всяко същество си имаше свои собствени особености и слаби места, а единственото, което ги обединяваше, беше горещата любов към човешката плът.

Сънищата след подобно четиво би трябвало да са изключително кошмарни, но присъствието на тихо спящата до мен Алиса спаси нервите ми. На втората нощ смущението беше отстъпило място на предпазлива нежност и ние заспахме прегърнати. На следващата сутрин вампирката я нямаше — този път беше успяла да се събуди и да отиде в столовата, без да пречи на останалите. Велхеор също беше изчезнал някъде — мястото под леглото му беше празно. Затова пък Наив спеше така, че леглото му буквално подскачаше, потропвайки равномерно по пода със стоманените си крака.

Чез се събуди едновременно с мен и веднага се втурна да буди Наив с кръсъци, при което той подскочи от изненада и удари главата си отдолу в леглото. Като цяло, събуждането мина весело.

А веднага след закуската, по време на която на нашето трио му хвърляха подозрителни погледи почти всички присъстващи в трапезарията Майстори и ученици, започна обучението ни. Проведе се в едно от помещенията в зоопарка, оборудвано като малка класна стая. Именно там към нас се присъединиха незнайно къде изчезналия Велхеор и отработващата наказанието си Алиса.

През целия ден Ленди ни чете лекции за обитателите на Прокълнатите земи и начини за оцеляване в това недружелюбно място. И колкото повече напредваше обучението, толкова по-малко ми се искаше да изляза извън стените на форта.

— Имайте предвид, че колкото по-красиво е цветето, толкова е по-опасно — говореше Ленди. — Разбира се, освен ако не е най-обикновено цвете.

— А ако е най-обикновено?

— Тогава е още по-опасно — с крива усмивка каза Майсторът. — По принцип, всички растения в Прокълнатите земи са потенциално опасни. Ако отворите страница четиридесет и осем, ще видите един типичен представител на красивите и опасни цветя, изяждащи жертвата си.

На качествената илюстрация беше изобразено красиво червено цвете с широко разперени назъбени листа, апетитно поглъщащо гигантски орел.

— Жалко за птицата — въздъхна Чез.

— Е, ако това ще те успокои, умряла е от удоволствие. Това цвете, които ние обикновено наричаме „Ароматът на смъртта“, изпуска приятен аромат, чието вдишване води до тиха и спокойна, дори бих казал, нежна смърт.

— Има ли изобщо някъде в Прокълнатите земи място, където да може да се диша спокойно?

— Между другото, въздухът на някои места също е вреден.

Да, и ние така разбрахме. Опасни са всички растения, животни, дори земята сама по себе си може да носи смърт. Съдейки по всичко, когато все пак ни изпратят там, по-лесно ще е да се самоубием, отдалечавайки се само няколко крачки от стената. За да не се мъчим.

— Че това проблем ли е? — сви рамене Чез. — Ще използваме щитове с въздушни филтри и готово.

— Не може — Ленди се почука по слепоочието. — Всички магически създания ще бъдат привлечени от енергията. Ако създадеш дори и най-малкото заклинание, веднага към него ще се втурнат всички същества от околността. А ако решиш да направиш нещо по-сериозно, половината Прокълнати земи ще се събере да гледа и участва.

Май започнах да разбирам защо Шорт не се разстрои особено от новината, че двама от нас нямат способности към Занаята. Просто скаутите могат да минат и без тях. Макар че щом още от самото начало смятаха да ни вкарат в този отряд на смъртници, за мен и досега си остава загадка защо оставиха Викерс старши в Крайдол?

Велхеор се облегна назад в стола и демонстративно се прозя.

— Не е чак толкова опасно там, в тези ваши Прокълнати земи. Сладкодумци.

— Какво?! — хорово попитахме ние и Ленди. — Бил си там?!

— Разбира се. Още първата нощ.

Ококорихме се.

— Нали спяхме в една стая. Кога се успял да излезеш от стаята и да се върнеш сутринта, за да ни събудиш всички? — подозрително попита Алиса.

— Спяхте толкова дълбоко, че можех да танцувам и да пея песни.

— Аз спях много леко — наежи се вампирката, при което ние с Чез се засмяхме.

— Да, никой няма толкова лек сън — не се сдържах аз и веднага си заработих лакът в ребрата от Алиса.

Ленди озадачено се почеса по главата с единствената си цяла ръка, разглеждайки внимателно Велхеор.

— Бих искал да знам как се преодолял защитата на форта на връщане?

— А аз бих искал да знам как може да се пътува между световите — насмешливо отвърна вампирът, гледайки кой знае защо в моята посока. — Но вашите желания, за разлика от моите, може и да не се сбъднат.

Ох, Велхеор просто не може да миряса, надявайки се да разбере как така се пренесохме от Царството на вампирите в Крайдол. Всъщност, може би вече е време да му разкрия тази тайна, все пак всички живеехме в една стая и да се промъкваме във Великата библиотека, оставяйки Велхеор в неведение... това беше практически невъзможно. С неговия слух и реакции. Направо не знам той спи ли изобщо?

Велхеор така и не се предаде, отказвайки да говори за това как е излязъл от форта и какво е правил в Прокълнатите земи. Останалата част от занятието премина доста спокойно, а веднага след обяда ние с Наив отново се отправихме към изследователския център, за да се заемем с проучването на самите себе си. Не знам как се развличаше нашия новоизпечен вампир, но аз отново и отново се опитвах да мина изпитанието за проверка способността към Занаята и не можех да видя уж висящата във въздуха пред мен топка енергия.

През следващите няколко дни ми направиха един куп анализи, пробвах да ми въздействат с хипноза, с различни заклинания и дори с друидски отвари. Единствената добра новина беше, че вече се оказах напълно неподатлив на хипноза. Не знам на какво точно се дължеше, нали като дете с лекота съм бил обработван от хипнотизатор, но сега това беше станало абсолютно невъзможно. След като достатъчно издевателстваха над мен, учените решиха да продължат с онази „практика“, за която се опитвах да не мисля през целия ден. Това беше първият път след завръщането ми от Царството на вампирите, когато използвах артефакта за вдигане на мъртъвци, или по-скоро, неживи. Заведоха ме в неголямо помещение, в което кротко чакаха съживяване два не особено добре запазени трупа. Съдейки по останките от дрехите, това някога са били ученици от Академията, а може би и Майстори — различавах се очертания на ливреи, но не беше възможно да се определи цвета.

— Извадиха ги от корема на питон — поясни плачевното състояние на телата Майстор Ревел. — Нямаха късмет момчетата, натъкнали се на гадината пред самата стена. Докато вдигнат тревога, змията успяла да глътне двама, но с пълен стомах не е стигнала далече.

— Можеше да минем и без подробности — намръщих се аз.

— Свиквай. Ако от теб ще има повече полза като некромант, с труповете ще си на „ти“.

В помещението се втурна странен Майстор с леко разрошена сива коса и абсолютно неадекватен поглед. Може би ако ми бяха казали предварително, че този човек ще ме изследва, аз и за секунда не бих се поколебал да офейкам в Прокълнатите земи. В ръцете си този не внушаващ доверие субект носеше моя артефакт.

— Да, да, искам най-накрая да видя как работи това удивително нещо! — бързо проговори Майсторът, подмятайки щастливо черепа от едната си ръка в другата.

Гласът му се оказа дрезгав, неприятен, сякаш с усилие излизаше от гърлото му.

— Това е Майстор Некор, нашият специалист по некромантия — представи лудия плешивия Майстор.

Признавам, не така си представях некромантите. Може би побледи, или по-високи, а и определено по-адекватни. Този изглеждаше така, сякаш вчера са го пуснали от психиатрия. При това не от

столичната, а от намираща се в най-затънтения град в Пограничните райони. Стъпвал съм служебно в подобно място в Крайдол — запомних най-вече не миризмата и мръсотията, а усещането за потискаща и безпределна лудост. Нещо такова се излъчваше и от този разчорлен Майстор.

— Започвай — кимна ми Майстор Ревел. — Ние ще засечем времето.

Погледах още веднъж към подозрителния специалист по некромантия и послушно пристъпих към работа. Сега не можех да усетя как артефактът изсмукваше енергия от окръжаващото пространство или да наблюдавам процеса на наслагване на заклинанията, но той все още изпълняваше мислените ми команди. Съвсем наскоро проверих действието му в Крайдол върху трупове на плъхове и черепът сработи почти мигновено. Този път процесът се забави дотолкова, че в един момент дори си помислих, сякаш заедно със способностите си съм загубил и възможността да ползвам артефакта.

„Вдигни тези двамата“ — обърнах се мислено към артефакта.

Няколко минути нищо не се случи. Вече започнах да нервнича, когато с труповете започна да се случва нещо странно — останките от месо и тъкан започнаха да димят, а след това избухнаха в ярко червени пламъци.

Ние едновременно се отдръпнахме от изненада.

— Интересно! Винаги ли така става? — с нездрав блясък в очите попита ученият.

— Не, преди нищо подобно не се е случвало, те просто ставаха — и това е.

Сякаш чули думите ми, горящите неживи неуверено, все едно събуждайки се от дълъг сън, се претърколиха и започнаха непохватно да се изправят на крака. Застанаха мирно и продължиха да горят, докато накрая не се превърнаха в абсолютно чисти и гладки скелети. Само дето костите вместо бели бяха станали кърваво червени.

— Невероятно — възхитено заподскача около скелетите ученият. — Това няма нищо общо със съвременната некромантия. Съвсем различни принципи на изграждане на заклинанията.

„Нищо невероятно, ако знаеш, че този артефакт не е от нашия свят. Разбира се, нямам намерение да говоря за това, така че нека си

блъска главата над произхода на черепа колкото си иска“ — малко злорадо си помислих аз.

— А как изпълняват заповедите ти, когато се стигне до бойни действия?

— Ами никак. Единственият път, когато създадох армия от неживи, аз просто им заповядах да атакуват замъка, като използват всичките си умения. Съдейки по това, което видях, те доста добре размахваха оръжие.

— Явно заклинанията влагат в тях някакви умения — ентузиазирано започна да размишлява на глас Майсторът. — Разбира се, ние също правим нещо подобно, само че за създаване на сплитане от такова ниво ще загубим наистина много време.

После ученият заповяда на помощниците си да донесат два меча и ме помоли да накарам скелетите да се бият един срещу друг. Очаквахме да видим нещо като куклен театър с нелепо размахване на оръжия, но се оказа много по-интересно — мечовете буквално засвистяха във въздуха. Черепът беше направил от скелетите доста добри фехтовачи, да не кажа и нещо повече. За мен всичко изглеждаше още по-странно, защото много добре помнех как се сражаваха неживите по стените на Сеон, и показаното тогава дори не се доближаваше до двубоя пред очите ни. В крайна сметка единият от скелетите беше буквално накълцан на малки парченца. Странният, но много наблюдателен учен, който за разлика от мен можеше да вижда сплитанията на заклинанията, веднага отбеляза, че заклинанието, вдигнало неживите, е разпределено равномерно по всички кости и отслабва постепенно с отделянето им една от друга. С други думи, като отделиш на неживия ръцете, краката и главата, може наистина да го убиеш. Между другото, точно това и направи единият от скелетите с другия.

— Интересно. Но защо единият скелет се оказа по-силен от другия?

— Наистина странно, нали на теория заклинанието би трябвало да влага еднакви способности във всеки мъртвец — съгласи се Майстор Ревел. — Кое даде предимство на този нежив?

— А може би отговорът е в това какъв е бил преди смъртта си? — предположих аз.

Ученият ме погледна така, сякаш съм идиот, което в негово изпълнение изглеждаше особено оскърбително.

— Млади човече, вие очевидно изобщо не разбирате от некромантия, в противен случай никога нямаше да задавате толкова глупав въпрос. Разберете, че това е само физическо тяло и нищо повече. Душата се е отправила в своето пътешествие към ново прераждане или в каквото там е вярвал умрелия, а тялото е останало тук.

Замълчах обидено, решавайки повече да не се позоря с глупави въпроси. А те сигурно бяха глупави, защото в некромантията бях не просто нула, а дори по-скоро отрицателна величина.

— Всъщност вътре в мозъка остават информационни полета и информация — замислено каза Майстор Ревел. — А фактът, че ние не сме в състояние да прочетем по-дълбоката информация, освен най-простите предсмъртни спомени, не означава, че това е невъзможно.

Ученият изсумтя сърдито, почовърка с пръст в ухото и с нежелание се съгласи:

— Добре, по-късно ще проверя досиетата на мъртвите...

В крайна сметка се наложи да заповядам на скелета да се подчинява на командите на учения, оставяйки го насаме с костите и артефакта. Накрая Майстор Ревел ме покани в кабинета си да пийнем малко као и да поговорим. Да поговорим, как не. На практика трябваше да отговарям цял час на настоятелните въпроси на шефа на службата за сигурност на Академията. Страхувам се, че от мен никога няма да стане добър лъжец, защото колкото и да се стараех, постепенно започнах да се оплитам в собствените си истории. Не е лесно да запомниш всички лъжи и премълчани неща, казани под пронизващия поглед на Майстора. Той не се опита открито да ме хване в лъжа, но неговите многозначителни „ясно“ и „така значи“ направо ме изваждаха от равновесие, карайки ме да се изнервям все по-силно и по-силно. В края на нашия мил разговор главата така ме цепеше, сякаш са ме изтезавали няколко денонощия без спиране. Макар че можеше да се дължи и на това, че ми бяха взели прекалено много кръв за изследвания...

Поредната вечеря преминах като в мъгла. Наив възхитено разказваше за това какви успехи са постигнали с пръстените и използването на новия вид енергия, Чез и Алиса ентузиазирани

обсъждаха лекцията на Ленди, а аз седях и гледах в една точка. Смътно си спомням, че Велхеор, както обикновено, пропусна вечерята и се появи едва в стаята.

— Пак ли пропусна вечерята? — вяло попитах аз.

— Вечерях друго.

Вампирът се просна на пода с разперени ръце и впери замислен поглед в тавана.

— Надявам се, че никого не си убил? — разтревожено попита Чез.

— Може би само малко го осакатих. Възможно е и още няколко души да се събудят на сутринта и да открият по вратовете си незнайно откъде появили се следи от нечии зъби. Не знам чии, честна дума.

— Само си приказва — Алиса лекичко срита вампира, така че да се отдръпне и да я пусне към нашето легло. — Търси роднината на Келнмиир, убил сестра му. Наблюдава Майстор Ревел, прави справки...

Велхеор с едно гъвкаво движение се изправи на крака.

— По-тихо, за бога, по-тихо, и стените имат уши. Вие си имате свои работи, а аз — мои.

— И как върви?

— Кръвното отмъщение не е някаква си игра на война по границата, то изисква задълбочена, внимателна подготовка и творчески подход — уклончиво отговори вампирът.

— Тоест нищо не е научил — поясни Алиса. — Опитах се да му помогна, като разпитах работещите в кухнята, но никой не беше чувал за вампир, работещ за Майстор Ревел. Ако си имат някакви свои далавери, правят ги тайно.

Чез със скок се плъсна на леглото си и въздъхна с облекчение.

— О-о-о, какво блаженство, най-накрая да си почина. Ама че ден се оказа.

— На мен ли го казваш? — раздразнено реагира Алиса. — Всяка сутрин се блъскам в кухнята, докато вие тук спите като трупове!

— Повярвай ми, по-добре в кухнята, отколкото общуване с Майстор Ревел — въздъхнах уморено и разтърках слепоочията си. — Днес ме разтърси из дъно. Да не говорим за безкрайния маратон анализи.

Алиса седна до мен на леглото, прегърна ме и ме целуна по бузата. Животът веднага стана по-хубав.

— Бедничкият ми той. Може пък Велес да има някакъв напредък във Великата библиотека? — предположи тя. — Струва си да отскочим дотам.

— Къде, къде да отскочим? — с интерес повтори Велхеор.

Всъщност и аз самият вече бях мислил за това. Да държим вампира в неведение ставаше твърде проблематично, а и безсмислено.

— Ще видиш — отвърнах злорадо.

Най-сетне и аз да имам възможност да произведателствам малко над вампира. Предполагам, че за единствено слабо място на Велхеор можеше да се счита ужасяващото му, довеждащо го до лудост любопитство.

— Искаш да попаднеш там през тази врата? — с любопитство попита Чез. — А какво ще стане, ако някой се опита да влезе при нас, докато си в библиотеката?

— Нямам представа — отговорих честно. — Опитвам се да не мисля за това. Така че задръжте вратата отворена, докато съм на гости на Велес.

— Аз идвам с теб — сграбчи ръката ми Алиса.

— Не се и съмнявам — усмихнах се аз. — Велхеор, ще дойдеш ли с нас?

Вампирът ни изгледа подозрително.

— Разбира се, че ще дойда. Макар че още не съм разбрал къде. За всеки случай ви напомням, че зад тази врата има коридор, а не някаква си библиотека.

Приблжих с тайнствен вид вратата, пъхнах ключа в ключалката и дръпнах дръжката.

— Отваря се навън — веднага отбеляза вампирът.

Да, спомням си, някога аз също се чудех на това.

Преди ние с Алиса да успеем да влезем в библиотеката, Велхеор се шмугна покрай нас и така си и застина, със зяпнала от възторг уста.

— Уау — прошепна накрая.

Велес вече достатъчно беше свикнал с библиотеката, така че веднага почувства появата ни. Нямахше нужда да го викам, Пазителят сам се появи насреща ни.

— Привет, момчета.

— Здравейте — учтиво поздравихме ние.

Историята на нашето познанство с този мил старец беше доста интересна. Бившият библиотекар се беше опитал да ме обере в Крайдол, и, разбира се, не успя. По време на разпита се изясни, че е останал без работа след опожаряването на местната библиотека. Решавайки някак си да му помогнем, ние го уредихме като готвач в ресторанта на наш познат. Благодарение на фотографската си памет, съхраняваща хиляди рецепти от готварски книги, той бързо направи ресторанта най-популярното място в града, но в душата си все още тъгуваше за старата си работа. И така се стекоха нещата, че успях да го направя библиотекар на най-голямата библиотека във вселената. Е, или поне една от най-големите.

— Аз те познавам — каза Велхеор, продължавайки да се оглежда наоколо. — Ти си готвач в „Мечта“. Тук да няма и кухня?

— Какво ли няма тук — усмихна се Пазителят на библиотеката. — Е, Зак, имаш ли успех с артефакта?

След завръщането от земята на вампирите нямах възможност и време да поговоря с библиотекаря за каквото и да е друго освен черепа. Ние с всички сили се опитвахме да се отървем от проклетия артефакт, отнел ми всички способности към Занаята, надявайки се да решим проблема преди заминаването за форт Скол. За съжаление, така и нищо не се получи, и сега проблемът ми стана достояние на лабораторията на Майсторите.

— Не, никакъв. Вече започвам да губя надежда.

Изпроводих с поглед вампира, който без да пита тръгна да се разхожда между рафтовете с книги.

— Логично, все пак този артефакт е от друг свят — съчувствено поклати глава Велес, но виждайки лицето ми, веднага се поправи: — Макар че, разбира се, не бива да губиш надежда.

Аз и без него знаех, че сегашните Майстори все още не могат да разберат принципите на действие на древните артефакти, съхранявани в музея на Академията. Какво да кажем за магия от други светове. Но надеждата, както е известно, умира последна. А ако тя все пак умре, аз като новоизпечен некромант ще я съживя отново.

— За съжаление, аз също не успях да намеря нещо, което да ти помогне по някакъв начин.

Какво пък, аз на това вече и не разчитах особено.

— Добре, този проблем засега ще го отложим. Но имам още няколко въпроса, до които досега не бяхме стигнали. Помниш ли, навремето те питах за предишния собственик на Прокълнатата къща?

— Да, но освен, че е бил Майстор, не можах нищо друго да си спомня.

— От непроверен и много подозрителен източник научих, че този Майстор може да е мой роднина.

— Е, за това не трябва да питаш мен — отбеляза Велес. — Проучи родословното си дърво, поговори с леля си...

— Не иска да говори за това — казах раздражено. — Аз знам учудващо малко за семейството си. Родителите ми са напуснали Лита веднага след моето раждане, награждавайки ме с блокиране на способностите към Занаята. Леля е обсебена от властта и въздигането на Дом Никерс, а нейният брат Ромиус се оказа едва ли не заговорник. Леля Елиза намекна, че баща ми е имал брат, на когото са ме кръстили, но за него също не знам нищо. Може отдавна да е умрял или да е отишъл на Шарените острови заедно с родителите ми...

— А може точно той да е полуделият Майстор — предположи Алиса.

— Възможно е — съгласих се аз. — По принцип цялото ми семейство е тайна, обгърната в мрак.

Велес въздъхна.

— Съчувствам ти, но тук с нищо не мога да ти помогна, в библиотеката е събрана малко по-друга литература. Истории, легенди, автобиографии и твърде малка част от тях се отнасят за нашия свят. Би трябвало да се поровиш в семейните хроники или да разпиташ роднините си.

— Бих искал, но леля ми отказва да говори по тази тема, а вторият ми роднина е Ромиус и той... не само че не знам къде е, но и също така е заподозрян едва ли не в измяна към Империята.

Алиса успокоително ме потупа по гърба.

— Това още не е доказано.

— Но доверието вече е подкопано — издишах бавно и направих опит да се усмихна. — Да не говорим за лошото. Трябва ми също така каквато и да е информация за Храма на Пазителите. Не знам що за място е това, но най-вероятно има нещо общо с Коридора на съдбата.

Разбира се, аз бях разказал на Алиса за намерената в справочника със заклинания бележка и тя отлично знаеше причините за моя интерес, а Велес имаше прекрасния навик да не задава излишни въпроси.

— Ще направя каквото мога. Всъщност ми е много мъчно, че за пореден път не мога с нищо да ти помогна. На мое разположение е сигурно най-голямата библиотека във вселената, но да се намери в нея необходимата информация е наистина трудно. Освен това все още имам много да уча, за момента не съм пълноценен Пазител на това място.

— Всяка помощ е по-добре от нищо — успокоих аз библиотекаря. — Освен това може пък този път да имаме късмет. Все пак Храмът на Пазителите явно е свързан не само с нашия свят.

— Ти не си Човек на съдбата, а Човек на загадките — усмихна се Велес. — Около теб гъмжи от тайни.

— Повече ни харесва да го наричаме Човек на неприятностите — не се удържа да се пошегува Алиса. — Велес, а къде изчезна Велхеор? Проблем ли е, че той с обичайната си безпардонност и наглост се шляе из библиотеката?

— Всичко е наред, мога да почувствам всичко, което става тук — успокоих я Велес. — В момента разглежда книгите през няколко реда оттук. Изненадан съм, че толкова дълго време не му казвахте за съществуването на това място.

През прага надникна Чез.

— Ей, докога ще стоите тук? — той застина и се обърна. — Уау, значи в момента главата ми е в един свят, а задника — в друг? Яко.

— Върни главата си обратно... при тялото, не изкушавай съдбата — посъветвах го аз. — Скоро ще се върнем.

— Как вървят нещата във форта? — попита Велес.

— По-скоро добре. Учим по малко, ние с Наив работим в изследователски център, Алиса работи допълнително в кухнята... — аз едва избягнах сръгването в ребрата и продължих: — Надявам се скоро графикът ни да се разреши и да можем да се срещнем с Невил тук. Между другото, той не е ли минавал насам?

— Засега не, но само да се обади, ще му предам, че при вас всичко е наред.

Поговорихме още малко за това и онова и решихме да отиваме да спим. Но тук се изправихме пред неочакван проблем — Велхеор просто отказа да напусне библиотеката.

— Ние сме на служба — опитах се да вразумя вампира.

— Вие сте на служба — уточни Велхеор. — А аз съм напълно свободен. И в живота си никога не съм виждал толкова много интересни и напълно неразбираеми книги!

Той размаха ръце и се завъртя на място.

— Та това е рай!

Алиса завъртя пръст в слепоочието си.

— Това е една прашна библиотека. Ако толкова ти се иска да вземеш нещо за четене, мисля, че Велес с радост ще ти заеме няколко книги...

— Всъщност тези книги не могат да съществуват извън библиотеката — извинително поясни Велес. — Могат да се четат само тук.

Ами да. Ние се сблъскахме с това, когато Чез реши тихомълком да открадне книга с не съвсем прилични картинки. Еротичната бумага пламна направо в пазвата му, още щом той напусна библиотеката, и по чудо не го обгори.

— Това е! — Велхеор се плъсна в креслото и взе книга от масата. — А на вас успех в учението и се постарайте да не загинете в Прокълнатите земи.

Точно, Прокълнати земи!

— Велхеор, нима не ти е интересно да изучиш по-подробно добродушните и мили обитатели на Прокълнатите земи? — попитах лукаво. — Едва ли само за една нощ си успял да видиш всичко там. Скоро ще минем основния курс на обучение и ще можем да се разходим както трябва по тези прекрасни места.

Вампирът дори не ме погледна.

— Промъквах се в Прокълнатите земи не само нощем, но и през деня. И видях достатъчно.

„Затова постоянно изчезва някъде, само да се обърнем — със закъснение осъзнах аз. — Сигурно вече знае за тези същества не по-малко от най-добрите скаути.“

— Но скоро започва война, а ти обичаш войната.

— О, вие, хората, постоянно с някого воювате.

— А какво ще кажеш за отмъщението към убиеца на сестра ти?
— направи последен опит Алиса.

Вампирът демонстративно бавно прелисти книгата.

— Отмъщението е нещо важно. Но ние, вампирите, умеем да чакаме. Канмиир няма къде да ми избяга, а тази ваша библиотека както се появи, така може и да изчезне. Не-е — не мърдам оттук.

„Е, какво пък, със сила не можем да го накараме да тръгне, да го убедим с думи също едва ли ще успеем — помислих обречено. — Изглежда ще се наложи да се примирим.“

— Само не се опитвай да излезеш оттук към Крайдол — помолих вампира вече при напускане на библиотеката. — Ако те видят тамошните Майстори, може да възникнат много неудобни въпроси.

— Да, мамче — игнорира ме Велхеор.

Очевидно зад вратата Чез и Наив бяха чули нашия разговор, защото отсъствието на Велхеор изобщо не ги изненада.

— Утре Шорт много ще се зарадва — вместо „лека нощ“ каза Чез. — Нали говореше, че се примирява със съществуването на нашата петорка само заради присъствието на Висш вампир.

— Е, едва ли ще ни изгонят. В краен случай всички ще ни засилят в кухнята — неуверено проговори Алиса, скачайки на нашето легло.

Не можах да устоя и бавно повторих наум: „Нашето легло. И добре звучи, дракон да ме вземе! Така... какво каза тя? Забравих вече.“

Вече легнал в леглото и изгасил лампата, тъкмо се канех да заспя, когато от пода се разнесе тихия глас на Наив:

— Зак, а ще може ли да се виждам с Ленис? Можем да я поканим в библиотеката, или да се преместя в Крайдол и...

Ох, знаех си, че рано или късно ще повдигне този въпрос. Според мен и така твърде много хора знаеха тайните ми и да разширявам този и без това не малък кръг изобщо не ми се искаше. Особено когато става дума за почти непознато момиче, при това обърнала Наив във вампир. Случайно ли е станало или не, но благодаря, точно за библиотеката няма да ѝ казвам.

— Съжалявам, Наив, но това е прекалено опасно. Ако някой те види на улицата, може да се появят подозрения. А да разкриваме тайната на библиотеката на външни е още по-рисковано...

— Тя не е външна — обидено отвърна Наив.

Ох, неподходящо се изразих.

— Е, разбра какво имах предвид — без особена увереност казах аз. — Лека нощ.

И самият аз не знаех какво имам предвид. Тоест тайните са си тайни, но как да очертаеш кръга на доверие? И в този ред на мисли какъв ще е този, на когото се доверяваш по-малко, отколкото на психясал Висш вампир?

— Лека нощ, Зак — неочаквано прошепна в ухото ми Алиса, облъхвайки ме с горещо дихание.

Тръпки разтърсиха цялото ми тяло, карайки сърцето да бие по-бързо. После тя леко докосна с устни шията ми, прегърна ме през кръста и заспа. Мигновено. Нищо чудно, при толкова наситен ден, а нали и щеше да става по-рано от нас.

Ох, но защо трябва така да издевателства над мен? Сега със сигурност няма да заспя. А бях уморен като... като...

ДЕЙСТВИЕ 5

Заспах почти моментално. Наистина, сънувах такива неща, че така и не успях да се наспя. Ще кажа само, че в сънищата ми активно... много активно участваше Алиса. Разбира се, когато се събудих, от нея нямаше и следа — наказанието в кухнята не беше отменено. От шкафчето липсваше моята музикалка, значи на вампирката поне не ѝ е скучно.

— Събуди се и пей! — весело ме поздрави Чез, скачайки на кревата до мен. — Време е да закусваме. Стига си спал!

— Теб трябва да тормозят половин ден в лабораторията — вяло се съпротивих аз. — Да ти източват кръвта с литри, да ти надуват главата, а на всичкото отгоре пропуснах и лекцията. Сега няма да знам за някой опасен вид трева, ще я настъпя и ще умра от туберкулоза.

— Или диария — изхили се Чез. — Трябва по-внимателно да изучим справочника, за да вземем малко такава трева за нашите приятели от водния факултет.

Надигнах се със стон и навлякох ливреята.

— Наив вече ти се е оплакал?

— Не само. Вчера ги срещнах във входа, оказа се, че живеят на съседния етаж.

— Много приятна изненада — тежко въздъхнах аз. — Надявам се, че ги товарят достатъчно, за да нямат сили за глупости.

— Е, тук вече прекали — възмути се Чез. — Винаги има сили за глупости!

— Не всички са като теб — без особена надежда казах аз.

— Добро утро на всички — чу се гласът на Наив изпод леглото. — Бихте ли затворили щорите по-плътно?

Изглежда нашият новоизпечен вампир ставаше все почувствителен към светлината. Само преди няколко дена той спокойно понасяше непреките слънчеви лъчи, а сега се страхуваше да си подаде носа навън без нахлупена до брадата качулка. Впрочем, това беше логично — та той беше решил да се промени и още отначало започна да приема малки порции кръв, което аз, разбира се, не правех.

— Отиваме ли да закусваме? — моментално попита Наив, веднага след като стана.

— Как можем да минем без местната отвратителна храна — съгласи се Чез. — Напразно ли се труди Алиса сутрин в кухнята? Трябва да уважаваме труда ѝ.

Всъщност това би звучало много мило, ако не беше пропито с толкова ехидство.

Само след няколко минути вече бързахме към столовата, водени от Викерс младши. При това Наив ни водеше толкова енергично, че докато слизахме по стълбите, успяхме да бутнем идващите ни насреща хора. И разбира се, по закона на гадостите това се оказаха нашите „добри“ приятели — Ленс, Ейнджъл и Стори.

— Гледай къде вървиш! — изръмжа здравеняка Ленс, небрежно блъскайки Наив така, че той се удари в стената.

— Ти гледай! — моментално реагира Чез, защитавайки приятеля ни, и бутна в отговор Ленс.

В разправията мигновено се включи и Ейнджъл, като естествено избра мен за своя цел. Не е толкова лесно да покажеш чудеса в реакциите сутрин, когато току-що си се събудил, така че получих неприятен удар с лакът в стомаха. Добре поне, че Стори предпочете да не се намесва, иначе боят би бил неизбежен.

— Спокойно! — злобно изсъсках аз, прекратявайки веселия обмен на „побутвания“. — Долу ръцете!

— Кой се е разкомандвал тук?! — моментално се наежи Енджъл. — Опитната мишка?

„Ама откъде всички знаят, а?“ — за пореден път се възмутих аз.

— Внимавай с езика — вече по-спокойно процедих аз.

— Иначе какво? — нагло се усмихна той в отговор. — Ти не можеш нищо, инвалид такъв.

Признавам, всъщност исках да избегна конфликта. Ръката ми тръгна рефлексивно. Ударът се получи не особено силен, но колко е нужно, за да счупиш нечий нос? А колко ли го е заболяло Ейнджъл, когато на същото място получи и втори удар. Разбира се, също напълно случаен. Уви, след това Наив и Чез ме откъснаха от плюещия кръв „воден“.

— Е, кой тук е инвалида? — злобно попитах аз, намирайки се в надеждните ръце на приятелите си.

Странно, но независимо от силната злоба, контролирах всичките си действия. Това изобщо не напомняше на скорошните пристъпи на ярост, свързани с превръщането ми в нисш вампир, но все пак получих удоволствие от причинената болка на Ейнджъл.

— Хайде, да се махаме отгук — припряно нареди Чез и бързо измъкна мен и Наив на улицата.

По пътя към столовата двамата с Чез много емоционално обсъдихме станалото и стигнахме до извода, че аз съм герой, но със сигурност ще си имаме неприятности. А сега до нас го нямаше Велхеор, за да ни помогне, ако се наложи.

След като изчакахме с подносителите опашката за храна, ние седнахме на най-отдалечената маса, за да не ни пречи никой, и продължихме обсъжданията.

— Ох, колко неудачно се получи всичко — оплакваше се Наив. — Аз съм виновен, не гледах къде тичах.

— Стига, стига — успокояваше го Чез. — Този конфликт рано или късно щеше да възникне — ако не сега, то по-късно.

— И най-интересното сигурно тепърва предстои — въздъхнах аз, вече съжалявайки за стореното.

Какво ми пречеше да се въздържа? Като че ли от Ейнджъл може да се очаква нещо различно. Със сигурност нямаше да се държи любезно. Между другото, относно сдържаността... Интересно, защо Наив се държи толкова спокойно, както и преди?

— Наив, а ти не изпитваше ли желание да удариш Ленс? — озадачено попитах аз. — В смисъл, че вече трябваше да се проявят някакви изменения в психиката?

— Не-е — измуча с пълна уста Викерс младши. — В лабо... торията... та... ми дават.

— Хапчета ли? — учудено повторих аз.

Наив потвърди с кимване.

„Брей, и за това ли вече са измислили лекарство? — шокирах се аз. — Изглежда Майсторите разбират от физиологията на нисшите вампири много повече, отколкото предполагах.“

— Успокоителни ли? — разсмя се Чез. — На теб?! Та ти ако станеш само още малко по-спокоен, ще изпаднеш в кома.

— Ти просто не знаеш какви пристъпи на злоба се появяват по време и след преобръщането — въздъхнах аз. — Голямо удоволствие.

И непрекъснато те влече към подвизи.

— Между другото, трябва да си изпия хапчетата след ядене — опомни се Наив, след като сдъвка хапката си. — Бяха някъде тук...

Чез с подозрително хитро присвити очи следеше как Викерс младши вади от джоба си зелени топчета.

— Виж какво, защо днес не пропуснеш вземането на хапчетата?

— Как така? — не разбра Наив.

— Ами така — широко се ухили Чез. — Нима не искаш да те влече към подвизи?

Викерс младши с копнеж погледна чинията на Чез.

— Всъщност ме влече към е-ей онова парче месо. Няяде ли се вече?

— Ще съм се наял, ако ти сега изхвърлиш тези хапчета — намигна моят приятел. — Всъщност тогава така ще съм се наял, че ще ти дам половината от обяда и вечерята.

Знаеше как да го изкуши. Наив известно време гледаше хапчетата, разкъсвайки се между здравия разум и любовта си към храната.

— Добре — най-накрая реши той. — Но само днес, иначе в лабораторията със сигурност ще забележат нещо.

— Заповядай — радостно побутна към него чинията си Чез. — А успокоителните ми ги дай на мен, нека стоят в моя джоб.

— Вземай ги — с лекота се съгласи Викерс младши.

— А колко пъти на ден ги пиеш? — реших да уточня аз, с надеждата поне да оценя мащабите на предстоящото бедствие.

Наив демонстративно изяде храната на Чез и едва тогава отговори:

— Три пъти на ден след хранене.

„Значи скоро ще можем да наблюдаваме леки промени“ — разбрах аз.

Не че одобрявах идеята на Чез, но Наив си струваше да бъде поразтърсен — понякога нечовешкото му спокойствие беше ужасно дразнещо.

— Казах ли ви, че вече изучаваме бойни заклинания? — за пореден път попита Наив, демонстрирайки ни пръстена си — точно копие на онзи, който подарих на Даркин.

Сякаш не знаехме. Още вчера ни наду главите как е победил в двубой специално поканен първокурсник от въздушния факултет. При това му е било достатъчно да използва само едно заклинание — аналог на огнената топка, създадена с помощта на новия вид енергия. Наистина, това му е бил първият и последен двубой, защото по-нататъшните изпитания се провеждали само върху манекени. Наив ударил бедния първокурсник твърде силно.

— Чухме вече — изсумтях аз, опитвайки се да скрия леката си тъга. — Сега ще има кой да ме пази от „водните“, ако се наложи.

— А те няма ли да се оплачат от нас? — притеснено попита Наив.

— Шегуваш ли се? — прихна Чез. — Гордостта няма да им позволи. Ще кажат на друидите, че Ейнджъл се е спянал по стълбите. Но виж, Зак вече не бива да се разхожда сам из форта — със сигурност ще го дебнат.

За това беше прав, разбира се. На тясната стълбищна площадка никой не успя да използва заклинания, а и всичко стана твърде бързо. Но виж, на открито място не мога да им противопоставя нищо, дори черепът все още е в лабораторията. А и да беше с мен, едва ли можеше да ме защити от неочаквано нападение.

— А на всичкото отгоре живеем в една казарма — намръщих се аз. — Върви ми, няма що.

— Както винаги — доволно се ухили Чез. — Стига сме нажежавали обстановката, да вървим на занятия. Днес Ленди обеща да разкаже нещо интересно.

Та той всеки ден разказваше сума ти интересни неща. Само че този път беше един от редките случаи, в които бих предпочел да послушам скучни лекции за нещо обичайно. След подробното описание на поредната твар от Прокълнатите земи животът на скаутите ни изглеждаше все по-мрачен. Ако не се уморявах толкова много през деня и не заспивах до най-прекрасното момиче на света, сигурно щях да сънувам безкрайни кошмари. А сега... сънищата ми определено не можеха да се нарекат кошмари.

Пред входа на зоопарка срещнахме Алиса и аз моментално забравих за лошото си настроение. Как можеш да мислиш за глупави заплахи, когато до теб стои такава красавица? Правилно, никак. Ако, разбира се, за това услужливо не напомни най-добрият ти приятел.

— Алиска, привет! — преувеличено радостно я поздравя Чез, съумявайки да мине пред мен. — Представяш ли си, днес Зак счупи носа на Ейнджъл!

— Кога успя? — измърка Алиса, заобиколи Чез и скочи в обятията ми. — И не ми позволи да се насладя на този чуден момент? Не те е срам!

— Два момента — поправих вампирката аз. — Бяха два удара.

— Още по-добре — възхити се Алиса и сочно ме млясна по устните. — Моят герой.

Виж, за такава награда бях готов да чупя носа на Ейнджъл всеки ден. А още по-добре — всеки час.

— Сега твоят герой трябва да бъде охраняван по-добре — отбеляза Чез. — „Водните“ няма да го оставят току-така.

— Аз ще те охранявам — обеща ми Алиса.

— Е, с теб не се страхувам от никого — усмихнах се аз, прегръщайки я през кръста.

Трябва ли да казвам, че заниманията започнаха в приповдигнато настроение. На всичкото отгоре Ленди ни устрои малка изненада и в началото на урока ни почерпи с нормално као, а не с онази помия, която сервира в столовата. После направи малко отклонение от вече привичния план на занятията и ни разказа какво ни очаква по време на бойните действия. Странно, но едва след няколко дни ние най-накрая узнахме от достоверен източник как ще протече всичко. Тоест, ясно е, че маговете ще си разменят заклинания над Прокълнатите земи и така нататък, но тактическата схема ни беше обяснена едва днес.

— Настанявайте се, деца. Днес ще говорим не за оцеляването, а за тактиката на бойните действия на нашата армия. Едва ли ще участваме в нещо подобно, но винаги трябва да знаем какво става над главите ни.

— Нали ви казвах, че всички битки се провеждат във въздуха! — зарадвано извика Чез.

— Може ли още сега да попитам нещо? — вдигна ръка Алиса.

— Разбира се — разреши Ленди.

— Сега ще говорите за тактика. А на мен ми е интересно защо бойните действия се провеждат именно тук и именно по този начин — попита вампирката и поясни: — Тоест, защо не се опитаме да

нападнем Халифата по море, например? А те защо не направят опит да преминат през земите на вампирите и не нападнат Крайдол?

Сега, когато Алиса заговори за това, и аз самият забелязах несъответствието.

— Никой няма да ги пусне да минат през земите на вампирите — усмихна се Ленди. — Шатерци знаят, че е достатъчно да унищожат само Майсторите, за да могат на практика безкръвно да завладеят цялата Империя. Разбира се, те биха могли да предизвикват страх в Империята, извършвайки терористични актове в различни градове, но това би ни развързало ръцете. Смятайте го за негласна уговорка, един вид правило за водене на война.

— Не го очаквах — честно признах аз.

— Това е само една от причините. По време на скорошните сблъсъци неочаквано стана ясно, че те са доста силни в екипните действия. Очевидно, докато Академията е хвърляла силите си за подобряване жизнените условия на столичната аристокрация, шатерци усилено са усъвършенствали бойните си умения. Така че за тях е изгодно да нападат с всичките си сили именно тук и да водят бойните действия по удобен за тях начин.

— Ето какво било... — проточи Чез, очевидно без да се вслушва в думите на Майстора. — А какво казвахте за бойните действия във въздуха?

Моят риж приятел винаги е мечтал за полети, но, независимо от добрите си способности към стихията на въздуха, пълноценната левитация все още не му се отдаваше. Даже аз, със своя многократно нараснал потенциал едва ли бих могъл сериозно да се заема с полети, най-много да успея да правя огромни скокове. Разбира се, това беше преди окончателно да загубя способностите си към Занаята.

— Над Прокълнатите земи се създават площадки от уплътнен въздух, на които се разполагат групи от Майстори. А после започва тактика, стратегия и постоянна смяна на атакуващи и защитни заклинания. Основната част от защитата се поддържа от ученици, защото тези заклинания не изискват такава скорост и точност като атакуващите. Всъщност именно учениците поддържат площадката и защитните полета, а в това време Майсторите, в петорки или самостоятелно, се опитват да пробият защитата на противника. Между

другото, Върховните Майстори най-често предпочитат да използват левитация и да се придвижват независимо от платформите.

— И все пак — защо не на земята? — зададе общо взето глупавия си въпрос Наив.

— Защото заклинанията и такова скупчване на хора ще привлече всички твари от Прокълнатите земи. Накратко, ако някой падне от площадката на земята, може вече да се счита за мъртъв.

— Каква прелест! — изсумтя Алиса. — Всъщност почти се радвам, че няма да участваме в това.

— Да, това не е работа на скаутите — съгласи се Ленди. — Нашата работа е да извършваме спасителни операции в случай, че някой падне или се загуби в Прокълнатите земи. И повярвайте ми, понякога това е далеч по-опасно, отколкото битката с шатерци.

Какво пък, отдавна разбрахме, че скаутите не напразно ги наричаха „смъртници“.

— Между другото, кога ще е първото ни излизане в Прокълнатите земи? — нетърпеливо попита Чез. — Вече сума ти дни зубрим справочника със създанията и размахваме мечове, а до момента не сме излизали дори на обикновен патрул.

— Още не сте готови — рязко отвърна Майсторът. — Особено ти, Чез.

— Защо пък аз? — обиди се рижият ми приятел.

От нас четиримата единствено той можеше да се счита за пълноценен човек-Майстор, но военните постоянно се заяждаха с него, сякаш се бяха наговорили.

— Защото при всяка опасност само ти от петимата рефлекторно използваш заклинания.

— Естествено! Нали точно това ни учеха в Академията през цялото време! Не съм аз виновен...

— А кой говори за вина? — Ленди добродушно потупа Чез по рамото. — Просто продължавай да работиш над себе си и когато видя, че всички сте достатъчно подготвени, ще започнете да излизате извън форта. Повярвайте ми, ще си спомняте с тъга времената, когато не сте обикаляли из Прокълнатите земи, подскачайки от всеки шум.

Лично аз с тъга си спомнях времената, когато можех да реша всеки проблем с помощта на справочника със заклинания. Или поне да се опитам да го реша. От друга страна, през това време отношенията

ми с Алиса бяха много далеч от идеалните. Всъщност няхаме никакви отношения, само караници...

— Та ние вече сме готови! — неочаквано се обади Наив. — В лабораторията, изследваща способностите на нисшите вампири, твърдят, че новият вид енергия е вреден за всички твари от Прокълнатите земи. Аз сам ще разгоня всичките.

Защо нашето приятелче изведнъж реши да прояви войнствени наклонности? Нима отказът от хапчетата вече дава резултат?

— Чух за тази нова тема на нашите умници — без особен интерес каза Майсторът. — Тези техни смели изявления тепърва трябва да се проверят — той присви очи. — Макар че можем да проведем експериментите и с твоя помощ.

— Ами аз съм готов! — радостно отвърна Наив.

Алиса погледна озадачено към новоизпечения вампир, но не каза нищо.

— Ще поговоря с Шорт — замислено отвърна Ленди. — Може би ако нещата действително са такива, си заслужава да опитаме. Като начало ще ви изпратя да патрулирате подстъпите към форта, там рядко се случват инциденти, а при нужда може да се избяга.

Само ми се струва или наистина наскоро превръщах в неживи именно двойка такива инциденти? При това те бяха пълноценни Майстори, а не недоучили хлапета като нас.

— Аз, разбира се, не искам да омаловажавам вашите преподавателски способности — предпазливо започнах аз. — Но сигурен ли сте, че вече сме готови?

— Не, разбира се — призна Майсторът. — Но ако Велхеор е с вас, шансовете ви за оцеляване със сигурност ще са над нулата. Между другото, къде е той? Обикновено не пропуска занятия.

Ох, настъпи и този момент.

— Ами всъщност... — предпазливо започнах аз. — Той временно напусна редиците ни.

— Как така?! — стъписа се Ленди.

— Моят чичо е толкова непредсказуем — притече ми се на помощ Алиса. — Каза, че вашите Прокълнати земи са ужасно скучни и изчезна в неизвестна посока.

Ленди се хвана за главата.

— Ама че късмет! Единственият заслужаващ си кадър изчезна!

— Е, и ние струваме нещичко — не се стърпях аз. — Не само Велхеор!

Даже на мен ми писна от тяхното пренебрежение. Докога ще го търпим?! Разбира се, той не знае за подвизите ни в Крайдол и моите лични постижения, но все пак трябва да има поне някакво уважение.

— Колко струвате, ще разберем по-късно — твърдо каза Ленди. — Дори ако Шорт ви разреши да излезете извън периметъра, за целта ще е нужна известна подготовка. Поне можете ли да използвате Истинското Зрение?

— Можем, разбира се — радостно отвърна Чез.

Наистина, по време на моето отсъствие приятелите ми бяха успели да уговорят Ник да им даде няколко урока и сега всички отлично владееха това полезно заклинание. За разлика от мен.

— Сега ще ви науча да използвате подобно заклинание за нощно виждане. Разбира се, с това заклинание няма дори да се приближите до способностите на вампирите, но поне няма да се блъскате в дърветата.

— А няма използването на заклинания в Прокълнатите земи няма да привлече вниманието на всевъзможни твари? — озадачено попитах аз.

— Това е много слабо заклинание и едва ли някой може да го засече. Значи така...

Той огледа нашата компания: двата вампира, Чез и мен.

— Мда-а, нещо се увлякох. Чез, нека поне теб науча.

— А аз какво да правя? — с лека тъга попитах аз.

— Ще призовеш скелет да носи факел пред теб — изсумтя приятелят ми.

— Ще те вода за ръка — предложи Алиса.

— За теб ще измолим артефакт — очила за нощно виждане — успокой ме Майсторът. — За всеки случай. А по принцип приятелите ти ще поставят заклинанието върху теб преди всяко дежурство. Ако изобщо някога има такава.

Какво пък, макар че не убедихме Ленди в своята пригодност като скаути, останалата част от занятието премина именно в подготовка за излизане извън територията на форта. За известно време не зубрехме имената и способностите на всякакви твари, а упражнявахме съвместни действия без използване на заклинания. Аз и Алиса работехме с кукритата си, а Чез и Наив — с мечовете си. В една от

залите на зоопарка местните работници пускаха различни твари, а ние, под щателното ръководство на Ленди, се опитвахме да се справим с тях за минимално време. На нас това много ни приличаше на учебните двубои в Академията, само че вместо други ученици срещу нас бяха всякакви паяци, вълци и скачащи усти. Подозирам, че скаутите и работниците в зоопарка моментално са организирали залагания за минималното време, което ще ни трябва, за да се справим с поредното изпитание. Твърде емоционално реагирах на нашите успехи.

Колкото и да е странно, това бяха именно успехи — ние доста бързо свикнахме с екипните действия и вече не приличахме на група безмозъчни новобранци. Особено удачно действаше Наив: благодарение на подобрената си реакция той доста добре работеше с меч и изобщо — държеше се учудващо уверено и смело. Всички показвахме най-доброто от себе си, опитвайки се да докажем на скаутите и на нас самите, че струваме нещичко дори и без Велхеор.

По време на почивката между „гладиаторските боеве“ Викерс младши неочаквано даде идея:

— А аз мисля, че трябва да проверим въздействието на енергията „вамп“ — така наричат в лабораторията новия вид енергия — върху същества от Прокълнатите земи! Разбира се, в изследователския център скоро ще се заемат с това, но в момента още тестват хапчетата, притеснявайки се за здравето ни.

— Между другото, какво е положението там? — загрижено попитах аз.

Помня, че доскоро при използването на тези артефакти вампирите умираха за седмица-две. Наив ни уверяваше, че Майсторите са успели напълно да се избавят от отрицателните ефекти, но са били нужни още внимателни и задълбочени изпитания.

— Вече ме пита — махна с ръка Наив. — От вчера нищо не се е променило. Изпитанията продължават.

— Ако с теб се случи нещо, брат ти ще държи отговорни нас — напомних му аз. — Така че може би трябва да... почакаме малко със самодейността?

— Ще хвърля само едно-две сплитания — уверено отвърна новоизпеченият вампир, демонстрирайки ни за пореден път пръстена си. — Ленди сигурно няма да има нищо против.

Увереността на Наив в силите му беше толкова непривична, че ние неволно се поддадохме на авантюрата. А нашите скаути не се наложи да ги убеждаваме — дори капитан Шорт с радост се съгласи да изпитаме възможностите на нисшия вампир.

За проверка въздействието на заклинанията „вамп“ върху обитателите на Прокълнатите земи беше решено да използваме така наречения Сенчест капан — разноцветно нещо, използващо мимикрия, за да се слее с околната среда. На мен най-много ми приличаше на подвижна локва, която променя цвета си. Най-характерното за тази гадост беше, че попиваше в себе си всички заклинания без каквито и да са последствия, а да режеш локва с меч беше абсолютно безполезно, затова единственото спасение за скаута беше предпазливостта в комбинация с пъргавината. Обикновено Сенчестият капан се криеше в сенките на дърветата, където беше практически незабележим — оттук и характерното му име. Впрочем, той все пак можеше да бъде различен сред тревата, ако не си твърде увлечен в съзерцание на местния пейзаж. Затова пък ако нещастният минувач все пак настъпи „капката“, тази субстанция обвиваше крайника и източваше цялата жизнена енергия от тялото. Можеше да се махне единствено заедно с крака. Между другото, точно по този начин Ленди бе загубил ръката си — по време на сблъсък с иглени вълци успял да падне и ръката му попаднала в Сенчест капан. Наложило се моментално, без дори да се замисля, да си отреже китката. Признавам — не съм сигурен, че бих се решил на нещо подобно дори в такава екстрена ситуация.

Един от работниците в зоопарка донесе прозрачен контейнер с безформено същество в средата на залата, постави го на пода и предпазливо отвори капака. За щастие, слабото място на тази твар беше нейната скорост, затова тази „капка“ не представляваше никаква опасност за нас. Бавно преливайки през ръба на квадратния контейнер, тя потече по пода към нас, почувствала любимото си лакомство — жизнена енергия.

Всички скаути и местни работници се бяха събрали да погледат проверката на възможностите на Наив — горният етаж беше пълен до дупка. Впрочем, горе-долу същото количество зрители наблюдаваше и нашите „гладиаторски боеве“.

Наив се приближи, прицели се и изстреля виолетова топка енергия директно в „капката“. Раздаде се висок противен писък, твартата

почерня, сгърчи се и, съдейки по всичко, благополучно умря.

— Без никакви усилия — доволно се ухили Наив.

— Какво му става днес? — прошепна ми Алиса. — Не прилича на себе си.

— Дълга история — изсумтях аз. — Оказва се, че в лабораторията са го тъпчели с успокоителни, та неговата вампирска същност да не се проявява твърде активно. Чрез подкуп и шантаж Чез го уговори да спре хапчетата за един ден.

— Както е тръгнало, скоро ще се превърне в пълно копие на Велхеор.

През това време Наив се разхождаше около убитата „капка“ и се покланяше на публиката.

— Край, сега бързо ще прочистим Прокълнатите земи! — уверяваше публиката Викерс младши, размахвайки юмруци. — Ще размажа всички тези твари!

— Брей-й — проточи приближилия се към нас Чез. — Нима всичко това е само заради едно пропуснато хапче? Та той се държи като пиан.

— Тогава му върни хапчетата, докато не е хукнал сам да превзема Шатерския халифат — сопнах се аз.

— Не, нека днес да го оставим така — заинати се Чез. — А ние ще го наглеждаме да не сътвори някоя глупост и ще се посмеем...

За щастие Наив скоро се успокои — веднага след като изпя две жизнеутвърждаващи песнички и изтанцува нелицеприятен танц върху остатъците от съществото. За наш късмет местните работници бяха толкова радостни, че най-накрая се е намерило средство срещу опасната твар, че не обърнаха голямо внимание на странното поведение на приятеля ни.

— Това е просто великолепно — съобщи ни Ленди, усмихвайки се радостно. — Ако на онова паметно излизане в Прокълнатите земи с нас имаше нисш вампир с такива способности, щях да запазя ръката си! Още днес ще отида в изследователския център и ще поискам да отделят на този въпрос колкото се може повече внимание. А и Шорт обеща да поговори с началника на гарнизона да изпратят още нисши вампири във форта.

„Така-а, значи ще им трябва нисши вампири? — моментално отбелязах аз. — А в момента всички отношения с тях се извършват

единствено през Огнения орден. Мисля, че леля ще се зарадва на нов договор с Академията, трябва непременно да поговоря за това с Майстор Ревел.“

— Между другото, Зак, не е ли време да отиваме в изследователския център? — весело попита Наив.

Чак подскочих.

— Определено!

Изглежда така се бяхме увлекли от битката, че напълно забравихме задълженията си. А трябваше да съм в лабораторията с Майстор Некор още преди два часа. Ох, лошо ми се пишеше...

ДЕЙСТВИЕ 6

Мъмренето, разбира се, си го получих. Майстор Ревел не беше от хората, които прощават дори и минутно закъснение, а тук ставаше дума за цели два часа. Конското, което ми чете, беше забележително. А после и Майстор Некор дълго ми надува главата, говорейки колко са важни нашите изследвания за него лично, за форта, за науката и за света като цяло. При това именно в този ред на важност.

След заслуженото конско отново се залових с некромантията, като многократно съживявах скелети. По опитен път установихме, че за пълното унищожаване на вграденото в костите сплитане беше достатъчно скелетът да се раздели на четири части. Тоест след като му отсечем главата, ръката и разполовим туловището, можехме да гарантираме унищожаването на заклинанието. Ако само главата или ръцете му са отрязани, неживият продължаваше да бяга и да се бие, все едно нищо не се е случило. Изяснихме също така, че ако костите не са прекалено пострадали при разфасоването на скелета на части, той може лесно да се съживи отново, с влагане на ново заклинание в него чрез артефакта.

Също така Майстор Некор беше изготвил цял списък с команди, които искаше да изпитаме на неживите. Оказа се, че въпреки заповедта ми да изпълняват всички команди на Майстора, скелетите го слушаха далеч не във всичко. Сякаш имаше някакво ограничение за прехвърляне на контрола на друго лице, което не е свързано с артефакта. Например Майстор Некор не можа да накара скелетите да ме нападнат. Е, това поне беше логично, но защо отказваха да напуснат пределите на лабораторията си остана загадка. Но най-интересното откритие направихме съвсем случайно, когато току-що съживен скелет на командата „атакувай мишената“ отговори със съвсем истинско Огнено кълбо. Стана ясно, че по неизвестен засега критерий артефактът подбира неживи, на които дава способност да създават прости атакуващи заклинания. Тук се предаде дори и Майстор Некор, тъй като черепът остави няколко мъртви Майстора без подобна

способност, а един съживен плъх метна Огнено кълбо толкова неочаквано, че подпали част от разрошената му коса.

— Интересно — възхитено мърмореше Майсторът, въртейки се около плъха с някакъв изследователски артефакт.

А след това трябваше старателно да вграждам в скелетите заклинания, така че да могат поне малко да респектират вампирите. Колко ли полезен можеше да се окаже този артефакт? И между другото, той наистина може да се пригоди към нас на новото ни назначение.

— Това, което наистина би било интересно да се разбере, е как неживите ще си взаимодействат със създанията от Прокълнатите земи — подхвърлих идея на учения.

Някой би казал, че в мен е заговорила завистта от успехите на Наив, но аз го наричам здравословно любопитство.

— Ами да! — откликна той, без дори да поглежда към мен. — Планирал съм го за утре. Тук това не е толкова просто...

Както тъжно ми сподели Майсторът, предстоеше му да попълни множество заявки, за да получи мъртви и живи същества от зоопарка. И ако с мъртвите не би трябвало да възникнат проблеми, малко ли избихме днес, то с живите скаутите се разделяха много неохотно. Направо ума ми не го побираше как са хващали всички тези чудовища практически с голи ръце, без използване на магия. За мен това беше чисто самоубийствено развлечение — за хора и вампири с нездрава психика, като Велхеор или Наив, когато не си е взел хапчетата.

Увлечен от мъртвите мишки-чудо със способности към Занаята, Майстор Некор най-накрая ме освободи. Заради закъснението трябваше да работя до късно през нощта и естествено изтървах вечерята, така че сега мислех само за това как по-бързо да сложа нещо в уста, да се просна в леглото и да откъртя.

Днешният ден се оказа толкова натоварен, че закрачих към казармата едва влачейки крака. Много удачно на изхода от изследователския център под краката ми в буквалния и преносен смисъл попадна Наив, който любезно ми поднесе рамото си — аз наистина се олюлявах силно и краката ми можеха да откажат във всеки един момент.

— Нещо не изглеждаш много добре — дразнещо жизнерадостно отбеляза той.

— Скапах ме днес — признах си честно. — На туй отгоре и без вечеря ме оставиха, изроди. Като гледам, и теб също, а?

— Не, нахраниха ме добри хора в лабораторията — похвали се Наив. — Всъщност аз буквално съм пълен с енергия! А и реших повече да не вземам тези глупави техни хапчета, така съм много по-добре.

Хвърлих поглед към доволната му, дори сякаш хищнически изострена физиономия.

— Е, личи ти, разбира се. Главното е да се владееш, че да не те изпратят в кухнята при Алиса.

— Кухнята не е най-лошия вариант — оптимистично отговори Наив. — Основното нещо е да научиш как ги приготвят тези стоножки и да си запушваш носа...

— Разни хора, разни идеали... — усмихнах се аз.

Вечер във форта ставаше безлюдно, ако не броим постоянно обикалящите по улиците патрули. По правилник след вечеря започваше тайнственият „отбой“, след който на улицата можеше да се излиза само със специално разрешение, удостоверение със съответстващ печат на ръката. За щастие ние с Наив имахме такива печати и трябваше да ги показваме на цели три патрула, срещнали ни по пътя до казармата. Впрочем, въпреки принудителните спирания и умората, до нашето здание стигнах доста бързо — много исках да хапна нещо. И точно затова дори не се замислих за своята безопасност в светлината на сутрешния си сблъсък с „водните“, а трябваше.

Вече после, след случилото се, аз дълго се упреквах за това, че не предвидих подобно развитие на събитията. А беше логично и предсказуемо: Ейнджъл и компания не можеха да ми устроят бой на улицата, патрулите веднага щяха да засекаат използването на бойни заклинания. Затова пък да ме сгащят при завръщането ми в казармата на стълбите, точно там, където се сблъскахме днес — елементарно.

Ние с Наив приближихме входа на казармата и почти веднага се раздаде лек пукот, изолирал ни от всички външни шумове. След няколко секунди осъзнах, че точно такъв е ефектът от Поединичния купол, скрил ни от външния свят.

— Е, ще поговорим ли? — раздаде се отгоре гласът на Ейнджъл.

По стълбите срещу нас се спускаха той, Ленс и Стори. Лицето на сина на съветник Митис, разбира се, беше излекувано, но наранената

му гордост определено искаше отмъщение. И колко не навреме — не само, че нямах с какво да им се противопоставя, но и едва стоях на краката си.

— Нямаме за какво да говорим — банално отговорих аз.

Наистина нямаше за какво.

— Зависи как ще го погледнеш — доволно ухилен, каза Ленс. — За инвалид се държиш твърде нагло. Трябва да ти се напомни къде ти е мястото.

А си мислех, че аз съм банален. Но как добре са го измислили гадовете! Останалите двама от петорката сигурно сега поддържат Поединичния купол или нещо подобно, за да не избягаме, а пък отвън никой не може да засече използването на бойни заклинания. Куполът от своя страна го прикриваше защитата на самата сграда.

— Моето място е в топлото легло — отвърнах спокойно. — И вие сега стоите на пътя ми.

Странно, но спокойствието ми се отдаде лесно. Изглежда на фона на последните приключения и предстоящата работа в Прокълнатите земи техните заплахи изглеждаха малко далечни.

— Тогава опитай да минеш покрай мен — ухили се Ланс.

Във въздуха пред тях се появи неголяма Огнена топка.

Изглежда „водните“ бяха решили да се разправят показно с нас със собствените ни оръжия — магии от сферата на огъня. Тоест, с нашите бивши оръжия. Очевидно се бяха подготвили добре и премислили всичко, така че аз дори не се опитах да избягам, желаейки да запазя поне достойнството си в толкова неизгодна ситуация.

— Ще мина — все така спокойно обещах аз.

„Водните“ неуверено се спогледаха. Разбира се, те очакваха по-друга реакция, а аз се държах така, сякаш имам асо в ръкава си, макар че на практика цялата ми увереност беше въздух под налягане.

— Този път приятелчетата ти няма да ти помогнат — заплаши Ейнджъл.

„Сякаш досега някой ми е помагал — с лека изненада си помислих аз. — Кога е било такова нещо?“

— Ей, изроди, не забравихте ли някого? — неочаквано се намеси Наив.

През цялото време той слушаше мълчаливо обмяната на любезности, и аз в един момент забравих, че той сега е в леко

нестабилно състояние. Подозирам, че с неговите превъзбудени емоции не му беше лесно да си мълчи и да не се нахвърли на „водните“ още в първата секунда.

— О, я виж кой тук проговори? — удиви се Ейнджъл. — Свалям шапка на местните учени, нима са ти присадили мозък?

— Разбира се — изобщо не се смути Наив. — Обади им се и ще ти намерят подходящ. Мисля, че мишият ще ти пасне идеално.

Признавам, че дори аз бях малко изненадан от подобна рязкост от страна на Наив, а „водните“ направо загубиха дар слово.

— Ах, ти, мазен изрод! — най-накрая реагира Ейнджъл.

Той и Ленс едновременно ни нападнаха, използвайки прости, но ефективни заклинания от сферата на водата и огъня. Най-неприятното беше, че нямаше къде да се маневрира — ширината на прохода беше само няколко метра. Добре поне, че не използваха сериозни заклинания от страх случайно да не убият двама инвалиди, неспособни да направят дори най-просто сплитане. А още по-добре беше, че имах неголяма, остро заточена изненада в ножницата на колана си.

Измъквайки кукри, аз с лекота разсякох летящата към мен Огнена топка и се обърнах да помагам на Наив, но той без замисляне се хвърли срещу неголямото Ледено копие и просто го разби с юмрука си.

Осъзнавайки, че няма толкова лесно да ни победят, Ленс, Ейнджъл и присъединилият се към тях Стори ни обсипаха с не много силни, но неприятни сплитания. Част от тях успях да отбия с ножа си, но няколко заклинания достигнаха целта си и веднага обгориха дланта, с която прикрих лицето си, и надупчиха с ледени късчета ливреята ми. За наше щастие броните надеждно защитаваха телата ни от всякакви удари, но ръцете, краката и главата трябваше да си ги пазим сами.

Дракон да ги вземе, от доста време не ме бяха удряли със заклинания!

Докато аз отделях цялото си внимание на защитата, Наив успя с един скок да прибяга нагоре по стълбите, без да обръща никакво внимание на достигналите до него заклинания, и да нападне „водните“. Ударът с юмрук накара Ленс да полети до най-близката стена, но след това Ейнджъл и Стори буквално изхвърлиха Наив обратно долу, като забиха и Ледено копие в незащитената му ръка. Падайки на пода, той веднага бе прикован към него с Ледени окови за

ръцете и краката. Трябваше спешно да заставам между напразно опитващия се да стане приятел и „водните“, за да се опитам да го защита, впрочем, без особена надежда за успех.

Докато Стори помагаше на Ленс да се изправи, аз се оказах сам срещу Ейнджъл.

— Е, сега ще си платиш за всичко — злорадо се ухили той.

И едва сега със закъснение осъзнах, че той може просто да ме убие. Дали случайно, дали нарочно — кой знае какво му е в главата? Въпреки че до този момент „водните“ се стараеха да използват слаби заклинания, но срещайки отпор, можеха просто да загубят контрол.

— Зак, лягай! — неочаквано извика от пода Наив.

Аз послушно рухнах на пода, без изобщо да се замисля от какво е обусловен викът му. Над мен прелетя топка виолетова енергия, мина благополучно покрай ловко отскочилият Ейнджъл и удари в едва забележимо трептящия Поединичен купол. Разнесе се силен трясък и заклинанието изчезна.

Стори сграбчи Ейнджъл за рамото, като така не му позволи да завърши ответното атакуващо заклинание.

— Да изчезваме, патрулът ей сега ще дойде!

Ейнджъл ме прониза със злобен поглед, но послушно тръгна заедно с Ленс нагоре по стълбите след Стори.

— Къде тръгнахте?! — извиках ядосано. — Още не сме приключили!

След като се уверих, че вече ги няма, аз веднага се заех да освободя Наив от пода, като внимателно започнах да троша леда с помощта на кукри.

— Как си, добре ли си? — попитах, без да спирам да работя с ножа.

— Доб... — започна Наив, но по-нататък се разнесе само сподавено бълбукане.

Вдигайки поглед към лицето му, аз с ужас видях, че от устата му тече кръв. Очите на Наив бяха затворени, и, както изглежда, беше загубил съзнание.

„Странно, той като че ли не получи сериозни наранявания! — слисано помислих аз, губейки за момент самообладание. — И къде са тези твои патрули, когато най ти трябват?!“

Особеността на ледената магия с вода беше, че след сформирание на заклинанието цялата магия излизаше от леда. Тоест всички изразходвани „маги“ отиваха за кондензация на влагата от въздуха и заледяването ѝ, след което се появяваше най-обикновен, макар и невероятно здрав лед. Именно благодарение на това свойство на магията на водата аз можах да използвам Леден меч в битката си с неживите във Великото гробище и именно затова сега с толкова труд къртех ледените окови на Наив. Кукри с лекота поглъщаше сплитанията на заклинанията, но се оказа не особено подходящ за къртене на лед.

„Драконовски гадини! Как успяха толкова силно да наранят Наив?! — мислех си ядосано. — Нали само по рамото го удариха... а и този драконовски кукри... кой му е измислил такава неудобна форма?!“

Гневът, раздразнението и страхът за приятеля накараха мускулите ми да потръпват странно. Цялото ми доскорошно спокойствие изведнъж се изпари, остана само изгаряща ярост, която неочаквано се превъплъти във вече познатата ми форма на Огнена топка. От изненада не завърших сплитането, и вместо огнено кълбо от ръцете ми просто се изля малък огнен поток. Бързо го насочих към остатъците от леда и той веднага се втечни, като незабавно освободи ръцете на Наив. Без да имам време да се порадвам на новооткритите си способности, аз подхванах приятеля си и изскочих на улицата. На входа се сблъсках с военен патрул, който изобщо не бързаше към мястото на сблъсъка с „водните“. Явно от последната ни среща Ейнджъл и компания доста бяха напреднали в създаването на Поединичен купол, така и никой не беше забелязал използването на бойни заклинания.

— Помогнете, на човека му е зле! — извиках аз, огъвайки се под солидната тежест на Викерс младши.

Единият Майстор, отличаващ се от върлинестия си колега с помасивното си телосложение, веднага скочи към мен, поемайки част от тежестта на Наив, а другият внимателно се вторачи в лицето му.

— Той вампир ли е?

— Нисш — нервно потвърдих аз. — Може би трябва при друидите да го...

— Какво е станало с него?

— Не знам — почти искрено отговорих аз. — Намерих го на стълбите в това състояние. Сигурно е изгубил съзнание и е паднал.

Нищо по-правдоподобно не успях да измисля.

— А защо ливреята му е разкъсана... и рамото е в кръв?

— Хайде стига — прекъсна го вторият патрулен. — Казано ни е, че ако на някой от нисшите вампири му прилошее, веднага да го водим в изследователския център.

Дългучът явно имаше още въпроси, но се сдържа и кимна неохотно.

— Добре, да вървим.

По пътя към изследователския център озадачено си повтарях думите на патрулния, напразно опитвайки се да разбере какво точно е имал предвид. Нима в лабораторията нещата са толкова зле, че не са сигурни в безопасността на магията „вамп“ и очакват негативни последици? И може би точно това се е случило с Наив, нали цял ден правеше заклинания наляво и надясно?

Смътно си спомням как още щом дотичахме до изследователския център, Наив веднага го грабнаха някакви Майстори, оставяйки ме с патрула в коридора. Впрочем и те бързо си тръгнаха, за да продължат обхода на района си.

Прилекнах, тъй като нямаше никакви пейки за чакащи, облегнах се на стената и затворих очи. Адреналинът все още бушуваше в кръвта ми, но приливът на енергия намаля и ме обхвана лека апатия, а заедно с нея и закъсняло чувство на болка в обгорената ръка. Драскотините от парчетата лед почти не се усещаха, но обещавах да ми осигурят още немалко неприятни моменти. Сблъсъкът този път явно не мина в наша полза, макар че и за победа на „водните“ не би трябвало да се брой. Все пак бяха петима срещу нас двамата, макар и двама от тях да не участваха пряко, защото поддържаха Поединичния купол. Добре се бяха изучили, защото при последната ни среща не бяха способни да създадат подобни заклинания. И между другото, като споменах за способности, аз някак си успях да създам заклинание! Сега отново не можех да усещам потока енергия, но тогава, за един кратък миг... Това беше странно, защото аз наистина мислех, че артефактът е отнел всичките ми способности. Може би нещата не бяха чак толкова зле и имаше шанс да си ги върна? Само дано с Наив всичко да е наред...

Не забелязах кога съм задрямал, но според мен не бяха минали повече от няколко минути, преди да подскоча от нагъл шут в задника.

— Какво?! — не на място извиках аз, подскачайки с цяло тяло.

— Къде беше?! — яростно изкрещя в лицето ми Алиса и веднага се хвърли на врата ми. — Едва не полудях от тревога, а той тук си спи!

Не се задържах на крака и рухнах на пода, повличайки със себе си и вампирката.

— Е, не тук де, засрамете се — вяло се пошегува Чез и разтревожено попита: — Наистина, къде изчезнахте? Дори вечерята пропуснахте. Взехме ви храна от столовата, а вас все ви няма и няма.

Надигнах се с усилие от пода, опитвайки се напразно да раздвижа схванатите си крака под зорките погледи на приятелите си.

— Първо нас с Наив ни задържаха в лабораторията заради закъснението, а после попаднахме на „водните“.

— Нали ти казах! — злобно каза Чез. — Ами че изроди. Какво са направили на Наив?!

— Възможно е и нищо — въздъгнах аз и накратко разказах за нашата среща с Ейнджъл и компания и за това, което чух от патрула.

— Надявам се, че с него всичко ще е наред — Алиса внимателно ме прегърна през кръста. — А ти как си? Пострада ли?

— Основно пострада само гордостта ми — отговорих честно. — Хей, а как ме намерихте тук?

Чез и Алиса се спогледаха.

— Ами първо доста ви чакахме, после решихме да отидем до изследователския център, за да разберем какво става. Но когато излязохме от стаята, видяхме на стълбите в казармата мокри следи и вдлъбнатина в стената, и това, меко казано, ни разтревожи. На улицата още първият патрул искаше да ни върне обратно в казармата, но ние им казахме за забавилите се някъде приятели и те ни доведоха тук.

— По думите им единият от вас едва ли не умира и ние много се уплашихме — добави Алиса.

— Откога дремя? — притесних се аз. — Друидите вече би трябвало да са разбрали какво се е случило с Наив.

И сякаш чул моите думи, от кабинета излезе Майстор, познат ми смътно покрай някакви изследвания на тялото ми.

— Е, как е той? — веднага се втурнахме ние срещу Майстора.

— Ще живее — потърка носа си мъжът. — Вие приятели ли сте му?

— Да! — отговорихме вкупом.

— Може би тогава вие ще ми обясните защо в кръвта му няма следи от лекарствата, които би трябвало да взема по няколко пъти на ден? Той нищо ли не ви е казвал за хапчетата, които му даваме?

— Ъ-ъ-ъ... май спомена — внимателно потвърди Чез. — Каза, че това е успокоително и днес е решил да не го приема. Един вид като експеримент.

— Експеримент?! — рязко повтори Майсторът. — Приятелят ви е идиот! Заради този експеримент едва не се е вкарал в гроба. Не знам как е слушал наставленията на Майстор Орион, наистина хапчетата притежават „в това число и успокояващ ефект“, но най-важното — неутрализират въздействието на артефакта върху организма при преобразуването на енергията! Това е експериментално лекарство!

Уау... Значи излиза, че Чез ей така на шега е убедил Наив да не взема противотровата?! Ама че идиот!

Поглеждайки приятеля си, видях в очите му ужаса от осъзнаването на този факт и реших да задържа злобния си коментар. Кой знае защо и самият аз не направих връзката между приема на тези хапчета и артефактите на нисшите вампири, макар че беше логично.

— Но ние не знаехме... — тихо се обади Чез.

— Знаехте — не знаехте, сега вашето приятелче ще трябва дълго да си почива — отсече Майсторът. — Никога не трябва да се пренебрегват указанията на лекуващия друид. А вие вървете да спите, тук нямате работа. Утре ще го прехвърлят в сградата на болницата, там ще може да го посещавате, ако всичко е наред.

Майсторът си отиде, а ние останахме да стърчим в коридора, асимилирайки чутото.

— Какво означава това „Ако всичко е наред“? — най-накрая казах аз. — Нали каза, че всичко е добре.

— Той каза „Ще живее“ — с унил глас ме поправи вампирката. — А това далеч не е „добре“. Да тръгваме.

Излязохме от изследователския център и веднага се натъкнахме на поредния патрул, който любезно предложи да ни съпроводи до казармата. Целият път изминахме в мълчание. Тъжно въздиращата Алиса нежно стискаше ръката ми, галейки с пръсти дланта ми, и от

нея по цялото ми тяло се разливаше успокояваща топлина. Не знаех какво да кажа на Чез и как да го успокоя, затова само въздишах в синхрон с вампирката.

На стената на стълбището между първия и втория етаж наистина имаше прилична вдлъбнатина — следа, оставена от заклинанието на Наив, но виж, локвите разтопен лед някой вече беше избърсал.

— Хайде, Чез — сложих ръка на рамото на приятеля си, игнорирайки болката в изгорената длан. — Ние не знаехме що за хапчета са това. Наив, както обикновено, е пропуснал половината указания покрай ушите си и ни убеди, че това е само успокоително.

— Няма значение, виновен съм — мрачно отвърна Чез.

— Виновен е, разбира се — безжалостно потвърди Алиса.

Опитах със знаци да намекна на вампирката, че в дадения случай е по-добре да си мълчи, но тя направи вид, сякаш нищо не е видяла.

— Може би сега най-после ще си направиш някакви изводи — тя ме погледна много сериозно. — Зак, теб това също те касае. Няма смисъл да подкрепяш глупавите идеи на безмозъчния си приятел.

С тези думи тя мина пред нас и влезе първа в стаята. Ние с Чез се спогледахме, въздъхнахме и послушно я последвахме.

За щастие, на Алиса бързо ѝ мина и все пак благоволи да ме нахрани преди лягане с остатъци от вечерята в столовата. Въпреки че е възможно, като е чула как къркори празният ми стомах, просто да е решила, че няма да може да заспи при толкова силен шум. Освен това трябваше да се обработват ожулванията и изгарянията ми, а тя просто не можеше да се сърди на ранен.

Настроението на всички беше ужасно. Едва дойдохме във форта, а вече две легла в стаята ни опустяха — не особено приятно начало на обучението на новото място. В началото исках да разкажа на приятелите си за добрата новина — способностите ми към Занаята се върнаха за няколко мига, но после реших да отложам новината за утре. Прекалено егоистично би прозвучала моята радост на фона на нещастieto, сполетяло Наив. Именно с такова тъжно настроение легнахме да спим.

ДЕЙСТВИЕ 7

На сутринта Алиса отново беше тръгнала преди да се събудя. Най-удивителното беше, че и Чез беше изчезнал някъде, въпреки че досега никога не беше го правил. За тези няколко дни във форт Скол бях успял да отвикна да съм сам и сега се чувствах малко неуютно. В главата ми постоянно се въртяха мисли за Наив, многократно си припомнях сблъсъка с „водните“, чудейки се кое по-точно направих не както трябва.

„Всичко — мислех си ядосано, — всичко направих не както трябва. И как стана така, че способностите ми към Занаята се върнаха за малко? Мистерия!“

До закуска оставаше около половин час и реших, докато все още има свободно време, да отскоча до библиотеката да си побъбря с Велес.

Поставяйки ключа в ключалката, аз дръпнах вратата към себе си и за пореден път се оказах в царството на книгите.

— Зак — изскочи насреща ми Велес. — Добре, че си решил да дойдеш днес, изясних някои работи!

— За артефакта или за Пазителите? — попитах веднага.

— Съжалявам, но само за Пазителите. Затова пък информацията не е просто море, а цял океан! Представи си: така наречените пазители под един или друг вид се споменават практически във всеки свят. Между другото, както и Хората на съдбата.

— Това вече е интересно — зарадвах се аз. — А къде е Велхеор? Може и той да иска да чуе.

— Безполезно е — махна с ръка Велес. — Дори не е ял, откакто е дошъл тук. Обикаля из рафтовете, посветени на нашия свят и няколко други, избрани по известен само на него критерий.

Може пък да е за добро. Въпреки че Велхеор винаги е бил на наша страна, никога не му се доверявах напълно. Интуицията ми буквално крещеше, че в главата на вампира винаги е каша и самият той отдавна не е наясно какво точно иска.

— Да седнем на масата, разговорът ще е дълъг — покани ме библиотекарят.

Съдейки от моите наблюдения, мебелите се появяваха на кое да е място в библиотеката в зависимост от желанието на Велес и всеки път изглеждаха по различен начин. Днес бяха солидна широка маса с не по-малко солидни столове. Точно това, което беше нужно за един сериозен разговор.

— Ще започна малко по-отдалече — предупреди Велес, въртейки се нервно на твърдия стол. — Както вече знаем, във вселената съществуват множество светове. Хора и прочие същества, често само външно приличащи на хора, са се научили да пътуват между световите, но този процес се явява противоестествен за вселената. Всеки свят усеща пришълците и с всички сили се старае да се защити от тях. Ти вече си успял да го усетиш това на гърба си, когато си използвал Фонтана на съдбата. С всеки изминал миг светът става все по-враждебен към новодошлите, опитвайки се да ги убие, смачка, унищожи. В същото време са се появили Хората на съдбата, способни след определено време да приучат чуждия свят към своето присъствие. На тях им било необходимо просто да издържат известно време и светът ги приемал.

Пред очите ми веднага се появиха световите, които посетихме с Алиса. Да, това си беше пътешествие, и то какво. Не знам колко време е необходимо на света да признае Човека на съдбата, но аз не бих издържал толкова дълго.

— Нищо ново не ми казваш — обадох се нетърпеливо. — За съжаление, не разполагам с много свободно време...

— Просто ти припомнях, считай го за предисловие — усмихна се Велес. — Така че, когато Хората на съдбата станали повече, отколкото са звездите в небето, възникнал сериозен проблем — те скитали между световите, правели каквото си искат, и за тях нямало никакъв контрол. Във Вселената има множество светове, всеки се е развивал по различен начин, и често пришълците от единия свят се оказвали богове в другия. И мнозина са използвали своите знания и способности съвсем не за добро. Историята мълчи по въпроса на кого му е хрумнало да създаде общество, което да защитава спокойствието на световите. Мисля, че подобна идея може да се е родила в много глави едновременно. Постепенно тези общества се разраствали и

обединявали, обхващайки все повече и повече светове. Наричали се по различен начин, но постепенно се оформило едно наименование — Пазителите. Те защитавали спокойствието на световите, като не позволявали на Хората на съдбата да правят всичко, което си намислят. Разбира се, гръбнакът на обществото бил от също такива Хора на съдбата.

Предполагах нещо подобно. Все пак някой би трябвало да следи за реда в различните светове. А на библиотекаря браво, явно не само периодично цитира книги дума по дума, а и чете директно от тях — кой знае колко дълбока е станала връзката му с това място.

— А нещо за Храма на Пазителите?

— С това е по-сложно. Той, както и библиотеката, е разположен между световите. Сам разбираш, че в нито една книга няма да има точни инструкции как да попаднеш в толкова важно място. Това е старателно пазена тайна. Мисля, че единственият шанс да попаднеш там е да намериш Пазител, който да те отведе там.

За момент се замислих.

— Хей, а дали в нашия свят също има Пазител? Интересно, кой ли е той?

— Това вече не знам — сви рамене Велес. — Може да се окаже всеки — и император, и работещ на полето селянин. Още един интересен факт: Пазителите много старателно крият истинските си имена, предпочитайки да се наричат с имената на световите, от които произхождат. Или по длъжността, заемана в тяхното общество, а може и по някое качество.

— Как така? — не разбрах аз.

— В летописите има много примери: Пазителят на скръбта, Пазителят на Земята, Пазителят на Седемте океана. Забележи, думата „свят“ отсъства, изглежда, че те си имат някакви свои кодови думи както за имената на световите, така и за длъжностите в Храма.

— Да, добре са се прикрили — признах аз. — Е, как тогава да ги намеря?

— Ще се изненадаш, но за идентифициране използват пръстени, подобни на тези, които при нас се използват за развиване на магическите способности на децата. Само изглеждат малко по-различно, приличат на зелено стилизирано човешко око.

Наистина, при нас в училищата използваха нещо подобно. Така наречените ученически пръстени, между другото, измислени от същите тези побъркани Майстори. Вярно, бяха червени на цвят, тъй като работеха с елемента огън — най-емоционалният и от всички най-лесно проявяващият се. А и окото на ученическите пръстени не приличаше на човешко. Любопитно, от какво ли се е ръководил Майсторът преди четиристотин години, когато е разработвал външния вид на тези артефакти?

— Е, все е нещо — въздъхнах аз. — Има от какво да започнем.

— Засега това е всичко. Да продължавам ли търсенето на Храма?

— Да — потвърдих аз. — И също така опитай да събереш повече информация за Коридора на съдбата. Чувствам, че ми предстоят доста посещения там.

Станах от стола, но на половината път до вратата внезапно се сетих:

— Между другото, Невил идвал ли е?

— Не, все още не се е появявал — загрижено отвърна библиотекарят. — Това вече става странно.

— Наистина — съгласих се аз. — Мислех, че всеки ден ще се интересува за здравето на брат си. Може да се е случило нещо?

Спомняйки си за състоянието на Наив, неволно се натъжих. Може пък да е по-добре, че Невил не е тук — не се налага да му съобщавам лоши новини.

— Добре, ще мина малко по-късно. Много са ни натоварени дните във форта...

Пазителят кимна разбиращо.

— Разбира се. Да предам ли нещо на Велхеор?

— Няма да го разсейваме — усмихнах се аз. — Колкото е по-зает, толкова по-малко проблеми от него.

Едва затворих вратата на библиотеката и тя веднага се отвори отново, но този път навън — към коридора на казармата.

— Какво си се заключил?! — извика Чез, втурвайки се в стаята, като едва не ме събори на земята.

— Ходих в библиотеката — отговорих спокойно. — А ти къде беше? Измъкна се някъде.

— Изтичах да разбера как е Наив.

Браво на Чез!

— И как е той? — попитах обезпокоено.

— Засега е в безсъзнание, но друидът ме увери, че всичко ще е наред. Просто е приспан, за да се ускори процесът на възстановяване. Знаеш, че друидите почти не могат да лекуват нисши вампири, така че основната надежда е в собствената им регенерация. Между другото, тези проклети хапчета са създадени точно с цел да усилят този процес.

— Успокои ме — въздъхнах с облекчение.

— Затова и бягах — ухили се Чез. — Между другото, сега вече знаем какво се случва с вратата, когато отваряш прохода към библиотеката. Беше здраво блокирана, дори се опитах тихичко да я разбия.

Не си представях как може „тихичко“ да се разбива врата, но фактът, констатиран от Чез, безусловно беше интересен.

— Да вървим да закусим — реших аз. — Много съм прегладнял. По пътя ще ти разкажа какво научих в библиотеката.

По закона за всемирната гадост в трапезарията за първи път се засякохме с Ейнджъл и неговите приятелчета. Преди нашата компания идваше на закуска съвсем рано заради вечно гладния Наив, а „водните“ очевидно предпочитаха да поспят половин час повече.

— Ама че нагли копелета — прошепна Чез, когато седнахме на масата си. — И се осмеляват да ни се мяркат пред очите.

Цялата петорка ме гледаха предпазливо, нямаше и помен от каквато и да е наглост и увереност. Нищо чудно, защото ако разкажех за нападението, нямаше да ги спаси дори покровителството на бащата на Ейнджъл — щяха да ги изритат от Академията без изобщо да гледат какви са. Шегата ли е — нападение над ученици с използване на бойни заклинания. Но, разбира се, аз никога нямаше да ги докладвам. Винаги предпочитам да решавам проблемите си сам. А че ще се появи възможност да си разчистя сметките с тях, в това изобщо не се съмнявах.

— Не си мисли да правиш търкал сега — казах за всеки случай на приятеля си. — Към тази работа трябва да се подходи по-обмислено. За да запомнят отмъщението ни за цял живот.

— О, ще го запомнят — навъсено кимна Чез.

Едва започнахме с вече станалата ни обичайна, но от това съвсем не и по-вкусна закуска, когато в трапезарията се появи сержант Торн и тръгна право към нашата маса.

— Закари Никерс — рязко каза той, заставайки над нас. — Майстор Ревел иска да те види.

— След закуска? — попитах с надежда.

— Веднага! — излая сержантът така, че подскочих не само аз, но и седящите на съседните маси ученици.

Както не без злорадство забелязах, особено се стреснаха Ейнджъл и компания. Всъщност за какво друго, освен за вчерашния сблъсък, биха ме викали при шефа на службата за сигурност на Академията? Сигурно е чул нещо за вчерашния инцидент и е решил да разбере подробности. Макар че Майстор Ревел можеше да е решил да ме види и по други причини. Например, че в лабораторията най-накрая са успели да се справят с моя артефакт.

— Слушам! — отговорих кратко и скачайки от масата, последвах сержанта.

— Ще се видим на занятията! — извика след мен Чез.

Минавайки покрай настръхналите „водни“, не можах да устоя и им намигнах. Нека се поизнервят още малко.

Сержант Торн ме придружи до изследователския център, сякаш можех да избягам някъде, и ме предаде в ръцете на охраната. И те като никой път досега не останаха на поста си, а тръгнаха с мен през всички коридори чак до кабинета на Майстор Ревел. Създаваше се впечатлението, че съм арестуван или нещо подобно.

— А, Зак, влизай — посрещна ме плешивият Майстор.

Аз послушно влязох в кабинета и седнах срещу него.

— Добро утро, Майстор Ревел.

— Също така добро като вчерашното ли? — присви очи Майсторът.

— В какъв смисъл? — попитах аз.

— Това ти ми го кажи, какво е станало снощи при входа на казармата и защо твоят приятел се оказа в болницата.

Какво пък, това беше съвсем логично. Все пак той е шеф на службата за сигурност, не е кой да е. Въпреки че ако наистина беше добър, нямаше да задава въпроси, а щеше да знае всичко. Че дори и да го предотврати. Странно, че във форта нямаше заклинания-датчици за засичане използването на магия, както в Академията.

— Нападнаха ли ви? — продължи Майстор Ревел. — Открихме следи от използване на заклинания.

— Може и така да се каже... — бавно произнесох аз.

Дракон да ме отнесе, не исках да говоря за случилото се. Нека моите проблеми си останат само мои.

— Да ви убият ли се опитаха или да ви отвлекат?

— Не, това не беше покушение, както при последното ми идване в Академията. Просто... наши вътрешни проблеми...

— Сериозни са ви проблемите, ако се съди по следата на стената — отбеляза Майсторът. — Може би щях да си затворя очите, ако нямаше пострадали участващи във важни експерименти.

Уж правилни неща говореше, но пак звучеше гадно. Отново се почувствах като опитно зайче, а не като жив човек.

— Просто решавахме вътрешни разногласия — упорито повторих аз.

— За първокурсници двубоите са забранени — напомни Майсторът и за известно време се замисли. — Какво пък, досещам се с кого може да сте имали проблеми, и бих могъл да накажа всички участници в боя, за да не се повтарят подобни инциденти.

— А има ли начин да не се стига до това? — попитах предпазливо.

— Само ако ми разкажеш за случилото се без да криеш абсолютно нищо. Трябва да знам всички подробности.

Не знам за какво му беше нужно това, но аз все едно се канех да му кажа за появилите се за кратко способности към Занаята. Така че защо не.

И аз послушно му описах всичко, което се беше случило, избягвайки единствено да споменавам имената на „водните“. Просто за всеки случай. С особена радост споменах за изненадващо направеното заклинание, с най-големи подробности описах усещанията си и буквално преживях този момент наново.

— Да, по мое време разногласията се решаваха с юмруци или официални двубои — въздъхна Майсторът и очите му леко се премрежиха. — Вярвахме, че всеки спор трябва да се решава пред публика, така че всички да знаят кой е по-силният. Биехме се не до смърт, а за уважение. Самата победа не беше достатъчна, трябваше да е красива и честна. И със сигурност не така, тихомълком.

— Омразата няма нужда от зрители — свих рамене аз. — Това е друго.

— Да ти поставя охрана, за съжаление, не мога. Майстори, ходещи по петите на ученици, ще изглежда прекалено нелепо. Но и повторение на подобни инциденти не ми трябва. Ето защо ти предлагам за в бъдеще да вземаш от лабораторията артефакта и няколко скелета. Нека навсякъде ходят с теб. Ще наречем това тренировка на уменията на некроманта.

Признавам, че не очаквах подобно нещо.

— Тоест ще мога да се разхождам из форта с двама неживи като телохранители? — уточних за всеки случай аз.

Какво пък, нелоша картинка ще се получи! Само не ми беше ясно защо Майсторът реши, че крачещите из форта неживи ще изглеждат по-малко нелепо, отколкото Майсторите-телохранители?

— Точно така. На всички въпроси можеш смело да отговаряш, че тренираш неочаквано появилите се способности към некромантията. На теб така или иначе ще ти се наложи да използваш артефакта по време на патрулирането из Прокълнатите земи, значи можеш да започнеш тренировки с него под ръководството на капитан Шорт в зоопарка. Е, и в лабораторията също, разбира се.

„Значи сега ще мога да спра да се чувствам като безполезен баласт на тренировките — мислено потрих ръце аз. — Със скелетите е-хе-е, колко неща ще можем да правим.“

— А днес имам специални планове за теб — продължи Майстор Ревел. — В светлината на това, че способностите ти са се върнали за момент, ще пробваме някои нови неща.

„Само не поредните изследвания! — помислих си уморено. — В мен сигурно вече и кръв не остана. А и настроението ми е отвратително, честно казано — след безсънната нощ и общото напрежение от последните дни.“

— Какви? — попитах аз, стараяйки се да скрия лекото си раздражение.

— Може би нашето лечение не дава резултати, защото от самото начало тръгнахме по грешен път. Признавам, че тук аз съм виновен — подведох се от увереността ти в силата на тайнствения артефакт на некромантите, който уж отнемал „най-ценното“. Но дори той наистина да прави нещо подобно, то едва ли това ще е способността към Занаята. Има и къде по-ценни неща — животът на близките ти, разумът ти, здравето или душата, например.

— Не съм сигурен, че това звучи успокояващо — намръщих се аз.

— А аз не съм тук, за да те успокоявам — без намек за усмивка каза Майсторът. — Искам само да те излекувам, за да получа възможност да изследвам магията на драконите.

Е, поне беше честен.

— И какво ще правим днес?

— Реших да погледна на проблема от друг ъгъл. Нека забравим за малко за артефакта и да предположим, че за всичко е виновно ухапването на вампира.

— Но аз... ние го убихме — напомних за всеки случай. — И не се превърнах във вампир.

— Да, не страдам от склероза — спокойно отвърна Майстор Ревел. — Но измененията може да са отишли достатъчно далеч и да са станали необратими.

— Необратими?!

— Необратими, ако не се активират с допълнителна намеса — поправи се Майсторът. — Тоест преобразуването е спряно, но възстановяването не е завършено изцяло.

Признавам, че не бях разглеждал проблема от тази гледна точка. Както правилно отбеляза Майсторът, прекалено бях обсебен от артефакта от чуждия свят. Но Майстор Ревел и тук успя да ми развали настроението: лично аз виждах огромна разлика между изразите „необратимо“ и „не е завършено изцяло“.

— Имаме отличен специалист с многовековен опит, знаещ на практика всичко за нисшите вампири — продължи плешивият Майстор. — Мисля днес да те дам на него.

Щял да ме даде, виждате ли. Звучеше не особено приятно, сякаш не бях човек, а някаква вещ. Едно беше хубаво — този негов специалист по нисши вампири със сигурност имаше отношение към създаването на хапчетата, а резултатът от тяхното действие вече бях наблюдавал от първа ръка. По-точно, видях как се държеше Наив, когато спря да ги приема, и до какво го доведе това. Очевидно беше, че разработилият лекарството друид наистина е най-добрият в тази област.

Мислите ми сами се върнаха назад към Викерс младши. Как ли е сега?! Трябва да намеря свободна минута и да разбере как се чувства.

— И така, какво ме заплашва днес в светлината на новата диагноза, поредните кръвни проби ли? — уточних все пак аз. — Дотук поне два литра са ми източили.

— Тук кръвта няма нищо общо. Ще се наложи да подходим малко по-другояче. Между другото, помниш ли нашия разговор за кръвта на дракона?

Кимнах утвърдително.

— Значи, именно от нейната концентрация зависи процесът на превръщане във вампир. При всеки човек преминава с различна скорост. Предполагам, че в твоя случай преобразуването е било донякъде забавено?

— Да, но най-вече благодарение на някакво чудодейно средство на Велхеор.

— Той ли ти каза така? — усмихна се Майсторът.

— Ъ-ъ-ъ... ами, да — отговорих озадачено. — Как иначе щях да стигна до земите на вампирите, без да се превърна във вампир? Ето Наив загуби способностите си още на втория ден, а аз дори се бих по пътя. А и кой би разбирал по-добре от вампирясване, ако не древен вампир?

— Не се съмнявам в знанията му — успокои ме Майстор Ревел. — Но пък в постъпките му... Много е вероятно ти да си най-забележителният носител на драконова кръв за последните десет века.

— Да бе, велик съм — усмихнах се аз. — Само дето сега по незнаяна причина съм инвалид без способности.

— Не се подценявай — намръщи се Майсторът. — Така, за какво ти разказвах всичко това. Имахме случай, когато човек с много пониска концентрация на драконова кръв издържа почти седмица.

— До преобразуването? — уточних предпазливо.

— До началото на проблемите със създаване на заклинания.

— Как така?! — изненадах се аз. — Но в Академията друидът ми каза, че обикновено хората се обръщат дори по-бързо, отколкото аз.

— Обикновените хора — поправи ме Майстор Ревел. — Имай предвид, че малцина знаят истината за кръвта на дракона. А пък специалистите на практика може да се преброят на пръстите на едната ръка.

Майсторът се изправи, взе една от папките и пристъпи към мен.

— Да вървим. Може би ще научим много интересни неща, след като нашият Орион направи пълни изследвания.

Когато се засегне темата за лечението и прозвучи изразът „многовековен опит“, обикновено става дума за друид. Съдейки по името, точно така и ще бъде, защото нали именно горските обитатели харесваха подобни окончания: „ион“, „ия“, „оин“. Усещането беше, сякаш те буквално не можеха да живеят без буквата „и“ в името си.

По каменните коридори Майсторът ме заведе в поредната лаборатория. В това крило още не бях идвал. Изглежда именно тук прекарваше по-голямата част от времето си Наив, обучавайки се в използването на артефактите на нисшите вампири. Как се досетих? Просто минахме през полигон за изпитание на заклинания и успяхме да се насладим на гледката на весело разлетелите се от виолетовите кълба енергия щитове. Аз всъщност видях само визуалната част от заклинанието, но и така беше впечатляващо. Наив си почиваше в болницата и сега имаше само три вампира, отработващи най-прости бойни заклинания.

Признавам, че леко се натъжих — всичко това за пореден път ми припомни колко ми липсваше усещането, възникващо в момента, когато създаденото от теб сплитане набира сила.

— Виждам, че изследванията на получените от нас артефакти вървят направо великолепно — казах раздражено.

Да, исках да напомня благодарение на кого Майсторът има такива прекрасни артефакти. Във форта с всеки изминал ден се чувствах все по-безполезен, сякаш не ние отблъснахме нападението на Съществото и не ние заловихме разбунтувалите се нисши вампири. А и ми беше малко обидно, че с изследванията в тази област всичко е наред, докато с черепа изобщо не можеха да се справят.

— Тези артефакти не са от вас — поправи ме Майстор Ревел. — Леля ти ни принуди да върнем на Ордена всеки получен от вас артефакт по списък.

Ах, да, леля! И откъде ли си е доставила списък? Сигурно Алиса е успяла да го нахвърли преди заминаването.

— Между другото, г-жа Елиза е една невероятна жена. Само да можеше да използва енергията си за мирни цели...

— Според мен, войната е при нас — усмигнах се аз.

Интересно, как ли вървят нещата при нея? И как е там Даркин в столицата, справя ли се?

— Ох, не си виждал ти още война — поклати глава плешивият Майстор.

Разбира се. Напоследък освен лабораторията, столовата и зоопарка, нищо друго не виждах.

И така, вкараха ме в поредното помещение, затрупано с всевъзможно непонятно оборудване. Вярно, в допълнение към това в средата на залата растеше невисоко разлистено дръвче. Друидите бяха любители на подобни украшения, видимо тъгуващи за родната гора. Именно такъв „тъгуващ“ друид седеше в голямо плетено кресло, между другото растящо направо от камъка, и четеше дебела оръфана книга. Дълга коса, сива брада, тъмнозелени очи — класика.

— Кой още е тук? — сухо ни посрещна той, без да откъсва поглед от книгата.

— Не си спомням да си имал проблеми със зрението — насмешливо каза Майстор Ревел.

— За малкия питам. Виждам го за първи път.

Пак това високомерие на дълголетниците. Виждали сме го това. И как изобщо ме видя, интересно, като и за миг не се откъсна от книгата?

— Това е Закари Никерс. Неотдавна го ухапал вампир. Той успял да убие гадината преди да се преобразува, но способностите му към Занаята така и не се върнали.

— Нормално.

Да, разбира се! Всеки ден хора се промъкват в замъка на бойния клан и убиват ухапалия ги вампир! Напоследък всички се опитват да смачкат самочувствието ми.

Майстор Ревел хвърли на масата папката с досието ми.

— Направи всички необходими тестове, включително и за драконова кръв.

— Както кажеш.

Прошумоля обърната страница, но друидът така и не вдигна поглед към нас.

— Зак, оставаш на негово разпореждане. Веднага след излизане на всички резултати се връщаш при мен — нареди Майстор Ревел. — Късмет.

„Какво общо имат тук късметът и даването на най-обикновени изследвания?“ — помислих озадачено, докато гледах излизацията от кабинета Майстор.

За цялото време на краткия разговор друидът дори вежда не повдигна. Признавам, че след като останах насаме с него, се почувствах, меко казано, неуютно.

— Сядай — нареди друидът и едва забележимо кимна към стола до стената.

Аз послушно седнах и зачаках. Неприветливият обитател на кабинета прочете още няколко страници и едва тогава благоволи да обърне погледа си към мен.

— Имаш пресни рани — не разбрах дали ме пита или констатира той.

— Дреболия — отвърнах предпазливо.

— Добре — отново неопределено каза друидът.

Стана от креслото, пристъпи към мен и започна да прекарва ръце около тялото ми. Стандартно действие — всички друиди извършваха първоначалната диагностика по подобен начин.

— Ясно — замислено произнесе друидът, а в гласа му се прокрадна лека заинтересованост.

След това последваха тестове с използването на артефакти, вземане на кръв, слюнка и убеждения с игла на най-неочаквани места. Нищо необичайно, като цяло. След приключване на изследванията той седна обратно в креслото, взе книгата и отново потъна в четене.

Съвсем съвместно се опитах да седя спокойно и да чакам, но издържах не повече от няколко минути.

— А дълго ли ще чакаме?

— Ще ти съобщя.

Да, ето я разликата между заинтересованите от резултата учени и учени, изпълняващи рутинна задача. Некор е готов да се грижи и пращинка да не падне върху мен, само и само да съм още половин час в лабораторията му, а този дори и присъствието ми не забелязва. Ех, само ако знаех, че са толкова напреднали в изучаването на последствията от вампирско ухапване, нямаше за всичко да разчитам на Велхеор. Кой го знае с какво ме е тъпкал, уж за да забави процеса на трансформация.

Може би ако не беше силният глад, който изпитвах, дори щях да задремя — настроението ми би могло да се подобри. А така се налагаше да седя, гледайки в една точка, и да размишлявам за непостоянството на живота. Час и половина.

Най-накрая друидът все така бавно остави книгата настрана, стана от креслото и пристъпи към апаратурата. Оказа се, че прекалено рано се радвам — още половин час той прекара в изучаване на артефактите и съдържанието на колбите. Приключвайки с това, той отново се върна на креслото, но този път не взе книгата, а се зае с попълване на дадената му от Майстор Ревел папка.

— Закари Никерс, казваш?

— Аха — предпазливо потвърдих аз.

— Ти си един много интересен случай.

Направо прекрасно. Бих предпочел да съм най-скучният и обикновен случай в историята на Академията. Здрав, силен и нормален.

— И разбрахте ли какво ми е? — попитах с надежда.

— Разбира се — отговори друидът.

И отново мълчание.

— И-и?

— И сега можеш да отнесеш въпроса си към Майстор Ревел.

— Кажете поне нещо! — проплаках аз.

— Е, добре — изненадващо лесно се съгласи друидът. — При теб се наблюдава изключително висока концентрация на драконова кръв. По-висока, отколкото при всички изучавани от мен хора.

— А много ли сте изучавали?

— Достатъчно.

Да, приказлив тип.

— А за моите способности?

— Ами ако не беше пил човешка кръв, изобщо нямаше да ги загубиш.

— Аз не съм пил човешка кръв!

— Пил си. В противен случай процесът изобщо нямаше да стигне толкова далече. И това е направено още в самото начало, почти веднага след заразяването.

— Разбирам...

Значи Велхеор изобщо не ме е лекувал, а ме е тровил?! И ако се бях обърнал за помощ към Майсторите, те щяха да ме излекуват без каквито и да са походи в земите на вампирите? Ах, това драконово изчадие!

— Закари Никерс, добре ли си? — прояви вяла загриженост друидът. — Нещо пребледня.

Предполагам, че това беше професионален рефлекс, а не истинска загриженост за здравето ми.

— Всичко е наред — процедих през зъби. — Всичко е наред.

— Тогава слушай нататък. Ако се съди по съдържанието на драконова кръв в теб, има много висока степен на вероятност с течение на времето ти сам да се възстановиш. Въпреки че нямам спомен за такива случаи, но конкретно при теб е напълно възможно да го предположим.

Тоест, ако бях изчаках малко, без да предприемам нищо, щях сам да се излекувам?! Ах, дракон да го разкъса на малки парченца! Велхеор, разбира се, не друида. Ще се върна, ще го изхвърля от Великата библиотека в Крайдол, и нека се маха където му видят очите!

— И сега какво ще стане с моите способности? — попитах друида, опитвайки се да оставя настрана мислите си за предстоящото отмъщение, което се оказа не толкова лесно.

— С времето ще се върнат — уверено отвърна Майстор Орион. — Не мога да кажа кога по-точно, нито да повлияя на този процес. Всички наши изследвания на драконова кръв са само наблюдателни, до момента все още не са открити физически, химически или дори магически начини на въздействие върху нея.

— Разбирам... — проточих аз.

Това би могло да се счита за добра новина. Способностите ми към Занаята скоро ще се върнат! Сега оставаше само един въпрос: колко скоро?

— Между другото, в допълнение към пресните рани по гърдите и изгарянето на ръката забелязах и нарушения във функционирането на черния дроб — неочаквано каза друидът, като внимателно ме погледна. — Да не злоупотребяваш?

Аз примигнах изненадано, взирайки се в друида.

— С какво?

— С алкохол.

— Пих няколко пъти през последните три месеца — отговорих смутено.

— Да не са няколкостотин пъти? — подозрително уточни той.

— Не, разбира се! — дори се обидих аз.

— Странно — измърмори друидът. — А черният ти дроб изглежда така, сякаш не изтрезняваш.

Не знам защо изобщо е гледал черния ми дроб, но от здравето си никога не съм се оплаквал. Дори изгарянето на ръката вече не ме болеше, въпреки че по принцип отказах да я лекуват.

— Всъщност, през последните няколко дни постоянно ме изследваха — напомних аз. — Би трябвало отдавна да са забелязали такова нещо.

— Точно така — съгласи се Майстор Орион. — Днес ще поговоря с хората от другия отдел — и той някак подозрително ме измери с поглед. — Ще проведе лечение, но ти престани да пиеш.

— Не съм пил!

Друидът само махна с ръка, сложи ме на леглото и започна лечението. Колко време отнема на престарял друид да възстанови болен черен дроб? Не много, повярвайте ми.

— А сега вземай отчета за изследванията и бегом при Майстор Ревел — каза друидът, приключвайки с лечението, — сигурно вече те чака.

— Както кажете — отвърнах и взех папката от ръцете му.

— И затвори вратата след себе си — сухо намекна Орион.

— Благодаря ви — благодарих искрено на друида.

Едва затворил вратата след себе си, аз изведнъж осъзнах, че нямам никакво желание да чакам вечерта. Искрах незабавно да кажа на Велхеор всичко, което мислех за него. Всъщност ако можех, бих го натупал както се полага, но не бях сигурен, че ще се справя с него, дори ако способностите ми към Занаята се бяха върнали.

Без да му мисля много, реших да отскоча до библиотеката направо отгук. Трябваше само да намеря подходящо място — нещо от рода на малка стая с една врата. За това идеално подходеше тоалетната. След като се уверих, че освен мен в нея няма никой, аз използвах ключа и отворих вратата...

ДЕЙСТВИЕ 8

Втурнах се в библиотеката и като не видях библиотекаря, който обикновено ме посрещаше, закрещях с пълен глас:

— Велхеор!

Тишина. Горейки от праведен гняв, просто не можех да чакам появяването на Велхеор или Велес при входа и се втурнах да ги търся, впрочем — без да влизам много навътре сред библиотечните рафтове. Няма нищо по-лесно от това да се загубиш тук, след като направиш един-два завоя и изпуснеш от поглед входната врата.

Минаха цели пет минути, преди Велес да изскочи иззад поредния стелаж.

— Къде е той?! — моментално се нахвърлих върху него.

— Кой? — озадачено попита библиотекарят, сякаш освен Велхеор имаше и други гости.

— Онзи трижди проклет вампир!

— Няма да повярваш — смутено отвърна Велес. — Избяга.

— Как така „избяга“? — не разбрах аз. — Къде?!

— В Крайдол.

— Защо?! Аз си мислех, че вече няма да успеем да го откъснем от книгите.

Велес озадачено се почеса по темето.

— И аз така мислех. Но той неочаквано хукна из библиотеката с викове „Той е жив! Той е жив! Не са го изяли!“ А после се втурна през вратата към Крайдол и повече не съм го виждал.

Надявах се, че никой не го е видял там. Макар че едва ли някой ще се учуди на появяването му, все пак вампирите са доста непредсказуеми същества. Виж, ако аз или Наив се появим в Крайдол, това би изглеждало наистина подозрително.

— Жалко — едва успях да кажа аз. — Ние с него трябваше да си поговорим задушевно... ако, разбира се, тези твари имат душа.

— Охо, какъв сериозен тон — учуди се библиотекарят. — С удоволствие бих погледал такъв разговор.

Всъщност сега, когато малко се поуспокоих, вече не бях толкова уверен в силите си. Дори със способностите си към Занаята едва ли щях да съм му сериозен противник.

— Добре де, няма значение — намръщих се аз. — Невил да е идвал?

— Уви.

Както обикновено се случва с мен, в същия момент из библиотеката се разнесе гласът на Невил.

— Ей, Велес, къде си?!

Въздъхнах дълбоко, събирайки сили за предстоящия разговор.

— Изглежда, че исках да чета конско на вампира, а сега ще трябва сам да изгърпя такова — съобщих на Велес.

— В смисъл?

— Сега ще разбереш.

Излязох да посрещна приятеля си и спрях стъписано, като видях в какъв вид беше той. Целият измачкан, в разкъсани и обгорели дрехи, с огромна синина по половината му лице.

— Какво е станало?!

— Зак! — Невил радостно се усмихна, но веднага се намръщи от болка. — Ох. Добре, че те заварих тук. При мен възникнаха някои дребни проблеми...

Той говореше накъсано и изобщо не можеше да си поеме дъх.

Стиснах юмруци.

— Кой те е подредил така?!

Невил предпазливо докосна лицето си и отново се намръщи.

— Точно това не е свързано с нашите проблеми. В Крайдол се появиха твоят чичо и Кейтен.

— Ъ-ъ-ъ... заедно ли? — стъписах се аз.

— Да. Но нещата се оказаха не такива, каквито си мислехме. Майстор Ромиус изобщо не е от лошите. Кейтен е грешал, той сам го призна!

„Брей! — учудено помислих аз. — Първо Кейтен нарича чичо ми предател, после сам опровергава обвиненията си. Направо не знаеш какво да мислиш.“

— И кой от тях те нареди така? — намеси се Велес в разговора.

— Не са те — махна с ръка Невил. — Точно обратното, Ромиус ни помогна, а Кейтен само минаваше оттук, веднага се върна в

столицата. Между другото, за връщащите се. Представяш ли си, Стил се побърка!

— Как така се побърка?!

А пък аз наивно си мислех, че животът ни във форта е преситен от събития...

— Първо започна с нещо като раздвоение на личността. Мислехме, че ще му мине, но вчера през нощта нападна пазачите в квартала на друидите и избяга. Наложих се да го гоним из целия град, при това нашият приятел се съпротивляваше яростно — с използване на бойни заклинания и подръчни средства...

— Значи той те е наредил така? — едва ли не в един глас попитахме двамата с Велес.

— Не! — раздразнено отвърна Невил. — Защо само ме прекъсвате? С помощта на Патрулите заловихме Стил и го приспахме. Мелисия казва, че физически той е напълно здрав, но какво става в главата му — това е пълна загадка. Дори не се сещам кой може да му помогне сега. Най-обидното е, че до предишния ден той се държеше напълно нормално, веселеше се в компанията на млади друидки.

Излиза, че двамата с Алиса напразно сме рискували живота си и сме обикаляли из световите в търсене на лекарство за него? Едната от двете личности на Стил изобщо не е останала в света на огледалата, а се е скрила някъде и е изчаквала. Значи Фонтанът на съдбата не е помогнал? Или ние сме направили нещо не както трябва. Ох, толкова много въпроси и нито един отговор. Та като стана дума за въпросите...

— И кой те подреди така?!

— Какво все ми досаждаш с тази дреболия?! — избухна обикновено спокойният Невил. — Прокълнатата къща е в обсада!

— Как така в обсада?!

Не, съдейки по всичко, във форт Скол направо си бяхме на почивка. Какво всъщност ставаше тук?!

— Ако не ме прекъсвахте, отдавна щях да съм ви разказал всичко. Стил, докато бягаше от нас из целия град, успял по някакъв начин да се свърже със своите, тоест с шатерци. Първо нападна квартала на друидите, където държахме хванатия Стил, но друидите с лекота отблъснаха атаката. После, за да ги отклоним от следата, пренесохме Стил тук.

В този момент наистина започнах да нервнича. Нали смятахме да пазим излекуването на Стил в тайна от всички представители на Академията.

— Ромиус знае ли за Стил?

— Наложих се да му разкажем, имахме нужда от помощта му. Шатерските разузнавачи успяха да ни проследят. Никога не бих си помислил, че в Крайдол има толкова много техни шпиони: граждани, селяни, мъже, жени. Там отвън Ромиус и вампирите от патрула се защитават от трийсет, а може би и от четирийсет души, въоръжени с бойни артефакти.

— Ами стражата?

— Какво могат да направят срещу такава сила? — сви рамене Невил. — Освен това, според Майстор Ромиус, шатерци използват някакъв артефакт, който отклонява вниманието от Прокълнатата къща. Наистина са силни.

— Тогава защо стоим?! — извиках аз, хвърляйки към Велес папката с резултатите от моите анализи. — Да тръгваме веднага!

Ех, жалко, че не успях да взема от Майстор Некор своя артефакт и мъртъвците. Тук щяха да са наистина полезни!

— Извън библиотеката не мога да ви помогна с нищо — обади се зад гърбовете ни Велес. — Единственото, което мога да направя, е да не пускам никого тук. Ако нещата се влошат, връщайте се тук заедно с приятелите си!

Признавам си, мислех да използвам библиотеката за пренос на хора от форта, но не исках да избързвам с разкриването на тайната. Първо трябваше да огледам тук, да разбера какво всъщност става и доколко сериозни са нещата.

Едва минах през вратата, водеща към Прокълнатата къща, и ме блъсна грохота и ехтежа от използваните заклинания, досега надеждно заглушавани от прохода към света на библиотеката. Боят вървеше с пълна сила.

Точно пред нас нисш вампир с униформа на Патрула се биеше с мъж в обикновени градски дрехи. И което беше най-чудно — вампирът очевидно му отстъпваше по скорост! За щастие, шатерецът беше с гръб към нас и затова не успя да избегне хвърленото в гърба му кукри. Странно, но не се замислих нито за секунда — никаква нерешителност, само някакво далечно „минус един“ в ума ми.

— Благодаря, Закари — вежливо се поклони вампирът и хукна надолу по стълбите към шума на битката.

Очевидно леля ми е успяла добре да ги дресира, независимо от твърде краткото време, през което беше тук. Е, и Алиса доста се постара. Явно тайно от мен, а може би и от себе си, се възхищаваше на леля Елиза.

Приближих се до лежащото на пода тяло (най-вероятно мъртво, но нямах време да проверявам) и извадих кукритото от гърба му.

— Имаш ли оръжие? — попитах Невил, забелязвайки, че ръцете му са празни.

— А как иначе.

Невил извади от джоба си къса пръчка и преди да успея да се пошегувам на тази тема, тя за миг се превърна в тояга с дължина човешки бой.

— Подарък от Мелисия — гордо поясни той.

Тъкмо слизахме към залата след вампира, когато на Невил му се наложи да демонстрира уменията си с новия подарък. Срещу нас по стълбите тичаше още един шатерец. Как се досетих, че е такъв ли? Ами кой друг би ни нападал мълчаливо, размахвайки Леден меч? За щастие Невил успя да реагира и блокира атаката с тоягата, а в следващия момент аз се гмурнах под ръката му и замагнах с кукритото към корема му. Само че този път ножът безсилно отскочи от едва забележимото защитно поле, очевидно създадено от някакъв артефакт. От изненадата се поколебах и моментално получих силен удар с крак, който ме отхвърли настрана. Невил напълно успешно се отбраняваше срещу атаките на Ледения меч, тъй като тоягата се оказа по-здрава, отколкото изглеждаше — дървото с лекота устояваше на ударите.

Известно време гледах двубоя им, не знаейки как да се намеся, без да получа тояга или меч по врата. Най-накрая успях да улуча момента и да се престоря, че атакувам с ножа, въпреки че стоях твърде далеч, за да представлявам реална заплаха. Въпреки това шатерецът се разсея и това позволи на Невил да направи добър удар и да запрати противника си в дълъг полет надолу по стълбите.

— В екип, както преди — намигна ми Невил. — Ще ги оправим!

Със закъснение си помислих, че съм екипиран по-добре от приятеля си — все пак още носех металната броня. Добра, лоша — все пак е защита.

— Тръгвам първи! — предупредих Викерс старши. — Ако стане нещо, поне имам броня.

Изтичахме по стълбата, възнамерявайки да се включим в битката, но неволно замръзнахме по средата на пътя, гледайки ставащото в центъра на залата. Силуетът на Ромиус беше едва различим иззад множеството щитове — въздухът около него преливаше от потоци енергия, видими дори с невъоръжено око. Шестима нисши вампири се отбраняваха от десетина души, прикривайки с телата си спящия Стил, здраво овързан със зелена лиана. А около Ромиус стояха шестима шатерци с дълги жезли, изцяло покрити с непонятни руни. Всеки жезъл излъчваше непрекъснат тесен бял лъч в защитния екран на Ромиус. Съдейки по всичко, атакуващите и чичо ми бяха в патова ситуация, но това беше само на пръв поглед.

Изглежда двамата с Невил пристигнахме за финала на това противопоставяне. Все пак приятелят ми бе надценил силата на шатерци — те очевидно отстъпваха на Ромиус независимо от всичките си артефакти. Признавам, за пръв път виждах Върховен Майстор в истински бой и определено си заслужаваше.

Сигурно Ромиус беше поддържал защитата си, докато подготви необходимите заклинания, или артефактите на шатерци бяха започнали да губят сила. Във всеки случай, в момента на появяването ни чичо ми започна да действа: един от лъчите неочаквано се отрази от защитното поле и се върна към шатереца, пронизвайки го целия. Трупът още не беше успял да падне на пода, когато следващият шатерец извика и буквално се разлетя на парчета. Когато останаха четирима, единия се опита да вдигне от пода падналия жезъл, но вместо това за миг отклони лъча от защитното поле и от Ромиус моментално удари силова вълна. Останалите носители на жезли се разлетяха на всички страни.

И аз не бях пощаден. Вълната ме блъсна толкова силно, че прелетях три метра и ударих гърба си в стената. А когато успях да фокусирам погледа си и отново се изправих на крака, всичко беше свършило. Ромиус се справи не само със своите противници, но и с всички останали. Все пак беше Върховен Майстор, а не на дракон сянката.

Нисшите вампири моментално се заеха с преместването на живите и относително живите тела, а аз се отправих към седящия на останките от мебели чичо.

— Привет, Зак — уморено се усмихна той. — Мислех, че си във форт Скол.

— Неправилно са те информирали — изсумтях аз. — А аз мислех... че ти, как да кажа...

— Чух вече за какъв сте ме смятали — Ромиус изтри потта от челото си и се изправи. — Кейтен е прибързал с изводите. Той сам би ти разказал всичко, но се появиха спешни задачи в Лита, които, между другото, засягат и теб. Хайде да поседнем някъде на спокойствие и да поговорим.

— Всъщност не разполагам с кой знае колко свободно време... — поколебах се. — Трябва да се връщам във форта...

Ако Кейтен бе потвърдил думите на Ромиус, тогава сигурно нещата са точно такива. Жалко, че не го направи лично, тогава би ми било далеч по-лесно отново да повярвам на чичо си. Признавам, искаше ми се да вярвам, че не е предател, но през изминалото време успях да свикна с тази мисъл. Трудно ми бе отново да започна да му се доверявам и още повече — да му разкрия тайната на моите придвижвания...

Ромиус се разходи покрай нисшите вампири, раздавайки нареждания:

— Вържете ги до идването на стражите. Пренесете Стил в някоя от стаите горе и извикайте друид от селото да го наглежда... И вземете разчистете къщата!

Не знам защо, но много се засегнах от факта, че чичо ми толкова спокойно командва вампирите от Патрула.

Улавяйки недоволния ми поглед, Ромиус поясни:

— В момента не съм представител на Академията, а на Велик дом Никерс. Елиза ме помоли да контролирам работата на Ордена, докато е заета в Меск-Дейн.

— Мило — недоволно измърморих аз.

Откъдето и да го погледнеш, неприятно е да видиш как някой командва нашите момчета, дори това да е родният ми чичо. Моят все още намиращ се под подозрение чичо, ако трябва да съм точен.

Невил остана да помага на вампирите, а ние с Ромиус се качихме в моята бивша стая. Макар че защо „бивша“? След като заминахме за форта тя си остана моя, както и цялата тази къща, между другото. Е,

Прокълнатата къща не беше точно моя, по-скоро принадлежеше на целия Дом Никерс, но нали аз бях неотменна част от него.

— Отдавна не сме се виждали, Зак — усмихна се в брадата си чичо ми. — Мисля, че си натрупал доста въпроси.

Кимнах мълчаливо.

— Ще започна отдалеч. Както ти навярно вече си чул от Кейтен, именно аз бях този, който управляваше „Децата на Дракона“. Разбира се, това не беше просто прищявка, и не се занимавах сам с това. Тайното общество в Академията изпълняваше едновременно няколко функции, една от които беше изучаване на забранената магия. Ние наистина привличахме в тайното общество хора, имащи повишена концентрация на драконова кръв, но не приемахме всички. Втората функция на това общество беше да отделим недоволните от политиката на Академията, така беше по-лесно да ги следим и да насочваме енергията им в мирна посока.

— Заедно с Майстор Ревел ли работихте? — за всеки случай уточних аз, макар че и така беше напълно ясно.

— Разбира се. Нищо в Академията не се случва без негово знание. Или по-точно — почти нищо. Асамблеята решава повечето въпроси, но всъщност всичко се управлява от Ревел. В повечето случаи това е полезно за Академията, но понякога той предпочита твърде крайни решения, концентрирайки се единствено на резултата. Много целеустремен човек.

А аз мисля, че това не е лошо качество. Във всеки случай, леля ми ме е учила именно така, а тя разбира от тези неща. Но дори тя не смяташе, че целта оправдава всички средства.

— И когато този невероятно целеустремен човек нареди да убиеш Кейтен, ти побърза да изпълниш нареждането му — мрачно напомних аз.

— Престорих се, че ще изпълня нареждането му — поправи ме чичо. — Всъщност, ако не бях аз, Кейтен вече щеше да е мъртъв.

— Той не спомена нищо за това.

— Кейтен, като повечето млади хора, бе надценил възможностите си. Без чужда помощ той никога нямаше да може да се измъкне от тъмницата. За съжаление бях принуден да се преструвам, че подкрепям Ревел във всичко и да заглаждам ръбовете, където това е възможно.

— Лично на мен Майстор Ревел не ми е направил нищо лошо — отбелязах аз. — Напротив, той всячески ми помага да възстановя способностите си.

— Ще ти помага, и още как! Ти си един от тримата известни до момента хора с толкова високи способности към забранената магия. Сигурно не дава и пращинка да падне върху теб!

— А кои са другите двама?

— Самият Ревел и съветник Митис.

— Съветник Митис? — учудено повторих аз. — Но нали до скоро випускниците на Академията не можеха да заемат придворни длъжности?

— Ами той не е завършвал Академията. При нас, както знаеш, не обучават на забранена магия. Той е природен талант, като теб, и на всичко се учи сам.

Е, не бих казал, че изобщо се уча на нещо. Сънищата се появяваха от само себе си, а Коридорът на съдбата ми остана в наследство от побъркания стопанин на Прокълнатата къща. Между другото, много ми е интересно — дали Ревел и Митис са посещавали други светове?

— Имай предвид, че съветник Митис представлява по-голяма опасност за теб от Ревел — предупреди ме чичо. — Съветникът вече дълги години търси възможност да отслаби Академията и изучава всичко, които в последствие може да се противопостави на Занаята. Оттук и интересът му към забранената магия, между другото. И още — според сведенията ни именно той стои зад появяването на артефактите за нисшите вампири, обтегнатите ни отношения с Шатерския Халифат и дори смъртта на Императора.

Отлично помнех как насън станах свидетел на разговора между Майстора и аристократа. А и въобще, съдейки по фактите, Ревел и Митис работеха заедно. За което не пропуснах да съобщя на чичо ми.

— Знаеш какво казват: дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо. Те си сътрудничат по някои въпроси, но през повечето време се следят един друг и водят тайна битка за всичко, което ще им помогне да придобият знания и сила.

— Например, за мен — с разбиране въздъгнах аз.

— И за Фонтана на съдбата. Този артефакт е много ценен за тях, но сега Прокълнатата къща принадлежи на семейство Никерс. А и този

толкова удачно създаден от теб Орден, взел под крилото си нисшите вампири, на които Митис възлагаше сериозни надежди. Общо взето, вие сериозно му попречихте и сега семейство Никерс е под прицел. Не знам какво е замислил, но Кейтен спешно замина за столицата, за да се опита да предотврати възможните неприятности.

— А Майстор Ревел?

— Както вече забеляза, той предпочете тактиката на печелене на доверие. За теб това дори е добре; важното е навреме да забележиш кога ще дойде краят на дружелюбността и ще настъпи времето на ултиматумите. Между другото, ти няма ли да разкажеш нещо? Как напредваш с възстановяването на способностите?

— Ох, това е дълга история — отклоних темата аз. — Боя се, че сега не е времето за това. Дойдох тук с помощта на... да кажем, забранена магия, директно от изследователския център на форт Скол. Подозирам, че гореспоменатият Майстор Ревел отдавна ме чака...

— Не виждам никакви проблеми с това — отвърна чичо, решавайки да не разпитва за моето придвижване. — И аз възнамерявах да отида във форта веднага след като предадем шатерци на стражата. А и ще е интересно представител на Академията да изучи техните артефакти.

— М-да-а... като спомена Академията... Какво би казал за това, че намерихме и спасихме Стил?

— Помня, че много се притесняваше за него, затова не съм учуден, че това е станало възможно.

— Но... нали няма да предадеш Стил, за да му изтрият отново паметта?

— Разбира се, че не. И защо реши, че са му изтривали нещо?

Аз изумено примигнах:

— Ъ-ъ-ъ... но когато го намерихме, той беше като зеленчук.

— Това — да — съгласи се чичо ми. — Но това не е наказание, никой не му е изтривал паметта. Нашите специалисти се опитваха да разберат методите на шатерци за внедряване на личност, но не се справиха със задачата. За съжаление той просто стана жертва на неуспешен експеримент.

Ох, колко гадно звучи! Особено като се има предвид, че сега и върху мен провеждат експерименти и често се чувствам като нещастна жертва.

— Във всеки случай, официално той просто е изчезнал — продължи чичо ми. — Стил може да остане в квартала на друидите, докато не измислите как да му помогнете. Можете да не се притеснявате за неговата безопасност. Предполагам, че за това нападение шатерци са използвали буквално всичките си агенти.

И те не бяха малко, трябва да отбележа. Интересно, кои бяха всички тези хора? Също такива изменени личности, какъвто някога е бил Стил? И идея си нямах как може да му се помогне сега, след като дори Фонтанът на съдбата пасува.

— Мисля, че трябва да се върнеш във форта — напомни ми чичо. — Можем да продължим разговора тази вечер.

Наистина, нещо се увлякох, а времето си течеше. А и трябва да успокоя Велес, сигурно се притеснява там, в библиотеката.

— Ще слеза долу да проверя как напредват вампирите — деликатно каза чичо и се запъти към вратата на стаята.

Ох, между другото — за вампирите!

— Докато не си тръгнал, още един въпрос... Случайно Велхеор да се е мяркал тук?

— Мислех, че е с вас във форт Скол — озадачено отговори чичо ми, обръщайки се. — Не съм чувал да се е появявал в Крайдол.

— А... е, добре. Тогава довиждане.

Признавам, че нарочно не слязох в залата, за да се сбогувам с Невил. Сега, когато опасността премина, той със сигурност ще попита за брат си, а на мен изобщо не ми се искаше да отговарям на този въпрос. Не сега. По-добре при следващата среща, когато със сигурност ще знам, че с него всичко е наред.

Почаках, докато Ромиус слезе при вампирите, и се шмугнах в скритата врата. Велес ме чакаше, разхождайки се напред-назад.

— Е, какво?! Всичко наред ли е?!

— Отлично — отвърнах аз. — Невил е подценил възможностите на чичо ми; той разхвърля шатерските шпиони като мръсни котета. Макар че — не, лош пример. Жал ми е за котетата. Къде е папката ми?

— Дръж.

Не успях да видя откъде я взе Велес. Според мен тя се появи направо от въздуха.

— Довиждане, Велес. Когато Невил се появи, кажи му, че ще се срещнем с него тук утре вечерта.

— Успех, Закари.

Ох, усещам, че на Майстор Ревел му е писнало да ме чака. Е, добре де — ще измисля нещо, да не ми е за първи път.

Появявайки се в тоалетната на изследователския център, погледнах мимоходом в огледалото и се ужасих: бях целият измачкан, с драскотини по лицето и скъсани ръкави. Изглеждах така, сякаш друидът не е вземал проби от мен, а най-малкото ме е измъчвал. Но времето не чакаше и аз, измивайки се надве-натри, хукнах за срещата с Майстор Ревел.

Отваряйки вратата на тоалетната, с изненада видях десетина души в бели халати. Съдейки по разярените им погледи, чакаха от доста време. Впрочем, след като забелязаха външния ми вид, те моментално смениха злобата с учудване.

— Уф, едва не ме засмука — смутено се усмихнах аз и побързах да се отдалеча колкото се може по-бързо.

Странно, но по пътя към кабинета на плешивия Майстор не мислех за това, че също като мен Майстор Ревел притежава способности към магията на драконите. И дори не за скорошното връщане на способностите ми. Неизвестно защо много силно ме вълнуваше въпросът: и кой все пак е подредил Невил така? Следващият път непременно трябва да го попитам, иначе просто ще умра от любопитство.

АКТ ВТОРИ, ОПАСЕН

Никога няма да стане велик този, който причинява болка на другите заради собствените си цели. Болката трябва да се причинява единствено за удоволствие и за изкуството!

Известен на всички
вампир

— Те ще дойдат в нашите земи, за да изнасилват нашите домове и да изгарят жените ни!

— Какво?

— Е, всъщност обратното...

Пред битката

— Не мога да гледам как се мъчиш.

— Значи ще ми помогнеш?

— Не, просто повече няма да те гледам.

Известен на всички
вампир

ДЕЙСТВИЕ 0

Даркин беше затънал до шия в бумагите и вече трети ден се опитваше да организира работата на Ордена. А съвсем доскоро искрено вярваше, че бързо ще се оправи с организацията и ще може да изпълни даденото на Алиса обещание — да се спусне в канализацията и да се срещне с дневните вампири. Уви, проблемите изскачаха отвсякъде, и решавайки един, Даркин веднага получаваше десетина нови. Колкото и да е странно, сътрудничеството с троловете се уреди много лесно — всички необходими инструкции вече бяха предварително подготвени от госпожа Елиза. Даркин само трябваше да потича малко из града, за да завери някои документи и да се договори с работодателите. Сега тролове и нисши вампири работеха като пазачи и бодигардове заедно, формирайки смесени групи. Все пак ловкостта и изострените сетива на вампирите заедно със силата и имунитета към магията на троловете ги правеше универсален екип, способен да се противопостави на почти всеки (освен на Майсторите, разбира се). А благодарение протекциите на Висок дом Никерс стойността на услугите на подобни екипи нарасна съществено, което не можеше да не радва троловете. В началото Даркин сериозно се притесняваше от конфликт с каменните глави, защото на практика те бяха почти насилствено присъединени към Ордена, но всичко се размина — троловете се оказаха сговорчиви момчета, които не се замисляха особено за такива дреболии като политиката. Работа има, пари има, храна има — значи животът е прекрасен!

— Даркин, дойдоха още два вампира. Жадуват колкото може побързо да започнат работа — надникна в кабинета Мари.

— Действай както обикновено: дай им амулети на Ордена и ги прати при Догрон да ги разпредели по обекти.

След подписване на договора с троловете Даркин незабавно уволни един от нисшите вампири, отговарящ за разпределението на работните места, и постави на негово място предводителя на троловете. Разбира се, наложи се да разширят вратите в цялата сграда, но си струваше — тролът се оказа отличен работник. Въпреки че

Догрон загуби ръката си благодарение на Даркин, той изобщо не се разстройваше по този повод и дори не беше обиден. И това въпреки фактът, че нито един друид не можа да възстанови изгубената му ръка, защото обикновената магия изобщо не действаше на троловете. Както неотдавна се изясни, единственото изключение беше магията на пръстените на нисшите вампири. Между другото, по този повод при Даркин дори идваха двама странни дебели Майстори от Академията — задаваха въпроси и предлагаха сътрудничество при експерименти с артефакти. Без да мисли много, Даркин се съгласи да се отбие в лабораторията им, за да мине изследвания след използване на пръстена. Така в плановете му за седмицата се появи и посещение в Академията, при това Даркин искаше да отиде колкото се може по-скоро, и това изобщо не беше заради притеснения за здравето си. Просто той винаги беше искал да посети Академията и не можеше да пропусне такъв шанс.

Даркин надникна в приемната.

— Мари, какво още имаме за днес?

— Среща с представители на едни от най-големите градски складове.

— И какво, нямат пари за нормална охрана? — изуми се Даркин.

— Имат, разбира се. Просто такива големи и сериозни предприятия предпочитат да не се ограничават единствено със защитни заклинания. Все пак е къде по-спокойно да разчитат не само на бездушна магия, но и на живи пазачи.

Даркин кимна в съгласие.

— Щом има много пари, защо да не се подсигури сериозна безопасност? Заклинания, тролове, вампири, пък дори и дракони, ако има достатъчно пари.

— Какво, и дракон ли може да се наеме?! — ококори се Мари.

— Е, казах го само за да бъда духовит — смути се Даркин. — Кога ще дойдат?

Вампирката се изкикоти:

— Майтапиш ли се? Такива хора не идват, те винаги викат при себе си.

— Кхъ... е, и кога би трябвало да съм при тях?

— Ами, след десет минути — сбърчи чело Мари.

— Какво?! — подскочи Даркин. — Защо не каза досега?!

— Нещо забравих — сви рамене вампирката, като дори не опита да се направи на виновна. — Работата е необичайно много, а и още не съм се научила да си разпределям правилно времето. С тези темпове скоро и аз самата ще се нуждая от помощничка.

Тя казваше самата истина. Работата наистина беше много и въпреки опасенията на Даркин, Мари се справяше доста добре с цялата тази каша, само от време на време допускаше дребни грешки. Както сега.

— Давай бързо адреса — напомни той. — Ще притичам, рядко пада такава нещо. Хората са важни, със сигурност не обичат да чакат. А ако изпусна тази сделка — той неволно потръпна, — госпожа Елиза ще е много недоволна.

Получил подробни инструкции от Мари, Даркин наметна плаща си и побърза за срещата с представителите на складовата компания. Съдейки по адреса, сградата се намираше недалеч от Академията, така че след преговорите той с чиста съвест можеше да се отбие и там. Пътьом, така да се каже.

Извисяващата се над града кула привличаше вниманието на вампира и постоянно му напомняше за детската мечта — да стане истински Майстор. Да управлява стихиите, да създава невероятни заклинания и да бъде уважаван... човек. За съжаление нито едно от тези неща не му беше достъпно, което изобщо не му пречеше да задоволи любопитството си и да посети това вълшебно място.

Офисът на компанията, притежаваща мрежа от най-скъпите складове в града, се намираше в центъра, точно до площад Седемте фонтана. С нищо незабележимо златно здание, без каквито и да са излишества от рода на индивидуален климат или красиви визуални ефекти. Средно скъпа украса, но като че ли някак на място.

На входа Даркин го посрещнаха пазачи и с неочаквана учтивост го въведоха в просторна зала. Зад огромна маса, явно предназначена за стотици души, сега седеше само един човек.

— Седнете — любезно покани той Даркин и с жест нареди на пазачите да напуснат.

„Интересно, дали специално ме приема точно в тази зала, за да направи впечатление?“ — помисли си вампирът, докато внимателно разглеждаше своя работодател.

Стройният тъмнокоп мъж с тънки аристократични черти на лицето и орлов нос изглеждаше много внушително. Във всяко движение и поглед си личеше навика да командва, и нещо подсказваше на Даркин, че заповедите на този човек винаги се изпълняваха стриктно.

„Не прилича на собственик на обикновен, пък дори и най-скъпия, склад в столицата“ — реши Даркин, разполагайки се на един от столовете, който се оказа удобно меко кресло.

— Ще обядвате ли с мен?

— Благодаря, но ще трябва да ви откажа, бих искал да пристъпим направо на въпроса.

Даркин едва не зажумя от собствената си дързост, но вече нямаше как да върне думите си.

— Добре — лесно се съгласи мъжът, остави приборите си и попи ъгълчетата на устата си със салфетка. — Както вече знаете, моето име е Александър Ардок Митис...

„Главният съветник на покойния Император?! — изненада се Даркин. — Изглежда Мари и за това също забрави да спомене!“

— Разбира се, знам...

— Висок дом Митис от древни времена осигурява банковите услуги и услугите по съхранение на ценни вещи на столичната аристокрация. Ние притежаваме множество складове из цяла Лита и извън нея. Като става дума не за обикновени складови помещения, а за защитени по последна дума на магията елитни хранилища.

Даркин кимна разбиращо. Е, най-малкото много се постара да добие разбиращ вид.

— В момента ситуацията в Империята е сложна поради предстоящата война. Мнозина искат да се възползват от нестабилността в страната и да прекарат набързо дребните си далавери. До нас достигнаха слухове, че някой се кани да нападне едно от нашите хранилища. Ето защо решихме да се презастраховаме и като допълнение към най-новите защитни разработки на Академията да наемем и вас. Все пак гаранцията на Висок дом Митис е достатъчно сериозна препоръка, а освен това... чух, че сега към вас работят и тролове?

— Точно така — с гордост потвърди Даркин. — Сега в охраната работят смесени групи от вампири и тролове, това прави нашата

работа много по-ефективна. Ако ви е удобно, донесох със себе си типови договори...

— Не ме устройват типови договори — поклати глава аристократът. — Моите съветници съставиха индивидуален договор — той плъзна една папка към вампира. — Моля, запознайте се.

Даркин известно време внимателно изучаваше документите. На първо четене в очите веднага се набиваше сумата на контракта и останалите точки буквално избледняваха, но вампирът се взе в ръце и препрочете всичко още веднъж.

— Като цяло е добре. Притеснява ме само точката за обезщетение, при нас обикновено тя е в размер на стойността на откраднатото, а тук е завишена сто пъти.

— Виждате ли, нашият Дом предоставя услуги вече от няколко века. В случай на кражба това ще удари толкова силно по нашата репутация, че щетите ще са просто непоправими. Плащаме добри пари за услугите ви и тази сума за обезщетение е само гаранция за вашето сериозно отношение към работата. Ако вие и Дом Никерс не сте уверени в собствените си сили, тогава нека забравим за моето предложение и да се разделим.

Даркин не очакваше такъв натиск и за известно време застина, опитвайки се да събере разпръснатите си мисли.

— Разбира се, ние можем да дадем гаранции...

— Е, това вече е чудесно. Тогава да подпишем договора и да започнем нашето взаимноизгодно сътрудничество.

Малко по-късно Даркин напусна сградата с купчина подписани документи в ръка и свито от лошо предчувствие сърце. Вампирът не го напускаше усещането, че по някакъв начин го бяха излъгали, само дето не можеше да разбере в какво точно.

„Е, госпожа Елиза ще се върне и лично ще види. В политиката засега не съм много добър, а и едва ли някога ще бъда — размишляваше вампирът. — Да се надяваме, че Александър Митис ще има по-интересни занимания от това да прави номера с охраната на склада.“

Съгласно договора Орденът беше длъжен да започне охраната на склада още същата нощ и вампирът трябваше колкото се може по-бързо да издаде съответните разпореждания, но просто не можеше да отложи посещението си в Академията. Кулата буквално го зовеше.

Даркин дълго стоя пред вратите, опитвайки се да си представи как ли изглеждат в деня на приемането, блестяйки с всички цветове на дъгата. Отне му известно време да се вземе в ръце и да направи първата крачка. Мечтата на живота му се сбъдна, макар и по малко по-различен начин, отколкото си беше представял като дете. Над вратата нямаше красива дъга, както е в деня на приемането, а и липсваше стълпотворението, което пък в крайна сметка беше по-добре. На Даркин не му се искаше да привлича излишно внимание. Хората и без това го гледаха неодобрително — нисш вампир по улиците на Лита все още си оставаше непривична гледка.

Вратата в кулата се отвори сама, още щом се приближи. Седящият на входа дежурен в ученическа ливрея вдигна поглед от книгата и внимателно огледа Даркин.

— При кого идвате?

— Аз съм от Огнения орден, поканиха ме — отговори вампирът, изругавайки на ум: „Ох, с този Митис забравих имената на ония двамата Майстори.“

— Да, разбира се, чакат ви на третия етаж, зала тридесет и втора — каза дежурният и отново се задълбочи в книгата.

„Просто ей така?“ — изумен бе вампирът, докато крачеше по коридора в самото сърце на знаменитата кула.

В залата с телепортите стоеше още един дежурен, или по-точно, дежурна. Охранено момиче, вперило недоволен поглед във вампира.

— За къде?

— Трети етаж — отсече Даркин.

Момичето махна с ръка по посока на един от телепортите.

— Там.

Вампирът приближи до платформата, усещайки вътрешен трепет — шега ли е, първа телепортация. Затаил дъх, той направи крачка и видя кратко ярко проблясване. Етажът, на който попадна, практически с нищо не се различаваше от предишния, единствено хората наоколо бяха малко повече: трима мъже в ливреи на Майстори стояха в ъгъла на залата и обсъждаха нещо, още няколко мъже и жени вървяха по своите си работи. Не се реши да попита за посоката и тръгна сам да търси нужната му зала.

„Изглежда е тук — помисли с облекчение, след като намери желаната врата, и натисна дръжката. — Е, да се надяваме всичко да

мине добре...“

— Здравейте — поздрави бодро.

Помещението се оказа по-голямо, отколкото си беше представял, и напомняше не толкова на лаборатория, колкото на тренировъчна зала. От друга страна, какво ли пък знаеше Даркин за магическите лаборатории?

Три Майстори увлечено правеха нещо близо до маса с наредени на нея множество светещи със всички цветове на дъгата предмети. Във въздуха се усещаше миризма на изгорено и нещо кисело.

— Помолих да не ни безпокоят... — започна един от Майсторите, но веднага спря. — О, това сте вие! Отлично!

Даркин позна двамата плешиви и енергични дебелака, които го бяха посетили в представителството на Ордена. А третият Майстор, за негово немалко изумление, се оказа... жена.

— Добър ден, млади човече — учтиво поздрави тя.

Жената изглеждаше доста по-възрастна от дебелациите. Даркин без проблем би й дал двеста години, но с Майсторите, както и с вампирите, определено в нищо не трябва да си сигурен — благодарение на магическата сила те можеха да живеят много по-дълго от обикновените хора.

Мъжете го хванаха под ръце и почти насила го замъкнаха до масата с артефакти.

— Избирайте! — радостно каза единият от дебелациите.

— Избирайте по свой вкус! — добави другият.

Даркин леко се обърка, не разбирайки какво точно се иска от него. На масата стояха големи и абсолютно непознати артефакти, а също и малки, изглеждащи смътно познати. Като че ли напомняха на пръчките и пръстените, взети от „свободните вампири“. Един от тези пръстени и сега беше на пръста му.

— И ни демонстрирайте как работят.

— Аз самият не съм наясно — озадачено отвърна Даркин. — Мислех, че вие ще ми обясните.

— Извинете колегите ми — намеси се възрастната жена. — Ние сме в сложна ситуация — по-голямата част от Майсторите отидоха във форт Скол и именно там сега се провеждат основните изследвания. Нашите колеги вече са разгадали устройството на артефактите и дори

са успели да компенсират негативното им въздействие върху здравето на вампирите. Беше решено да се създаде обособено подразделение от нисши вампири за специални операции, и да се разположи във форта.

Даркин за известно време се замисли, асимилирайки чутото. Излизаше, че Империята най-накрая е признала нисшите вампири като пълноценни граждани? Служба в Имперската армия — това си беше чест. И нови възможности за Ордена.

— Какво пък, мисля, че Огненият орден може да предостави своите бойци — стараяйки се да сдържи радостната си усмивка, каза Даркин.

— Проблемът е в това, че всеки момент ще започнат бойните действия между Империята и Шатер — намеси се един от дебелациите. — И просто нямаме време за обучение на вампирите да работят с артефактите. Разбирате ли накъде клоня?

— Засега не — честно отговори Даркин.

— Искаме да ни доведете бившите членове на тайното общество „Свободни вампири“, те вече знаят как да използват артефактите. Империята обещава да реабилитира всички и да не повдига въпроса за държавна измяна.

— Така значи — разбиращо кимна Даркин. — Е, може да опитаме да решим този въпрос. Но ще трябва да се подпишат съответните договори...

— Всичко вече е подготвено — усмихна се жената. — Предадох ни документите, написани от ръката на Закари Никерс. Не знам как е успял да постигне такива условия на сътрудничество, но с такава бизнес проникателност този млад мъж явно ще стигне далеч.

Този път Даркин не можа да сдържи усмивката си.

„Зак и тук е успял!“

— Е, тогава давайте документите и аз ще се заема с работата.

— Изчакайте с документите — намеси се единият от дебелациите. — Нека да поработим още малко с артефактите, много ни е интересно как действат. И не се притеснявайте, ще ви дадем хапчета, които предотвратяват вредните последици.

— Хапчета? — повтори Даркин. — Тоест вредното въздействие на тайнствените артефакти се лекува с обикновени хапчета?

— Не обикновени, а разработени от най-добрите умове на Империята — поправи го жената. — Изберете артефакт.

Даркин и сам мечтаеше да се научи пълноценно да използва пръстена, а сега да получи и боен жезъл...

— Слушайте и запомняйте — върна го в реалността жената, подавайки му малка кутийка. — Тези хапчета трябва да се вземат по няколко пъти на ден...

Майсторите го инструктираха много подробно, но наистина не можеха да му обяснят как се ползват артефактите, тъй като всичко беше свързано с индивидуалните усещания. Както каза дебелакът, за това трябва определено време и много тренировки. След като прекара там повече от три часа, Даркин едва успя да метне малка топка енергия, която прелетя половин метър и се разтвори във въздуха. При това, както казаха Майсторите, той е показал просто удивителни резултати.

— Както виждате, нужно е време, което ние нямаме — каза на сбогуване Майсторката. — На Империята ѝ трябва бойци още сега. Така че разчитаме на вас. Разбира се, ние също ще проведем обучение...

— Но първо ви трябва бивши „свободни“ — завърши вместо нея Даркин. — Разбрах. Ще направя всичко, каквото мога.

Излизайки от Академията, той едва ли не за пръв път в живота си се почувства истински щастлив. Сбъдна се мечтата му, ще го обучават в Академията!

„Днес бързичко ще разчистя всички задачи, ще уточня за склада и утре пак ще отида в Академията“ — радостно си мислеше той, докато крачеше по улицата.

Влизайки в представителството на Ордена, Даркин хвърли на бюрото на Мари папката с документи.

— Имаме договор със складовете на Висок дом Митис!

— Чудесно! — зарадва се вампирката. — Нямахте те толкова дълго, помислих си, че нещо се е случило.

— Това не е всичко — усмихна се Даркин, забелязвайки, че загрижеността на Мари за неговата безопасност му е много приятна. — Академията ни предложи сътрудничество.

— Вярно? — не повярва Мари. — Наистина ли? Но защо сме им ние?

— Искат да създадат бойно подразделение, съставено от вампири. И дори ще ни предоставят артефакти и ще ни обучават да ги

използваме. Вярно, няма да е бесплатно. Между другото, Мари, ти чувала ли си нещо за групировката „Свободни вампири“?

Вампирката замръзна за миг, не намирайки веднага отговор. И това си беше подозрително.

— Е, ами нещо така между другото...

— Мари...

— Не съм много сигурна...

— Мари!

— Да, добре, ходих на няколко събрания. Честно казано, просто защото ми хареса един блондин там, но той се оказа прекалено в маниачен относно така наречената свобода за вампирите — забърбори тя. — Те дори не могат смислено да формулират какво искат, но високомерието им не знае граници. Знаеш този младежки максимализъм с напиреща прекомерна жажда за насилие.

Всъщност Даркин дори не беше изненадан. С такава безгранична енергия и с наложените ограничения на нисшите вампири в столицата тя сигурно се набъркваше във всичко възможно.

— А имаш ли контакти с тях?

— Мога да опитам да намеря няколко познати — замислено каза вампирката. — Между другото, някои от тях дори работят в Ордена. А защо ти е това?

— Прочети документите и всичко ще разбереш — намигна ѝ Даркин и си помисли: „Ох, все пак госпожа Елиза може да се гордее с мен. Отличен ден.“

* * *

„Аз съм свършен — пределно ясно осъзна Даркин. — Или госпожа Елиза ще ме закове, или ще ме убият хората на господин Митис. Самият той, разбира се, няма да се цапа — прекалено аристократичен е...“

Вампирът седеше във вече станалия му привичен кабинет, гледаше в очите уплашената Мари и виждаше в тях собствената си смърт.

— Как така — обрали? — изрече с усилие.

Минаха едва два дни, откакто Ордена подписа договора с Висок дом Митис. Троловете и вампирите започнаха новата работа, Даркин успя да подобри уменията си по използване на артефактите, а Мари — да намери повече от двадесет бивши членове на групировката „Свободни вампири“. Всичко вървеше просто прекрасно, и изведнъж...

— Обрали са го някак — сви рамене Мари. — Аз откъде да знам? Теб те чакат на местопрестъплението.

Вампирът преглътна, усещайки сухота в устата си.

— За наказание?

— Какво наказание? — не разбра вампирката. — За разследването. Ти прочете ли внимателно подписания договор? Имаме една седмица да намерим откраднатото, иначе Дом Никерс ще трябва да заплати цялата сума, на която Александър Митис е оценил репутацията на своите хранилища.

— Ако изобщо Дом Никерс има такива финанси... — промърмори Даркин.

— Не всичко е загубено — ободряващо се усмихна Мари. — Това е безпрецедентен случай, според слуховете Академията е отделила най-добрия си следовател в столицата.

Трябваше да минат няколко минути, преди смисълът на думите ѝ да достигне до Даркин.

— Какви слухове? — попита той, скачайки на крака. — Кога всъщност се е случило това?!

— Снощи.

— Но сега е вече вечер!

— Казах ти, имам толкова много работа, толкова много! Забравих! — раздразнено отвърна Мари. — Седиш си тук в офиса, а аз тичам като луда. Какво изобщо ще правиш без мен, неблагодарник?

„Може би нямаше да закъснявам за срещи?“ — помисли си Даркин, но на глас не каза нищо. Вампирката наистина работеше за десетима и с всеки ден се справяше все по-добре и по-добре.

— Хайде тръгвай — бутна го Мари. — Чакат те на местопрестъплението... вече половин ден...

„Е, в крайна сметка, насладих се на почти цял ден блажено неведение“ — реши вампирът и послушно тръгна към ограбения склад.

Складовете бяха разположени недалеч от центъра на Лита и представляваха дълги ниски постройки с обичайните за столицата позлатени стени. Да се намери търсената сграда се оказа лесно, тъй като точно до нея се тълпяха сериозно количество представители на стражата.

— Къде се вреш? — лениво се поинтересува един от тях още щом Даркин приближи до сградата.

— Аз такова... представител съм на Ордена — неуверено отвърна вампирът.

— Навъдиха се всякакви Ордени — изръмжа стражът. — Минавай, теб отдавна вече те чакат.

„Каквото искат да ме правят, само дано да ги няма госпожа Елиза или Александър Митис“ — реши Даркин, минавайки покрай стражите.

— Ей, ей, почакайте ме!

Вампирът се обърна и видя тичащ към него Майстор в изтъркана червена ливрея. Суровото набръчкано лице на възрастния човек би изглеждало авторитетно и солидно, ако не беше подозрително хлъзгавия блясък в очите му.

— Майстор Корвил — едва не му се поклони стражът. — Вие както винаги идвате навреме.

„Как така аз съм закъснял, а той е навреме? — възмутено помисли Даркин. — Пак расизъм. Всъщност защо ли го мисля? По-добре изобщо да не бяха ме чакали!“

Майсторът внимателно огледа вампира от глава до пети.

— Теб ли са ми пратили за помощник от Ордена?

— Мен — въздъхна Даркин.

— Значи ще работим заедно — Майсторът протегна ръка. — Майстор Корвил, главен следовател на управлението в Лита.

— Даркин — представи се вампирът, стискайки ръката на новия си познат. — Ръководител на офиса на Ордена в Лита.

На пръв поглед мъжът не правеше впечатление на „най-добрия следовател в столицата“, а по-скоро напомняше на средностатистически поизхабен от живота аристократ, силно пристрастен към алкохола. И дори ливреята на Майстор, която по принцип не се мачкаше и износваше, изглеждаше малко дрипава.

— Да вървим, по пътя ще те въведа в ситуацията — предложи Майсторът и без да дочака отговор, тръгна към входа на сградата.

На Даркин не му остана нищо друго, освен да го последва.

— Складовете слизат още няколко етажа надолу — започна да обяснява Майсторът. — Отвътре всички стени са облицовани с дагор. На всички рафтове, пода и вратите са поставени защитни заклинания. Не бива да забравяме и за защитата от телепортация — невъзможно е да се попадне в сградата или да се напусне с помощта на телепортиране.

— Значи и мишка не може да се вмъкне — заключи Даркин.

— За мишка не знам, но крадците не само са се вмъкнали, но и доста неща са взели на излизане.

— И как са влезли?

— Не се знае.

— А как са излезли?

— Също не се знае. Нали казах, загадка на загадките.

— Чудо — съгласи се Даркин, като мислено вече си избираше място на гробището.

— Чудеса няма — намръщи се Майсторът. — Всичко си има логично обяснение. Ще търсим. Нали неслучайно са те пратили да ми помагаш?

— Ами да, без мен тук явно няма да се справите — усмихна се Даркин, улавяйки в тона на събеседника си неприкрита ироничност, и вече сериозно добави: — Не знам каква ще е ползата от мен, но ще дам всичко от себе си.

„Молят нисш вампир да помогне на Майстор да хване крадци. Накъде върви светът? — помисли си Даркин. — Дори и никой да не ме възприема сериозно, така или иначе... не е за вярване.“

— Полза ще има — увери го Корвил. — Иначе нямаше да те извикам.

— Мисля, че са го направили собствениците на склада заради неустойките в договора...

— Хайде де. Неустойките са за това, да ви смъкнат повече пари за застраховката на откраднатото имущество. Никой не вярва сериозно, че нисшите вампири ще успеят да намерят крадците.

— Тогава защо...

— Ей сега сам ще видиш всичко — увери го Майсторът.

В сградата пазеха още трима стражи, които с готовност и почителност поздравиха Майстора. Даркин получи само

подозрителни погледи и гнусливо свити устни.

— Той е с мен — късо каза Корвил, кимайки към вампира.

Израженията на пазачите изобщо не се промениха, но поне не попречиха на влизането му в охраняваната зона.

Минавайки през къс коридор и неголямо караулно помещение, Майсторът и вампирът попаднаха в самия склад. Устройството на склада толкова впечатли Даркин, че той за известно време застина, оглеждайки с интерес наоколо. Не така си представяше той мястото, съвсем не така. Стените на склада бяха облицовани с тъмен камък, очевидно дагор, а подът се оказа напълно прозрачен. Но най-изненадващото не беше това, а съдържанието на склада — малки кутии, подредени на равни разстояния една от друга.

— Какво е това? — предпазливо попита Даркин, сериозно притеснен да не се покаже невежа.

— Индивидуални касетки — поясни Корвил.

— Аха — дълбокомислено кимна Даркин. — А защо са толкова малки и толкова раздалечени? Тук има място за много повече.

— Всяка касетка е защитена с индивидуални защитни заклинания, действащи в определен радиус, и никой освен клиента не може да се приближи до касетката. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че касетките са обвити във въздушни пашкули — това е както първата степен на защитата, така и за предпазване на другите клиенти от случайно попадане в зоната на действие на чуждите защитни заклинания.

— Уау — възхити се Даркин. — И какви са тези защитни заклинания? Какво ще се случи с крадците?

— Най-различни неща. Всеки клиент или лично избира защитни заклинания от каталога на компанията, или ги поставя някъде другаде и после носи кутията тук. Така че с крадците може да се случи всичко, зависи дали ще имат късмет. Между другото, ако се съди по това какви хора съхраняват своите ценности тук, крадците при всички случаи няма да оцелеят.

— Но те някак си са оцелели.

— Ще разберем — въздъхна Майсторът. — Да вървим, проникването е станало на долния етаж.

Отгоре се откриваше чудесна гледка към по-ниските етажи с прецизно разположените касетки. Едва ли подобно архитектурно

изящество е било създадено заради красотата, по-скоро преследваше чисто практически цели — оттук много добре се виждаше целия склад, и Даркин веднага видя празните места, до които са успели да се доберат крадците. Между другото, те не бяха толкова много — покрай стените се търкаляха всичко на всичко няколко отворени касетки, а една се оказа буквално разбита на малки парченца.

— А къде е била охраната? — попита Даркин, докато се спускаха по стълбите към касетките.

— Дори не си разпитал за подробности служителите си?

— Не успях, честно казано — смути се вампирът. — Занимавам се с толкова много работи, че не успявам да следя всичко.

„А и имам страдаща от склероза секретарка“ — добави наум.

Спуснаха се на нужния етаж и тръгнаха към отворените касетки.

— На всеки етаж е имало по двама пазачи — вампир и трол.

— И никой нищо не е видял? — изуми се Даркин.

— Представи си.

— Но когато са отваряли касетките, трудно е да не се забележи. Като че ли са ги взривявали, струва ми се...

Даркин се чувстваше като дете, задаващо глупави въпроси на по-възрастен. Не можеше да си представи с какво ще помогне на Майстора, но съвестно се опитваше да събере колкото е възможно повече информация за кражбата. Ако имаше дори и най-малкия шанс да открие крадците преди да се появи госпожа Елиза, той беше готов и планина да повдигне, но да получи някакъв, дори и най-незначителен, резултат.

— Очевидно са отклонили вниманието на всички пазачи или са им изтрили паметта. По принцип, въпреки многото защитни заклинания, бих повярвал, че някой е успял да отклони погледите на хората и вампирите. Но нали троловете не се поддават на въздействието на магията! Доскоро това се считаше за общоизвестен факт.

Майсторът изразително погледна вампира.

— И за това ли знаете? — зададе риторичен въпрос Даркин.

— Аз знам много неща — спокойно отвърна Майсторът. — Положението ми ме задължава. Единственото, което така и не разбрах — това е на кого принадлежат разбитите касетки; собствениците на склада отказват да предоставят информацията.

— Но как да търсим откраднатото, ако дори не знаем какво е било откраднато?

— Това не е най-сериозният ни проблем — въздъхна Майсторът. — Хайде да помислим как крадците са се вмъкнали.

— Съвсем очевидно е, че това има нещо общо с единствената разбита касетка — логично отбеляза Даркин. — Може някой да е бил вътре в нея?

— Невъзможно. Прекалено малка е, в нея може да се побере най-много плъх.

„Плъхът също е не лош вариант — помисли си Даркин. — Сигурно знае какво направиха тези същества при нас в Крайдол. Но не мога да си представя кой и как би използвал плъх, за да проникне в склада.“

— Но ти си прав — продължи Корвил. — Проникването най-вероятно е свързано някак си с тази касетка. Нека да огледаме внимателно това, което е останало от нея.

Какво може да се разбере, като се оглеждат множество малки парченца от дървена касетка? Ами нищо. Поне така си мислеше Даркин, но Корвил успя да получи информация дори от това. Вярно, че се наложи да използва някакви заклинания, но в крайна сметка лицето на Майстора грейна в доволна усмивка.

— Да! Касетката е била буквално взривена отвътре, и това е станало под въздействието на нещо живо. На пода намерих няколко косъма...

— Тоест било е нещо живо, неголямо, щом се е побрало в касетката, и косматото?

— Очевидно да — поклати глава Корвил. — И никога няма да разбере какво или кой може да е. Нали складът се охранява с физическа защита и сигнални заклинания, да не говорим за индивидуалната защита на всяка касетка. Разбира се, Върховен Майстор лесно би се справил с всичко това, но това е малко вероятно.

— Защо?

— Всички специалисти от такова ниво сега се намират във форт Скол. И което е не по-малко важно, никой от тях няма да се побере в касетка!

— Що за същество ще е това? — озадачи се Даркин.

— Нямам представа. Може би са го телепортирали директно в касетката, като са насочили телепорта към някакъв артефакт-маяк. Но това изобщо не обяснява защо никой от пазачите не е видял крадците, да не говорим, че всички помещения са екранирани и в тях е невъзможно да се телепортираш.

На Даркин му оставаше само мълчаливо да кима, тъй като си нямаше идея за какво става дума. Всичките му познания за заклинанията се ограничаваха до това, което беше успял да види в изпълнение на Зак и неговите приятели, тоест Огнени топки, Въздушни стени и подобни магически фойерверки.

— За съжаление, да се намерят следи от телепортация след толкова време е практически невъзможно, както и да се разбере дали е действала защитата в този момент. Нека засега да приемем телепортирането като работна хипотеза и да оставим настрана техническия въпрос за преодоляване или деактивирате на защитата. Значи остава да разберем как крадците са успели да отвлечат вниманието на вампири и тролове.

— И как ще го направим? — попита Даркин.

— Ще разпиташ служителите си — сви рамене Майсторът. — А аз засега ще отделя известно време на остатъчните фонове, може пък да изскочат следи от телепортация. Същевременно трябва да поговорим с работниците в склада и да се опитаме да разберем дали някой от тях не е изключвал защитата.

Вампирът послушно тръгна към стаята на охраната, където вече отдавна го чакаха осем служители на Ордена. За съжаление общуването с тях не донесе нищо освен самия факт на общуване. Все пак, с толкова много грижи в Ордена, на Даркин изобщо не му оставаше време за запознанство с редовите работници. Както се оказа, те бяха... най-обикновени тролове и нисши вампири. Класически, ако може така да се каже. Троловете, както се полага на камъни, се оказаха неразговорливи и спокойни, а вампирите повече се веселяха, отколкото да говорят по работа. Но от техните разкази Даркин разбра едно: никой нищо не е видял. Просто в един не особено прекрасен момент няколко касетки се оказали отворени, а съдържанието им — изчезнало.

А освен това Даркин за пореден път се увери, че невъзмутимостта на троловете наистина дразни. Предизвикваха такова усещане, сякаш умишлено се присмиват или откровено лъжат.

Вампирът не беше много запознат с хипнозата, внушението, изтриването на паметта и прочие заклинания, но много добре знаеше, че те изобщо не действат на троловете, и затова недоверието му към тях се подсилваше и от здравия разум.

С нисшите вампири ситуацията беше малко по-различна: при достатъчна упоритост те можеха да се поддадат на внушението да загубят час-два...

Даркин щракна с пръсти.

Това е! Майсторът каза, че обирът е протекъл в рамките на двадесет минути, но тогава крадците просто физически не са имали време да хипнотизират вампирите. Разбира се, освен ако един от крадците по щастлива случайност не се е оказал много силен Висш вампир — тези момчета можеха да хипнотизират когото си поискат, и необходимото за това време зависеше единствено от силите и опита на вампира.

— Е, как върви? — попита Корвил, когато вампирът отново се върна в склада.

— Имам няколко идейки — без да крие радостта си, отвърна Даркин, и сподели с Майстора своите мисли.

— Значи мислиш, че или вампирите лъжат, или в обира е участвал Висш вампир?

— Има и трети вариант. Аз, разбира се, не разбирам много от това, но те биха могли да бъдат хипнотизирани предварително, а след това просто да са активирали програмата с някакъв условен сигнал.

Корвил кимна бавно.

— Логично, аз също си мислех за нещо подобно. Значи биха могли да ги обработят още преди обира, например на предишната им работа. Но за това би трябвало да знаят, че ще изпратят тук точно тези вампири.

— Някой в Ордена е помагал на крадците — разбиращо въздъхна Даркин. — Вече мислих за това. В действителност не трябва да забравяме, че да се хипнотизират троловете е практически невъзможно. Така че ми предстои сериозен разговор с техния предводител.

— Най-обидното е, че към троловете не трябва да се използват никакви методи на магически разпит — намръщи се следователят. — От каменните дори добрите стари мъчения нищо няма да измъкнат,

прекалено висок праг на болка имат. Точно затова толкова ги използват като охранители — троловете не обичат да дърдорят и за разлика от хората, не е възможно по никакъв начин да ги разбъбриш.

На Даркин му оставаше само да кима дълбокомислено в синхрон с думите на Майстора.

— Ето и още една причина, поради която беше поканен ти. За съжаление, аз не мога сериозно да се заема с този ваш Орден и да разпитам както трябва всички работници. Все пак покровителството на Висок дом Никерс налага... — Майсторът неочаквано се прозя. — Да, налага...

— Ще го направим — лесно се съгласи Даркин, доволен, че най-накрая има ясна задача, с която може най-малкото да опита да се справи.

Повече нямаха какво да правят на територията на склада. Следовател Корвил отиде да разпита управата на склада и да опита да разбере кои са собствениците на разбитите касетки, а Даркин реши сериозно да се заеме с неразговорливите тролове. Също така трябваше да разбере къде са работили нисшите вампири преди да ги прехвърлят в склада.

В сградата на Ордена беше изненадващо тихо и безлюдно.

— Е, как мина? — изстреля вместо поздрав Мари още щом Даркин отвори вратата.

— Ох, не питай — махна с ръка вампирът. — Катастрофа. Крадците не са намерени, за всичко ще трябва да плащаме ние, сред членовете на Ордена има предатели. Животът е прекрасен!

— Предатели? — изненада се момичето. — И на кого ще ни предават?

— Само да знаех. Извикай Догрон при мен. И провери по документите къде са работили вампирите, преди да бъдат прехвърлени като пазачи на ограбения склад.

Мари се замисли само за миг.

— Значи всички бяха прехвърлени от различни места, не ни стигаха работниците и се наложи да вземем по един вампир от различни обекти.

„Това усложнява нещата“ — помисли си Даркин.

— Догрон сега е на проверка на един от обектите — продължи вампирката. — А теб вече два часа те чака някакъв Майстор. Помолих

го да почака в твоя кабинет.

— Майстор? — изненада се вампирът. — Странно, на кого ли може да съм притрябвал?

„Нали с Майстор Корвил току-що се разделихме, а други Майстори в столицата не познавам. А, да, освен двамата дебелака от лабораторията, но те винаги ходят заедно.“

В този момент входната врата се отвори широко и буквално се отпечата в стената.

— Дарки-ин!

На прага се появи самата госпожа Елиза Никерс.

„Ох, това е краят ми“ — със страх помисли вампирът, скри глава в раменете и се поклони.

— Какво си направил?!

— Аз... нищо... — той неволно направи няколко крачки назад.

— Как можа да подпишеш подобни неустойки от името на Дом Никерс? Да не мислиш, че просто така съм ти оставила типови договори и съм наредила да работиш само с тях?

— Още не всичко е загубено, имаме една седмица, за да намерим крадците... — изблея вампирът.

Госпожа Елиза пристъпи плътно до Даркин и се взря в очите му.

— По-добре се постарай, защото в противен случай на твоята съвест ще лежи разорението на Дом Никерс, а на моите ръце — кръвта на един глупав вампир, подписващ документи, без да ги чете... Ти пък кой си?!

Даркин усети на рамото си някаква ръка и бързо се обърна, срещайки погледа на млад Майстор. Очевидно той беше чул виковете на госпожа Никерс и беше решил да излезе от кабинета на Даркин, за да види какво става. Голямата изненада на вампира беше, че той много добре познаваше този Майстор.

— Майстор Кейтен — удивено каза Даркин. — Не очаквах да ви срещна тук... — и веднага се опомни: — Тоест радвам се, че с вас всичко е наред.

Той не беше чувал нищо за Кейтен още от отвличането му и затова не можа веднага да намери най-подходящите думи.

— А Зак и останалите знаят ли, че сте...

— Жив и здрав? — изобщо не се смути Майсторът. — Да, вече им съобщих. Всъщност това е дълга история, сега не съм дошъл тук за

това.

Майсторът погледна госпожа Елиза и леко се поклони.

— Казвам се Майстор Кейтен, бях ръководител на Зак на практиката в Крайдол.

— Хм... чух нещо такова — леко замисляйки се, каза госпожа Елиза. — Но нали бяхте загинал.

— По-скоро изчезнал — открито се усмихна Майсторът. — На практика ще го считаме за тактическо отстъпление или мисия в лагера на врага. Като цяло, така се случи, че мога да помогна за вашия проблем.

Госпожа Елиза се намръщи.

— Интересно, и как ще стане това?

— Имам информация за обира.

Даркин направо подскочи.

— Знаеш кой е обрал хранилището?!

— Разбира се — добродушно се усмихна младежът. — Аз бях.

ДЕЙСТВИЕ 1

За моя немалка радост, Майстор Ревел не ми чете поредното конско заради закъснението. По-точно, той просто не забеляза, че съм се мотал някъде цял час. Но смачкания ми външен вид забеляза веднага и ме обсипа с въпроси: казвай, какво се е случило, нападнал ли ме е някой? Всъщност, според мен той беше прекалено обезпокоен, сякаш знаеше, че ме заплашва някаква опасност. Уверявайки се, че никой не ме е нападал, той отново ми напомни непременно да посещавам Майстор Некор. Аз самият нямах нищо против да се заема сериозно с експериментите, защото още от вчера предвкусвах как ще се разхождам из лагера в компанията на няколко въоръжени до зъби неживи. Искаше ми се да видя лицата на Ейнджъл и компания...

— Относно твоите способности... Ще проуча резултатите и с Орион ще обсъдим възможните начини за ускоряване на процеса на възстановяване. Но не мога да обещаая нищо. Може би просто трябва да се изчака, докато всичко се формира от само себе си.

— Ще почакам — с леко сърце отговорих аз. — Важното е, че сега знам, че те ще се върнат.

— Щял да почака — недоволно измърмори Майстор Ревел. — Аз нямам време да чакам, войната е под носа ни, а и...

Наострих уши, но Майсторът така и не продължи.

— Добре, върви при Майстор Некор, той вече те чака. Днес ще се наложи да пропуснеш занятието при скаутите... Всъщност може би ще е по-добре изцяло да се прехвърлиш към изследователския център. Защо да губиш време с тези безполезни занятия?

Ами да, правилно, направо ме затворете в клетка, за да не ме заплашва нищо и да не губя време за глупости.

— Не бих го нарекъл безполезни — не се съгласих аз.

— Ще поговорим за това утре — отвлечено отвърна Майстор Ревел и имах ясното усещане, че той вече отдавна е решил всичко за мен.

Исках да поспоря, но не продължих, отлагайки всичко за утре. Сега не бях в такова състояние, че да изложа някакъв друг аргумент

освен баналното: „Искам“ — а това Майстор Ревел очевидно нямаше да разбере.

Майстор Некор се зарадва на появата ми като малко дете. Изглежда не го огорчи дори фактът, че черепът вече няма да е в лабораторията. И скоро разбрах защо. Просто сега той целият изгаряше в очакване на новите опити: местният зоопарк в пристъп на щедрост беше дал не само мъртви обитатели на Прокълнатите земи, но и няколко живи екземпляра. Ученият просто не можеше място да си намери от нетърпение.

В залата на лабораторията бяха разположени трупове на няколко животни, които до неотдавна използвахме при тренировъчните боеве в зоопарка. А в ъгъла чакаха реда си две клетки, в едната от които стоеше зъбатия „скокливко“, а във втората — каменна топка, хранеща се с всички видове енергия.

— Хайде започвай! — радостно потривайки ръце, нареди Майсторът.

Дадоха ми моя артефакт и аз се заех за работа. Първо подложих на въздействие вече познатия ми паяк, записан в справочника на скаутите като „Черната вдовица“. Според мен беше точно онзи паяк, хванат от Велхеор в зоопарка. Уви, след мислената ми команда „вдигни това същество“ и без това окълцания труп буквално се разлетя на парченца, обливайки със слюз прекалено любопитния Майстор Некор. А тъй като няхах намерение да си пъхам носа в останките, аз предварително бях отстъпил в другия ъгъл на залата — знае ли човек как ще се държи нежив, направен от толкова нестандартен материал.

— Много интересно — промърмори, без изобщо да се разстройва, Майсторът, докато без особен успех почистваше разчорлените си коси от лепкавата зелена слюз.

— Надявам се, че днес не планираме да съживяваме отровни гадини? — недоволно попитах аз. — Без подходяща защита няма да го направя.

— Не, не — увери ме Майсторът. — Мисля, че се досещам каква е работата. Достатъчни са още няколко опита, за да потвърдят моята теория...

— Каква е тя? — заинтересувах се аз.

— После, ще говорим после — не отговори той. — Ей, вие двамата, изкарайте зъбатата яма!

Уау, и труп на „мелачка“ са намерили отнякъде. В действителност това не е яма, а същество с огромна зъбата уста, заравящо се в земята и търпеливо чакащо своята жертва под тънък слой земя или торф. Нещастният пътник минава над притаеното същество и — хоп — пропада до кръста или дори повече право в зъбатата паст. А там вече „ам“ и долната половина на тялото я няма — зъбите на съществото мигновено разкъсват и кости, и желязо. И как не, три реда остри игли... Брр...

В „незаровено“ състояние съществото приличаше на широк метър и половина кожен мях с голям зъбат отвор. Признавам, че си нямах идея как „то“ се придвижва — крака, пипала или нещо подобно не се виждаха.

— Съживявай — нареди ми Майсторът.

Вече научен от горчивия опит, той се присъедини към мен, заставайки на значително разстояние от трупа, и не сгреши — „мехът“ се разлетя на дребни парченца, добавяйки червено към стичащата се зелена слуз.

— Логично — измърмори Майстор Некор. — Ей, изкарайте вълка!

Тази гадина също я бях виждах в зоопарка — най-обикновен иглен вълк. Мъртъв, разбира се. В живо състояние по размер този звяр достигаше до гърдите ми, а лапата му лесно можеше да счупи гръбнака на кон.

— На това би трябвало да проработи — уверено заяви ученият. — Хайде да пробваме.

И наистина, този труп не експлодира, а се запали с вече познатия ми ярко червен огън. Плътта изгоря, дори още по-бързо в сравнение с последния път при скелетите на нещастните Майстори, и пред нас се появи червеният скелет на вълк с мощни челюсти. Съществото застана на четири лапи и някак нелепо помаха с кокалената си опашка.

— Великолепно! — подскочи от радост ученият. — Да видим сега какво може!

— Ъ-ъ-ъ... кученце, седни — неуверено заповядах аз.

Неувереността ми не беше заради послушанието на огромния червен вълк, покрит с остри шипове. Просто не бях сигурен, че матрицата на вложеното в него заклинание ще приеме подобна команда.

Кокаленият вълк седна на задника си и — о, чудо! — въпросително наклони глава.

— Изглежда ти намерихме подходящ пазач — намигна ми Майстор Некор. — По-добре такова сладко кученце, отколкото няколко ходещи по петите ти човешки скелета.

— Нямам нищо против — с готовност се съгласих аз.

Според мен такова „кученце“ изглеждаше дори по-страшно, отколкото обичайните човешки скелети. Въпреки че за мен скелетите бяха станали обичайни едва след разходката през Великото гробище и земите на вампирите. Успях да се нагледам дотам, че вече „ми беше все едно“.

— Тогава човешките скелети ще остават при мен в лабораторията — радостно се усмихна ученият.

Ама че хитрец.

— Да видим какви команди има още в матрицата му — предложих аз.

Трябва да призная, че вълкът успя много да ни изненада. Не знам от какво се беше ръководил създателят на артефакта, но вложеното в четирикракия приятел заклинание съществено се различаваше от тези, които управляваха човешките скелети. Той разбираше абсолютно всички команди, характерни за обучени кучета и питомни домашни животни. В Лита аристократите често отглеждаха пухкави, пернати, а понякога и люспести домашни любимци и дори наемаха друиди специално, за да ги обучат на добри маниери. Между другото, в столицата дори беше открита цяла мрежа от фирми, предоставящи подобни услуги, и друидите печелеха добре от това. И признавам, техните услуги си струваха парите. Виждам съм какво правеше малкият пухкав коан на бившата ми приятелка Лиз — май само да готви не можеше! Носеше чехли и почти всякакви други предмети, стига да имаше сила да ги вдигне, премяташе се през глава, подскачаше, преструваше се на умрял. Вярно, че това се обясняваше и с природната предразположеност на коаните към емпатията, но ето че и моят нов любимец можеше да възприема мислени команди. Вълкът ходеше на задни крака, скачаше, премяташе се, само глас нямаше по очевидни причини. А ноктите му се оказаха толкова силни, че той само за пет минути успя да изрови неголяма дупка направо в каменния под.

— Чудесен домашен любимец.

Вече се представях как ще го покажа на приятелите си и най-вече на „водните“. Трябваше само да подбера такъв момент, че появата на „кученцето“ да изглежда наистина ефективна.

— Само не забравяй, че това все пак не е живо същество — напомни Майстор Некор. — Не се отнасяй с него като с домашно кученце.

Охо, я го виж ти. Макар че си признавам, вече си представях как скелетът спи пред вратата и охранява съня ни. Е, или че се преструва на заспал.

— Ще те нарека...

Не се виждах в огледало, но се обзалагам, че усмивката ми изглежда зловеща.

— Велхеор, съкратено — Велик.

— Какво те накара да избереш точно това име? — с любопитство попита Майсторът.

— В чест на един... не точно приятел, а да кажем, познат. Ще ми е приятно да ги командвам. Велхеор, седни! Велхеор, изпълнявай!

Приятно е, дракон да ме одере!

— Е, хайде да ти видим питомеца в действие.

Отначало решихме да организираме бой на Велик със „скокливкото“, който се отнасяше към първия тип същества, живеещи в Прокълнатите земи и хранещи се основно с плът. Седейки в засада, „скокливкото“ напомняше на „мелачката“ — също такава зъбата яма, само че за разлика от „мелачката“ той можеше да настигне жертвата си сам, придвижвайки се с гигантски скокове. Сега той изглеждаше не така зловещо и се различаваше от „мяха“ единствено с наличието на мощни лапи.

Помощниците отвориха клетката с чудовището и бързо отскочиха встрани, преди „скокливкото“ бавно да изпълзи на свобода.

Ние стояхме на безопасно разстояние, освен това благоразумно се бяхме скрили зад двама Майстори в пълно бойно снаряжение.

— Дръж! — заповядах на Велик, мислено посочвайки към „скокливкото“.

И вълкът се втурна към противника си. Много бързо, трябва да отбележа. Само че „скокливкото“ се оказа още по-бърз, направи изненадващ скок напред, разтвори уста и гълтна Велик.

— Може би леко сме го надценили? — озадачено се намръщи Майстор Некор. — Жалко за кученцето, нищо, че не беше живо.

Но преди да успея да отговоря, „скокливкото“ се пръсна на малки парченца, сякаш взривен от мощно заклинание. Интересно, че по костите на Велик липсваха дори кафявите петна полутечна маса, играеща ролята на кръв при „скокливкото“.

— Не подценявай моя Велхеорчо — доволно се ухилих аз.

Сега дойде ред на каменната топка. Честно казано, не си спомнях „официалното“ име на това нещо, а справочникът, естествено, бях забравил у дома. Отличителна черта на съществата от втори вид, хранещи се с енергия, беше пълният имунитет към магически атаки. Освен това, като правило, те бяха или добре защитени от физическа атака, или напълно безчувствени към нея. Разбира се, вълкът можеше да раздробява тази каменна топка с помощта на вече демонстрираните ни нокти, но нас сега ни интересуваше не това. Въпросът беше ще може ли вложеното в костите заклинание да издържи на опитите на обитателя на Прокълнатите земи да изсмуче цялата му енергия?

Да се справят с каменното създание в случай, че то се измъкне на свобода, нямаше да е толкова лесно, затова го вкараха в голяма клетка. Пуснахме вълка вътре, бързо затворихме вратата след него и аз му заповядах да разкъса камъка на парчета.

Бях леко нервен, страхувайки се за току-що придобития домашен любимец и за положението си сред скаутите. Нали ако моите неживи успеят да се справят с всяко от съществата в Прокълнатите земи, това съществено ще облекчи живота ни. Какво говоря, тогава ще е възможно изцяло да прочистим Прокълнатите земи!

Докато размишлявах, вълкът се втурна към каменното създание и започна яростно да го разкъсва, или по-скоро, да го раздробява. И очевидно не се поддаваше на силата му.

— Браво! — не сдържах аз радостното си възклицание.

Велик се справи с каменната топка само за няколко минути. По цялата клетка останаха да се търкалят парченца камък, а вълкът по моя команда изкърти вратата на клетката, притича и седна в краката ми.

— Слушай, трябва да се направят още от тези! — емоционално заяви Майсторът. — Искам да проведе множество тестове на това чудо!

— Разбирам — въздъгнах аз.

Излишно е да казвам, че напуснах лабораторията чак вечерта. На колана ми отново висеше червения череп, а до мен крачеше огромен скелет на вълк. Денят се оказа по-натоварен дори от вчерашния, затова и самочувствието ми беше ниско. Вярно, настроението ми се вдигаше малко от моя нов питомец, принуждаващ идващите насреща ни патрули ужасени да отскачат настрана и да се хващат за оръжията. Не веднъж трябваше да показвам подписания от Майстор Некор документ, даващ ми право на моя прекрасен домашен любимец. Учудващо, че никой не си изтърва нервите да хвърли някое заклинание преди да започне да задава въпроси, все пак военното обучение си личеше.

Появата ми в трапезарията се получи наистина триумфална. Жалко само, че дойдох почти при затваряне и да оценят Велик можаха само няколко десетки Майстори, начело с моите приятели.

— Зак!

Чез радостно ми замаха с ръце, но активността му бързо угасна при вида на Велик. Раздаде се грохот на издърпани столове — всички присъстващи в столовата Майстори скочиха от местата си с намерението да дадат отпор на опитоменото ми чудовище.

— Спокойно! — извиках аз. — Свои! Това е ново експериментално оръжие.

— А, това е онзи некромант от изследователския център — каза някой.

Уау, а аз си мислех, че всичко, случващо се в лабораторията, е строго пазена тайна.

Алиса се втурна към мен още щом влязох в залата и едва в този момент осъзнах колко много ми е домъчняло за нея. Вампирката спря на две крачки от мен, не смеейки да се приближи по-близо.

— Какво е това?

— Моят телохранител — усмихнах се доволно. — Харесва ли ти? Велхеор, седни.

Вълкът с готовност се тръшна на кокаления си задник.

— Как го нарече? — попита Алиса.

— Да, да, правилно чу — ухилих се аз, прегърнах вампирката и я целунах по бузата. — Да отидем на масата, трябва да ви кажа много неща... и да, много съм гладен!

Не минаха и няколко минути, откакто седях на масата, и вече бях омел голяма чиния с месо със синкав оттенък, а кокаленият вълк

лежеше до нашата маса и продължаваше да привлича вниманието на всички хора наоколо.

— Той е великолепен! — възхитено повтаряше Чез, любувайки се на Велик. — Аз също искам такъв за себе си!

— Аха — промърморих аз, усилено работейки с челюсти.

— Зак, какво правят там с теб? — разтревожено попита Алиса, галейки ме по рамото. — С глад ли те мориха? И дрехите ти пак са смачкани...

— О, това е дълга история — казах аз, без да прекъсвам яденето. — По-точно дори няколко истории.

— Е?! — нетърпеливо попита Чез. — С какво се занимава, докато ние учихме?

Оставих празната чиния, отпих глътка као и се облегнах назад в стола.

— Ох, с какво ли не се занимавах...

И разказах на приятелите си за това, което откри друидът на име Орион, и за подлата измама на Велхеор. После за пренасянето в Крайдол, разговора с чичо и, като завършек на всичко, разнообразните опити в лабораторията.

— А ти сигурен ли си, че всичко това се е случило днес, а не в продължение на седмица или може би месец?

— И самият аз се учудвам — засмях се аз. — Какво ще кажете за всичко това?

— Велхеор си е направил добра шега с теб — Чез се отдръпна, виждайки погледа ми. — Спокойно! Искам да кажа, че да направи такава измама може само той. И всъщност, какво толкова ужасно виждаш в това? Ти и без това се канеше да тръгваш след вампира, за да си върнеш откраднатите дневник и справочник.

Чак се задавих от възмущение, не можах веднага да намеря думи.

— Да, аз... да, аз... опитай се ти да изминеш целия този път на практика без никаква способност към Занаята! А колко нерви изхабих, смятайки, че мога завинаги да се превърна в нисш вампир и да се отуча да правя заклинания!

Обърнах се за подкрепа към Алиса и с изненада видях, че тя седеше, втречена в една точка, и явно не ни слушаше.

— Алиса?

Вампирката ме погледна със замъглен поглед.

— Велхеор е казал: „Той не е изяден“, нали?

Аз само кимнах в отговор, разбирайки за какво мисли. Честно казано, бях толкова увлечен от желанието си да намеря Велхеор, че дори не обърнах внимание на думите на Велес. А после беше нападението над Прокълнатата къща и изобщо не ми бе до това.

— Той е жив — тихо каза тя. — Моят дядо е жив.

— Забрави няколко десетки представки „пра“ — отбеляза Чез.

— Вампирите не използват в речта си подобни неща — без колебание отвърна Алиса. — С продължителност на живота от няколко хиляди години може просто да се загубиш в броя на тези „пра“, затова истинските вампири не правят разлика между дядовци и много, много пъти пращадковци.

Прегърнах Алиса и я целунах по бузата.

— Значи Келнмиир е жив. Това е страхотно, нали?

— Това е страхотно — като ехо повтори тя. — Само дано Велхеор не греши или това не се окаже поредната му жестока шега.

Ами да, този Висш вампир наистина беше способен на глупави и жестоки шеги, аз ли не знаех.

— Мисля, че ако с него всичко е наред, той скоро ще се появи в Крайдол. Предадох на Невил, че утре вечер ще се срещнем в библиотеката, може би той ще има някакви новини. Между другото, какво можем да му кажем ние? Как е Наив?

— Не ни пускат при него — веднага стана тъжен Чез. — Казват, че още не е дошъл в съзнание, но всичко щяло да бъде наред. Възможно е просто да ни успокояват...

Нещо не им върви на тези, които са близо до мен: Невил прегорях, Стил полудя, Наив влезе в болница. Добре, че поне с Чез и Алиса засега всичко е наред... засега...

— Ако друидите успеят да се справят с кръвта на дракона, ще излекуват Наив. Още повече че доколкото разбрах, вече са се справили с въздействието на артефактите и сега то не е проблем.

— Би било добре — все така отвлечено каза Алиса. — Че то сраженията дори не са започнали, а вече останахме само трима...

Ох, тя буквално четеше мислите ми. В края на краищата, ако аз съм Човек на съдбата, тогава именно аз съм виновен за всичко, случващо се наоколо. Въпреки че за Стил все пак не съм сигурен, едва ли бих могъл да провокирам нападение над Академията...

— Какво сте увесили носове! — с преувеличен оптимизъм заяви Чез. — Я се усмихнете!

— Ние сме весели — вяло отговорихме ние с Алиса в нестроен хор.

— Всичко ще бъде наред! Наив ще се възстанови, брат му, като се срещнем, ще ми перне един по врата, а след това ще ми прости, и всички ние ще си живеем щастливо, и войната ще спечелим.

Разбира се, така ще бъде. Със сигурност поне онази част, където Невил перва Чез по врата...

Постояхме още малко в столовата, обсъждайки създамата се ситуация, и решихме да се приберем в стаята, за да се опитаме да поспим преди поредния наситен със събития ден. Кокаленият вълк ситнеше зад нас, за да не изнервя излишно патрулите.

— Оп-па, виж кой чака на входа.

Разбира се, това бяха нашите заклетии „приятели“. Очевидно бяха сериозно притеснени от сутрешното ми напускане на столовата. Логично, между другото, на тяхно място аз също щях да бъда притеснен.

— Ох, ще им го върна за Невил — изръмжа Чез.

— Спокойно — хвана го за рамото Алиса. — Да не слизаме до тяхното ниво.

Наистина не ми се искаше да се бием точно пред казармата. Едно е — пълноценен двубой, а съвсем друго — глупаво сбиване като това, което организираха снощи „водните“. От друга страна, трябваше някак си да ги принудим да отстъпят, а и да ги накараме да си платят за това, което се случи с Наив.

Мислено заповядах на Велик да стои по-назад и да не се показва, докато не настъпи подходящ момент.

С приближаването към казармата все по-ясно виждах лицата на Ейнджъл и компания и все повече се вбесявах. Какви самодоволни копелета — стоят и се хият. Повече няма да им позволя да нараняват моите приятели! Абсолютно на никой няма да позволя. Играта приключи и честно казано, трябваше да направя това много отдавна.

— Леле, какво украшение си има Зак на пояса — насмешливо отбеляза Ейнджъл, когато приближихме до входа на казармата. — Черепът на любимата баба?

Ленс и останалите „водни“ подкрепиха със смях шегичката на приятеля си.

— Имам си такова хоби — да колекционирам черепите на враговете си — криво се усмихнах аз. — Този навремето също много ме дразнеше. Между другото, като гледам формата на черепа ти, ще изглеждате страхотно един до друг.

— Уау, май не можеш да се успокоиш? — сви устни в тънка линия синът на главния съветник. — Може би пак искаш да си го получиш? Нали са ти останали още няколко приятели, които да попаднат вместо теб в болницата.

— Да видим кой от нас ще се окаже в болница — тихо изсъска Алиса, оголвайки зъби. — Все още имаме да ви връщаме, изроди...

А само преди няколко минути молеше Чез да се контролира. Признавам, че и аз самият едва запазвах спокойствие, пред очите ми постоянно беше лежащият в болница Наив. Неотдавнашният сблъсък завърши твърде плачевно за нас, и то изцяло по моя вина. Не можах да го защитя заради глупавата загуба на способности. И ето сега Ейнджъл отново искаше да се възползва от моята слабост. Какво пък, нека опита...

— Знаеш ли, бих могъл за пореден път да започна да си меря силите, да организирам дуели — стараях се гласът ми да звучи равен и спокоен, — или, както постъпихте вие, да ви причакам един по един... но аз ще направя нещо по-лесно.

Мислено заповядах на вълка да дойде при мен.

— Какво е това нещо?! — изпищя и отскочи Ейнджъл.

— Да не мислиш, че ще ни изплашиш със своето зверче? — изсумтя Ленс, но въпреки това също направи крачка назад.

— О, това е особено зверче — усмихнах се аз и мислено казах на вълка да се приближи до мен и да седне. — Запознайте се с моя телохранител. Може би не са ви информирали — а и защо ли? — от известно време насам аз съм най-добрият некромант в Академията.

— Лъжец — обади се Алик. — От целия ни курс само пет ученика имаха способности към некромантията и ти не беше сред тях. Виж, твоята приятелка се споменаваше, но способностите ѝ са малки.

— Виж кой говори — изсумтя вампирката. — На упражненията едва успя да съживиш плъх, а и той на никаква команда не се подчини.

Кога е успяла и часове по некромантия да посещава? Мен никъде не са ме канили...

— Самата бездарност си! — озъби се Алик.

Очевидно постиженията в некромантията или магията като цяло бяха болна тема за него, тъй като преди не се включваше в словесните ни сблъсъци. Мълчеше и се правеше на умен.

— И така, да се върнем към моя прекрасен домашен любимец — намесих се аз в словесната им престрелка. — Ако дори само още веднъж се закачите с някой от нас, ще направя така, че животът ви ще се превърне в истински кошмар. Ще насъкам не само това сладко вълче, но и много други неживи. Как мислите, дали ги има в околностите на форта? Те ще ви преследват, ще ви чакат в тъмното, ще се промъкват в стаята ви и ще се притаяват под леглото ви.

— Развесели ни — проточи Ленс. — Некромантията отдавна не се използва по време на битка, защото неживите са прекалено слаби и не си струват енергията, изразходвана за тях. Мислиш, че този кучешки скелет може да изплаши някого?

Мислено заповядах на вълка да застане между нас и „водните“.

— Не стана ли малко по-страшно?

— Кажете сбогом на своето зверче — засмя се Ейнджъл. — Момчета, хайде да унищожим тази гнусотия!

Очевидно практическото обучение във форта не беше минало напразно. Иначе как толкова лесно щяха да създадат огромна Огнена топка? Явно със съвместни усилия. Дракон да ги одере, сякаш нарочно използват нашата стихия! Отново!

Алиса и Чез се хвърлиха настрана, за да не ги засегне заклинанието. В същия миг Велик скочи към Огнената топка, за да ни прикрие. Предполагам „водните“ са мислели, че костите на неживия мигновено ще изгорят в пламъците, но аз знаех, че всичко ще бъде различно. Затова останах на място, въпреки че това ми струваше известни усилия.

Огънят обхвана кокаления Велхеор, но вместо да го изгори, почти мигновено бе абсорбиран. Изчезна, без да остави и следа.

— Искате ли да опитате отново? — криво се усмихнах аз. — Забравих да спомена, че моите неживи са малко по-различни от обичайните, магията не може да ги спре.

По моя мислена команда вълкът скочи върху Ейнджъл, повали го на земята и застана над него, приковавайки го към земята с лапа.

— Така че ви повтарям, на всички вас — аз бавно обходих с поглед петорката „водни“ — ще станете постоянно присъствие в болницата, ако не спрете да се мяркате пред очите ни.

Колкото и да е странно, цялата петорка, начело с лежащия на земята Ейнджъл Митис, притихнаха и дори не се опитаха отново да използват магия. Явно бяха изпаднали в шок...

— А това е — заповядах на вълка да прекара нокът по бузата на синчето на Митис, — за да помниш моето предупреждение.

Земята под краката ни внезапно затрепери и точно между нас и „водните“ се появи малка пукнатина. Преди да успея да реагирам по някакъв начин на това неочаквано явление, пред мен се появи сержант Торн.

— Никой да не мърда!

Най-невероятното беше, че той буквално излезе от земята. Да, в най-прекия смисъл на думата изникна от нея точно между мен и Ейнджъл.

— Използването на бойни заклинания извън учебните зони е забранено!

— Не гледайте мен, аз дори способности нямам — размахвах ръце аз, като все още не вярвах на видяното.

— Затова пък той има — обвинително тикна пръст във вълка сержантът. — И кой се е сетил да ти даде разрешение да се разхождаш свободно с това създание?

Бързо заповядах на Велик да пусне Ейнджъл и да се скрие зад гърба ми.

— Майстор Ревел — отговорих с готовност.

— Това беше риторичен въпрос! Така, вие петимата — той ядосано се втренчи във „водните“. — Ще обновявате заклинанието на защитния контур още една седмица.

Стоящият зад гърба на сержанта Чез беззвучно се захили.

— А вие тримата — рязко се обърна сержантът. — Две седмици в кухнята!

— Това е бабешко наказание! — обиди се Чез. — Нека по-добре и аз да зареждам тези ваши контури! Не искам в кухнята!

— Три седмици! — ревна сержантът. — А сега бегом по стаите да спите!

Ние с „водните“ се юрнахме към казармата, временно забравяйки разногласията си — никой не искаше да получи увеличение на наказанието. Но след като веднъж се оказахме в стаята си, можахме да се успокоим малко и да си поемем дъх. Бронята веднага бе засилена в ъгъла на стаята.

— Защо не оставиш кучето навън? — попита Чез, след като се тръшна на леглото и сложи ръце зад главата си. — Някак си е притеснително да се спи в компанията на остри зъби и нокти.

— Нека спи вътре, до вратата — не се съгласи с него Алиса. — Няма нужда да плашиш невинни хора.

— Между другото, като каза страх — щракна с пръсти Чез. — Това си беше страшно, но ти си пич, накара „водните“ да хълцат от страх. Велхеор би се гордял с теб.

Съмнителен комплимент, честно казано. А и не е толкова лесно да спечелиш уважението на най-кървавия вампир на хилядолетието, при това без да убиваш никого.

Опитах се да изхвърля от главата си мисълта за подлия вампир и последвах примера на приятеля си, като легнах в леглото. Стана традиция да си лягам с дрехите, но просто нямах сили да ги свалям.

— Да, не очаквах такова нещо от теб — съгласи се с него вампирката и положи глава на рамото ми. — Но ти изглеждаше толкова... внушително...

Тя прекара език по шията ми и нежно ме целуна.

— Това... възбужда...

— Хей, я по-спокойно там! — възмути се Чез. — Аз още съм тук и няма къде да отида. Дръжте се прилично!

Да, това си е сериозен проблем — да останеш сам с любимото момиче във военен форт. Разбира се, бих могъл да изпратя Чез на гости при Велес, но би било твърде некрасиво от моя страна.

Канех се да се пошегувам на тази тема с Алиса, но когато се обърнах към нея, видях, че вече беше заспала. Изглежда не само моят ден се оказа претоварен, а и Чез някак подозрително притихна. Мисля, че и за мен е време...

ДЕЙСТВИЕ 2

Всички дружно посрещнахме утрото в кухнята. Ужасната воня и писъците на гнусните гърчещи се твари изобщо не предизвикваха добро настроение. А и откъде да се вземе, когато знаеш, че цели три седмици ще ставаш преди изгрев и ще се потиш в това неприятно място.

— Благодаря ти, Чез — раздразнено изръмжах аз, размахвайки огромния сатър. — Сега ще посрещаме веселите сутрини в ада не две, а цели три седмици. Толкова ли ти беше трудно да премълчиш?

— Невъзможно — моментално отвърна Чез. — Той направо ме вбесява. Но виж, въображението на нашия сержант никакво го няма. Само два варианта за наказание? Нищо работа!

— Радвай се, че не измисли нещо по-гадно — изсумтя Алиса и сръга Чез с лакът. — Добре, а къде ти е солидарността? Сега всяка сутрин ще ставаме заедно. На мен със сигурност вече няма да ми е толкова неприятно.

Чез се разсмя.

— Е, щом няма да ти е неприятно, тогава — разбира се! Готов съм да стоя денонощно в кухнята.

Уви, целият сарказъм на фразата потъна в писъка на поредната партида стоноги.

— Затова пък тук със сигурност не ни подслушва никой — отбеляза Алиса. — Всяко използване на магия ще развали стоногите така, че миризмата ще стане просто нетърпима.

Чез поправи превръзката, прикриваща устата и носа му.

— Значи сега изпускат благоухания, така ли?

— Повярвай ми, това нищо не е — увери го вампирката. — Виж, ако...

— Я да видим! — радостно възкликна Чез и създаде пред себе си малка Огнена топка.

Ох, какъв писък нададоха тези сини твари! Проникваше до мозъка на костите, предизвиквайки главоболие още в първата секунда. А пък вонята...

Втурнахме се към изхода, триейки насълзените си очи и опитвайки се да дишаме през уста.

— Чез, ти си идиот! — изръмжа Алиса, когато се озовахме на улицата, и в следващия момент се закашля.

— Пфу — съгласих се аз. — Идиот си.

— Кхъ, кхъ — виновно отвърна Чез.

Едва успяхме да дойдем на себе си и седнахме на тревата да си поемем дъх, когато на входната врата се появи силуета на готвачката. А после се раздаде рев, който заглуши писъците на стоногите, а и моите мисли също:

— Кой направи това, некадърници?! Сто пъти ви се каза, че не трябва да използвате заклинания на територията на кухнята!

Ние с Алиса едновременно посочихме Чез и за всеки случай изпълзахме по-далеч.

— Предатели — обиди се той.

За габаритите си тази жена се оказа учудващо пъргава. Готвачката подскочи към приятеля ми преди той да успее да реагира, хвана го за яката и го вдигна във въздуха.

— Аз без да искам! — моментално изпищя Чез.

— Не ми пука! Сам ще изхвърлиш развалените стоноги!

С тези думи тя преспокойно метна Чез обратно през кухненската врата. Съдейки по удивителната лекота, с която готвачката вдигна моя не особено слаб приятел, ако се понапрегнеше, можеше да жонглира с мен и Алиса. Веднага си спомних за нашия приличащ на планина познат от Крайдол, който притежаваше ресторант. С какво ли ги хранят в тези кухни?

— А вие двамата стойте тук и не си мислете да помагате на този идиот — нареди ни готвачката. — Ще го отуча да прави глупости.

— Дори не сме и помисляли — честно отвърнах аз.

От кухнята се носеха такива миризми, че не бих могъл да вляза там и при най-голямо желание. Затова пък готвачката спокойно влезе обратно и дори не се намръщи. Между другото, на лицето ѝ нямаше превръзка; изглежда миризмата на стоногите не я вълнуваше особено.

— Как мислиш, дали Чез е припаднал от тази воня още по време на полета или едва след приземяването? — смръщи носле Алиса.

— Като гледам как го метна готвачката, може и да умре след такова приземяване — отвърнах загрижено. — Тя да не би случайно да

е роднина на Гръм?

— Не сме си приказвали с нея — отвърна вампирката, премести се по-близо до мен и ме прегърна. — Я виж, за пръв път от дълго време насам останахме сами.

Сами, без да броим неподвижно седящия до входа кокален вълк. Освен това седяхме на тревата срещу кухнята, а тук едва ли можеш да се почувстваш комфортно. Около нас нямаше хора — кой ще се разхожда покрай най-смърдящото място в целия форт — но усещането за чужди погледи сякаш ме натискаше по тила и ми пречеше да се отпусна.

— Знаеш ли, аз много мислих... За нас двамата и за живота изобщо...

Почувствах, че ще последва поредното откровение на вампирката и се зарадвах на факта, че вече съм седнал.

— Всичко това са глупости — неочаквано заяви Алиса. — Спорове, спорове... Та това са дреболии!

Замълчах със затаен дъх, очаквайки продължението, но вече интуитивно се досещах за оптимистичния край на този разговор.

— Та ти изпълняваше молбата на Келнмиир да мълчиш за всичко. Това беше негов избор, не твой...

Охо, решила е да започне отдалеч.

— Не се сърдех на теб, повярвай — леко запъвайки се, произнесе Алиса, галейки ме по ръката. — По-скоро на себе си. Извинявай за избухването ми... Толкова е глупаво...

Да!

— Няма страшно — аз успокоително прекарах ръка по косата ѝ. — Важното е, че сега сме заедно...

Вампирката поривисто се притисна към мен... и от отворената врата на кухнята изтича Чез с огромен леген вонящи на дракон знае какво стоноги. Без да забавя крачка, той прелетя покрай нас, мърморейки си под нос:

— Три, четири, пет...

След като се отдалечи на прилично разстояние, той метна легена на земята и моментално го подпали с Огнена топка. Чез толкова бързаше, че заедно с развалените стоноги унищожи и металния леген, който се разтече по земята в блестяща локвичка.

— Ох, как ми се повдига — простена приятелят ми, строполявайки се на земята до нас. — Да не говоря гадости преди ядене, но не съм повръщал така от рождения ми ден. Нали помниш, тогава така се напихме с момичетата...

— Какви момичета?! — моментално се заинтересува Алиса.

— Измисля си — припряно отвърнах аз. — За пръв и последен път се напихме съвсем неотдавна, в Крайдол. Казват, че създадения от мен в алкохолен делириум кактус вече е успял да стане местна забележителност, за разлика от скулптурата на Чез.

— Нищо не разбирате от изкуство — измърмори Чез в отговор. — И нямаше защо да я унищожавате...

На вратата се появи готвачката.

— Ей, вие тримата, какво сте седнали? Закуската не чака! Рижия, вземай легена и марш да миеш пода, а вие двамата — на бегом да режете стоноги!

Ох, усещам, че Чез сега ще си изпати и заради унищоженото имущество...

* * *

Закуската мина без ексцесии. Дори не ме извикаха в изследователския център и затова спокойно отидох на занятията в зоопарка с Чез и Алиса. Слуховете за моя питомец вече бяха обиколили целия форт и всички с интерес зяпаха Велик, без обаче да приближават твърде близо. Още една добра новина беше подобряване състоянието на Наив — друидите обещаха, че още тази вечер ще го пуснат от болницата. Радостта ни нямаше граници.

А пък дневната тренировка повдигна настроението ми до небивали висоти, тъй като моят вълк с лекота се разправи с всички изкарани срещу него твари. Което не само потвърди резултатите от експериментите ни с Майстор Некор, но и ме направи извънредно полезен скаут.

Разбира се, оставаха още много проблеми. Например поредното изчезване на чичо ми, който обеща да се срещнем вчера вечерта, но така и не се появи във форта. Или побъркването на Стил — между другото, също поредното. За тайнствения Храм на Пазителите изобщо

не споменавам, защото няма и какво да се каже — местоположението му и досега си оставаше тайна, покрита с мрак.

В паузата между поредните изпитания на моя питомец, когато си устроихме кратка закуска, при нас на масата седна Ленди.

— Чух, че вчера сте имали някакво стълкновение?

— Е, чак пък стълкновение — уклончиво отвърнах аз.

И кога е успял да чуе за това? Със сигурност Торн се е оплакал.

— Да, стълкновението беше в Лита, когато си устроихме дуел в центъра на града — моментално се намеси Чез. — А вчера имаше само леко заяждане с елементи на заплахата за осакатяване и изброяване на всички натрупани претенции. Но ако трябва да сме честни, Зак просто изплаши „водните“ до смърт.

— И какви са причините? — поинтересува се Ленди.

Виж, за причините по-добре да не споменаваме. Само че Чез, разбира се, не може да направи това и сигурно ще лъже като разпран. За щастие, която и да е от измислиците му ще звучи по-добре от истината.

— Например позивите за повръщане, предизвиквани от наглите им мутри! — не ме разочарова приятелят ми.

— А те? — насмешливо попита Ленди.

— Мисля, че същите — предположих аз.

Ленди се разсмя.

— Годишите си минават, а хората не се променят. Между другото, само идиоти биха се карали със скаутите. Или новаците.

— Защо — поинтересувахме се ние.

— Разбирате ли, ако по време на учения или бойни действия някой падне в Прокълнатите земи, ние ще сме единственият им шанс за спасение. И от това колко бързо ще реагираме, изпратим експедиция и намерим изгубените, зависи животът им.

— Но през това време над Прокълнатите земи ще се влага ужасно много енергия в заклинания! — възрази Алиса. — Цялата земя под бойното поле ще гъмжи от търсеци енергия и човешко месо твари.

— Разбира се — потвърди Ленди. — Но въпреки това спасителните експедиции много често се оказват успешни. Ако, разбира се, изчезналите спазват точно инструкциите, не използват магия и останат на мястото на падане. Затова никой от

здравомислещите Майстори няма да се заяжда със скаутите — нали от нас може да зависи живота на всеки от тях.

Признавам, че след този разговор започнах още повече да уважавам скаутите. А и самоуважението ми се покачи. Освен това по време на разговора с Ленди до мен седеше Алиса и ме държеше за ръката. Такава дреболия. Но именно в дреболиите се крие истинската нежност. Ние ставахме все по-близки в някакви напълно битови неща, и аз усещах това буквално във всяко нейно докосване.

— За какво се замисли, Зак? — насмешливо попита Чез. — Имаш много глупаво изражение на лицето.

— Глупак си ти — по инерция отвърнах аз.

С Чез останахме до масата, докато Алиса и Ленди се върнаха на площадката, обсъждайки някакви тактически премъдрости. Обикновено се стремях да науча повече за това с какво ни предстои да се срещнем в Прокълнатите земи, но днешният ден не предразполагаше към сериозни умствени занимания, затова предпочетох да отдъхна още малко.

— Върни се в реалния свят — отново се опита да привлече вниманието ми моят приятел.

А аз изобщо не можех да се избавя от натрапчивите мисли, постоянно мислех за Алиса, за нежната ѝ кожа и ласкавото докосване на меките ѝ алени устни...

— Слушай, Чез, имам много важна задача за теб — най-накрая се реших аз.

— Така ли? — моментално се интересува той. — Трябва да дойда с теб в друг свят, за да намерим лекарство за Стил? Тогава съм готов!

— Ъ-ъ-ъ... да, и това, но по-късно — още по-силно се смутих аз. — Сега имам друга молба... Не можеш ли да се забавиш някъде след вечерята — поне за половин час?

Чез застина за секунда с нелепо отворена уста, след което се разсмя.

— Ох, а пък аз си мислех, че е нещо наистина сериозно. Разбира се, няма проблем, ще се разходя из тукашната библиотека, ще прочета някой учебник по въздушна магия. Но следващият път, когато използваш Фонтана на съдбата, ще ме вземеш със себе си!

— Добре — с лекота се съгласих аз.

Честно да си кажа, изобщо не възнамерявах да използвам Фонтана на съдбата за втори път. Сега, когато си имахме Великата библиотека и Велес вече се оправяше отлично в нея, сигурно ще успеем да намерим някакво средство, с което да върнем разума на Стил и да помогнем на Невил да възстанови способностите си. Твърде опасно беше да се врем из чуждите светове с нашите слаби способности. Не исках да пострада още някой. Учудвам се как двамата с Алиса успяхме да посетим няколко свята, да се върнем невредими, а на всичкото отгоре — да излекуваме Стил, макар и за кратко.

— Завиждам ви, непрекъснато сте заедно — въздъхна Чез. — А аз вече толкова дни не съм виждал Натали.

— Нищо, и на твоята улица ще има празник — уверих аз приятеля си.

— Дано да е по-скоро — още веднъж въздъхна той. — Че сега са само сиви делнични дни.

Бих нарекъл нашите безумни дни във форта по много начини, само не и „сиви“.

— Не си измисляй.

— Аз не... — Чез изведнъж млъкна. — О, я виж кой идва!

Докато разговаряхме, в залата се появи неканен гост.

— Нима Майстор Ревел е дошъл, за да ме премести окончателно в изследователския център? — огорчено казах аз.

Винаги когато реша, че всичко е прекрасно, животът моментално ми сервираше поредната гадост.

— Суров мъж. Потръпвам само като ме погледне — направи гримаса приятелят ми. — Но въпреки всичко теб няма да те дадем за опити, а след днешната демонстрация Ленди и Шорт със сигурност няма да отстъпят толкова ценен кадър. Та вас двамата с Велик спокойно можем да ви изпращаме на самостоятелна разходка в Прокълнатите земи!

Предполагам, че имаше известно основание. Ако можехме да използваме моите неживи вместо хора, това значително щеше да опрости работата на скаутите и в пъти ще намали смъртността сред тях. Но, разбира се, можем да говорим сериозно за това едва след пълноценни изпитания в гората. А до това може и да не се стигне...

Майстор Ревел поздрави Ленди и между тях започна оживен спор. Алиса постоя редом с тях — не че подслушваше, просто се

вслушваше — след което тръгна към нас.

— Ох, не ни провървя — каза вампирката, още щом се приближи.

— Какво има?! — бързо попита Чез.

— Ще ме вземат, нали?! — присъединих се и аз към него.

Алиса седна до мен и сложи ръката си върху моята.

— Никой няма да те вземе от мен. Няма да повярваш, но Майстор Ревел е дошъл, за да убеди Шорт да ни изпрати на нощно дежурство.

Охо! Очаквах какво ли не, но само не това. Защо ли така изведнъж? Мислех, че моята особа е твърде ценна за такава опасна работа.

— Още тази нощ ли? — уточних аз.

— Според мен, да — потвърди Алиса. — Разбира се, ако успее да убеди нашия капитан.

— Този може да убеди всекиго — изсумтах аз, все още несигурен дали да се радвам на тази новина или не.

Нали уж искахме да попаднем в Прокълнатите земи и да усетим върху себе си цялата прелест, ужас и очарование на това място. Вече успяхме не само да се запознаем с много твари, но и да се справим с тях в честен или не особено честен бой. Разбира се, ние ясно осъзнавахме, че там е много опасно, но сега това беше изучена по учебник и заради това — напълно разбираема опасност.

След като поговори с капитана и Ленди, плешивият Майстор дойде при нас.

— Е, Зак, как е самочувствието днес?

— Отлично! — рапортувах аз.

— Виждам оптимизма ти — едва забележимо се усмихна Майстор Ревел. — Чудесно, ще ти е нужен. Двамата с Орион обсъдихме нещата и стигнахме до извода, че след като си успял да използваш магия само в екстремална ситуация, си заслужава да създаваме още и още такива. Докато не възстановиш способностите си напълно.

Главното е да не пукна в някоя от тези ситуации. От друга страна, исках да си върна способностите, разбира се, няма спор.

— Значи днес и тримата ще сме на нощен патрул?

— Четиримата — поправи ме Майсторът.

— А кой е четвъртият?

Е, напълно логично е да изпрати с нас някой от по-опитните.

— Наив. Той вече е напълно здрав.

Охо, това вече е изненада!

— Ура! — хорово възкликнахме ние. — А къде е той сега?

— В столовата, разбира се, къде другаде? Възстановява силите си. Между другото, време е и вие да отивате на обяд. После можете да почивате до края на деня. И ти, Зак, днес си освободен от работа в изследователския център. За останалото ще ви съобщят Ленди и Шорт.

Това си беше добра новина! Признавам, вече се уморих да ми правят анализи и да обикалям от кабинет в кабинет, за да се подлагам на безкрайни изследвания.

— Така че — успех тази нощ! — приключи разговора Майстор Ревел.

Началникът на службата по сигурност си замина, а ние още дълго време не успяхме да стигнем до столовата, изслушвайки инструкциите на скаутите. Последният инструктаж щеше да се проведе късно вечерта, но сега решиха да ни напомнят за всички правила за действие в Прокълнатите земи. Макар че нощното патрулиране не предполагаше навлизане в опасната територия, то все пак си оставаше сериозна задача. Отлично помнех скелетите в лабораторията, създадени от излезли на подобна разходка Майстори. Момчетата се отпуснали и ето как приключило всичко. Единственото, което така и не разбрах, беше защо ни изпратиха да патрулираме без да ни наблюдава някой опитен скаут. Дори Майстор Ревел да искаше да ми осигури стресова ситуация, не бива да забравяме за опасностите!

Когато най-накрая стигнахме столовата, Наив още беше там, поглъщайки с увлечение далеч не първата порция късен обяд, успял плавно да премине в ранна вечеря. Нашият приятел изглеждаше малко непривично, сякаш беше отслабнал с двайсет килограма. Изглежда, независимо от всичките знания на друидите и неговата собствена регенерация, лечението беше изсмукало от Викерс младши доста сили.

— Привет, приятели! — радостно ни поздрави Наив. — Спал съм два дена, представяте ли си!

— Наясно сме — отвърнах аз, усмихвайки се топло.

Алиса прегърна Викерс младши и го млясна по бузата.

— Радвам се, че с теб всичко е наред. Така е, нали?

— Да-да — леко виновно се усмихна Наив. — Ой, а това кученце какво е?

Това беше типично за него — не забеляза вълчия скелет, докато той не седна право пред него.

— Моят домашен любимец — с усмивка поясни аз. — Помниш ли опитите по некромантия в изследователския център? Това е резултатът.

— Изглежда заплашително! — възхити се Наив. — И аз имам новини: отново вземам онези хапчета и пак съм такъв, както бях преди.

Непривично мълчаливия Чез се въртеше зад гърба ми и се обади оттам:

— И правилно, такъв повече ни харесваш.

— Благодаря — смути се Викерс младши.

— И такава... — Чез надникна иззад рамото ми. — Глупаво се получи с тези хапчета... Извинявай.

— Глупаво, и още как — не пропусна да го смъмри вампирката. — Само на безмозъчен идиот може да хрумне подобно нещо.

— Добре де, стига вече — не издържах аз. — Важното е, че сега всичко е наред.

— Да! — радостно каза Наив, отмествайки четвъртата чиния и протягвайки се за петата. — Нека отпразнуваме нашето събиране, като... — той погледна през прозореца, зад който вече се смрачаваше — вечеряме!

Ако трябва да съм честен, и аз вече обмислях дали да не хапна нещо. Наив поглъщаше местните варива с такъв апетит, че не се сдържахме и си поръчахме и ние. Странно, но дори работата в смрадливата кухня вече беше забравена и изобщо не повлия на апетита ни. По време на вечерята ние един след друг разказвахме на приятеля си за последните събития, включително и за предстоящото патрулиране. Наив кимаше с пълна уста, омитайки чиния след чиния. Всъщност апетитът му вече премина всяка граница на разумното, но не му досаждахме с въпроси — кой знае какво са му правили друидите по време на лечението.

А после по някакъв странен начин се получи така, че Чез и Наив останаха в столовата, а ние с Алиса се отправихме към стаята си. Честно казано, вече бях забравил за молбата си, но Чез изпълни обещанието си.

— Нима сме сами? — усмихна се Алиса, затваряйки вратата след себе си. — Не мога да повярвам.

— И аз — съгласих се, прегръщайки я през талията.

Нямаше никакво притеснение, сякаш се разбирахме без думи. А и думите са излишни, когато...

— Добре, че остави Велик отвън — прошепна ми вампирката и леко ме ухапа по устната. — Щях да се притеснявам от него.

Зад вратата се чува бързи крачки и припряно почукване.

— Ей, Зак!

Изглежда похвалите ми към Чез бяха прибързани. Не издържа, дракон го взел!

— Какво?! — изръмжах аз, продължавайки да прегръщам Алиса.

— Още ли сте облечени?!

— Чез, ще дойда и ще те смачкам! Иди се разходи! — изръмжа Алиса и се впи в устните ми в толкова страстна целувка, сякаш това бяха последните мигове от живота ни.

— Това е много важно! — продължаваше да блъска по вратата Чез. — Ако някой не е облечен, не съм виновен. Влизам!

— Ох, какви сте ми бавнички — ехидно се ухили приятелят ми, виждайки вампирката в обятията ми. — Дойдох, защото тук някой те търси. Искях да те предупредя...

Изад рамото му надникна красиво бледо личице.

— Закари, скъпи, толкова ми беше мъчно за теб, че реших да ти дойда на гости.

Оп-па...

— Итания?! — стъписах се аз.

Трябва ли да казвам, че Висшата вампирка изглеждаше умопомрачително: в черна прилепнала рокля, изящна, женствена и сексуална до умопомрачение.

— ... но не успях — завърши със закъснение фразата си Чез.

Погледът му се стрелкаше от Алиса към гостенката и обратно, а към мен се опитваше изобщо да не поглежда. Мисля, че бързо разбра каква грешка е направил и сега се разкъсваше между желанието да си плюе на петите и да остане да наблюдава следващите действия.

— Тази пък коя е? — подозрително присви очи Алиса.

Почувствах как ръката ѝ стиска рамото ми със сила, достъпна само за вампирите.

— Ъ... Кхм... Жената на Велхеор — бързо се опомних аз.

— Бившата — скромно изпърха с клепачи Итания и моментално заби погледа си в Алиса: — А тази коя е?

— Алиса, моята... Кхм...

В този момент се поколебах, не знаейки как точно да определя статуса ѝ.

— Неговото момиче — рязко отвърна вместо мен Алиса, награждавайки ме с убийствен поглед.

Ох, причината не е в неувереността! Просто още не съм свикнал да казвам това на глас... Сега ще се наложи още дълго да доказвам, че не съм мръсник.

— О, значи ти си внучката на Келнмиир — усмихна се Итания. — Да, приличаш на сестрата на Велхеор.

Тя направи пауза, оглеждайки Алиса от главата до петите с такъв поглед, сякаш си избираше кокошка на пазара.

— Макар че тя, общо взето, беше по-красива.

— Пфу — изпърхтя Алиса. — Сигурна ли си? Кога е било това, преди няколко хиляди години? Паметта може да те подведе. Старост — нерадост, нали знаеш.

Обстановката явно се нажежаваше. Никога не съм виждал бой между две вампирки и, ако трябва да съм честен, не горях от желание да виждам.

— Итания, какво всъщност правиш във форта? — побързах да сменя темата на разговора.

— Двамата с Велхеор се измъкнахте от замъка без дори да се сбогувате — обидено нацупи устни вампирката. — Реших да ви намеря и да ви благодаря за това, че решихте нашия проблем с неживите. Е, и да ви предупредя за обидените сеонци, които обикалят целите Погранични области, за да ви търсят. Впрочем, можеш да бъдеш спокоен — Велхеор го разпознаха лесно, но няма откъде да знаят за твоето участие в нападението.

Вече бях забравил за пътешествието ни в земите на вампирите. Струваше ми се, че е минала цяла вечност, откакто двамата с Велхеор излязохме от Великото гробище и се отправихме към полуразрушения му замък.

— И дойде тук само заради това? — не повярвах аз.

— Разбира се! — увери ме вампирката. — Е, освен това съм официален представител на клана Хеор, изпратен във форт Скол като наблюдател, но това са подробности.

Уф... е, това не е толкова страшно. Ако беше изминала този път само за да се срещне с мен, щях наистина да се уплаша.

— Ще ни помогнете ли във войната с Халифата? — намеси се Чез.

— Всичко е възможно — кадифено проточи Итания. — Ако се договорим. Между другото, къде е Велхеор? Искях да се срещна и с него.

— Преди няколко дни замина по работа; каза, че може да не го чакаме — с готовност отвърнах аз.

— Сякаш е знаел, че ще дойда, гадината — сърдечно изруга вампирката и моментално смени темата: — Между другото, каква е тази прекрасна кокалена скулптурка?

— Скелет на обитател на Прокълнатите земи — подчертано хладно отвърна Алиса. — И е тук не за красота, а като пазач срещу нежелани посетители.

Итания прокара ръка по черепа на кокаления вълк.

— Искам един такъв в замъка си, а още по-добре — десетина. Ще изглеждат направо страхотно в спалнята.

— Извращение — изсумтя Алиса.

— О-о, да — с лекота се съгласи вампирката. — Добре, момичета и момчета, днес имам много работа, но непременно ще се видим пак — тя ми намигна. — Особено с теб, Зак.

Алиса стисна рамото ми с такава сила, че дори не успях да проговоря. Итания вече беше изчезнала в края на коридора, а моето момиче продължаваше да стиска рамото ми като в менгеме.

— Алиса, всеки момент ще ми откъснеш ръката — изхриптях аз.

— Това и заслужаваш! — каза Алиса, но въпреки това пусна ръката ми. — Така зяпаше тази... бабичка!

— Защо бабичка? Нали видя какви са й...

Чез направи характерно описателно движение с ръце. Изглежда искрено се забавляваше от ставащото и не мислеше да застава на моя страна. Някой явно е забравил да му съобщи за съществуването на мъжка солидарност.

— И изобщо — мощна дама — продължи Чез. — Готов съм да повярвам, че е бившата жена на Велхеор, направо са си лика прилика.

Алиса само изсумтя, демонстративно запазвайки мълчание.

Рижият ми приятел хитро я погледна и ми намигна.

— Да, фигурата ѝ е направо страхотна — продължи той. — Толкова... обемна... на някои места. Слушай, Алиса, отдавна се каня да те питам...

— Какво пак? — раздражено процеди вампирката.

— Висшите вампири могат да променят облика си, нали? Тоест, Велхеор, според разказа на Зак, е успял да мине през тънък канализационен отвор, значи малки промени във външността не би трябвало да са проблем.

— Това изисква определени навици, но по принцип е възможно.

Изглежда, Алиса дори се зарадва на смяната на темата.

— Ами тогава... — Чез отстъпи към вратата и напипа дръжката. — Защо не си увеличиш гърдите?

— КАКВО?!

Вратата се затвори с трясък зад Чез, който само по чудо успя да избегне юмука на вампирката. Раздаде се шум на чупещо се дърво.

— Бързо се връщай тук! — яростно извика тя, напразно опитвайки се да освободи ръката си, заседнала във вратата.

Признавам, че за момент се стъписах. Поривът да спра Алиса и да я успокоя беше задушен от инстинкта за самосъхранение — ще ме размаже и няма дори да забележи. За щастие тя бързо се успокои и дори не тръгна след Чез.

— Успокои ли се? — попитах аз, приближих се до нея и внимателно я прегърнах. — Нали разбираш, че тя просто те дразнеше.

Алиса се обърна и заби нос в болящото ме рамо.

— Разбирам... но все пак се вбесих.

С мъка удържах стона си и целунах вампирката в ухото.

— Забрави за нея.

— Няма да забравя — твърдо каза Алиса и отдръпвайки се, внимателно ме погледна в очите. — Само погледни към нея и ще ти счупя врата.

— Дори не съм си и помислял — уверих я аз.

— Сега, когато вече сте уточнили всичко, може ли да вляза? — чу се иззад вратата гласът на Чез. — Все пак бих искал малко да

почина преди нощното дежурство.

— Пукни пред вратата — отвърна остро Алиса. — Прегърнат с кокаления вълк.

— Той не е мой тип.

Чез предпазливо откряна вратата и бутна в стаята Наив, прикривайки се зад него като с щит.

— Наив, спасявай ме, тя иска да ме убие!

— Не да те убия, а да те осакатя — заплаши го с юмрук Алиса. — Просто ще отложи отмъщението си до момента, когато няма да го очакваш.

— Колко си добричка — умили се Чез. — Наив, кажи й...

Отвърна му само тихо похъркване. Викерс младши беше заспал веднага щом се докосна до кревата.

— Странно, аз пък си мислех, че два дена са достатъчни да се наспи човек — озадачено каза Алиса.

— Затова пък сега съм сигурен, че е здрав — усмигнах се аз. — Влезе в нормалния си режим „хапване — дрямка“.

Без да отлагаме почивката, ние също решихме да подремнем малко. Трябваше да съберем сили, защото нощта обещавахе да е доста напрегната. След като поспахме два часа, ние, както се бяхме уговорили, отидохме на гости на Велес, за да се срещнем с Невил. За наше голямо учудване в библиотеката ни чакаше истински пир: дървената маса в центъра на залата направо се огъваше от всевъзможни ястия.

— Какво празнуваме? — учудено попитах аз, подкрепяйки едва ли не припадналия от щастие Наив.

— Ами нищо — смути се библиотекарят. — Просто успях да свикна с работата на главен готвач и, ако трябва да съм честен, понякога кухнята ми липсва. Откакто станах пълноценен Пазител на Библиотеката, вече не ми е нужна нормална храна, но днес ми се прииска да сготвя нещо. Угощавайте се.

Успяхме да похапнем добре, преди да се появи Невил с хартиен плик в ръка.

— Привет на всички! — радостно поздрави той. — Ох, май напразно донесох кифличките, гледай какво пиршество е тук.

— Кифличките също ще свършат работа — уверих го аз. — Ще ги вземем със себе си, храната във форта е ужасна.

И в този момент той забеляза своя седящ на масата брат.

— Ох, Наив, какво е станало с теб?!

Естествено, той се притесни от външния вид на брат си, който за два дена беше отслабнал с почти двацет килограма. Макар че според мен няма зло без добро — Викерс младши вече изглеждаше много по-добре. Разбира се, Невил не каза „благодаря“ на Чез за подстрекаването на брат му към глупави експерименти. Но и не налетя на бой, което можеше само да ни радва.

— Вие сте двама безотговорни идиоти — само каза той. — Но повече ме интересува защо Зак и Алиса не са ви спрели? Поне при тях главите са им на местата.

Невил ни погледна така, че се засрамах. Особено като се има предвид, че беше напълно прав.

— Виновни сме — признах аз. — Трябваше да спра тази тъпа идея още в началото. А и глупавият сблъсък с „водните“ завърши неудачно именно заради мен...

— Време е да пораснете — с нравоучителен тон каза Невил.

Какво пък, имаше право на това, нали беше най-възрастният от всички.

— Ама не се разстройвайте толкова! — добродушно се усмихна той, моментално разсейвайки цялата сериозност. — Всичко е добре, когато свършва добре. Но се надявам, че сега ще бъдете поне малко по-умни?

— Разбира се! — разпалено го увери брат му, поглъщайки кулинарните шедьоври, създадени от Велес.

„И къде побира всичко това? — за кой ли път се изумих аз. — Та нали преди малко изяде толкова, колкото аз ям за седмица!“

— Трябваше да видиш как Зак изплаши Ейнджъл и компания! — радостно се обади Чез. — Дори и аз малко се стреснах, когато ги заплашваше с неживия пес.

— „Ще ви намеря навсякъде“ — цитира ме Алиса. — Моят герой!

— Момичетата обичат лоши момчета — намигнах на Чез аз, макар че вътрешно ми беше неприятно. Все пак заплахите не бяха точно моят метод. Но от друга страна, кой е моят метод? Май самият аз още не съм разбрал това; трябва да го обмисля, когато имам време.

— Следващият път вземете Велик с вас, интересно ще е да го видя — помоли Невил.

— И на мен — подкрепи го Велес. — Много съм чел за неживите, но досега не съм ги виждал.

Щях с удоволствие да покажа на приятелите си кокаления вълк още сега, но той остана да пази пред вратата на нашата стая.

— Повече не мога да ям — неочаквано каза Наив, облягайки се назад.

— Дръжте се, настъпи краят на света — моментално реагира Чез, предизвиквайки у всички усмивки, плавно преминали в добродушен смях.

Накратко, вечерта мина просто отлично. Нашата петорка отново беше заедно, както преди. Успяхме да обсъдим последните събития и дори да съпоставим някои факти. Например Невил ни разказа къде е изчезнал Ромиус. Оказа се, че от Крайдол отново се върнал в столицата, като заявил, че Кейтен има нужда от помощта му при решаването на проблем в Дом Никерс. Стил нямал никакво подобрене и продължавал да се намира в изкуствено предизвикан сън. Стражата с удоволствие прибрала заловените шатерски шпиони в добре познатия ни затвор, от който почти веднага ги взели още по-радостните представители на столичната Императорска стража. Именно с тях Ромиус се телепортирал в столицата. Нито Велхеор, нито Келнмиир се бяха появявали в града, но ние със сигурност знаехме, че рано или късно те непременно ще се върнат.

Споделих с Наив надеждите си за скорошно излекуване и възстановяване на способностите, като със закъснение съобразих, че тази тема може да се окаже твърде болезнена за него. За щастие, Викерс старши не показва особено безпокойство, затова пък направи много интересна забележка, като напомни за начина, по който някога преминах изпитанието в Академията. Тогава моите способности също бяха блокирани, но неочаквано ми помогна слушането на музика. Онази същата, която записах след пътешествията насън в други светове.

— Опитай да слушаш тази музика по време на медитацията — предложи той. — Ами ако музиката от други светове може някак да активира твоите способности?

— Но това е отлична идея! — съгласи се Алиса. — Носиш ли си музикалката? Хайде да послушаме още сега! Пусни любимата ми песен.

Алиса редовно ми вземаше музикалката, затова беше успяла многократно да прослуша всички записи, но неизвестно защо тази песен ѝ беше харесала най-много:

*Нощта шумоли над главите ни,
Като черен плац на вампир.
Ние минаваме отстрани,
Тези игри не са за нас.^[1]*

След няколко приятно изкарани часа дойде време да се сбогуваме с Невил и Велес, за да пристъпим към първата ни задача като скаути. И едва когато се върнахме в стаята си спомних, че така и не попитах Невил кой му беше насинил половината лице.

[1] Откъс от песента „Нощ“ на група „Пикник“ — бел.пр. ↑

ДЕЙСТВИЕ 3

Ако през деня Прокълнатите земи поне изглеждаха относително дружелюбни, то през нощта се превръщаха в наистина зловещо място. Дори като стояхме на стената, ние можехме да почувстваме лъхащата от гората опасност. Всъщност много вероятно нощта да действаше така само на мен, тъй като вампирите перфектно виждаха в тъмното, а и Чез изобщо не изглеждаше изплашен.

За мое немалко облекчение патрулирането из прилежащите към форта Прокълнати земи не се извършваше през цялото нощно дежурство, а само веднъж на всеки два часа. През останалото време можехме да стоим в дежурната стая и да чакаме задействането на разположените около форта сигнални заклинания. Между другото, проверката на тяхното състояние и работоспособност също беше наше задължение. В общи линии, нищо сложно — елементарно сплетени заклинания за улавяне движението на тези, които не ги хапват за закуска. По идея заклинанията използваша толкова малко енергия, че не биха могли да привлекат вниманието на обитателите на Прокълнатите земи, но натъквайки се на такава вкусотийка, те често хапваха части от системата за сигнализация. А скаутите възстановяваха заклинанията и в същото време се оглеждаха за опасните шатерски шпиони. Е, доколкото разбрах, досега никой все още не ги беше виждал, затова пък от създанията в Прокълнатите земи бяха пострадали много хора.

— Днес ще дежурия с вас за всеки случай — заяви ни Ленди.

В този момент ние бяхме на обграждащата форта стена и приключвахме с последните приготовления.

— О, и защо толкова усилено ни подготвяхте, щом така или иначе ще сте с нас? — недоволно попита Алиса.

Не знам кое толкова я разстрои, но лично аз въздъгнах с облекчение след думите на Ленди. Все пак първото самостоятелно излизане в Прокълнатите земи не е шега и ще е много по-добре, ако с нас има и опитен скаут.

— Е, не — поклати глава Ленди. — Ще съм с вас в дежурната стая, нищо повече. Тази нощ трябва да ви бъде нещо като посвещение в скаутството.

Като се сетя как мина своеобразното ни изпитание през първия ден след пристигането ни във форта, то и от посвещенията не можеше да се очаква нищо хубаво. Цялата ни надежда беше в новите способности на Наив и в моето кокалено куче-чудо. Всъщност бих вдигнал още дузина скелети, просто като застраховка, но Ленди ме спря, напомняйки ми, че скаутите правят всичко тайно. И не е работа, ако в гората около форта се мотаят орда неживи.

— Готови ли сте? — весело попита Ленди.

— Разбира се — бодро отвърна Чез. — Пикник в гората, какво може да бъде по-добре?

— Неподготвен човек на такъв пикник и половин час няма да изкара — напомни скаутът. — Просто ще пукне. Така че бъдете сериозни.

Това изявление не се връзваше особено с радостното изражение на лицето му, но би било глупаво да не го вземем предвид.

Чез сложи заклинанието за нощно виждане на своите и моите очи, измъкна мечата си и отдаде чест на скаута.

— Ще се справим с всяка напасть.

— Това е патрулиране, а не търсене на глупава смърт — спря го Ленди. — Мотото на днешната задача е: „Дойдох, видях, по...“

— ... бедих?

— ... бягнах, глупако! Побягнах във форта, за да спася безценния си задник! И без самодейност! Минавате по края на Прокълнатите земи, проверявате капаните — и обратно.

— Ще го направим! — хорово отговорихме ние.

„Ами да, защо да не го направим? — размишлявах аз, докато се спускахме към портите. — Наспахме се, нахранихме се, оползотворихме пълноценно времето с приятелите ми — сега можем и планина да повдигнем! Въпреки че бих предпочел скучен и с нищо незабележим поход в Прокълнатите земи, без близки срещи с техните обитатели. Едно е тренировъчни битки зад стените на зоопарка, а съвсем друго — да срещнеш тези създания в естествената им среда. Лично аз не бях сигурен дали ще мога да различа в тревата «скокливко», въпреки че знам всички признаци за присъствието му.

Между другото, какви бяха те? Така, неподвижност на тревата дори и при силен вятър, лека разлика в цвета и едва забележим кисел мирис. Само че как да забележиш всичко това, ако, например, бягаш от нещо голямо и опасно от рода на иглен вълк? И не, аз изобщо не съм нервен, ни най-малко.“

— Това е, вървете — заповяда Ленди. — Ще ви чакам в дежурната стая след час. Живи и по възможност здрави.

Ние прекрачихме през портите и те безшумно се затвориха зад нас.

— Нещо ми е притеснено — веднага се оплака Наив.

— Не спирай — побутна го Чез. — Сега сигурно всички стражници нас зяпат.

В това силно се съмнявах. Това, което беше истинско събитие за нашата четворка, за тях беше съвсем обикновено нощно дежурство. Докато стояхме на стената, подготвяйки се психически за излизането в Прокълнатите земи, те и с поглед не ни удостоиха. Дори обидно беше! Поне успех или нещо подобно да ни бяха пожелали, гадовете.

Защитната полоса преодоляхме доста бързо. Тъмната маса на дърветата надвисна над нас, принуждавайки ни да спрем нерешително на няколко крачки от гората. Шумоленето на листата и крясъците на нощните създания идваха до нас сякаш от друг свят. Някъде наблизко скърцаше с могъщи челюсти Търкалящ-се-камък, в светлината на двете луни проблесна коремче на летяща Огледална пиявица.

— Ох, дракон да ме одере, каквото искахме, това и получихме — въздъгнах аз. — Тук сме. Ако Велхеор беше с нас, би казал нещо от рода на... — опитах се да подражавам на маниера му: — Усещате ли тази миризма? Това е ловният дух.

— Май някой се е изходил тук — намръщи се Чез. — И като гледам размера на купчината... Да се махаме оттук, а?

Само няколко крачки и се оказахме в доста гъста, макар и не особено висока гора.

— Ще вървя първа — напомни Алиса.

Още сутринта бяхме отработили реда при придвижване в Прокълнатите земи. Отпред върви Алиса, тъй като вампирският ѝ слух беше много по-добър от нашия, после аз с кокаления вълк, а колоната се затваря от Чез, използващ Истинското зрение, и Наив, който ще наблюдава пространството над нас. Решихме да не пускаме вълка

напред, тъй като той просто не умееше да заобикаля опасностите и само щеше да вдига излишен шум.

— Бъди внимателна — помолих вампирката, с което веднага си спечелих недоволния ѝ поглед.

— Винаги съм внимателна.

Придвижвахме се много бавно през гората, повтаряйки буквално всяко движение на Алиса. Шегата ли е — да попаднеш в лапите на някое същество само защото не си прекрачил някоя малка неравност. Неравността както и да е, тя поне можеше да се види, но какво да правим със съществата с магически произход?

— Загубихме ли се вече? — озъртайки се, нервно попита Наив.

— Всичко е наред — увери го Чез. — На занятията ни предупреждаваха за този ефект.

Уж нищо страшно не се е случило, но това хитро местенце си имаше свой собствен подъл характер — само да пристъпиш в Прокълнатите земи, и външният свят сякаш изчезваше. Тоест подминаваш две дървета и изведнъж установяваш, че фортът вече не се вижда.

— Бъдете по-внимателни тук — внезапно каза Алиса.

На няколко пъти вампирката правеше непонятни движения с тяло: някъде се навеждаше, а другаде рязко сменяше посоката или прескачаше през напълно равно място. Но нямахме никакви причини да не ѝ се доверяваме, а скоро и самият аз почти започнах да различавам отделни признаци на притаилите се същества. Например ето тук, където Алиса рязко се обърна и заобиколи поляната в широка дъга, усетих сладникаво-гадната миризма на разлагаща се плът — това беше от скрилия се в земята „мях“, който постепенно смилаше плячката си. Надявам се, че не е бил някой от обитателите на форт Скол.

Първата „сигналка“ се намираще само на стотина крачки от форта, но вървахме до нея в продължение на двадесет минути. Да, в такава гора няма да оцелееш много с тичане. Може би и ние малко се презастраховахме, но затова пък до момента минавахме без изненади.

— „Сигналката“ се е изтощила — в движение определи Чез. — Ще я презаредя и може да продължим нататък.

Сигналните заклинания трябваше постоянно да се презареждат по простата причина, че не биваше да им се влага много енергия, за да

не привличат вниманието на ловуващите подобни вкусотии създания. Бяха настроени единствено за хора, тъй като никой не се интересуваше особено от придвижването на коренните обитатели на Прокълнатите земи.

Следващите шест „сигналки“ също се оказаха непокътнати, трябваше само да се презаредят. Но седмата просто липсваше.

— Някой я е изял — логично реши Чез.

Ако сигналното заклинание се беше задействало от човек, във форта със сигурност щяха да забележат, а на мястото на „сигналката“ щеше да остане едва забележима следа. Всъщност това беше дори смешно — във време, когато развитието на Занаята позволяваше да се създават сложни алармени системи с мигновено оповестяване, тук трябваше да се използват допотопни заклинания, като едва ли не напълно се загърбваха мрежовите технологии.

От нас четиримата с капани можеха да се занимават само Алиса и Чез, а ние с Наив ги подсигурявахме, като внимателно оглеждахме наоколо. Стараех се през цялото време да държа кокаления вълк до себе си, готов във всеки момент да му дам мислена заповед за атака.

— Всичко изглежда прекалено добре — сподели подозренията си с мен Алиса. — Като знам твоя „късмет“, време е да се готвим за сериозни неприятности.

За съжаление трябва да призная, че беше абсолютно права. Съдбата ми е такава — постоянно да се забърквам в разни истории.

— Ох, не бива точно тук такъв песимизъм — помоли Чез. — Ние на практика вече сме професионални скаути. Не е толкова лесно да ни хванат неподготвени.

Предполагам, че именно самоувереността изигра лоша шега на приятеля ми. Дали защото някой беше решил да постави следващото сигнално заклинание редом до Пълзящо въже, дали защото живата лиана сама беше припльзляла тук по-късно, но едва Чез се наведе над невидимата за мен „сигналка“ и кракът му беше обвит от гъвкав клон, който бързо се плъзна нагоре към шията.

— Ето... — дори не успя да изругае Чез и веднага се оказа на земята.

Измъкнах кукрито и се хвърлих към него, за да срежа лианата преди да удуши приятеля ми. Нямаше от какво да се притеснявам, лианата можеше да бъде опасна само за самотен пътник, не и за група.

Като правило, на едно дърво изкласяваха не повече от три-четири израстъка, така че това не можеше да се превърне в сериозен проблем.

— Нямах време дори да се изплаша — оплака се Чез, когато нарязях и хвърлих настрани лианата. — Ама че чевръста твар.

— А ти по-често оглеждай дърветата — посъветва го Алиса. — Лесно ще ги различиш по цвета.

— Значи си я видяла?! А защо не предупреди?!

— Защо? — насмешливо попита тя. — За теб е полезно да се потъркаляш по земята, може да се научиш на предпазливост.

Да-а, все пак Алиса наистина е роднина на Велхеор. Често забравях за това, но то си й идваше отвътре. Помня, че точно така се държеше и най-кървавият вампир на хилядолетието, когато пътувахме през Великото гробище.

— Само ми се струва или малко захладня? — неочаквано се обади Наив.

Ние веднага млъкнахме и започнахме внимателно да се слушваме и оглеждаме. Един от признаците за поява на много от хранещите се с енергия същества беше именно понижаването на температурата. Като например Огледалните пиявици, приличащи повече на прозрачни охлюви, които обичаха да живеят по високи дървета и оттам да падат върху главите на минаващите отдолу хора.

— Нека да огледаме по-внимателно, преди да продължим нататък — наредих аз.

Всъщност не чувствах нищо, но аз не се броях — дори на гробището с бродещите около мен неживи не усещах застудяване. Вярно, тогава самата разходка беше наистина гореща.

— Прекалено си чувствителен към студа — недоволно измърмори Чез, продължавайки да се занимава със „сигналката“. — Странно, при твоята маса.

— По-добре още веднъж да се презастраховаме — напомни Алиса. — Нищо не си научил, Чез.

Изглежда Прокълнатите земи бяха решили да накажат нехайния ми приятел; как иначе да се обясни, че следващата атака отново беше насочена към него? Голям колкото човешка ръка енергиен плужек падна от дървото точно на рамото му, а след първата твар последваха и други.

— Внимавай! — със закъснение реагирах аз и съборих с ножа слузестото тяло.

Да се докосват плужеците с голи ръце не се препоръчваше; първо, защото не е приятно, и второ, тези гадини така се вкопчваха, че се отстраняваха само с кожата. А и те практически не можеха да бъдат убити: ножът можеше да разреже плужека на две части и те заживяваха свой собствен живот, а заклинанията само им добавяха пъргавина. Но това беше по-рано, преди плужеците да се срещнат с Наив. Нашият новоизпечен вампир изгаряше гадините наляво и надясно с помощта на топки виолетова енергия, оставяйки след себе си само миризливи сиви купчинки плазма. Колонията плужеци се оказа малка и явно е дремела някъде по дърветата, докато не беше почувствала жизнената енергия на нашите тела.

— Дракон да ги вземе, защо пак на мен? — раздразнено попита Чез, докато напразно се опитваше да избърше от рамото си зелената мръсотия.

— Ти се радвай, че не падна на главата ти — без ирония казах аз. — Че тогава щеше да се наложи да го смъквам със скалпа ти.

— Хей, а защо твоят вълк-чудо дори не трепна? Мен кой ще ме защити? — реши да си го изкара на неможещия да говори нежив Чез.

— А ти би ли искал той да отлепя лианата от врата ти? Видя ли зъбите му? — насмешливо попитах аз. — Ще среже лианата заедно с главата ти. А за плужеците какво да кажа, така щяха да се размножат, че и Наив нямаше да може да помогне.

Чез ми показва юмрук и веднага получи един по врата от Алиса.

— Прави нова „сигналка“, старата плужеците са я изяли, и да продължаваме. Или се каниш да спиш в Прокълнатите земи?

— Аха, вечен сън — измърмори Чез и започна да създава ново сигнално заклинание.

Независимо от мрънкането на Чез, самият аз не бях много щастлив от безполезността на Велик. Всички заложили в скелета на игления вълк заклинания го караха само да изпълнява правилно казани команди. За съжаление беше невъзможно просто да му кажа да атакува всичко, което се движи, тъй като това можеше да доведе до най-неочаквани последствия.

— Не е толкова зле — уверих приятелите си. — Сблъскахме се само с няколко сравнително безобидни същества. Мисля, че Ленди би

нарекъл това скучна вечерна разходка.

Казвайки това, аз отново си спомних за своето „чудесно“ свойство да привличам неприятностите. Ох, не може нашето първо посещение в Прокълнатите земи да мине толкова гладко.

Продължихме пътя с още по-голяма предпазливост, отдръпвайки се едва ли не от всяка сянка. Веднъж дори не издържах и пратих напред игления вълк, за да провери подозрителна полянка, и станахме свидетели на скоротечна схватка с поредния „мях“. И едва когато всички „сигналки“ бяха проверени и настъпи време да се връщаме във форта, се случи това, от което всички се бояхме — среща с наистина опасно създание. И по-точно, с цяло стадо.

— Чухте ли това? — неочаквано попита Чез, спирайки рязко.

— Нищо не чувам — след кратка пауза каза Алиса. — Сега ти стана твърде мнителен. Кое то, между другото, не е чак толкова лошо.

— Не, не, чух някакво хрущене.

— Клон? — предположих аз. — Всички сме далеч от друидите, изобщо не можем да говорим за безшумно придвижване из гората.

— Звукът идваше изпод земята — вече не толкова уверено каза Чез. — Да изчакаме малко, никога не знаеш какво...

И тогава земята под краката ни се разтресе и започна да пропада. Ние отскочихме настрана и като по чудо не попаднахме в образувалата се яма. Самият аз реагирах, но не успях да подам команда към вълка, така че той благополучно потъна под земята и дори не се опита да избегне падането. Странно, но никой не изскочи от ямата и не се опита да ни изяде, въпреки че всеки един от нас очакваше нещо подобно: ние с Алиса стискахме в ръце кукри, а Наив от страх създаде между себе си и ямата впечатляваща енергийна сфера. Чез пък след срещата с лианите изобщо не изпускаше меча от ръка, като мушкаше с него във всички подозрителни места.

— Какво беше това? — озадачено попитах аз. — Не си спомням в справочника за същества, които да се движат под земята и да правят подземни ями-капани.

— Там няма такива — уверено отвърна Алиса. — Тази книга от кора до кора съм я изчала, всички местни обитатели предпочитат да изскачат изпод земята. Какво стана с твоя питомец?

Мислено заповядах на вълка да излезе от ямата и кокаленият труп веднага се присъедини към нас.

— Да слезем долу? — попита Наив, разсейвайки енергийната сфера.

— Да бе — веднага отвърнах аз. — Това не е наша работа. Не се знае защо земята хлътна, може би тук се случва на всяка крачка, а на нас са забравили да кажат.

— Да не се уплаши? — иронично попита Алиса.

— Да, разтрепериха ми се коленете — изсумтях аз. — Да се махаме оттук. Още една „сигналка“ и може да се връщаме в дежурната стая да прием као.

— Нека поне да надникнем малко — възпротиви се вампирката. — Ами ако е нещо важно?

— Важна яма? — засмя се Чез. — Да бе. Макар че ако там живее неизвестно същество, можем да го хванем и да го именуваме в твоя чест. Искаш ли?

— В твоя чест ще го наречем — озъби се Алиса. — Рижото с двете леви...

И точно тогава тези същества започнаха да извираат от ямата. Не много големи, но бързи, смътно напомнящи на котки. По-подробно просто не успях да ги разгледам — изобщо не ми беше до това. Мислено заповядах на кокаления вълк да разкъсва съществата на парчета и едва успях да сложа кукри под скочилото към мен косматото тяло. Замириса на изгоряла козина — сигурно Наив се възползваше от новите си способности. Алиса се въртеше като пумпал, кълцайки наляво и надясно, а съществата излизаха ли, излизаха от ямата.

— Ще ги наречем лисици! — извика Чез, размахвайки с всички сили меча. — В чест на сами разбирате кого!

— Майната ти! — извика в отговор вампирката.

Можех само да се чудя откъде намираха сили да се карат. Дори въпреки факта, че вълкът разкъсваше на парчета десетки и десетки същества, те ни заливаха вълна след вълна. Колкото и да се движех, аз отстъпвах по пъргавина на Алиса и Наив, затова много бързо получих няколко доста осезателни рани. Бронята отлично издържаше на удари, но лисиците не бяха толкова глупави, че да се опитват да гризат желязо, предпочитаха да хапят по-незащитените ми ръце и крака. Зъбите им бяха като игли. Едва бях откъснах една от тях от ръката си, крещейки от болка, когато на краката ми вече бяха увиснали още две.

— Че колко са там?! — не се сдържах аз.

— Спрях да ги броя след втората десятка! — откликна Чез и веднага изрева: — Ах, ти, гадино! Ухапа ме по задника!

— Тридесет и шест... не, вече и седем! — обади се Алиса. — Така ти се пада, между другото!

Шегата настрана, но веселото в тази ситуация ставаше все по-малко и по-малко. Дори бих казал, че с всяко ухапване настроението необратимо се влошаваше.

И тук почувствах, в допълнение към парещата болка от пресните рани, разбира се, как отвътре се надига вълна гореща енергия. С ума си прекрасно осъзнавах, че да се използват заклинания в Прокълнатите земи не е най-добрата идея, но зъбатите твари все напиреха и напиреха, и не оставаше кой знае какъв избор.

— Отдръпнете се! — извиках аз, повтаряйки мислено командата за Велик.

Пред мен се сформира огромна Огнена топка, която мимоходом унищожи десетина същества и бавно се понесе към ямата. А след това последва такъв взрив, че навсякъде около нас се посипаха пръст и множество горящи трупове. И тогава, сякаш чакала точно този момент, гората около нас зашумя, зави, заскърца. Почувствали мощен прилив на магия, към нас се насочиха едва ли не всички обитатели на Прокълнатите земи.

— Да бягаме! — извика някой от нас, дори не разбрах кой, може и аз да съм бил.

И ние се втурнахме към форта с възможно най-голяма скорост. Успях мислено да заповядам на кокаления вълк да бяга пред нас, за да ни проправя пътя, но виж последвалите събития си спомням само смътно. Това беше луда надпревара.

— Лъжливи следи! — напомних на Алиса.

Ако някъде зад гърба ни се появят особено пъргави създания, то навреме подхвърлените наоколо светулки просто можеха да спасят живота ни.

Ума ми ме го побира как така никой от нас не се натъкна на някой дебнещ „мях“ или „скокливко“. Въпреки че забелязах няколко от тези създания да пълзят настрана при срещата ни с лисиците. Не знам как се получи, но измисленото от Чез име някак си веднага пасна, във всеки случай, поне за мен.

Спринтът приключи доста предсказуемо — пред заключените порти. И никой не бързаше да ги отваря.

— Хей, отворете! — закрепяхме ние, като с всички сили заблъскахме по дебелия стоманен врата в едното от крилата на портата.

Отговори ни зловеца тишина. По-точно, тишината беше само от страна на форта, не и зад нас... Първи от гората изскочиха два вълка. Към тях по моя команда се хвърли Велик, но живите се оказаха не по-малко бързи от неживия. Телата и на тримата се преплетоха в една голяма топка, която се затъркаля покрай следващите появили се преследвачи — същите онези лисици от ямата.

Вратата най-после се отвори и от нея надникна сънен стражник.

— Какво крещите така?

— А ти как мислиш? — озъби се Алиса и го изблъска настрана. — Лепнали са ни се дракон знае колко същества!

Ние се втурнахме във форта и едва след това успяхме да си поемем дъх. Последен във форта влезе моя кокален вълк, при това го направи с високо вдигната глава, като победител. Макар че това, разбира се, си беше само в моето въображение — неживите не можеха да показват емоции.

— Първи ден — разбиращо се усмихна стражникът, като затвори вратата след нас. — Страшно ли беше?

— Защо ти самия не си разходиш, за да разбереш? — намръщено предложи Чез. — Какво така ме боли отзад...

Признавам, много ми се искаше да видя какво се случва зад портата. И не бях само аз — всички, без да се уговаряме, се втурнахме на стената. Гледката, която се откриваше оттам, беше много любопитна: множество бръмбари дояждаха останките на вълците, около тях пълзяха плужеци и няколко огромни змии с подозрително издути коремци.

— Ама че отвратителни същества — не се сдържа Алиса. — Някакъв проклет зверилник.

До нас се появи Ленди.

— Така, какво имаме тук? Вълци, бръмбари, плужеци... А какви са тези рижите? За първи път ги виждам. Нов вид?

— Лисици. Нарекохме ги лисици — веднага реагира Чез. — В чест на сами разбирате кого! И са толкова хапливи... ох, как боли.

Този път Алиса дори не се опита да го удари. А и за какво да се обижда, като се замислиш? Аз самият не бих отказал да назоват на мен някое ново създание от Прокълнатите земи. За предпочитане да не е прекалено отвратително, разбира се.

— Какво само хленчиш? — раздразнено попита вампирката. — Всички пострадахме, и нищо, търпим.

Чез се навъси и обърна към нас гръб и това, което е под него.

— А това видя ли?!

— О! Браво на теб! — възхити се Ленди. — Не си пожалил своя корем — е, не точно корем — и си доставил образец на съществото.

За образца Майсторът леко преувеличи, това по-скоро беше само половината от него, останалата част бе отрязана с меч. Стана ясно защо се оплакваше Чез — създанието здраво го беше захапало за задника и не го пускаше дори след смъртта си.

Ние с Алиса и Наив не се сдържахме и в един глас зацвилехме при вида на тази толкова специфична травма.

— Майната ви — раздразнено се озъби Чез. — Няма нищо смешно. Може ли някой да ми помогне да разтворим тези зъби? Или да си ходя така с това украшение?

— Не пипайте нищо, с това ще се заемат професионалисти — веднага се намеси скаутът. — Операцията трябва да се направи внимателно, за да не се повреди образца.

— Какво толкова се вълнуваш? — все още смеейки се, каза Алиса. — Тя те е ухапала по меките тъкани, мозъкът сигурно не е засегнат.

— Противно на мнението ти, Алиса — едва ли не по срички изсъска Чез, — мозъкът ми не е там.

Вампирката се взе в ръце и отвърна сериозно:

— А понякога възниква такова впечатление...

— Стига вече — прекъсна свадата им Ленди. — Вървете в лазарета, да спасим ценния образец.

Чез бе така шокиран от пренебрежителното отношение към петата му точка, че дори не намери какво да отговори. На нас също не ни хареса подреждането на приоритетите, но нямахме желание да спорим. Затова послушно го последвахме надолу по стълбите, опитвайки се да не се смеем на пострадалия си приятел.

— Писмения отчет за „сигналките“ ще представите по-късно, а докато отиваме към лазарета разказвайте, как мина всичко.

— А там има ли нещо за ядене? — веднага се оживи Наив.

— Разбира се. Друидите ще ви прегледат, ще ви дадат нещо ободряващо и ще можете спокойно да отдъхнете час и половина, преди отново да тръгнете на обход.

Отговорихме му с дружна въздишка на огорчение. Изобщо не ни се искаше да се връщаме в това не особено дружелюбно място, защото следващия път можеше и да нямаме такъв късмет.

За щастие, следващите три излизания в Прокълнатите земи се оказаха не така наситени на събития. Или ние бяхме станали много по-предпазливи, или съществата се бяха наситили и примирили. Сигналните заклинания така и не бяха засекли присъствието на хора, затова можеше да се счита, че нощта е минала без инциденти. Е, всички срещи с „местните“, дори и с новите им подвидове, се считаха за нещо обичайно. Най-обидното беше, че на сутринта ние все пак трябваше да отидем в кухнята да отработваме своето наказание, затова пък Наив, предполагам, хъркаше и за трима ни.

ДЕЙСТВИЕ 4

Следващата седмица мина в относително спокойствие. Сутрин продължавахме да работим в кухнята, през деня се занимавахме в зоопарка, а вечер все по-често седяхме във Великата библиотека. Местната кухня изобщо не можеше да се сравнява с това, което ни приготвяше Велес. Така че през деня се мъчехме със синьото месо и с нетърпение чакахме втората вечеря. И разбира се, сега всеки ден медитирах под музиката на чужди светове, като постепенно възстановявах своите способности. След инцидента в Прокълнатите земи стената, преграждаща достъпа ми до силата, буквално рухна. Все още не можех да сплитам заклинания в движение, затова пък да използвам Истинското зрение по време на медитация — елементарно. И това беше само началото!

Е, на всеки три дни отивахме да патрулираме, като с всеки поход се чувствах все по-уверен и по-уверен в Прокълнатите земи. Не можех да се нарадвам на нашите отношения с Алиса, ставащи все по-близки и топли. Подозирах, че прекалената топлина и загриженост на вампирката до известна степен бяха свързани с живеещата във форта Итания, но нямах нищо против такава мотивация. Всеки път след случайна среща на нашата компания с Итания бях обсипван с истински водопад от ласки и нежности. В известен смисъл бях дори благодарен на Итания, въпреки че за краткото време, което бившата съпруга на Велхеор прекара във форта, тя успя хубавичко да досади на много Майстори. Колко много струваше една нейна нощна разходка из Прокълнатите земи, извадила от строя цялата защита на външните стени и всички сигнални заклинания. Старателно разположените от Майсторите „сигналки“ бяха разрушени от огромна тълпа същества, преследващи мръсната, парцалива, но безкрайно щастлива вампирка. Ние имахме щастието да видим това зрелище, тъй като бяхме на стената и почивахме след поредното излизане.

Очевидно Итания е била решила да ни последва незабелязано, когато се отправихме да проверяваме сигналните заклинания, но някъде се е забавила и е изостанала. Въпреки всичките си умения явно

не можеше да се сравнява с Велхеор — той успяваше да напуска форта и да се прибира напълно незабелязано. Прокълнатите земи бяха опасно място и без съответните познания вампирката лесно можеше да остане там завинаги във вид на купчина преработена биомаса. Но на Итания ѝ провървя, тя оцеля и се върна във форта, повеждайки след себе си половината обитатели на това драконовско място.

— Не бива да излизаш извън пределите на форта! — пенеше се пред вампирката Шорт. — Това е прекалено опасно за неподготвения, пък дори и да е Висш вампир! Никакви рефлексии и умения не могат да компенсират липсата на знания!

Велхеор би поспорил за това, но сега не беше тук.

— Прав сте — покорно сведе глава Итания.

— Какво? — не веднага се ориентира Майсторът.

Той явно очакваше от вампирката малко по-различна реакция и, честно казано, ние също. Не беше в характера ѝ да се съгласява с някой и още повече, да признава грешките си.

— Казвам, че напълно съм съгласна с вас — повтори Итания. — И за да не се повтаря повече това, аз с удоволствие ще тръгна на занятия заедно с вашите скаути. За обща култура.

— Какво?! — не издържа Алиса. — Искате да се обучава с нас?! Никога!

Шорт се намръщи.

— Не мисля, че това е добра идея. Момчетата вече са завършили основния курс, а да се занимаваме с вашето обучение просто нямаме време, пък и не виждам особена причина за това.

— А нима желанието на посланика на вампирите не е достатъчна причина? — лукаво попита Итания.

— Причина за безпокойство, да — продължи да се мръщи Шорт. — Но с удоволствие ще ви дадем учебни материали, за да се запознаете.

— И за това благодаря — дари Майстора с усмивка вампирката. — Вижте колко красиво блещука всичко!

— Това вашето „красиво блещука“ сега половин ден ще го възстановяват — раздразнено процеди Шорт, но поглеждайки към доволното изражение на лицето на вампирката, махна с ръка и си тръгна.

Защитните заклинания се наложи добре да поработят през тази нощ, за да се отблъснат напиралците същества, а ние благополучно дрямахме до сутринта, тъй като патрулирането беше отложено за неопределено време: на възбудените от вампирката същества им трябваше време, за да се успокоят и да се разпръснат по дупки и местообитания.

Целият следващ ден учениците от Академията даваха извънреден наряд, за да обновяват защитата на форта, а аз, ако може така да се каже, почивах в изследователския център. Майстор Некор обикновено си играеше с неживите, а аз спокойно медитирах под наблюдението на Орион, но днес любителят на некромантията реши да провери колко неживи мога да повдигна едновременно. Майсторът подходи към този въпрос без фанатизъм, не ме помъкна към Великото гробище, въпреки че можеше да се очаква от него, а ме вкара в зала, пълна със скелети. Един вид старателно подредена гробница. Добре, че се беше сетил да използва изгнили трупове, а не пресни.

— Е, хайде, работи — заповяда той.

Бих се обидил на такова обръщение, но последните дни Майсторът не ме товареше особено, така че можеше и да поработя.

Решавайки да поупражня и медитация, аз седнах на пода до скелетите и се отпуснах. Достигнах нужното състояние, включих Истинското зрение и изпратих заповед на артефакта да вдигне неголяма група скелети. Колко страховтно беше да се наблюдават сплитанията, откъсващи се от черепа и политащи из цялото помещение.

— Зак.

Бях толкова увлечен да наблюдавам работата на артефакта, че не веднага се върнах в реалния свят.

— Зак!

Оказа се, че Майстор Некор с всички сили разтърсва рамото ми, опитвайки се да ме накара да се опомня.

— Да, тук съм — отговорих аз. — Увлякох се от процеса.

— Тече ти кръв от носа... и от очите! — разтревожено извика Майсторът. — Как се чувстваш?!

— Като че ли нормално — отговорих озадачено и се опитах да избърша кръвта.

Странно, но ръката ми кой знае защо не искаше да се вдигне. А и не само това...

— Не си чувствам ръката — прошепнах аз. — Какво става с мен?

— Може да си се претоварил — нервно заговори Майстор Некор.
— Сега ще извикам лекари... ох, ама че проблем...

Почувствах как падам на една страна, но не можех да помръдна дори пръст. А после ме погълна тъмнина...

* * *

Отворих очи и погледът ми попадна на белия таван. Странно, защо във всички болници и лазарети таванът е точно бял? Там обикновено работят друиди, тях не ги ли тегли, знам ли, към зеления цвят? Ще изглежда къде по-логично. Освен това зеленото успокоява, а бялото... някак напруга, сякаш са те сложили в някаква кутия.

— Събуди се! — раздаде се радостния вик на Алиса и веднага потънах в нежни, но много силни обятия.

За щастие на моите кости, освен вампирката и Майстор Орион в залата нямаше никой друг, иначе Чез също щеше да се натиска за прегръдки.

— Момиче, бъдете по-нежна с него — посъветва я друидът. — Само преди два дни той лежеше и умираше тук.

Два дни?! Леле, колко дълго съм лежал в леглото.

— Какво, наистина ли съм умираше? — неуверено попитах аз.

— Самата истина — сериозно потвърди Майстор Орион. — Ако те бяха донесли пет минути по-късно, най-вероятно и аз нямаше да мога да се справя.

Целият изстинах вътрешно.

— Да не се шегувате?!

— Отказаха ти сърцето, бъбреците, черния дроб... Да продължавам ли?

Алиса така силно стегна прегръдката си, че ми спря дъха, но все пак успях да кажа:

— Няма нужда...

— Но има и добри новини — радостно каза Алиса и ме целуна по бузата. — Сега знаем какво именно взема в замяна твоят артефакт!

— Сърцето, черния дроб и бъбреците? — кисело се усмихнах аз.

— Почти позна — без намек за усмивка се съгласи друидът.

Съдейки по изражението на Майстор Орион, повече го устройвах в безсъзнание.

— Току-що дойдох в съзнание след двудневен сън, още не съобразявам добре — намръщих се аз. — Ще поясните ли?

Друидът повъртя черепа в ръце и го постави на нощното шкафче до леглото.

— Ти сам каза, че тази играчка взема най-ценното. Кое е най-ценното от гледна точка на некроманта?

— Ъ-ъ-ъ... — сериозно се озадачих аз. — Може би животът.

— Точно така! Артефактът изсмуква живота от теб! — някак прекалено радостно каза Алиса. — И ако вдигането на няколко неживи не води до особени щети, то пренапрежението заплашва да увреди вътрешните ти органи.

— Помниш ли как при първия преглед открих, че имаш проблеми с черния дроб? — намеси се в разговора друидът.

Това не се забравя. Не всеки ден те наричат алкохолик.

— Мисля, че е било просто резултат от прекаленото ти увлечение по некромантията.

— Много вероятно — казах аз, спомняйки си онзи ден.

— Така че сега те съветвам да не вдигаш повече от няколко... Как там ги наричате?

— Неживи — подсказах аз.

— Точно така, неживи. Не се увличай по тази гадна работа, въобще некромантията е противоестествена, нищо добро няма в нея.

Тук не бях напълно съгласен с него. Нали полза може да бъде извлечена от всичко, стига да не се злоупотребява. Казват, че дори виното в малки дози е полезно за здравето.

— Ако не беше некромантията, отдавна щях да съм мъртъв — усмихнах се аз. — Това е просто един инструмент, важно е как точно се използва. И между другото, в земите на вампирите аз вдигнах цяла тълпа неживи, но се чувствах доста сносно. Защо отрицателният ефект се появи едва сега?

Друидът сви рамене.

— Аз не правя артефакти и мога само да предполагам. Възможно е с течение на времето артефактът да черпи все повече и повече

жизнена енергия от собственика. Или някои условия да са се променили. Ти самият нищо ли не си забелязал?

— Забелязах, и още как — закимах аз. — Неживите се промениха. Започнаха да променят цвета си на огнено червено и не просто се надигат, а преди това някак ефектно изгарят.

Друидът ме заплаши с пръст.

— Понякога и сам трябва да мислиш, а не да чакаш, докато те съсипят изцяло.

Засрамах се. И с право, в последно време наистина не си обременявах особено мозъка. Иначе и сам можех да се досетя какво точно се има предвид под „най-ценното“.

— Всъщност аз ще тръгна, а вие може да останете още. И имай предвид, Зак, ще трябва да лежиш до утре. Ще те наблюдаваме, в случай, че стане нещо необичайно, меко казано.

Друидът излезе, а аз прегърнах Алиса и я целунах.

— Знаеш ли, некромантите, разбира се, са умни момчета, но за мен ти си по-ценна от живота.

— Наистина ли? — лукаво се усмихна тя.

— Кълна се — целунах я по шията и прошепнах: — А ти забелязала ли, че за пръв път от много време сме сами?

— Току-що се върна от оня свят, а само за това мислиш — шеговито се отдръпна Алиса. — За теб е опасно да се преуморяваш.

— Тази преумора ще ми бъде само от полза — уверих вампирката.

И разбира се, в този момент вратата се отвори и в стаята влезе Чез, а след него и Наив.

— Зак! Жив си!

— Само не ме прегръщай! — бързо казах аз, опитвайки се да не показвам недоволство. — Забранено ми е.

— Забранено, казваш? — Чез много изразително погледна седящата до мен Алиса. — Е, тогава дойдохме навреме. Ох, че ни изплаши.

— Да, не ни върви нещо — подхвана Наив. — Първо аз дълго се лекувах, после ти. Остават само Чез и Алиса...

— Ей, ей — прекъсна го Чез. — Ще спрем тази тъжна статистика на Зак. Не буди бедата, докато спи.

И започна нашето обичайно бърборене с обсъждане на последните новини. През тези два дни, докато лежах в изкуствен сън, войната не беше приключила. Да, също така не беше и започнала, като цяло. Затова пък беше станала една необичайна кражба на още по-необичайно имущество — образец от лабораторията. По-точно, откраднали образца още преди седмица, но на моите приятели съобщили едва сега. Не знам защо на някой би му притрябвал половин труп от създаването, ухапало Чез за задника, но го откраднали от изследователския център преди учените да се заемат с него.

— Защо някой ще иска този труп? — изненадах се на глас аз.

— Кой знае — сви рамене Чез, неволно потривайки пострадалата от зъбите на лисицата част от тялото си. — У-у-у, отвратителни същества. Скаутите поръчаха да се намери още един образец. Без теб ходихме „на работа“ с Ленди, всичко мина спокойно, все едно разходка в парка.

— И никакви лисици не срещнахме — продължи Наив. — Нямаме твоя късмет.

— Това бих го нарекъл с друго име — намръщих се аз. — И какво, толкова ли много искат да получат образец от поредното създаване?

— Скаутите дори възнамеряват да организират специална експедиция.

Да, пълноценна експедиция в Прокълнатите земи — това вече си е сериозно. И опасно.

— А изобщо ли няма шанс да се намери откраднатия труп? — озадачих се аз.

— За това попитай приятеля си, Майстор Ревел, той е шеф на службата за сигурност — измърмори Алиса. — Щом са откраднали трупа, значи по някаква причина той наистина е важен.

— Е, едва ли конкретно този труп — предположи Чез. — По-скоро, заради новия вид същества. Но защо те са толкова важни, никой не знае, освен, всъщност, крадците.

Никога не бих си помислил, че на някой би му хрумнало да открадне половин лисица. Но сега вече беше минало твърде много време. А и едва ли крадците можеха да се открият толкова лесно, щом досега не ги бяха открили. Нали с търсенето са се заели Майстори, а не дилетанти като нас.

— Чичо ми появявал ли се е? — смених темата аз. — Или Велхеор?

— Няма други новини. Нито добри, нито лоши — каза Чез, изваждайки от джобовете на ливреята си няколко пакета. — Между другото, не искаш ли да хапнеш? Донесох ти подарък от Велес: пирожки, пушено месо и... имаше десерт тука някъде...

— Няма десерт — смутено го прекъсна Наив. — Сигурно по пътя е паднал от джоба ти...

— А ти явно навреме си го хванал? — попита Чез под моя и на Алиса кикот.

Наив стремително започна да се изчервява.

— Ами... така се получи...

— Добре, че поне останалите неща не са изпадали — със смях каза Алиса.

В стаята надникна недоволен друид.

— Какъв е този шум? Ох, колко сте много. Така, хайде приключвайте вече, Зак трябва да почива. Утре ще го изпишем, тогава ще се наприказвате.

След като се сбoguвах с приятелите си, аз още дълго лежах със затворени очи и обмислях случилото се. Добре, че всичко се изясни. Способностите ми се връщат, цената на работата с артефакта също е известна, вярно, не съвсем точно. Тоест колко скелета може да се вдигат, плащайки с бъбрек, например? Във форта не вдигах едновременно повече от пет неживи и с мен всичко беше наред, явно ще трябва да се спра на тази цифра. По-точно, ще се наложи да я намаля малко, за да запазя черния си дроб. До четири, да речем. Цифрата не изглеждаше толкова солидно като „мога да вдигна цяла армия“, но пък ще съм по-здрав. Още повече, че способностите ми към Занаята рано или късно ще се нормализират и скоро некромантията ще стане само приятно допълнение към стихийните заклинания.

Ометох вкусната пратка на Велес, след което прекарах известно време в медитация и сън. А на сутринта, след серия от анализи, в болничната ми стая дойде Майстор Ревел. Вече се досещах за какво ще става дума; неслучайно до тази травма той беше преустановил срещите ни, давайки ми възможност да възстановя способностите си. Дойде време да отработя своите провинения, дългове и оказано

доверие. Но преди да пристъпим към работа, той дълго ме разпитва как се чувствам и дали съм готов да се върна на работа.

— Повече никакви експерименти с артефакта — твърдо каза той. — Майстор Некор нека си играе с мъртвите, които вече си вдигнал, а до теб изобщо да не се доближава. Трябва да е голям идиот, заставяйки те да вдигаш цяла тълпа.

— Да, не бях помислил, че това може да е опасно за здравето ми — признах аз.

— Ти си само един подрастващ, но за един учен и Майстор това е непостижимо. Трябвало е постепенно да увеличава броя на вдиганите неживи и да следи състоянието ти, а този фанатик така се е увлякъл, че дори не се е погрижил за твоята безопасност.

Е, тук Майстор Некор, разбира се, се издъни. Аз самият не се замислях над евентуалните последствия и просто следвах заповедите му, и сега си плащам. Прав беше друидът, че в последно време съм се отпуснал, започнах малко да мисля и да правя глупости повече от обикновено.

— Е, Майстор Орион каза, че съм напълно здрав.

— Просто ти е провървяло — остро каза Майсторът. — Както обикновено, впрочем. Но дори твоят невероятен късмет не може да трае вечно.

Ох, в последно време всички се натискат да ми четат лекции. Най-обидното беше, че са прави...

— Добре, да оставим лошото — плесна с ръце Майстор Ревел. — Способностите ти са започнали да се връщат, значи е време да се заемем с изследване на магията на драконите. По-точно, да преминем към практика.

— Винаги готов — отговорих аз, без да си кривя душата. Да научиш нещо ново винаги е интересно, а и това умение може да бъде полезно за в бъдеще.

— Преди да продължим разговора, нека да се преместим в друго помещение — каза Майсторът, отваряйки вратата. — Последвай ме.

Минахме по коридора към неизвестно за мен крило от изследователския център и влязохме в неголямо помещение с множество различни по размери стоманени сандъци. В средата на всичкото това великолепие имаше болнично легло и поставени няколко смътно познати друидски артефакти.

— Каква е тази стая? — попитах подозрително.

— Най-обикновен склад — махна с ръка Майстор Ревел. — Сега това не е толкова важно. Седни и слушай. Както знаеш, магията на дракона е построена преди всичко на сънищата. Смесвайки нашата реалност и реалността на съня, те са можели мигновено да пътешестват от единия край на света до другия и да правят практически каквото си пожелаят. Драконите живеели едновременно в два свята и са можели да ги управляват. На нас ни е достъпно само част от тяхното могъщество, ние можем да пътешествуваме по сънищата, включително и чуждите, и да ги управляваме. Също да смесваме нашите сънища с реалността, но само до известна степен.

— Например?

Слушайки Майстора, аз се оглеждах наоколо и мисля, че се досетих що за помещение е това. Морга. Не човешка, разбира се. Тук съхраняваха трупове на създанията от Прокълнатите земи, затова и сандъците бяха с различни размери.

— Например, в съня си мога да видя отговора на въпрос, който ме измъчва — продължи той. — Не винаги и не непременно ще е лесно да го разбереш, но въпреки това може да се счита за ясновидство. Понякога излизаш от тялото си по време на сън и виждаш нашата реалност, за да проследиш някого. Е, и най-интересното: можеш да създадеш свой собствен сън и да затвориш в него друг човек.

Май нищо ново не ми каза. Освен това, всяко от описаните неща ми се беше случвало под една или друга форма. Получавах подсказки, влизах в чужд сън и виждах не само нашата, но и други реалности. Последното ми се случи много преди дори да чуя за забранената магия и да започна да уча Занаята.

— Това е страшно оръжие в неподходящи ръце — продължи лекцията си Майсторът. — И е много трудно да се защитиш от подобно въздействие.

Веднага си спомних разговора с чичо за подозрителната смърт на Императора.

— А какво ще стане, ако влезеш в съня на човек и там го убиеш?
Майстор Ревел кимна разбиращо:

— Сега вече разбираш защо тази магия е станала забранена.

— И ще изглежда като смърт от инфаркт по време на сън? — предположих аз.

— Разбирам накъде биеш. Но това са само предположения, да се докаже подобно въздействие е просто невъзможно.

Да, перфектното убийство. Предполагам, че Императорът е бил защитен от въздействието на всяка магия. Всяка, освен забранената.

— Съдейки по твоите разкази, ти вече си прилагал всички тези възможности — продължи той. — Но всичко това е станало спонтанно. Днес ние с теб ще се опитаме да проведем експеримент с осъзнат сън, за да получим конкретна информация.

— За какво? — искрено се заинтересувах аз.

— Чу ли вече, че образецът на новото създание, което открихте в Прокълнатите земи, е изчезнал? Бил е откраднат, за да бъдем по-точни.

— Чух, разбира се. Но това се е случило преди повече от седмица, как ще мога да разбера кой го е направил?

Майсторът просто пренебрегна въпросите ми.

— Сънищата си имат собствени правила, към тях не бива да подхождаш с обичайната логика...

В стаята надникна Майстор Орион:

— Е, ще започваме ли?

— Да, разбира се — кимна му Майстор Ревел. — Влизай, настрой артефактите и напред.

— Всичко вече е настроено — отвърна друидът, приближи се до мен и протегна стъклена чаша с подозрителна зелена течност. — Пий.

— Какво е това? — помирисах аз.

— Сънотворно. И не го души, а пий.

На вкус течността се оказа доста добра, нещо средно между желе и као, но много сладка. Като цяло ставаше за пиене.

— Слушай ме внимателно — говореше в същото време Майстор Ревел. — Сега мисли за това как сте донесли това същество във форта, как сте го дали на друидите тук, в изследователския център, и разсъждавай върху това кой и защо може да го е откраднал. Ясно ли е?

— Че кое да му е... — прозях се аз — неясното.

— Главното — това е желанието — настойчиво продължи Майсторът. — Трябва много да искаш да разбереш отговора. И между другото, сега сме точно на мястото, откъдето са го откраднали. Надявам се това да ти помогне по някакъв начин.

— Най-любопитно ми е защо им е било да крадат този труп — признах аз. — Дали са някакви шегаджии, или шатерски шпиони...

Вече не знаех на глас ли говоря или просто си размишлявам наум. Също така неусетно прекрачих границите на съня и се оказах...

ДЕЙСТВИЕ 5

... точно там, където и заспах.

Виждах отстрани себе си, Майстор Ревел и Майстор Орион, прекарващ ръце над тялото ми. Очевидно с мен всичко беше наред — друидът изглеждаше напълно спокоен. От друга страна, вечно недоволният старец можеше с години да не променя изражението на лицето си и едва ли неочакваната смърт на някакъв си там ученик от Академията би му развалила настроението.

— Е-ей! — извиках аз, приближих се към друида и помахих с ръка пред лицето му. — Тук съм!

Друидът изобщо не реагира на моите ръкомахания, а когато ръката ми премина през него, аз окончателно се убедих, че съм нематериален. Изглежда бях успял по някакъв начин да напусна тялото си. Това, разбира се, беше страхотно, но само по себе си едва ли можеше да ми помогне да намеря откраднатия труп на лисицата.

Бързо разбрах, че мога свободно да минавам през стени, но нямах особено желание да следя приятелите и познатите си. Измъкнах се от изследователския център и дълго стоях на площада, опитвайки се да усетя поне нещичко. Въпреки уверенията на Майстор Ревел, че самото ми желание да разбере истината ще задейства някакви процеси, нищо подобно не се случваше. Не виждах нищо друго, освен маршируващите по площада Майстори!

Обикаляйки безцелно из форта, реших за разнообразие да надникна и в Прокълнатите земи. Кога друг път би ми се отдала възможност да ги огледам на спокойствие, без да рискувам да попадна в менюто на някоя гадина? Но се случи нещо странно: минах през портата, но не успях да пресека невидимата черта, преминаваща някъде по средата на неутралната зона.

— Странно — озадачих се аз, побутвайки невидимата преграда. — А пък аз си мислех, че призраците могат да ходят навсякъде. Защо става така?

За съжаление нямаше кой да отговори на въпроса ми. Нямаше дори кой да го чуе.

— Е-ей! — извиках аз. — Искам да разбера кой е откраднал тялото на лисицата и защо!

Ако се бях надявал, че начаса ще ми покажат всичко, отново бях сбъркал. След като се помотах наоколо, вече бях склонен да се замисля над проблема с връщането ми в собственото тяло, но ми попречиха. Точно пред мен от нищото се появи дървена врата с висяща над нея светеща табелка „Вход“.

— А-а, не — поклатих глава аз и направих крачка назад. — За нищо на света.

Вратата се премести заедно с мен.

— Махни се.

Отстъпих, отклонявайки се леко встрани, но вратата не се отказваше. Като не можах да измисля нищо по-умно, аз се обърнах и хукнах, но почти веднага усетих лек тласък в гърба, сякаш ме беше бутнало нещо твърдо. Когато си върнах равновесието, с учудване установих, че вече не се намирам на територията на форта. Видях познатия ми каменен коридор, различните по форма и стил врати... все пак бях попаднал в Коридора на съдбата, въпреки желанието ми.

А насреща ми вече крачеше виновникът за това.

— Привет — поздрави ме вампирът Влад. — Нещо не бързаш да ми идваш на гости.

Той изобщо не се беше променил от последната ни среща — беше си същото младолико и същото противно самоуверено аристократче с фини черти на лицето.

— Значи вече успя да се почувстваш собственик? — раздражено попитах аз.

Никак не е приятно, когато те влачат нанякъде против собствената ти воля. И особено неприятно е, когато го прави такъв сладникав (дори бих казал прекалено сладникав) вампир по известни само на него причини.

— Временно изпълняващ длъжността — изобщо не се смути вампирът. — Не съм те извикал тук случайно, трябва ми помощта ти.

Просто прекрасно! Малко са ми моите проблеми, та сега да ми стоварват и чужди! И то чии? На някакъв си непонятен и подозрителен тип!

— И защо ми е да го правя? — навъсено попитах аз. — Графикът ми е достатъчно претоварен, ако искаш да знаеш.

„Сутрин, например, трябва да работя в кухнята — добавих наум. — Интересно, дали ще ми опростят двата дни, които пропуснах благодарение на прекаленото любопитство на Майстор Некор?“

— Едната ръка мие другата — лукаво ми намигна той.

— Ъ-ъ-ъ... какво? — не разбрах аз.

— Помогни ми, за да ти помогна и аз. Все пак ти си Човек на съдбата и сигурно си имаш доста проблеми — ненатрапчиво започна той. — А възрастта... двадесет и пет, предполагам? Или по-малко? Така-а-а. Вероятно не ти достигат знания, а аз съм добър учител.

Малко необичайно е да чуваш толкова покровителствен тон от момче, изглеждащо максимум на седемнайсет. Дори и Висшите вампири, въпреки че обичат да изглеждат млади, предпочитат по-зряла възраст. Макар че и този беше Висш, но малко странен. А може би не малко? Във всеки случай, от такъв не можеш да научиш нищо хубаво.

— И без теб знам всичко, което ми трябва — изсумтях аз.

— Да бе, нали ти стоеше на площада и крещеше: „Искам да знам какво има там“. Ти сериозно ли смяташе, че е достатъчно да се развикаш и ще ти покажат всичко?

Аха, значи ме е наблюдавал! Хубаво се изложих!

— Защо, да не би да има и по-прости начини да разбере отговорите на въпросите си?

— Има начини, които действат — ехидно отвърна вампирът. — Различни от цирка, който сътвори. Ти изглежда искаше да разбереш какво се е случило на конкретно място в конкретно време?

— Да — не отрекох аз.

— Реши моя малък проблем и ще те науча как да надничаш в миналото.

Ама че гадина, знае как да ме пипне! Това би могло да се окаже доста полезно умение, дори бих казал първото осъзнато умение в областта на драконовата магия. Май до този момент и аз, и Майстор Ревел, ако се съди по думите му, сме използвали магията на сънищата интуитивно. Но вампирът едва ли ще сподели знанието си току-така...

— И за какъв проблем става дума? — попитах предпазливо.

— Най-сетне! — зарадва се вампирът. — Това вече е съвсем друга приказка! Всичко е пределно просто. Има една вещ, която бих искал да получа: най-обикновена детска кукла, представлява старче

със смешен висок калпак и с жезъл в ръце. Всичко, което се изисква от теб, е да ми го донесеш.

Аха, а сега ще стане ясно, че тази детска кукла я пази тълпа гадни, мръсни твари и за да се добереш до нея, трябва да се промъкваш през километри подземия и лабиринти. И що за артефакт е това — кукла?!

— Какъв ти е проблемът? — подозрително попитах аз. — Иди и си я вземи сам.

— Аз не мога да премина в този свят — отчаяно разпери ръце вампирът. — Съществуват известни... ограничения, които ще ми попречат.

„Хм... да не са възрастови? — вътрешно се усмихнах аз. — Само за навършили двадесет и една?“

— А мен, понеже съм толкова съвършен, няма да ме спрат? — попитах, вече знаейки отговора.

— Точно така!

Вампирът цял сияеше от щастие, сякаш вече му бях донесъл куклата.

— Тоест казваш, че там е абсолютно безопасно? — уточних аз.

— Стига, моля ти се, какви опасности може да има в една детска стая — махна с ръка вампирът. — Да вървим.

Нещо ми се въртеше в главата, докато вървахме по коридора, но не можех да се сетя какво точно. Детска стая, кукли...

— Тук е!

Спряхме пред дървена врата. На пръв поглед най-обикновена, далеч по-безопасна например от стоящата в съседство огромна каменна плоча, окачена на стоманени панци. Единственият ѝ отличителен белег беше детската рисунка върху нея. Обикновено човече с ръчички-пръчици и главичка-кръгче, сигурно я беше рисувало съвсем мъничко детенце.

— Запомни: кукла на старец с дълга бяла брада, с островърха синя шапка и с жезъл в ръце.

— Ами ако там има две такива кукли? Или сто? — уточних аз.

— Няма — увери ме вампирът. — Но дори да има, донеси ги всичките.

Нагледно си представих картинката как аз, награбил стотина кукли, бягам от тълпа чудовища. Определено не е особено приятен

начин за прекарване на времето, бих казал.

— Това е. Късмет, аз ще те чакам тук — каза вампирът, отвори вратата и буквално ме натика в нея.

И преди да успея да кажа каквото и да е, вратата хлопна под носа ми. Добре поне, че не изчезна, както обикновено се случваше в Коридора на съдбата.

— Ох-х... — въздъгнах аз, обърнах се бавно и се огледах.

Местенцето изглеждаше доста странно и преди всичко напомняше на музей: отвсякъде бях заобиколен от стъклени витрини-рафтове, пълни с парцалени кукли с невероятно качество. При това куклите бяха оградени от четири страни със стъклени стени, сякаш можеха да избягат.

— Дракон да ме вземе! — тихо изругах аз. — Ходещи кукли...

Изглежда не случайно друидът критикуваше моите умствени способности: как можах да забравя изгорялата детска стая с ходещите кукли?! И онова синьо момченце, което изплаши до смърт мен и стария пазител на Великата библиотека.

— Има ли някой тук? — попитах тихо.

Отвърна ми единствено тишината и това беше по-добрият вариант.

— Добре-е... — проточих аз, тръгнах покрай рафтовете и заразглеждах куклите. — Само не мърдайте.

Тук неизвестният колекционер беше събрал какво ли не — мъже в доспехи, жени с шикозни рокли, деца, животни, насекоми. Изглеждаше, сякаш стопанинът на това място беше събирал колекцията си из различни светове — твърде много се различаваха дрехите им, а и външният вид на съществата също беше необичаен. Дълги уши, космати лица, някоя и друга ръка в повече... абе, общо взето, изроди.

„Това ще трае дълго — осъзнах отчетливо. — Тук има хиляди кукли. Ясно защо вампирът не искаше сам да се захване с търсенето — рутинно и скучно занимание!“

Разходката из музея ми взе здравето! Най-трудно се оказа да не се изгубя между рафтовете, които бяха абсолютно еднакви. На няколко пъти се улавях, че за пореден път гледам едни и същи кукли. Добре поне, че всичко вървеше тихо и спокойно, без изненади.

— Най-важното е да не оживявате — шепнех им аз, докато обикалях между рафтовете. — Щом намеря това, което ми трябва, веднага се махам!

Не знам колко време беше минало, преди най-накрая да ми провърви и да намеря нужния ми експонат. Куклата изглеждаше точно както я описваше вампирът. Старчето стоеше във величествена поза, с вдигнати към небето ръце и със също толкова величествено изражение на лицето си.

— Страшен си — казах насмешливо, разглеждайки куклата. — Сигурно съчиняваш някое заклинание или изричаш нещо героично. А може и двете.

Почуках по стъклото, размишлявайки как да взема куклата. Не се виждаха никакви ключалки или подвижни части. Истинското зрение също не засичаше следи от заклинания, така че не ми оставаше нищо друго, освен да приложя груба сила.

Огледах се крадешком и с всичка сила ударих с лакът стъклената витрина.

— О-ох, да те... — изхриптах и заподскачах на място. Имах чувството, че съм ударил каменна стена.

„Нищо в живота ми не става по лесния начин — помислих си унило. — Дори подходящ камък няма наоколо.“

Използвах още веднъж Истинското зрение, като се надявах да открия някакви заклинания, отговарящи за отварянето на витрината, но не открих нищо подобно. Като не измислих нищо по-добро, аз създадох един Въздушен юмрук и ударих с него по стъклото.

Тряс!

Витрината се счупи. Да си призная, не очаквах, че заклинанието ще сработи. Все още не вярвайки на късмета си, аз протегнах ръка да взема куклата, но тогава тя се отдръпна и запищя с тънко гласче:

— Няма да минеш!

— Спри ме, ако можеш, плюшения — измърморих аз и най-безцеремонно сграбчих куклата.

Думите на куклата ме наведоха на тъжни мисли за предстоящи проблеми и те не закъснях. Имах дори усещането, че всичко се повтаря отново, както някога, в изгорялата детска стая. Започна се с леко шумолене. Всички кукли оживяха и започнаха да се блъскат в

стъклените стени, опитвайки се да излязат на свобода, но, съдейки по здравината на стъклото, това нямаше как да се случи.

„Я да изчезвам оттук — помислих си аз, стараейки се да не забелязвам пощурелите кукли. — Май някъде тук беше вратата, зад тези рафтове... или зад онези с кученцата...“

И в този момент ми стана ясно, че прекалено много се бях увлякъл в търсенето и благополучно се бях изгубил.

— Събирай кураж — изпищя куклата. — Помощ няма да получиш...

Напъхах я в джоба си.

— Гледай си работата! Сам ще се оправя!

След като се повъртях из така наречения музей, аз все пак открих една висяща във въздуха врата. Щеше да ми бъде далеч по-лесно да я намеря, ако във въздуха висеше и вездесъщата табелка, но точно в този момент тя беше решила да ме игнорира. И щом дръпнах дръжката към себе си, разбрах защо: вратата се оказа заключена.

— Не можеш да минеш — изпищя куклата от джоба и се оказа напълно права.

Определено не можех да мина през вратата.

— Ще я видим тази работа — заинатих се аз.

Щом като вратата още стоеше на мястото си, значи зад нея трябваше да бъде Коридорът на съдбата. Оставаше само да се отърва от преградата.

Отново се възползвах от услугите на верния си приятел — Въздушния юмрук, но наглед тъничката врата издържа удара без проблем. Решавайки да не спирам след първия неуспех, аз използвах още няколко заклинания, които знаех: Огнено кълбо, Ледено копие и няколко комбинирани и подсилени комбинации. Резултатът беше нулев.

„Пробле-ем — помислих си уморено и седнах на пода до вратата. — Сега какво ще правя? Теоретично мога да опитам да отворя прохода към Великата библиотека с помощта на ключа, но нали тук съм в безтелесно състояние... Дали ще се получи?“

Въпросът пред мен стана доста сериозен, защото разбрах доста мъгляво принципа на работа на Коридора на съдбата. Тоест когато попадах в него, теоретично аз оставях тялото си в моя свят, а

коридорът просто му правеше копие и вселяваше в него духа ми. Теоретично.

Извадих от джоба си ключа от Великата библиотека и внимателно го огледах.

„Като че ли е същият — започнах да размишлявам. — Но дали ще сработи като оригиналния? Ох, дори не мога да си представя как обикновен, макар и с могъща сила човек, е успял да сътвори толкова сложно нещо!“

И изведнъж до мен изникна още една врата.

— Уф...

Веднага скочих на крака, но повече нищо не можах да направя, защото вратата се отвори и оттам се появи... малко, пълничко момченце със синя кожа. От първата ни среща така и не беше успяло да се сдобие с уста.

То направи няколко крачки, спря пред мен и ме погледна право в очите. Чувството беше такова, сякаш ме разглобиха на милион частици, внимателно огледаха всяка от тях от всички страни, след което ги сглобиха обратно. При това съвсем не беше сигурно, че са сглобени по оригиналната схема.

— Ъ-ъ-ъ... здравей — казах с потреперващ глас. — Май вече сме се срещали с теб?

Детето само стоеше и гледаше, без да реагира на поздрава ми, а зад гърба му вратата бавно се разтвори във въздуха.

— Извинявай, че тогава подпалих стаята ти. Сега не съм пипал нищо... почти. Нали виждаш, нищо не гори, всички кукли са налице... е, почти всички.

То все така мълчаливо (което всъщност си беше логично, с какво да говори?) протегна напред ръка с дланта нагоре.

— Искаш си куклата ли? — досетих се аз. — Слушай, тя много ми трябва, честна дума.

Момченцето поклати отрицателно глава и продължи да стои с протегнатата ръка. Странно, но нямах никакво желание да споря с него, освен това много добре си спомнях с каква лекота мина през защитата ми при нашата първа среща.

„Изглежда все пак ще трябва да му я върна“ — помислих си и извадих куклата от джоба.

В присъствието на момчето старчето предпочете да мълчи и старателно да се преструва, че никога не е оживявало.

— Не знам как се е озовала тук — пошегувах се глупаво аз.

След като получи куклата, момченцето измъкна от ръката ѝ миниатюрния жезъл и ми го подаде.

ВЗЕМИ.

В този момент ми стана ясно защо момчето мълчеше. Почувствах се все едно ме бяха напъхали в огромна камбана, а после с всички сили я бяха ударили с голям чук. Не знам как се задържах на крака, но това спокойно можеше да мине за подвиг на истински митичен герой.

— Благодаря — едва промълвих аз, поемайки внимателно с два пръста мъничкия жезъл.

След като ми даде жезъла, момчето се обърна и тръгна покрай рафтовете към мястото, откъдето бях откраднал куклата.

„Добре, че не е от обидчивите — помислих си с облекчение. — И че не си пада по разговорите. Иначе можеше да ме убие просто ей така, докато ме поздравява.“

Когато детето се скри зад завоя, над моята врата внезапно светна добрата стара табелка „Изход“. Не вярвайки на щастието си, аз веднага скочих, дръпнах вратата към себе си и се върнах в Коридора на съдбата.

— Да-а... — въздъхнах облекчено и се подпрях на стената. — Размина ми се...

— Донесе ли я? — веднага ми се лепна вампирът. — Къде е?

— Няма кукла — недоволно отвърнах аз и протегнах към вампира миниатюрния жезъл. — Само ето това.

— Ти си голяма работа! — възхитено възкликна вампирът и грабна от ръката ми безполезната пръчица. — Дори няма да те питам как си се досетил, че ми трябва не куклата, а само жезъла. Трудно ли го взе?

„Ох, само да знаеше — помислих си с раздражение. — Но защо обаче ти трябва тази пръчица? С нея можеш единствено да си чоплиш зъбите. Странна работа...“

— Не беше лесно — отговорих неутрално и оставих въпросите за себе си.

Въпросите означаваха разговор, а на мен в момента изобщо не ми се общуваше с него. Както и когато и да е.

— Ако съдя по изражението ти, срещнал си Колекционера? — попита вампирът и веднага поясни: — Едно такова момченце със синя кожа.

— Да — учудено потвърдих аз. — А... то какво е?

Любопитството мигновено ме накара да забравя за решението, което бях взел само преди секунда.

— Вече ти казах — Колекционер — сви рамене вампирът. — Колекционира пътуващи из астралния свят същества, и то по известни само на него критерии. Нещо като малко божество, и явно е много древно — никой нищо не знае за него.

Добре, че не беше решило да ме направи част от своята колекция. Дори това да беше най-слабият бог, аз едва ли щях да успея да се измъкна. Макар че изразът „да се измъкна“ не беше много подходящ, по скоро „да избягам“ или „да се опитам да избягам“.

Искаше ми се още малко да поразпитам вампира, но успях да удържа този предателски порив. Да продължавам да стоя в Коридора ставаше рисковано, нали тялото ми си оставаше в изследователския център.

— Сега е ред на твоята част от сделката — напомних аз.

Вече исках да се върна в тялото си. Толкова време се търкалях някъде там в безсъзнание, че Майсторите можеха сериозно да се притеснят. Само да не ме погребат, че тогава лошо им се пише!

— Уговорката си е уговорка — кимна Влад, въртейки между пръстите си мини-жезъла. — Слушай внимателно. В безтелесно състояние ти не можеш да използваш обикновена магия. Затова пък в астралния свят действа по-древна система за въздействие върху реалността. Е, по-простите неща могат да се правят и със силата на волята и въображението, но истински сложните са постижими единствено с магията на жестовете.

— На жестовете ли? — прекъснах го аз. — Що за глупост?

— Невежа! — усмихна се вампирът. — Магията на жестовете се е появила още преди хората да се научат да говорят. Както казват хората в един забавен свят: „В началото беше словото“, но преди словото бяха жестовете. Астралният свят се състои от твърде ефирни материи, за да могат същества като нас да му влияят директно, както

правиш ти, когато използваш магия в твоя свят. Това е подвластно единствено на боговете. Ние можем само да се радваме на опитите слепешката да уцелваме струните на реалността...

Охо, почти поезия!

— И кой жест ще ми помогне да науча миналото? — насмешливо попитах аз.

— Не цялото минало, а само най-близкото, макар че това зависи от твоята сила, разбира се. Има легенди за магове-астрали, способни да виждат месеци назад, но лично аз такива не съм срещал. Средно силен магьосник би могъл да преодолее няколко дни, а може и седмица...

— На мен ми трябва точно седмица — прекъснах го аз. — Така че каква простотия трябва да покажа на вселената, за да приеме моята команда?

Вампирът наклони глава и ме погледна внимателно.

— Разбирам, изпускаш парата от психическото напрежение. Добре е обаче да си сдържаш нервите — той изведнъж се озова до мен, хвана ме за шията и с лекота ме вдигна във въздуха. — Иначе ще трябва аз да се погрижа.

След което пак така мълниеносно ме върна на място и се оказа на няколко крачки от мен.

— Кхъ — успях само да се изкашлям със закъснение.

Да, с вампирите по-добре да не се шегува човек.

— Та така, както вече казах — спокойно продължи Влад, — ще ти покажа жестовете, а ти ще извършиш ритуала. А вече резултатите ще зависят единствено от теб.

Вампирът наистина ми демонстрира няколко не особено сложни движения с ръце и ми обясни как да се настрой правилно за ритуала. На пръв поглед нищо сложно, но аз никога не съм бил силен в танците, а това, което видях, подозрително ми напомняше на най-противните от тях.

— Добре, връщай се обратно в твоя свят — каза вампирът, когато успях точно да повтора всичките му движения. — И ако възникнат някакви въпроси, върни се тук, аз ще ти помогна. Виждаш ли колко съм добър? Надявам се и ти да ми отвърнеш със същото, когато ми трябва твоята помощ, и няма да тръгнеш да бягаш от поканите ми.

Съдейки по това, че вампирът не каза „ако ми потрябва твоята помощ“, а „когато“, разбрах, че той сериозно разчита да ме използва и по-нататък. Лично аз нямах никакво желание да рискувам живота си за наглия до немай къде вампир. Макар че се налагаше да запазя тези мисли за себе си, за да се измъкна оттук цял и невредим.

— Ще се постарая — обещах аз, а на ум допълних: „Да стоя по-далеч оттук!“

— Това е чудесно! — ухили се Влад.

— Коя от вратите е моята? — попитах нетърпеливо.

— Забрави ли? За да се върнеш, достатъчно е просто да го пожелаеш — напомни ми вампирът.

Бях забравил. В тази нервотрошачка човек името си може да забрави, не само правилата на Коридора на съдбата.

„Искам да се върна в моя свят“ — съвсем отчетливо си пожелах аз и веднага усетих, че пропадам някъде надолу. Полетът беше кратък и не завърши с падане, а с меко приземяване. Отново се оказах в средата на площада. Недалеч от мен се провеждаха ежедневните занятия по групово сплитане на заклинания, а наоколо, както обикновено, сновяха хора. Реших да не си губя напразно времето и бързо се върнах в изследователския център. Ревел и Орион все така стояха до моето тяло — първият спокойно четеше някаква книга, а друидът обикаляше около мен и непрекъснато следеше показанията на артефактите.

„Дали да не се върна? — помислих си аз. — А ритуалът ще изпълня следващия път, ако се получи. Макар че не ми се искаше да се връщам с празни ръце, след като бях отсъствал толкова дълго. Не е чак толкова лесно да се измисли достоверно обяснение, без да се спомене Коридорът на съдбата и подозрителния ми зъбат познат“.

Без проблем повторих жестовете, които вампирът ми беше показал, след което се съсредоточих и формулирах въпроса: искам да знам кой открадна тялото на лисицата оттук?

В началото нищо не се случи и дори си помислих, че ритуалът не сработва, но после Майсторите изчезнаха. Изчезна и спящото ми тяло, заедно с кушетката. А след това видях как в стаята влиза непознат Майстор, облечен във военна униформа, взема един от сандъците и го изнася от помещението. Канех се да го последвам, но изведнъж всичко се върна на мястото си — и Ревел, и Орион, и кушетката с моето тяло.

„Стана! — помислих си радостно. — Сега вече знам как изглежда крадецът!“

Оставаше само да се върна в тялото си и...

— Събуди се — сухо каза друидът точно в ухото ми. — А вие казвахте, че е умрял.

„Страхотно — ошашавих се аз. — Само мигнах и вече съм тук! Момент, кой е умрял, аз ли?!“

Надигнах се на лакти и с интерес започнах да наблюдавам как друидът обикаля около мен с артефакти в двете си ръце и прави някакви замервания.

— Какво прави там толкова време? — раздразнено попита майстор Ревел. — Трябваше само да си го пожелаеш, както си му е редът.

Чак подскочих!

— Само да си пожелаеш? А вие опитвали ли сте да го направите?!

Майсторът сви рамене.

— Не, разбира се. Аз нямам особени способности в областта на забранената магия, дори не винаги ми се удава да изляза от тялото си.

— Именно! А това е далеч, ДАЛЕЧ по-сложно — уверих го аз.

Майстор Ревел изобщо не мигна.

— Вярвам ти.

„Просто е непробиваем — помислих си раздразнено. — Ако се бях издънил и не бях успял да се върна в тялото си, сигурно просто щеше да ме напъха в някой от стоманените сандъци и щеше да отиде да обядва.“

Друидът най-накрая приключи огледа и произнесе присъдата си:

— Здрав е!

— Чудесно! Мисля, че вече нямаме нужда от твоето присъствие — с леко нетърпелив тон произнесе Майстор Ревел.

Двамата с друида си размениха странни погледи и Майстор Орион напусна помещението. Явно въпреки сътрудничеството в изследването на забранената магия, Майстор Ревел предпочиташе да запази някои неща в тайна.

— Знаех си, че с твоя помощ изследванията ще тръгнат доста по-бързо — потри ръце Майсторът веднага щом друидът излезе. — Е, разказвай, успя ли да научиш нещо?

Надигнах се от кушетката, поразкърших врата си и казах:

— Да, видях го. И ако съдя по действията на крадеца, той съвсем точно знаеше къде се намира това, което му трябва.

— Сякаш без теб изобщо нямаше да се сетим — усмихна се плешивият Майстор. — Всички работещи в изследователския център имат достъп до този склад и болшинството отлично знаят в какви сандъци се пазят новите образци.

— Значи ще ми е достатъчно да видя всеки един от тях и ще разпозная крадеца — твърдо отвърнах аз, пренебрегвайки очевидния сарказъм.

— Точно така — съгласи се Майсторът. — Но първо ми разкажи най-подробно, какво прави там толкова дълго и как все пак успя да се сдобиеш с нужната информация?

Веднага съжалих, че съм се върнал толкова бързо в тялото си, без предварително да измисля някаква правдоподобна история. Тъй като никак не ми се искаше да разказвам за Коридора на съдбата и за Влад, наложи се да обясня неочаквано придобитото знание за магията на жестовете с внезапно озарение. Един вид станало е от само себе си, а времето там тече другояче и за това ме е нямало толкова дълго. Историята беше съмнителна, но друга не можах да измисля, а и Ревел не можеше да я провери. Е, поне засега не можеше.

След моя разказ ние отново се върнахме към издирването на крадеца. При това преходът се оказа доста неочакван.

— Ти какво тук си се разположил? — изведнъж попита Майсторът. — Да вървим, сега ще обиколим целия изследователски център. А ако видиш крадеца, само ми дай знак, с останалото аз ще се оправям.

— Слушам — бързо се съгласих аз.

Разходката се оказа любопитна, но абсолютно безполезна. Не открихме крадеца сред работещите в центъра. Затова пък посетихме лабораторията на Майстор Некор. Майсторът подскачаше из помещението около стотина неживи и дори не забеляза появата ни. На извинение аз, разбира се, не разчихах, но можеше поне да се поинтересува за здравето ми. Вместо това Майсторът веднага помоли да му предам управлението на неживите, тъй като в момента на тяхното създаване това не се беше случило по разбираеми причини. Изпълних молбата на учения и едновременно с това взех със себе си Велик, който вече няколко дни очакваше моето завръщане. Игленият

вълк стоеше на същото място, в същата поза и на мен дори ми се стори, че помахаш с опашка при появата ми. Въображение, най-вероятно...

— Ще трябва да се разходиш из форта и хубаво да огледаш — заключи Майстор Ревел, след като безрезултатно обиколихме целия изследователски център. — Аз ще направя пълен списък на хората, които имат достъп в сградата. Също така ще трябва да наблюдаваш известно време ученията и да постоиш на стената, за да огледаш и дежурните, току-виж крадецът някак си е влязъл без пропуск.

— Няма проблем — съгласих се аз. — Мога да предположа с вероятност осем от десет, че ако той все още е във форта, ще го открия.

И наистина, на фона на днешните разходки из сънищата не само издирването, но и собственоръчното залавяне на крадеца ми се струваше дреболия. Особено като се има предвид, че сега до мен беше игления вълк.

— Върви тогава да събереш твоя отряд, а аз ще приготвя списъка — каза Майстор Ревел.

Моят отряд? Яко звучи, дракон да ме вземе!

— Още сега ли? — уточних аз.

— Не, мисля да го отложим за следващата седмица — без намек за усмивка се пошегува Ревел. — Да дадем на крадеца още време, за да замете следите си.

— Само ако не е успял да стори това по-рано по някаква изключителна причина — измърморих аз. — Но щом трябва, трябва...

Приятелите ми останаха много учудени, когато се появих направо на занятията в зоопарка. В момента те тъкмо помагаша за натъпкването на огромното тяло на един приспан арахнид в клетката.

— Зак!

Преди да успея да поздравя, Алиса увисна на врата ми и ме целуна.

— Как си? — вместо поздрав попита Наив.

— Всичко е наред — уверих аз приятелите си. — Здрав съм като иглен вълк.

— И аз бих ти се хвърлил на шията, но ръцете ми са заети — насмешливо каза Чез и се обърна към Наив. — Хайде давай, какво стоиш като истукан?!

Изчаках ги докато вкарат тялото в клетката, след което им предложих да се разходят с мен до изследователския център. Наложих се да искаме разрешение от Ленди, но достатъчно беше да спомена името на Майстор Ревел и скаутът веднага разреши да отиваме където си искаме! По пътя разказах на приятелите си за излизането от тялото, за разходката в Коридора на съдбата и споделих информацията за изчезналото тяло на лисицата.

— Ще намерим и ще закопчеем гадината! — радостно каза Чез. — Точно както в добрите стари времена в Крайдол, ще се заемем с откриването на престъпника.

— „Стари времена“? — изсумтя Алиса. — Минал е едва месец.

— А сякаш е минал цял живот! — емоционално проговори Наив.

Списъкът с имената на тези, които трябваше задължително да бъдат проверени, ни беше даден от нашия приятел Ник, с уговорката, че Майстор Ревел абсолютно ни е забранил да доближаваме крадеца, ако го открием. Тъй като знаеше за нашата способност да попадаме в разни заплетени истории, шефът на службата за сигурност ни беше изпратил като подкрепление старши ученик. Съдейки по всичко, Ник беше доверено лице на Майстор Ревел, а може би и направо работеше в службите. Ставаше ясно защо на времето го бяха изпратили в Крайдол, уж за да ни помага — той ни е следял!

— Ще се преструваме, че само се разхождаме из форта — каза Ник, поглеждайки списъка, в който освен имената на заподозрените бяха отбелязани и номерата на стаите им. — Да започнем от първата казарма.

И ние тръгнахме из казармите и под различни предлози надничавме в стаите от списъка. По-точно надничав аз, а останалите просто ме пазеха и допълваха групата. Успях да разгледам лицата на Майсторите, които бяха на учебните маневри, стражите на стената, дори работниците в кухнята, но от крадеца нямаше и следа. Списъкът с хората, които имаха достъп до изследователския център, също се изчерпваше. Оставаха още няколко имена, но изобщо нямаше гаранции, че този, когото търсим, ще е сред тях.

— И сега какво ще правим? — притеснено попита Ник. — Майстор Ревел ще ме убие, ако се върна без резултат. Ти сигурен ли си, че наистина си видял крадеца.

Както разбрах след внимателно подпитване, Майстор Ревел беше казал на Ник, че съм станал случаен свидетел на кражбата. Всъщност това отчасти си беше истина.

— Видях го, както сега виждам теб — спокойно отговорих аз. — И крадецът със сигурност го няма сред тези, които проверихме.

— Може отдавна да е изчезнал в Прокълнатите земи — предположи Чез. — Няма да е зле да попитаме Ленди дали през последната седмица някой от скаутите не е загинал.

Наив ме сръга в ребрата.

— Зак, столовата е чудесно място за търсене. Там се събира целият форт... и освен това съм гладен.

— Който за каквото си мисли — захили се Алиса. — Но тук си прав, аз също огладнях.

— Добре — съгласих се. — С Ленди ще поговорим след обяда.

— Тогава приятен ви апетит — каза Ник. — Аз ще отскоча до изследователския център да докладвам за резултатите, по-точно за липсата им, и следобед ще се присъединя към вас.

В столовата споделих с приятелите си своите подозрения относно Ник.

— Това, че ни е наблюдавал по заповед на Майстор Ревел, още не го прави лош — веднага отсеке Чез. — Всеки си има някакви задачи. Важното е, че с нас винаги е бил добронамерен, а и сума ти неща научихме от него.

— Така е — неочаквано се присъедини към него Алиса. — Никой не казва, че трябва да му се доверяваме, но според мен Ник си е нормален младеж.

Изглежда никой не споделяше моето възмущение.

— Така или иначе аз му нямам доверие — отбелязах недоволно и с това обсъждането приключи, защото в столовата влезе Ник.

Останалата част от обяда мина доста сковано, поне за мен. Макар че, ако се замисля хубавичко, трябваше още когато видях Ник в изследователския център да се досетя за връзката му със службата за сигурност на Академията.

— Майстор Ревел е недоволен — съобщи ни той още със сядането на масата. — И приятен апетит на всички.

— И от какво е недоволен? — не успях да скрия насмешката си. — Може би от охраната на склада? Защото явно не ние сме тези, които

позволиха да бъде откънат ценен образец под носа на шефа на службата за сигурност.

— Охраната вече си получи заслуженото — някак злоещо отвърна Ник. — А нашето наказание предстои, разбира се, ако не открием крадеца.

„Изглежда с тях Майстор Ревел не се държи така добре, както с мен — помислих си аз. — Във всеки случай, мен никога никога не ме е плашил с наказание. От друга страна не Ник, а аз съм този, който притежава изключителен талант към забранената магия.“

След като се наобядвахме, ние още веднъж обиколихме целия форт и надникнахме в зоопарка при скаутите, но резултат нямаше. Междувременно Ленди ни съобщи, че тази нощ в Прокълнатите земи е загинал един от мъжете от списъка ни, който по описание приличал на крадеца. Само че мъжът изобщо не можел да бъде разпознат — нашият предполагаем престъпник бил изяден от „мях“. Освен това, ако се вярва на думите на колегите му, е било невъзможно да не се забележи съществуването. Създадо се впечатление, сякаш той съзнателно е влязъл в пастта на звяра с желанието да сложи край на живота си.

— Все едно, че някой ни прави напук — недоволно каза Ник. — Сега никога няма да можем да докажем, че точно той е бил крадецът.

„А ти никога няма да можеш да се докажеш пред майстор Ревел“ — ехидно си помислих аз.

И сам не знам защо, но от момента, в който разбрах, че Ник работи за шефа на службата за сигурност, той започна много да ме дразни.

— Между другото много е вероятно наистина да е било напук — замислено каза Алиса. — Ако допуснем, че той действително е работил за Шатерския халифат, напълно възможно е в него да се е задействала някаква скрита програма за самоунищожение.

— Това е възможно обяснение — съгласих се аз, като си спомних нападението над Прокълнатата къща в Крайдол.

— Възможно, но недостатъчно — въздъхна Ник.

Мен не ме вълнуваше особено това дали резултатите от издирването ще удовлетворят Майстор Ревел. В същото време така и не получихме отговор на въпроса, защо тялото на лисицата е толкова ценно. И едва ли в скоро време щяхме да получим.

— Във всеки случай, претърсихме целия форт — заключи Ник.
— Мисля, че можем да смятаме търсенето за приключило.

Ние нямахме никакви доказателства, че именно загиналият скаут е крадецът, но аз, кой знае защо, чувствах, че е той. И точно затова толкова лесно изхвърлих от ума си мисълта за странното самоубийство. Нека с безопасността на форта да се занимават Майстор Ревел и подчинените му, ние си имахме по-важни работи.

ДЕЙСТВИЕ 6

Ако говорим за наистина важните неща, ние с Алиса пак не можахме да останем сами. Вечерта прекарахме в библиотеката с Велес и Невил, празнувайки завръщането ми в строя, след това последва кратък, но дълбок сън, и на сутринта отново в кухнята. Гадна миризма и писъци на стоножки, монотонна работа по нарязване на отвратителни порции и вяла размяна на шегички. А след отработване на наказанието, на половината път към столовата, чухме силното виене на сирените. Всички наоколо изведнъж се засуетиха и после хукнаха в различни посоки.

— Какво е това? — попитах невярващо, гледайки случващото се.

— Тревога — охотно обясни Чез. — Докато се лекуваше, във форта веднъж проведохме учение. Между другото, мястото на всички скаути е на стената.

Това и сам го знаех, Ленди добросъвестно ни беше инструктирал.

— Но днес като че ли не се планираше учение — озадачено каза Алиса.

Притичалият покрай нас Майстор спря и кратко поясни:

— Това не е учебна тревога. Войната започна.

— Как така — война? — възмутено попита Наив.

— Да не си мислеше, че всички тези Майстори във форта са се събрали на пикник? — насмешливо попита Алиса. — Рано или късно това трябваше да се случи.

Война. Честно казано, не бях сигурен, че случващото се заслужена толкова гръмко име. Сблъсък? Приятелска размяна на магически удари? Каквото и да е, само не и война! Странно също, че бойните действия не започнаха по предварителна уговорка, нали всичко водеше точно към това. Тоест нямах нищо против негласната договореност за неприкосновеността на мирните жители и помнех обясненията на скаутите, но да воюваш по този начин, на строго определено място — това си беше издевателство над логиката. Но

въпреки цялата тази комичност, сблъсъците с Шатер си оставаха смъртно опасни и със сигурност много зрелищни!

Забързахме към стената не само защото тя се явяваше мястото на всички скаути по време на бойни действия. Когато бяхме на стената с останалите скаути и Майстори, които не вземаха участие в бойните действия, можехме да наблюдаваме битката до най-малка подробност и при това да останем практически в пълна безопасност. В края на краищата, за да ни наранят, нападателите трябваше първо да унищожат висящите във въздуха точно пред нас Върховни Майстори, отговарящи за защитните екрани на форта. А да извадиш от строя тези мощни старчоци не беше толкова лесно, защото те се явяваха най-добрите специалисти по защитни заклинания на Академията. Между другото, за това разбрах благодарение коментара на Ленди — нашият командир са оказа доста добре информиран и, както изглежда, самият той беше отлично запознат с тактиката на водене на толкова необичайни бойни действия. Без него едва ли щяхме да се ориентираме в случващия се в небето хаос, който се оказа много по-подреден, отколкото ни се стори в началото.

Още щом приближихме до стената, ние видяхме в небето множество хора: някой висеше във въздуха отделно, а другаде на невидими платформи стояха групи от по десет-двадесет човека.

На стената вече се бяха събрали всички действащи групи скаути начело с капитан Шорт и Ленди.

— Вие сте последни — недоволно каза Шорт вместо поздрав.

— Къде се мотахте? — присъедини се към него Ленди.

— Тичахме от противоположната страна на форта — веднага се отчете Чез.

След като приключихме с дежурната размяна на любезности, ние можахме да се огледаме и да си съставим доста подробна картинка за разположението на Майсторите: отпред на различни височини стояха групите, отговарящи за защитните заклинания, зад гърбовете им бяха разположени специалистите по атака. В допълнение към това точно пред нас се намираха още няколко Майстора, защитаващи вече самия форт. Не ме домързя да отделя няколко минути да използвам Истинското зрение и така да се насладя на гледката на множество висящи във въздуха и невидими с просто око платформи.

— Всяка платформа се поддържа от отделен Майстор и той я движи по време на боя — обясни ни Ленди. — Те си имат разработени множество сложни тактически схеми, но никога не съм се интересувал от това, стигат ми и собствените проблеми, нали така, Шорт?

Капитан Шорт му хвърли неодобрителен поглед и мълчаливо кимна.

— А шатерци така ли правят?

— На практика да. Въпреки цялата им ненавист към магията, със заклинанията се справят не по-зле от нас. Но за разлика от нас използват малко по-различни принципи.

Какво пък, съвсем логично беше: едва ли в шатерци тече кръв на дракон, а значи и не биха могли да практикуват Занаята. Вампирите, например, си имаха Изкуството и своите способности, при друидите беше тяхната горска магия, така че защо и шатерци да не използват нещо от този род?

— Времето се разваля — отбелязах аз, гледайки към небето. — Толкова ли е трудно да разпръснат облаците преди битката?

— Това не са облаци — усмихна се Ленди. — Вгледай се по-внимателно.

Благодарение на острото си вампирско зрение Алиса първа осъзна какво се случва:

— Това са шатерци!

— Невероятно! — хлъцна Чез.

А аз просто не намирах подходящи думи и само стоях глупаво с отворена от учудване уста. Моето учудване някак си се предаде на стоящия в краката ми иглен вълк и той започна нервно да върти глава. А Майстор Некор ме уверяваше, че неживият е само един инструмент.

Да, шатерци също се придвижваха по въздуха. Върху облаци! Върху най-обикновени буреносни облаци! Тоест в момента използвах Истинското зрение и прекрасно виждах сплитанията, поддържащи Майсторите във въздуха, но в облаците не се наблюдаваше нищо подобно. Не можех да си представя как шатерци са в състояние да постигнат подобен ефект, но изглеждаше наистина омайващо: фигури в черни тоги с изображения на някакви триъгълници, летящи на черни като нощта облаци.

— Страшничко е да се гледат — признах аз. — По показност явно ни бият.

Дори за нас, родените в столицата на Империята и обучени в Академията на Занаята, зрелището на приближаващата армия изглеждаше просто невероятно. Нервните шеги и закачки не можеха да разредят напрегнатата атмосфера, въпреки че продължавахме да го правим просто по инерция. Мисля, че и останалите, също като мен, и до момента не можеха напълно да повярват на случващото се, прекалено бърз се оказа преходът от обикновения живот във форта към настоящите бойни действия. От друга страна, от нашата „обикновеност“ някои биха изперкали.

— Пропуснах ли нещо? — раздаде се кадифен глас близо до ухото ми.

Така и не разбрах как успях да запазя спокойствие и да не отскоча от вампирката. Итания явно не отстъпваше на Велхеор в нищо, включително и в способността да се промъква тихо към бедните жертви. А в този момент се почувствах именно жертва, тъй като облеклото на вампирката беше просто убийствено.

— Не, тъкмо сега започва — отговорих неутрално. — Присъединявайте се.

Кимнах й учтиво и веднага пристъпих по-близо до Алиса, за да избягна недоразумения. Че като нищо пак ще се ми нахвърли заради това, че съм говорил с бившата съпруга на Велхеор или просто прекалено дълго съм гледал в нейната посока.

— Госпожа Итания — поздрави я с късо кимване Шорт. — Тук можете да се чувствате в пълна безопасност.

— Каква скука — недоволно се намръщи под качулката вампирката. — Веднага развали цялото удоволствие. А места на партера нямате ли?

— Това е партера — безизразно отвърна Шорт.

И тогава гръмна. Всъщност не, ГРЪМНА!

— Започна се! — изкрещя Чез.

Впрочем нас така ни оглуши, че не чух, а по-скоро прочетох вика по устните му.

Зрелището беше невероятно, каквото и да говорим. Абсолютно непонятно, но наистина невероятно. Авангардът на Майсторите беше изстрелял към шатерци четири мощни заклинания. Не знам какви точно бяха, но определено всяко едно от тях включваше в структурата си и четирите стихии. Ударът в защитата на шатерци накара

заклинанията да се разпръснат на малки части, изпълвайки цялото небе като най-мощен фойерверк. Трябваше бързо да се откажа от Истинското зрение, за да не оследея от блясъка на заклинанията, мисля, че и другите направиха същото. Във видимия за обикновените хора спектър всичко изглеждаше не по-малко наситено, но поне очите не се премрежваха от безкрайните енергийни структури.

— Започна обмяната на пробни удари! — извика Ленди.

„Ако това са пробни удари, какво ли ще е, когато започнат да удрят с пълна сила?“ — само това успях да си помисля преди шатерци да нанесат ответния си удар.

Тук за миг отново рискувах да се възползвам от Истинското зрение, за да разгледам непознатото заклинание, но разбрах дори още по-малко, отколкото преди. Изглежда шатерци дори не използват елементите като такива, а създават заклинания от чиста енергия. Успях бегло да погледна атакуващото сплитане и отново в очите ми удари ярка светлина.

— А не пробва ли да настроиш заклинанието? — съчувствено попита Ленди, виждайки моите мъки.

— В какъв смисъл? — попитах аз.

— Да сложиш ограничение на мощността на потоците — поясни скаутът. — Едва ли преди сте гледали действието на толкова наситени с енергия заклинания.

— Точно така! — щракна с пръсти Чез. — Как не се сетих веднага!

Доста бързо преправихме заклинанията си и след това стана значително по-лесно да наблюдаваме битката.

Поредното атакуващо заклинание на шатерци се откъсна от облака и се устреми към форта. Майсторите, отговарящи за нападението, веднага се изместиха встрани, а по-голямата група пое заклинанието и буквално го всмука, без да остави и следа. А в следващия миг енергиен лъч проряза небето — Майсторите се избавиха от излишната енергия.

— И как така не се сблъскват във въздуха — озадачи се Наив.

— Виждате ли, високо над нас във въздуха кръжат няколко Майстора — Ленди посочи нагоре.

Ние послушно се вгледахме над облаците и наистина видяхме няколко тъмни точки почти на границата на видимостта.

— Това са нашите военачалници. Отгоре съвършено ясно виждат всичко на бойното поле и така могат мигновено да координират действията на бойните единици.

— Майстор Ревел също ли е там? — попитах аз, без да откъсвам поглед от случващото се във въздуха.

— Не-е. Той отговаря за вътрешната сигурност и не се интересува от войната. Според мен него изобщо го няма тук, седи си в изследователския център и измисля поредния план за завладяване на света — виждайки издължените ни лица, Ленди се ухили. — Ние с него някога учехме заедно. Още от първи курс Ревел правеше някакви планове, опитваше се да влияе на хората около него. И му се получаваше доста добре, трябва да призная. Амбициозен млад човек като цяло.

Аз не бих нарекъл Майстор Ревел млад, но на фона на много други Майстори той изглеждаше наистина младолик. Той и чичо ми. И двамата от един дол дренки. Различни цели, различни методи, но еднаква целеустременост. Между другото, военните действия вече започнаха, а Ромиус все още се губеше някъде в столицата. Всъщност защо изобщо мислех за друго, когато пред нас са разгръща толкова грандиозно действие...

За разлика от групите Майстори, които постоянно променяха местоположението си във въздуха, армадата на Шатер се движеше като едно цяло. Така нападнаха и така се защитаваха. Огромният защитен купол пламваше всеки път, когато в него попадаха атакуващи заклинания, докато Майсторите се защитаваха не само с общ щит, но и с индивидуални действия. Имах чувството, като че ли на бойното поле се сблъскваха майсторството със силата. Не напразно обръщението към завършените Майстори беше точно такава, всички те майсторски владееха уменията да създават заклинания. Бойните единици Майстори се придвижваха във въздуха и се опитваха да атакуват шатерци от всички страни със заклинания от различни елементи, но засега безрезултатно — черната армада продължаваше да се приближава.

— А когато се приближат плътно, ръкопашен бой ли ще започне? — с иронична усмивка попита Алиса.

— Майстори и ръкопашен бой? — усмихна се Чез. — Това е смешно.

— Наистина ли? — обади се Ленди. — Може би искаш да се биеш? На младини бях нелош боксьор. Веднъж дори станах шампион на школата по Изкуство в Лайминг.

— Ъ-ъ-ъ... е, има и изключения — бързо се поправи рижият ми приятел. — Но съгласи се, че повечето старчоци не се грижат особено за физическата си форма.

Затова пък създавах невероятни заклинания. Гледайки бойното поле с помощта на Истинското зрение, аз все по-силно осъзнавах, че не разбирам абсолютно нищо. Прекалено сложни бяха сплитанията, дори тези, които ги създавах не група Майстори, а само един. Всъщност дори не можех да определя кои заклинания изглеждаха по-сложни.

— Красота — ахна Итания. — Обичам миризмата на напалм сутрин.

— Миризмата на какво? — попитах озадачено, душейки.

— Някога по време на войната ни с Царството на вампирите те използваха напалм за удари по мирни жители. Тъй като Изкуството само по себе си е по-скоро индивидуална бойна система, отколкото средство за масово унищожение, наложило им се да използват други методи. Вампирите политаха към нашите градове и заливали сградите със запалимо химическо съединение — напалм. Между другото, това била последната война, в която бойните заклинания и всякакви други оръжия са били използвани срещу мирни жители. Дори вампирите бързо осъзнали, че унищожаването на обикновените хора не е изгодно за никой, да не говорим за шатерци, които искрено считат себе си за спасители на ограбените от подлите магове жители на Империята.

Погледнах към доволната Итания и вътрешно признах, че подобно кошмарно оръжие може да измислят само вампири. Те никога не се бяха отличавали с човеколюбие, а и защо ли? Все още си спомнях как жителите на Лайминг „обичаха“ Велхеор — един вампир беше уплашил жителите до такова състояние, че бяха готови да се нахвърлят с оръжие на всеки преминаващ.

Между другото, двете армии се приближиха във въздуха и до ръкопашен бой наистина не се стигна. Черният облак, съпровождащ шатерци, спря пред не много стройните, но уверени редици Майстори. А и това всъщност не бяха редици, а множество самостоятелни бойни единици с различна численост. С всяка минута движението на тези

единици ставаше все по-сложно, а заклинанията им — все по-изобретателни. И беше само въпрос на време кога някое от тях...

— Вижте! — възкликна Наив.

Една от атакуващите групи не успя да се скрие зад защитния екран и беше закачена от заклинанието на шатерци. Невидимата с просто око платформа започна да пада по допирателната като ударена птица. Не успях добре да ги огледам и преброя, но на нея имаше не помалко от десетина Майстори. Платформата рухна в гората, събори няколко дървета и изчезна от погледа.

— Така, първа група, готови за излизане! — веднага нареди Шорт.

Всъщност, първа група бяхме ние. С всяка изминала минута бой спасителните експедиции ставаха все по-опасни, затова първи в Прокълнатите земи отиваха именно новите. Останалите трябваше да преминават по нашите следи, когато съществата са още поразтревожени от бойните заклинания.

— Какво, тръгвате ли вече? — с интерес попита Итания, виждайки нашите приготовления.

Ние игнорирахме вампирката, но тя продължи:

— Вече съм била в Прокълнатите земи и с удоволствие ще правя компанията на момчетата в разходката.

Едва сдържах ехидната си забележка, спомняйки си как вампирката тичаше през полето пред преследващите я твари.

— Това не е разходка — мрачно отвърна Ленди. — И като цяло, нима посланикът не е длъжен по време на бойни действия да бъде някъде... на по-безопасно място, отколкото са стените на форта?

Ако съдя от тона на обикновено веселия скаут, присъствието на Итания силно го дразнеше, най-меко казано.

— Нека не се караме — усмихна се вампирката. — Всички сме наясно, че аз струвам колкото трима като вас.

— Ако щеш струвай колкото десет — кисело се усмихна Ленди. — В Прокълнатите земи и стотина ще измрат за няколко минути, ако не спазват мерките за безопасност. Изглежда сте забравили как завърши предишната ви разходка? Не знаете нищо за това от какво да се пазите и как да се държите в една или друга ситуация, това може да постави под заплаха и останалите. В допълнение, какво ще каже клан Хеор, когато им съобщим, че не сме опазили посланика им?

Итания лекомислено отговори:

— Ще кажат, че ще изпратят друг. Незаменими вампири няма.

— Ако толкова искате да се разхождате из Прокълнатите земи, аз лично ще ви организирам екскурзия, но не по време на бойни действия. А сега, заради безопасността на падналите хора, отдръпнете се, моля, от пътя. Като ни задържате, вие намалявате шансовете им за оцеляване.

Ленди демонстративно се обърна с гръб към вампирката и ми подаде компаса.

— Засякох приблизителното място на падането им. Побързайте.

— Е, добре — изсумтя Итания. — Ще ида да хапна... някого.

— Ъ-ъ-ъ... госпожа Итания — започна Ленди, но вампирката скочи от стената в двора и се скри от погледа.

— Не трябваше да я обиждаме — намръщи се Майсторът.

— Определено — съгласих се аз. — Е, да тръгваме ли?

Дочакахме утвърдителното кимване и се спуснахме по стълбите към портата. След като провериха печата, стражниците мълчаливо ни пуснаха, и нашата петорка, ако броим и Велик, се отправи на своята първа спасителна мисия.

— Трябва да сме пределно внимателни — напомних на приятелите си, след като преминахме защитната полоса и влязохме в гората.

— Да, татенце — изсумтя Алиса.

— Сякаш нямаше да се сетим сами — включи се и Чез.

И в следващия момент като по чудо избягна висящата между клоните стъклена паяжина. Едва забележимата тънка нишка лесно можеше да разреже човек наполовина и се използваше за добиване на храна от иначе малки и безвредни паячета, обожаващи да се хранят с вкусно и прясно месо.

— Точно ти нямаше да се сетиш — раздражено каза Алиса и профилактично перна по врата моя приятел. — Пази си задника, да не би пак някой да го ухапе.

Над главите ни битката продължаваше, но вече нямаше време да се любуваме на илюминациите и разнообразните заклинания. Да се надяваме, че върху нас няма да се стовари някое подаръче от рода на изтървано групово заклинание, че тогава дори и местните създания нищо нямаше да намажат.

— По-внимателно — отново напомних аз.

За първи път влизахме толкова далеч навътре в опасната местност, затова трябваше да бъдем максимално концентрирани и сериозни.

— Е-ей, вижте, човешки череп! — радостно възкликна Чез. — Ще го окача на пояса си, ще бъда като Зак. Може дори да стане мода в столицата?

Той вдигна от земята напълно белия череп и го хвърли във въздуха. Черепът се завъртя няколко пъти във въздуха и падна обратно в ръката му.

— Някой е нямал късмет.

— Може и този да се е държал също толкова небрежно като теб? — предположи Алиса. — Не е ли повод да се замислиш?

— Всичко е наред, аз се оглеждам — махна с ръка моят приятел.

Невероятно. Въпреки всички наши излизания в Прокълнатите земи той така и не се научи да се държи достатъчно предпазливо.

— Хайде да побързаме — рязко казах аз. — Да не сте забравили, че там някъде падналите Майстори чакат нашата помощ.

— Рухнали от небесата — поправи ме Чез. — Така звучи по-добре.

— Паднали — неочаквано се включи Наив, като не преставаше да се оглежда.

Кой повече, кой по-малко, но нашето бивше Огнено момче подхождаше много сериозно към безопасността. Не веднъж и не дважд успяваше да забележи съществата дори преди Алиса.

— Трупове — казах недоволно. — Ако не побързаме, ще можем само така да ги наричаме.

За наше щастие, малко от местните същества реагираха на силни звуци, и по-точно, изобщо имаха органи на слуха. Затова можехме спокойно да разговаряме помежду си, стараяйки се единствено да не повишаваме прекалено глас. Все пак някъде тук можеха да се разхождат и митичните хора от Шатер...

— Зак, спри — прошепна Алиса, сграбчи ме за рамото и рязко ме дръпна към себе си. — За какво мислиш? Едва не стъпи в гнездо на бръмбари-костояди.

— Замислих се — отговорих виновно.

Уж на Чез виках, а самият аз се оказах не по-добър. Сега най-важното за нас беше да се придвижваме колкото е възможно по-внимателно, така че да не привлечем около себе си тълпа „фенове“. Итания при влизането си в Прокълнатите земи успя да се измъкне, водейки след себе си стотици същества, но спрямо Висш вампир ние бяхме далеч назад по оцеляване. И най-малката грешка можеше да струва живота не само на „падналите“, но и на нас самите.

— Чез, можеш да нахраниш бръмбарите с новия си приятел — предложих аз, заобикаляйки прокопаните в земята дупки по широка дъга.

— Ей, вече успях да свикна с него — притисна той черепа към себе си. — Няма да го дам.

— Имай предвид, че щом черепът е намерен близо до форта, може просто да се окаже на някой от нашите приятели — каза Алиса. — Например на крадеца, когото неотдавна търсихме.

— Още една причина да не трябва да го хвърляме — не се отказа Чез.

Дадох мислена заповед на Велик да отиде на сто метра напред. Скелетът се натъкна на няколко „мяха“, но бързо ги разкъса на парчета, като така разчисти пътя за нас. Разбира се, ние бихме се справили и без него, но това щеше да отнеме известно време.

— Дълго ли ще вървим още? — попита ме Алиса.

След консултация с компаса отвърнах:

— Посоката ни е вярна и ако се съди по интензивността на светене, скоро ще ги видим.

И наистина, не минаха и десет минути, и видяхме повредените от падналата платформа дървета. По принцип някъде наблизко трябваше да се намират и Майсторите. Или телата им. Или останките от телата им.

— Хм, в инструкциите много точно е написано — чакай за помощ, без да напускаш мястото — казах аз, оглеждайки се озадачено наоколо. — Е, и къде са сега?

— Да извикаме? — предложи Чез.

— Да не полудя? — отговорих му с въпрос аз. — Нека се разпръснем, без да се губим от поглед, и да огледаме.

Внимателно се придвижихме в различни посоки, запазвайки зрителната връзка помежду си. Малко по-късно Алиса размаха ръце,

викайки ни при себе си.

— Какво намери? — попита Чез, пристигайки първи при нея.

— Следи — лаконично отговори вампирката. — Странно, че всички така спокойно са си тръгнали оттук. Виж, разстоянието между стъпките е малко, крачели са без да бързат.

Не бях следотърсач, но дори и аз лесно видях за какво говори тя.

— Решили са да се поразходят — предположи Чез. — Тук има толкова красиви места.

— Ще трябва и ние да се поразходим — казах с въздишка.

Честно казано, много се надявах нашата първа спасителна операция да мине без инциденти. Ех, мечти, мечти.

Разбира се, пуснахме вълка напред, за да попадне той пръв в капана, ако има такъв на пътя ни. А с моя късмет капан щеше да има. Нямахме две мнения по въпроса.

— Бъдете много внимателни — отново напомних аз. — Нещо тук не е наред.

— Тук нищо не е наред, това са Прокълнатите земи! — веднага се озъби Чез.

Велик успя да се справи с три броя „скокливко“, а Наив унищожил цяла колония плужеци, преди да се натъкнем на подозрително изглеждащ насип. Земята върху него изглеждала така, сякаш някой го беше направил съвсем наскоро.

— Мислите ли, че просто са решили да не ни дочакат, изкопали са си гроб, умрели са от страх и са се заровили? — предположи Чез.

— Как така ще се зароят, ако са умрели? — не разбра Наив.

— Зак питай, той е специалист по такива работи — веднага отговори Чез. — Убива, възкресява, после пак убива. Ето „водните“ след последния сблъсък дори да се приближат до него ги е страх, от седмица не сме ги срещали нито веднъж.

— Следите свършват тук — каза Алиса, прилекна и прекара ръка по земята. — Нашият глупав приятел не е далеч от истината.

— Кого наричаш глупав?! — започна да се възмущава Чез, но аз го прекъснах:

— Алиса, как мислиш, може ли това да е свързано с онова пропадане на земята, което открихме по време на първия си поход в Прокълнатите земи?

— Едва ли онези малки зверчета биха се справили с десет Майстора — замислено каза вампирката. — А дори и да е така, щяха да останат следи от борба: кръв, трупове на лисици. Не, Майсторите са били сами и това е много странно.

Пообиколихме още малко наоколо, опитвайки се да разберем какво се е случило тук, но напразно. Наличието на някакви подземни кухни ставаше все по-вероятно — просто Майсторите нямаше къде другаде да изчезнат.

— Какво ще правим? — попита ме Алиса. — Ще се опитаме ли да разберем накъде води подземният тунел? Ако изобщо съществува, разбира се.

— Съществува — отговорих уверено. — Но дали си струва да влизаме там...

Чез неволно потърка наскоро ухапвания си задник.

— Може би все пак ще се върнем във форта? Нека с това се занимават по-опитни скаути.

Признавам, бях изненадан. От всички хора Чез би трябвало да е първият, който ще влезе под земята, подражавайки на Велхеор с неговия „ловен дух“. Виж ти, как само може да повлияе на целия ти мироглед едно единствено ухапване на подходящо място.

— Не искам да се връщам с празни ръце — намръщи се вампирката. — Аз съм за това да покопаем малко по-дълбоко. Буквално.

— Да гласуваме?! — веднага реагира Чез. — Аз съм против. Зак, Наив?

Поглеждайки към Алиса, аз осъзнах, че съм лишен от избор.

— За.

— Зак, ти изобщо не се броиш, под чехъл си! — обиди се Чез. — Наив, твоят глас е решаващ.

Смутеният младеж гледаше ту към Алиса, ту към Чез, явно не искаше да застава на ничия страна.

— Честно казано...

Тряс!

Преди Наив да успее да направи избор, земята под краката ни потрепери и ние пропаднахме в тъмното.

— Пак те! — извика Чез. — Драконови създания!

Аз също почувствах нечии остри зъби през дрехата, но веднага махнах от себе си наглата твар. Очите ми малко се приспособиха към тъмното, освен това отгоре проникваха слънчеви лъчи, осигурявайки поне малка осветеност. И около нас наистина подскачаха любимците на Чез — така наречените лисици. За щастие не бяха прекалено много, в противен случай просто щяха да ни залееят с числеността си.

— Пази си задника! — не устоях на закачката аз и измъкнах кукри.

— И не посичай никого! — извика до мен Алиса. — Размахвай меч по-внимателно!

Решавайки, че в този случай не е лошо да има поне малко осветление, някой от момчетата пусна малка светулка. Благодарение на това бързо се справихме с лисиците, без да се нараним един друг. Разбира се, повечето работа свърши игленият вълк, но и всеки от нас се отчете с по няколко накълцани трупа.

— У-у, гадини — направи гримаса Чез, ритайки космат труп.

— И какво излиза, че те сами са си прокопали тунелите, така ли? — удиви се Алиса, оглеждайки се наоколо.

Наистина, сега, когато никой не се опитваше да отхапе вкусни хапки от нас, най-сетне можехме да се огледаме. Намирахме се в пещера, висока два-три човешки ръста, и явно не беше направена от човек — стените ѝ бяха прекалено неравни, а тук там дори се виждаха следи от зъби в земната маса. Може би специално за този случай трябва да създам нов термин — зъботворна пещера.

— Нелогично е — замислено каза Наив. — Те са малки, а тунелите — огромни. Защо им е да го правят?

— Прав си — леко изненадан се съгласих аз. — Странно е.

— Вижте, тунелът води някъде навътре. И стените там стават по-гладки — каза Алиса.

— Хайде да видим накъде води? — предложих аз. — Само нека да пусна напред Велик.

Вълкът тръгна по тунела, а ние го последвахме на известно разстояние. Между него и нас пуснахме светеща топка, която да осветява пътя ни, но едва направихме няколко крачки и светлината ѝ започна да гасне, а игленият вълк внезапно се разпадна на части, просто за миг се превърна в купчина кости.

— Какво стана с него?! — удиви се Наив.

— Кой знае — казах озадачено. — Чез, това е твоя светлина, защо така гасне? Нищо не се вижда.

— Много бързо губи енергия, постоянно вливам в нея „маги“, но няма да издържи дълго — отвърна напрегнато той.

— Стените изсмукват енергията! — каза Алиса, очевидно се възползва от Истинското зрение. — Явно и от вълка са я изсмукали. Вижте!

От тъмнината безшумно изплуваха хора в черни дрехи и се втурнаха срещу нас. И точно в този момент, за съжаление, светещата топка за пореден път примига безпомощно и угасна, оставяйки ни в пълен мрак. Разбира се, Алиса и Наив се ориентираха много добре, независимо дали е ден или нощ, но ние с Чез се оказахме безполезни. Около мен се завърза схватка, а аз дори не можех да направя заклинание за нощно виждане, тъй като все още не контролирах добре своите способности. Оставаше ми само да се придържам към стената и да чакам, надявайки се на силите на приятелите си. Уви, не дочаках края на схватката, защото след няколко секунди някой случайно или нарочно, не знам, ме удари в слепоочието и аз загубих съзнание.

ДЕЙСТВИЕ 7

Събудих се с адско главоболие. Впрочем не ме бяха ударили чак толкова силно, защото си спомнях всичко, предхождащо удара. Единственото, което не можех да разбера, беше къде се намирам сега. Тоест не съм тъп, ако се събудиш с главоболие в малка стая с микроскопичен прозорец, изводът е очевиден — затворническа килия. Но ми оставаше да разбера къде точно се намира това помещение и какво е станало с моите приятели.

След като внимателно се изправих на крака и опипах главата си, аз се убедих, че мозъкът ми все още е на мястото си и започнах да оглеждам мястото, където бях заключен. Първото нещо, което разбрах, беше, че съм под земята. Не беше трудно да се досетя, тъй като високо над главата ми висяха скални образувания, заплашващи да паднат при всяко невнимателно кихане. Моята догадка се потвърждаваше и от факта, че в помещението липсваха врати. Само малка дупка в стената на равнището на лицето, през която можеше да се види дълъг коридор с множество подобия на прозорци, приличащи на моя. И между другото, зад някои от тях се виждаха познати лица.

— Зак! — прошепна Алиса от съседния прозорец. — Как си, добре ли си?

„Ох, с нея всичко е наред“ — помислих с облекчение и веднага отговорих:

— Натъртен, но се чувствам добре. А къде са Наив и Чез?

— Тук съм — раздаде се в съседство гласът на Чез. — Бих казал цял и дори относително здрав. Вижте, тази килия е по-малка и от шкаф!

— И при мен е същото — каза Алиса. — А освен това съм прикована с вериги към стената.

Огледах се, но моята килия ми изглеждаше доста сносно и беше доста по-голяма от шкаф. Вериги също няхах.

— Аз също съм във вериги — продължи да се оплаква Чез. — И не мога да създавам заклинания, стените сякаш изсмукват енергията в себе си.

— Не сякаш, а наистина изсмукват — отговори вампирката. — Вече ви казах за това, още щом се спуснахме под земята. И Наив щеше да го потвърди, ако не спеше.

— Той спи?! — изумих се аз.

— Никога не бих сбъркала с чуждо хъркането на Наив, идващо от съседната килия. Ако млъкнете за малко, вие също ще го чуете.

Ние послушно замълчахме и това ми позволи да се съсредоточа малко и да помисля защо от нас четиримата само аз по някаква причина се оказах без завързани ръце и крака. Странно. Както и това, че от мен бяха взели всичко освен висящият на колана ми череп. А такава колоритна измишльотина трудно остава незабележима.

— Някой има ли идея как да се измъкнем от тук? — попита Алиса и макар гласът ѝ да звучеше спокойно, почувствах, че е нервна.

— Мен сега повече ме вълнува въпросът къде са тоалетните — заехали се Чез. — Не, сега нямам желание, но рано или късно...

Обичайната му реакция при стрес — да ръси глупави шеги. Какво пък, хубаво беше да знам, че не само аз се чувствах неприятно тук.

— Сега Наив ще се събуди и ще попита кога ще ни хранят — не се сдържах аз.

Моят нервен смях се оказа изненадващо заразителен и приятелите ми го подеха преди самият аз да успея да се успокоя. Ето това би изненадало нашите тъмничари, ако сега бяха дошли в подземията, за да ни видят или нахранят. Или да ни разпитват и подлагат на мъчения. От такива мисли веднага ми мина желанието да се смея.

— Трябва да се измъкнем от тук — повторих аз думите на Алиса. — Така че някой има ли идеи?

— Никакви — веднага откликна Чез. — Дори не знаем къде сме. До Шатер не биха могли да ни домъкнат за толкова кратко време, значи все още сме в Прокълнатите земи или по-точно — под тях.

— И ако са ни замъкнали много навътре в Прокълнатите земи, то можем да умрем още щом се измъкнем от тъмницата — продължих мисълта му аз. — Но нека да решаваме проблемите един по един, по реда на настъпването им. Между другото, аз не съм окован във вериги и килията ми е с напълно прилични размери.

— И тук дискриминация! — избухна Чез. — Защо все на теб дават по-хубавото!

— В дадения случай — защото нашите похитители не виждат в мен опасност — логично предположих аз. — Съмнителен комплимент, не мислиш ли? Ако не бяха заключили и вратите на затвора, щях да умра от срам.

— А ти там я провери вратата, че знае ли се — шеговито ме посъветва Алиса. — Между другото, нали можеш да използваш ключа от Великата библиотека!

— Може и да не виждаш, но тук изобщо няма врати. Плътна скала. Зазидали са ни, гадовете!

Странно, но въпреки цялата сериозност на ситуацията изобщо не успяхме да се концентрираме. Или просто се опитвахме да се скрием от безизходицата — лично на мен никакви свестни идеи не ми хрумваха.

Обиколих всички стени, дръпнах и решетката. Безрезултатно.

— Може пък при Наив да се получи? — предложих аз, приближавайки се пак до прозореца. — Може и той като мен да не е прикован към стената?

— Аха. Само да успееш да го събудиш — отвърна Чез. — Сякаш не знаеш, че Наив единствено с топ можеш да го събудиш.

— Наив! — извиках с всички сили, вече не се криех особено от нашите похитители.

Щом досега не реагираха на нашето бърборене и смях, нямаше много смисъл точно сега да се крия. Впрочем да се крия, седейки в килия, си беше занимание със съмнителна логика.

— Наив! — извикаха след мен Чез и Алиса.

Разбира се, нашият новоизпечен вампир спеше като труп. Може да са му дали нещо, а може и сам да е задрямал. Във всеки случай резултатът беше един и същ — няма смисъл да разчитаме на него.

— Как мислите, скоро ли ще се сетят за нас? — попита Алиса.

— За сецане вече са се сетили, но кой ще тръгне да ни търси в Прокълнатите земи? — запита Чез. — И още повече под тях. Разбира се, за нашия общ невероятен ценен приятел със сигурност ще организират експедиция, но едва ли ще има полза.

Прав беше. Харесва ли ни или не, сами ще трябва да се измъкваме от тук.

Ръката ми неволно поглади висящият на пояса череп, но не бързах да кажа на приятелите си за допуснатата от шатерци грешка. Ако нашите похитители не са толкова небрежни, можеха просто да ни подслушват, затова по-добре да не рискувам преждевременно.

— Имаме още един шанс — казах на приятелите си. — Дайте ми малко време.

— Имаш късмет, днес не бързам за никъде — демонстративно раздрънка вериги Чез. — Но виж, Наив много ще се разстрои, ако пропуснем вечерята.

Обстановката в килията беше повече от скромна. При липсата дори на намек за легло аз се отпуснах на каменния под и започнах да се настройвам за медитация. Макар и не веднага, но все пак успях да насоча енергия към очите си и да се възползвам от Истинското зрение. Това си беше успех, нали окръжаващите ме стени от непознат камък биха могли да поглъщат дори и нищожните количества енергия, необходими за това незначително заклинание. За да затвърдя неочаквания успех, аз създадох пред себе си хаотична структура и я напълних с енергия, но енергията веднага бе „изсмукана“ от стената.

„Какво пък, не е чудно, че кокаления ми вълк падна геройски още с влизането си в подземния тунел — помислих си аз. — Ех, бедни Велик. Прав беше Майстор Некор, когато ми забраняваше да се отнасям с него като с домашен любимец. Не трябваше да му давам име — много по-лесно щеше да е да загубя безименна купчина кости...“

Опитах се да се взема в ръце и продължих да разсъждавам: „Тъй като отвсякъде сме заобиколени с този камък, то за Занаята може да забравя. Да разчитам на артефакта също е глупаво, защото всички заклинания изчезват още преди да успеят да влязат в сила. А и как некромантията би могла да помогне на затворен в подземна килия човек? А може би някъде в подземията има древни гробници. Ако точно тук са идвали в древността старите вълци, за да умрат — също става, костите може да са се съхранили някъде в земята.“

Единствената мислена команда, която успях да дам на черепа, звучеше приблизително така: „Съживи тук каквото и да е“. Уви, с Истинското зрение не видях излизащи от артефакта заклинания, тоест тук нямаше нищо за съживяване.

Следващият и, според мен, последен шанс за спасение беше забранената магия, но съдейки по моя опит, тя отказваше да работи в

Прокълнатите земи.

„Струва си все пак да опитам — реших аз. — Само че как да се застава да заспя, когато изобщо не ми се спи?“

— Някакъв напредък? — попита нетърпеливият Чез.

— Не — неохотно отговорих аз. — И не се предвижда.

Малкото прозорче не позволяваше да огледаме добре в коридора, така че не знаехме колко са общо килиите и има ли наблюдатели или пазачи. Ако някой ни гледаше, ние нищо тайно не обсъждахме, затова бързо изхвърлих от главата си този въпрос като не толкова важен за дадения момент.

— Тихо всички — внезапно заповяда Алиса.

Ние послушно замряхме, не смеейки да издадем нито звук, и след известно време също чухме тихо тътрене на крака. Бавните стъпки приближаваха и скоро видях фигура в тъмно наметало, с качулка, смъкната да брадичката.

— Хей, дълго ли ще ни държите тук? — както винаги първи не издържа Чез.

Нашият тъмничар изобщо не реагира на виковете му. Минавайки по коридора, той надникна във всяко прозорче, за да се увери, че все още сме си на мястото и повече или по-малко сме живи. Странно, но когато се приближи към мен, аз така и не можах да видя лицето му.

— Ти изобщо можеш ли да говориш?! — продължи да крещи Чез. — За какво сме ви?!

След като приключи с огледа, мъжът, ако това, разбира се, беше мъж, също така спокойно си отиде.

— И какво беше това? — озадачено попита Чез.

— Предполагам, периодичния обход — отговорих аз. — Трябва точно да засечем колко често ще минава оттук. Може да ни послужи.

Съмнявах се, че това наистина щеше да ни послужи, но трябваше да ангажирам с нещо приятелите си. Аз, ако исках, можех да си крача от стена до стена, и упражнения можех да си правя, а те там и носа си не могат да почешат.

— Хайде засега да си починем, какво ще кажете — предложи Чез. — Разбира се, тук не е много удобно, но нищо не можем да направим...

— Да, ако нещо се промени, ще се нуждаем от всичките си сили — съгласи се с него Алиса.

— Непременно ще намерим начин да се измъкнем оттук! — уверих приятелите си, макар че и самият аз не бях уверен в това.

Толкова бях свикнал всичко в живота ми да се движи със скоростта на вятъра, че сега просто не можех да си намеря нещо за вършене. Тоест, разбира се, аз отдавна мечтаех за почивка, но едва ли това място наподобяваше на комфортна хотелска стая. А и Алиса някак си се оказа през две стени от мен. Но дори и в тази обстановка имаше възможност да оползотворя времето си, като спокойно помисля върху всичко случващо се. Но аз не я използвах, а предпочетох да се настроя за използване на забранената магия и легнах да спя.

— Зак!

Не знам колко време беше минало, но се чувствах наспан и дори отпочинал. Ако не броях болката по цялото тяло от лежането на каменния под, тогава всичко щеше да е наред. О, да, и не бих имал нищо против да съм някъде далеч оттук.

— Вече се събудих! — извиках в отговор и се надигнах от пода.

Както си и мислех, забранената магия не проработи. Какво пък, поне опитах всички възможности.

— Донесоха храната!

А това вече беше гласът на Наив. Естествено, не би могъл да проспи хранене.

Тъкмо се раздвижвах, когато в прозорчето се появи хартиена кесия и падна на пода. Обикновено в такива кесии в Крайдол слагаха пирожки, но шатерци се ограничиха до сухи парчета сушено месо и бутилка вода.

— Ей, а десерт няма ли да има?! — развика се с всички сили Чез, надявайки се да изтръгне някаква реакция от тъмничаря.

— Да, и как да си поискам допълнително? — отново се раздаде гласът на Наив.

При това той, за разлика от Чез, говореше съвсем сериозно.

Тъмничарят си отиде, оставяйки ни да се наслаждаваме на съмнителната храна и да се развличаме с разговори.

— Дойдоха ли ви някакви идеи? — попитах приятелите си, докато настървено дъвчех твърдото парче месо.

— Никакви — отговори за всички Алиса. — И най-важното, абсолютна загадка е за какво сме им нужни ние.

— Очевидно са много добре осведомени за нас, в противен случай нямаше да ме сложат в толкова комфортна килия — предположих аз. — Явно искат нещо от мен и в същото време знаят, че в момента представлявам най-малка опасност за тях.

— Ами да — съгласи се с мен Чез. — Всички във форта знаят, че си „прегорял“ и освен некромантия нищо друго не владееш. Нали и артефакта ти взеха?

Ох, не исках приятелите ми да споменават черепа, досега успешно беше избягвал експроприацията. Очевидно това беше едно от свойствата на артефакта — да се скрива от тези, които искат да го вземат без разрешението на собственика. Във всеки случай не намирах друго обяснение на факта, че черепът остана с мен.

— Тук така или иначе нямаше да има полза от него — избягнах аз директния отговор, не забравяйки за възможно подслушване.

Стана ми ясно защо от склада беше откраднато тялото на лисицата, то можеше да наведе нашите учени на някои догадки относно действията на шатерци.

— И врати, за съжаление, няма — ядосано каза Алиса. — За ключа поне не биха могли да знаят.

— Да, и аз мисля така — съгласих се аз. — Значи остава ни само да чакаме. Може пък да се появи някакъв шанс...

Да си в плен — ама че удоволствие. Когато ние с Чез попаднахме в затвора в Лита, знаехме, че рано или късно ще ни освободят. И дори да ни накажат, след като си изтърпим наказанието така или иначе ще ни пуснат на свобода. А сега бъдещето ми се очертаваше само в тъмни краски, например в цвета на земята, под която се намирахме в момента.

За щастие или за съжаление, вече не знам, но никой не бързаше да ни разпитва или да ни мести в по-комфортни условия. Тъмничарят редовно минаваше по коридора на всеки час и половина, ние си подхвърляхме кратки фрази, опитвайки се да се ободряваме един друг, но сърцата ни се свиваха от притеснение.

Опитах се да медитирам и многократно се обръщах към артефакта с надеждата, че той ще успее да намери някакъв материал, от който да създаде неживи, но всичко беше напразно.

„Колко глупаво — мислех си раздразнено, блъскайки с чело в студената каменна стена. — Така и ще си изгнем тук под земята.“

— Хм, нека да допуснем, че разбиеш стената с глава. И какво ще правиш в съседната килия?

— А?

Рязко се обърнах и в малкото прозорче видях качулката на нашия тъмничар.

— Блъскай по другата, тя поне гледа навън.

Но кой знае защо тъмничарят говореше с гласа на Итания.

— Какво правиш тук?! — попитах аз, скочих на крака и се втурнах към прозореца.

— Спасявам ви — отвърна вампирката и отметна качулка, за да демонстрира хищна усмивка. — Ох, и са ви скрили много дълбоко, изпочупих си токчетата, докато тичах из подземията.

— Кой си слага токчета в такава ситуация? — раздаде се подигравателният глас на Алиса.

— Жената — изразително произнесе Итания и отхвърли наметалото на тъмничаря от себе си — трябва да бъде красива винаги и навсякъде.

Най-интересното беше, че под наметалото вампирката се оказа с черна, съблазнително прилепнала по красива ѝ фигура рокля. Вечерна, по мое мнение, въпреки че никога не съм разбирал особено от тези неща.

— Хайде де — изрази моите мисли Чез. — Ще подскачаш из Прокълнатите земи в рокля? Направо ме уби.

— А къде са вратите? — озадачи се Итания. — Виждам само прозорци.

— Тоест не знаеш как да ни измъкнеш от тук — отново иронизира Алиса.

Ох, глупаво е да се държи така със спасителката си, ще трябва да поговоря с Алиса по този повод. Нали на практика са роднини, защо е толкова злобна? Освен това Итания може да покаже характер и да ни остави тук без да ни помогне.

— Спокойно, момиче, ще се справя — изобщо не се смути бившата жена на Велхеор. — Зак, нали искаш да те освободя?

— Тъп въпрос — изсумтях аз, плътно притиснат до прозореца. — Разбира се, че искам!

— С удоволствие ще те освободя...

Итания приближи лицето си до моето и прошепна:

— Ако ме целунеш.

— Какво?! — извика Алиса. — За какъв дракон?!

— Само една невинна целувка по устните — намигна ми Итания.

— И ще бъдеш свободен.

„Ох, тя е сериозна — съвсем ясно осъзнах аз. — Не е в характера на Висшите вампири да се откажат на половината път, щом вече е поставила условие, така и ще бъде.“

— Хайде — продължи вампирката. — Няма да ти е за първи път.

— Дори не си го и помисляй! — отново извика Алиса.

— По-тихо — изшътка ѝ Чез. — Ще те чуят.

— Не ми пука!

— А ние също ли ще трябва да я целунем, за да ни освободи? — предпазливо попита Наив. — Защото аз си имам приятелка, не мога.

— Ето! Учи се! — радостно извика Алиса. — Това е отговор на истински мъж!

— Добре — въздъгнах аз. — Една целувка, и ще ни освободиш, но само...

Не можах да довърша, защото Итания се впи в устните ми и целувката съвсем не беше толкова невинна, колкото обещаваеше тя.

— Е — каза тя след известно време, — сега да се заемем с вашето спасение.

— Ще те пребия, Зак! — изрева Алиса. — Не, първо ще убия нея, а след това ще пребия теб!

— Успокой се, момиче — ухили се Итания. — Това е само една целувка. Дъ-ълга, страстна... целувка.

— Ще те убия — тихо, но много твърдо повтори Алиса, карайки ме неволно да се свия.

Междувременно Итания тръгна покрай стената на моята килия, като почукваше с юмрук по нея и се заслушваше. След малко вампирката се прицели и удари право в каменната повърхност.

— Много ще има да удряш така — иронизира Чез.

— Само ако не знаеш къде точно да удариш — усмихна се Итания.

И наистина, след няколко удара по стената от моята страна се появи пукнатина и от нея буквално падна цяло парче. Тогава към вампирката се включих и аз. Няколко минути по-късно вече бяхме разширили отвора достатъчно, за да изляза навън. Най-накрая можех

да се огледам и видях дълъг каменен коридор, губещ се в мрака. Никакви врати, което, между другото, беше наистина жалко, защото тогава можехме да се измъкнем оттук през Великата библиотека. Слабата светлина от горящите маслени лампи осветяваше не много голямо пространство, но се виждаше, че килиите в подземие то са само четири и всички бяха заети от нас. Значи или шатерци принципно вземаха в плен не повече от четири човека, или тези килии се материализираха според нуждата.

— Сега твоята приятелка? — предложи Итания и като изчака утвърдителното ми кимване, се зае със следващата стена.

Докато Итания пробиваше килията на Алиса, аз най-накрая успях да разбера как се беше озовала в Прокълнатите земи. Оказа се, че вампирката ни беше следвала още от форта. Изучаването на брошурите на скаутите очевидно ѝ беше помогнало, защото този път тя не беше повлякла след себе си половината от местните обитатели, ограничавайки се с двойка преследващи я по петите иглени вълци. Както и да е, сега Итания се държеше както се очаква от Висш вампир — тихо и незабележимо. Именно затова след като шатерци ни заловили, тя успяла да се вмъкне в подземие то и да ни освободи. По-точно, да освободи мен, с останалите се получи малка засечка...

Попадайки в килията на Алиса, аз веднага получих такъв удар в стомаха, че ми трябваша няколко минути да се съвзема. Да удари Итания обаче не ѝ се удаде — тя само с насмешка парира ръката и щипна Алиса по носа.

— Не ме размивай, девойче.

И тогава възникна проблем — Итания не можеше да счупи оковите от ръцете и краката на Алиса.

— Хей, та ти си Висша вампирка — измърмори Алиса, раздрънквайки за пореден път веригите. — Защо просто не ги хванеш и разкъсаш?!

— Не подхожда на крехка дама да се занимава с такива неща — намръщи се Итания. — В допълнение, това е някаква специфична сплав, обикновено желязо щях да разкъсам като хартия.

— А къде е тъмничарят? — изведнъж ме осени. — Той сигурно знае как да се свалят!

Итания поклати глава и прокара пръст през гърлото си.

— Той вече на никого нищо няма да каже.

— Да опитаме да ги изтръгнем от стената? — извика Чез.

Но и това нямаше ефект.

— Едно е да разбиеш стена с дебелина една длан, а съвсем друго — монолитен каменен блок — поясни Итания. — Което означава, че ги оставяме тук, нямаме избор.

— Какво?! — възкликнах възмутено и прегърнах Алиса. — Никога!

— Какъв е проблемът? — насмешливо попита бившата съпруга на Велхеор. — После ще се върнем с помощ и ще спасим твоите приятели.

— Не, трябва да измислим нещо — настоях аз. — Няма да ги оставя.

Итания изфуча.

— Някакви идеи? Само имай предвид, че всеки момент някой ще забележи изчезването на тъмничаря и ще вдигне тревога. Ако вече не е вдигнал.

Идеи няхах. Ако се съди по факта, че по веригите липсваше каквото и да е заключване, явно те се затваряха по някакъв хитроумен начин, а може и с помощта на заклинание. Уви, да се справим с това точно сега наистина нямаше възможност — всяка минута забавяне заплашваше с провал.

Алиса хвана ръката ми.

— Ще трябва да бягаш без нас.

— Всичко е наред, човече, ще те чакаме тук! — извика от съседната килия Чез. — Обещавам никъде да не ходя!

— Ние вярваме в теб! — подкрепи го Наив.

— Всичко това е много трогателно — насмешливо каза Итания. — Но вече чувам стъпки. Много стъпки. Дори бих казала цяла тълпа. Предлагам ти да изчезваме оттук възможно най-скоро.

Тя махна за довиждане на Алиса и излезе през дупката в стената.

— Скоро ще се върна.

— Знам — каза тя, стискайки силно ръката ми. — И с теб сериозно ще си поговорим за това, че не трябва да се целуваш с престарели лелки.

Излизайки от килията, аз надникнах за сбогуване в прозорчетата на Чез и Наив, а в следващия момент от ъгъла изскочиха седмина шатерци и бързо се отказах от каквито и да са разговори.

— Да бягаме! — заповяда Итания.

Последвах вампирката с надеждата, че поне тя има някаква идея накъде бягаме. За жена на високи токчета и във вечерна рокля се движеше доста пъргаво. Ако на нейно място беше мъж в спортен екип, едва ли би бягал така бързо. А аз направо изостанах, въпреки че бяхме пробягали само няколко десетки крачки.

— Побързай, инвалид! — извика вампирката, принуждавайки ме да ускоря за сметка на самочувствието ми, защото бягането никога не е било силната ми страна.

Подземието напомняше на истински лабиринт. Можех само да се дивя, че шатерци са успели да изкопаят толкова много: минахме огромен брой кръстовища и завои. Умът ми не го побираше на какъв принцип Итания избираше посоката и къде в края на краищата трябваше да стигнем. Съдейки по звуците зад нас, потерята не изоставаше, а преследвачите ставаха все повече и повече.

На няколко пъти на пътя ни изскачаха шатерци, но Итания се справяше с тях по-бързо, отколкото ми трябваше, за да стигна до тях. Дори не успях да попитам къде отиваме — вампирката бягаше прекалено далеч пред мен.

Вдишване — издишване.

Вдишване — издишване.

Наложи се изцяло да се концентрирам върху бягането, така че когато Итания внезапно спря, аз просто не можах да реагирам и се забих в крехката жена. Уж крехка, но усещането беше все едно се блъснах в стена.

— Тук — каза вампирката.

Тя дори не се олюля, а аз отлетях като топка към стената и само по чудо останах на крака.

— Какво тук? — попитах озадачено и се огледах.

Стояхме на най-обикновен подземен кръстопът, през който бяха минали много хора.

— О, това си заслужава да се види — проблеснаха в полумрака зъбите на вампирката. — Ела насам.

Тя ме побутна напред и още след първата крачка едва не оглушах от скърцането и писъците. Очевидно на това място имаше някаква невидима преграда, която спираше шума. Но интересен бе не самият шум, а тези, които го създаваха: огромно котило от същества, които

Чез беше нарекъл „лисици“, прегризваха подземен тунел! Малките зверчета много ефективно риеха земята и я наслагваха по стените на тунела, превръщайки я в същата онази скала, която поглъщаше магическата енергия и правеше невъзможни каквито и да са заклинания.

— Не мърдай! — рязко заповяда вампирката.

Вярно, не го каза на мен, а на шатереца в черната роба и с жезъл в ръце. Той стоеше и така ентусиазирано наблюдаваше работата на лисиците, че дори не забеляза появата ни. Ококори се едва когато Итания нежно го сграбчи за гърлото с едната си ръка и опря в слепоочието му показалеца на другата.

— Мислиш ли, че знае нашия език? — попитах аз.

— Езикът на насилието е универсален — измърка Итания и бавно прекара нокът по слепоочието на шатереца.

Съдейки по изобилието на кръв, явно засягаше не само кожата.

— Значи така, заповядай на тези пухкавите да копаят нагоре.

Шатерецът припряно закима с глава, завъртя жезъла си и лисиците наистина започнаха да променят посоката на копане нагоре.

— Браво — похвали го Итания и с рязко движение му счупи врата.

Изглежда бившата съпруга на Велхеор си беше лика-прилика с него.

— Тук ще те оставя — каза тя, обръщайки се към мен.

— Ъ-ъ-ъ... в смисъл?

— Ще отвлека вниманието на преследвачите, това ще ти осигури известно време. Освен това могат да решат да преместят приятелите ти оттук или да направят нещо друго с тях. Аз ще се опитам да ги проследя и да ги освободя, ако се появи подходяща възможност.

— А това не е ли опасно? — попитах аз и веднага се почувствах като глупак.

Разбира се, че е опасно!

Вампирката нежно прекара нокът по бузата ми.

— О, тревожиш се за мен? Колко мило. Но тук мен нищо не ме заплашва: от тълпа шатерци ще избягам без проблем, а когато е сам, шатерецът е просто храна.

— Късмет тогава.

— Късметът е за теб — изсумтя вампирката. — Сега тези зверчета ще прокопаят тунел до повърхността и пътят към Прокълнатите земи ще бъде открит. А аз тръгвам.

Тя мина покрай мен с токчетата си и своята идеално чиста рокля и се скри зад ъгъла.

А на мен ми остана просто да следвам лисиците, копаещи път към повърхността.

ДЕЙСТВИЕ 8

Изскачайки от дупката, аз веднага попаднах на глутница иглени вълци, разкъсващи телата на лисиците. Това едва ли можеше да се нарече късмет, нали по петите ме преследваха шатерци и аз неволно се оказах между чука и наковалнята. Но имах късмет в друго — вълците бяха толкова увлечени от пухкавите зверчета, че не ме забелязаха и аз успях да се скрия зад най-близкия насип. Шатерци се оказаха не толкова прозорливи и изскочиха право пред четирите гигантски създания.

„Е, сега ще си го получат“ — помислих си доволно.

Но въпреки моите очаквания, иглените вълци не оказаха достойна съпротива. А може и възможностите на шатерци съществено да превъзхождаха нашите, защото ние едва ли щяхме да се справим с четири вълка практически с голи ръце. Бързо осъзнах, че нямам никакво желание да влизам в схватка с преследвачите си и реших да пълзя колкото се може по-далеч от тук. А за да не скучаят шатерци, изпратих импулс към черепа — да вдигне току-що убитите вълци. Петимата шатерци явно не бяха готови за това трупове да изгорят, да скочат и отново да се хвърлят в бой.

„Изненада-а! — помислих си злорадо. — Така, проблемът с преследвачите го реших. Но къде е форта?“

За съжаление ми бяха взели всички вещи, освен самосъхранилия се череп, затова си нямах ни най-малка представа някъде да тръгна. Всъщност точно сега посоката нямаше значение, нека първо да се отърва от преследвачите си. А после все някак ще разбере в каква посока е форт Скол.

Зад мен се чуваха звуците на продължаващата с нова сила схватка на шатерци с вълците. Мислено пожелах победа и на двете страни. Всъщност нека най-добре се избият едни други.

Пълзях бавно, но сигурно. Дори успявах да се оглеждам наоколо с надеждата да запомня някакви ориентири и да обмислям планове за спасение на приятелите си. На практика тук много малко неща зависеха от мен — значи трябваше спешно да се добера до форта, за да

уведомя всички за случилото се и... всъщност защо всички? Точно обратното, не трябва да казвам на всички, защото дори и някой от близките ни хора може да се окаже шатерски шпионин. Независимо дали е бил подкупен, хипнотизиран или работи за Шатер по собствено желание, това нямаше значение. Най-важното е да не разбере, че съм успял да избягам.

След известно време станах и се огледах, надявайки се да видя познати ориентири. Небето беше празно — битката вече беше приключила, а аз дори не знаех кой е победил и има ли изобщо победител. Ами ако се върна във форта, а той е в ръцете на шатерци...

Тъжните ми мисли безцеремонно бяха прекъснати от отровна лиана, която се опита да ме хване за крака. Най-обидното беше, че успя. Благополучно се проснах с цяло тяло на земята и точно това лошо падане ми спаси живота. Над мен профуча стрела от арбалет, а я видях само защото тя се заби в дървото точно пред носа ми. И между другото, ако бях паднал малко по-неподходящо, с дървото щеше да се срещне не само стрелата, но и носа ми.

Веднага се претърколих встрани, отстъпвайки място на още една стрела и с крайчеца на окото си забелязах стрелеца — единият от шатерци. А до него стърчаха още двама. Явно се бяха оказали много по-умни, отколкото си мислех. Всъщност не по-умни, а по-силни, защото само двама от тях бяха останали да се бият с неживите.

Определено няхаме за какво да си говорим, така че без излишни приказки скочих и хукнах да бягам. Дракон знае с колко стрели е зареден арбалетът и с какво са въоръжени останалите, така че по-добре да не изкушавам съдбата. Криволичейки между дърветата, само се молах да не се натъкна на някоя гадост, но отново ми провървя — гадостта се появи, но не за мен. Единият от шатерците внезапно изкрещя някъде зад гърба ми и веднага утихна.

„Лош късмет“ — помислих си радостно и започнах с удвоено внимание да гледам къде стъпвам.

Скоро на малка полянка пред себе си видях красива свежа трева с цветенца, типична за дебнец „мях“, и светкавично измислих план за действие. Използвайки най-просто заклинание от сферата на въздуха, аз създадох над полянката Въздушни стъпала и пробягах по тях. Това беше много рисковано, защото все още не контролирах добре своите способности, но си струваше. Заклучавайки логично, че полянката е

безопасна, единият от шатерците ме последва и веднага пропадна в „мяха“.

Скрих се зад едно дърво, замрях и се послушах.

Тишина.

Щом няма писъци, значи „мехът“ се е оказал достатъчно голям, за да погълне жертвата си цяла. А последният шатерец очевидно се беше притаил и чакаше подходящ момент, за да ми пусне някоя стрела.

И наистина, още щом се опитах да се измъкна иззад дървото, веднага покрай ухото ми изсвистя стрела.

„Да не мислиш, че толкова лесно ще се справиш с мен? — помислих си, докато се оглеждах наоколо, и изведнъж видях на близкото дърво няколко едва различими гнезда. — Да те видим сега!“

Съсредоточих се и създадох Въздушен щит, после спокойно излязох иззад дървото, видях откъде дойде следващата стрела на шатереца и запратих вече създадения Щит право в него. Разбира се, това не беше бойно заклинание, само елементарно сплитане, пълно с енергия. Но остроклюните — малките зъбати птици със зелена окраска — реагираха мигновено на създаденото заклинание. Птиците толкова се зарадваха на вкусната енергия, че цялото ято се хвърли върху щита ми и стоящият до него шатерец.

Любопитството е хубаво нещо, но мен изобщо не ме заинтригува как ще се развият взаимоотношенията на шатереца с пъргавите птички, така че с кратки и много предпазливи прибежки продължих напред. Жалко само, че все още си нямах и идея накъде точно.

„Къде е този драконовски форт? — помислих се раздражено и сам се успокоих: — Но поне над главата ми сега не свистят арбалетни стрели, което си е добре.“

След като се убедих, че вече никой не ме преследва, отново се върнах към главния въпрос — да се ориентирам къде съм. Наложих се да се кача на едно дърво и да се опитам да разбера накъде все пак да вървя. Представете си изненадата ми, когато от дървото се откри прекрасна гледка към форт Скол. Дори не ми се наложи да се качвам високо — фортът се оказа по-близо, отколкото можех да си представя. Явно подземията наистина се простираха под целите Прокълнати земи, защото ни бяха хванали доста по-далеч от тук. Какво пък, колкото повече подземни тунели, толкова по-лесно ще се откриват.

Защото така и не успях да се ориентирам и в момента дори не можех да посоча в каква посока е изходът от подземията.

„Е, Майсторите със сигурност бързо ще намерят подземните тунели — успокоявах се аз, докато слизах от дървото. — Само няколко търсеци заклинания и всичко ще е наред.“

Не са толкова страшни тези Прокълнати земи, когато се държиш адекватно. Или щом си Човек на съдбата, ти върви на всяка крачка. Във всеки случай до форта се добрах без никакви произшествия.

— Ей, ти кой си?! — се раздаде остър вик от стената веднага щом излязох на открито.

— Отвори си очите! — не се сдържах аз. — Свой!

— Щом си свой, не стой като паметник, а ела при портата да ти проверя знака! Навъдиха се тука всякакви, само ми лазят по нервите!

С нервите охраната очевидно имаше проблеми, но поне муцуните, надничащи от стената, определено бяха познати, значи фортът не беше превзет от шатерци. След като на свой гръб опознах бойните способности на шатерци, аз за пръв път в живота си започнах да се съмнявам в силите на Майсторите, така че очаквах всичко, включително и пълно унищожение на форта.

За да мина проверката, аз прекрачих през портата и веднага се сблъсках с Ленди и Шорт. Сякаш цял ден бяха висели на портата в очакване на завръщането ни:

— Къде се изгуби толкова време?!

— Къде са останалите?!

А може и наистина да са ни чакали през цялото това време. Сигурно са се притеснили за подчинените си и са се чувствали отговорни за изпратените в Прокълнатите земи ученици.

— О, това е дълга история — уморено отговорих аз. — А имам много малко време. Алиса, Чез, Итания и Наив останаха там!

— Итания?! — изрева Шорт. — Значи ето къде е отишла! Ревел направо ще ми откъсне главата за това, че съм пуснал посланика на вампирите в Прокълнатите земи!

— С нея всичко е наред — уверих скаута. — Най-малкото беше наред, когато си тръгнах, или по-точно, избягах. Ще се опитам да ви разкажа с две думи...

Разбира се, не успях да се вмъкна дори и в двеста думи, а награда ми бяха удължените от изненада лица на скаутите.

— Днес направихме няколко излизания, но намерихме всички — озадачено каза Ленди.

— Не всички — поправи го Шорт.

— Всъщност не спасихме всички — усмихна се Ленди. — Но ги намерихме, просто някои бяха на части.

Но аз изобщо не бях изненадан, че на подземния тунел попаднахме именно ние. При това два пъти! Съдбата ми е такава — да се натъквам на всичко, на което не трябва.

— Трябва спешно да организираме спасителна операция — заявих аз.

— Страхувам се, че тук силите на скаутите няма да са достатъчни — замислено каза Шорт, побутвайки ме в нужната посока. — Този въпрос трябва да се решава на най-високо ниво. Налага се да докладваме на когото трябва.

Не разбирах на кого точно трябваше да докладваме. А и къде всъщност отивахме също не ми беше много ясно.

— Има и друго, във форта се подвизават шатерски шпиони — изненадах аз Майсторите.

— Сякаш не знаем — изобщо не се изненадаха те. — Ние също помним как донесения от Чез труп на лисица изчезна от лабораторията. И как вашата групичка обикаляше из целия форт в търсене на крадеца.

Ленди и Шорт си размениха усмивки.

— И докато вие вдигахте шум, използвайки протекциите на Майстор Ревел, ние тихомълком проведехме истинско разследване.

Това, разбира се, не звучеше особено приятно, скаутите се бяха отнесли с нас като с малки деца. Но нали ние успяхме да разкрием предполагаемия престъпник, така че за какво „истинско“ разследване можеше да става дума?

— И какви резултати постигнахте? — попитах аз.

— Единствената възможност на шатерци да внедрят техни шпиони във форта е чрез подмяна на личността. Ако това наистина се е случило, просто е невъзможно да се разкрият шпионите преди да се започнали да действат.

— И какво ще правим сега? — ядосано попитах аз. — Приятелите ми и Итания са пленени, могат да си правят всичко с тях, докато ние тук весело си дърдорим.

Шорт се намръщи.

— Нищо весело няма тук. Не можем да проведем открита операция, защото тогава шатерци със сигурност ще предупредят своите и ще избягат, заличавайки след себе си всички следи. Ще вземат и пленниците. Нека да се посъветваме с Майстор Ревел, още повече, че сега при него... да го кажем така, гостуват му вампири.

— Вампири? — попитах учудено. — Кои са?

— Велхеор и неговият приятел. Те искаха веднага да тръгнат да ви търсят в Прокълнатите земи, но Ревел ги... убеди да останат и да изчакат.

Обяснението на Майстора малко ме смути, но време за излишни въпроси нямах. Още повече, че вече стигнахме до изследователския център.

— Зак, ето къде си бил!

Обърнах се към смътно познатия глас и замръзнах от изненада.

— Мирон?! Какво правиш тук?

Това си беше истинска изненада. С Мирон се бяхме разделили близо до замъка на клана Сеон в земите на вампирите. Плешивият и мършав като клечка мъж се считаше за нещо като борец за свободата на хората, въпреки че самите жители на бившето Царство на вампирите се чувстваха напълно комфортно. На прощаване го поканих на гости, като му обещах гостоприемство и в Крайдол, и в Лита. Но и през ум не ми минаваше, че ще се появи тук! Сякаш това не беше форт на границата с враждебна държава, а някакъв крайпътен хан — първо се появи Итания, а сега и Мирон.

— Нали самият ти ме покани на гости — изобщо не се смути мъжът.

Погледнах към чакащите ме Майстори, те с нескрит интерес разглеждаха Мирон.

— Ъ-ъ-ъ... нима фортът е толкова отворен, че всеки желаещ може да дойде тук? — за всеки случай уточних аз.

— Всъщност, не — отвърна Ленди. — Кой е този?

— Мой добър познат, не е опасен.

„Доколкото ми е известно — добавих мислено. — От друга страна, щом е успял да оцелее в земите на вампирите и да извърви целия път до форта, минавайки през Великото гробище, то на способностите му за оцеляване може само да се завижда.“

— Да, виждам — съгласи се Ленди. — Едва ли може да го вземеш за шпионин.

Наистина, Мирон не се беше променил много от последната ни среща, изглежда дори дрехите му бяха същите. Едва ли един шпионин би се държал така нагло и предизвикателно.

— Но си е подозрителен — мрачно каза Шорт. — Как се озова тук?

— Пропълзях през стената — сви рамене Мирон. — Охраната ви не е кой знае каква.

— А заклинанията?! — опулих се аз.

— Не съм ги забелязал — махна с ръка мъжът. — Не съм Майстор, за да разбирам от това — той се приближи към мен и малко по-тихо каза: — Виж, трябва много сериозно да поговоря с теб.

Разбира се, Мирон беше сериозен мъж, за дреболии нямаше да бие толкова път.

— Зак, хайде — напомни ми Ленди. — Не разполагаме с време, за да си говориш с твоя познат. А и той не може просто така да се мотае из форта, ще трябва да остане под стража. Освен това съм сигурен, че Майстор Ревел ще иска да разбере как така обикновен човек може спокойно да мине по защитена с всевъзможни заклинания стена.

Мирон се намръщи, но замълча, поглеждайки изразително към мен.

— Да остане под стража — вие сериозно ли? — озадачено попитах Майсторите. — Струва ли си? Той е мой добър познат...

Шорт се почеса по врата.

— Добре, нека Ленди да закара твоя познат при нас в кулата, където да изчака завръщането ти.

— Чудесно!

— Да, чудесно — като ехо повтори Ленди. — Ще мога да си почина, докато вие се оправяте с недоволните вампири.

Мирон и Ленди се върнаха обратно, а ние с Шорт влязохме в изследователския център. Странно, но Майсторът се насочи не към кабинета на Майстор Ревел, а към една от стаите за опити.

— Да не объркахте вратата? — уточних за всеки случай аз.

— Не, кабинетът на Майстор Ревел пострада малко и още не са го възстановили. Така че той временно се премести тук...

Отворих вратата и наистина видях седналия зад някаква маса Майстор Ревел, а до него... два огромни ледени блока. Красивата му маса днес беше заменена от най-обикновена широка дъска, подпряна на няколко сандъка. Подобни сандъци изпълняваха ролята и на столове.

— Много се забавихте — каза вместо поздрав плешивият Майстор.

Хм, логично, сигурно са му докладвали за пристигането ми още с появата ми във форта.

— Е, разказвай, къде се загуби? И къде е останалата част от групата?

И аз отново разказах за нашите прежеждия, като периодично хвърлях поглед към ледените блокове с едва различими в тях човешки фигури.

— Така значи.

Дори и да беше изненадан, външно Майстор Ревел изобщо не се издаде.

— Спешно трябва да ги спасим! — не издържах аз. — Да съберем армията и да избием всички шатерци от подземията.

— Не споря, хората наистина трябва да се спасят, но с армията явно се поразгорещи. Това на практика ще е равносилно на прочистване на Прокълнатите земи, а от такива намерения никога нищо добро не е излизало и няма да излезе. Крайният резултат ще бъде загуба на много хора и някаква поредна гадост от страна на шатерци. Освен това ще трябва да влезем в подземията и да ги хванем, като им попречим да съборят и унищожат всичко — нали се сещаш, че те със сигурност ще са предвидили подобен сценарий.

— Но скаутите сме прекалено малко, за да проведем спасителната операция само с наши сили — отбеляза Шорт.

— Да, определено ще се нуждаете от помощ — съгласи се Майстор Ревел. — Но това не трябва да са Майстори. За щастие, благодарение на Висок дом Никерс, във форта току-що пристигна група нисши вампири, които са обучени да ползват артефакти с енергията „вамп“.

О, значи леля все пак е изпълнила моята... е, не заповед, а много настоятелна молба. Не напразно прекарах цяла вечер да измислям

въображаеми и действителни ползи от участието на нашия Огнен орден във военните действия.

— Към всяка група скаути ще се присъединят по няколко вампира с бойни артефакти, а това е вече доста сериозна сила. В допълнение, има още няколко желаещи да се присъединят към спасителната операция...

Мисля, че започнах да разбирам накъде клони.

— Искате да изпратите с нас Велхеор и Келнмиир? — не без облекчение попитах аз. — А къде са те, между другото?

— Как така къде? — изненада се Майсторът. — Тук. Предполагам, че дори ни чуват.

Отново погледнах към ледените блокове.

— Искате да кажете...

— Да, те са в тези блокове.

— Какво?! Но защо в леда?

— Много просто, опитаха се да ме убият.

Да кажа, че бях изненадан, все едно нищо да не кажа.

— За какво?

— Очевидно за да ме накажат, че не съм опазил тяхната родственица. Като разбраха, че Алиса е изчезнала в Прокълнатите земи и ние все още не сме предприели нищо, те малко се ядосаха и потрошиха кабинета ми. Разбира се, Висшите вампири са готини момчета, но не толкова, че да буйстват безнаказано в моя кабинет.

О, излиза, че сам се е справил с два Висши вампира? Здравичък чичко! Предполагам, че това е една от многото причини всички толкова да се страхуват от него.

— Трябва да отбележа, че на открито всеки от тях най-вероятно ще ме убие — специално за мен уточни Майсторът. — Но да нападнат Майстор в собствения му кабинет не е особено добра идея дори и за два Висши вампира. Там има поставени толкова много защитни заклинания, че и петима като тях ще се провалят без предварителна подготовка.

— Предполагам, че обикновен лед отдавна щяха да са го разбили? — уточних за всеки случай аз, станах от сандъка и се приближих до ледените блокове.

— Разбира се — извърна се към мен Майсторът. — Това всъщност не е лед, а огромни диаманти. Само изброяването на

използваните за създаването им заклинания ще отнеме половин, да не кажа и цял час.

Приблжих лице към повърхността на диаманта и се вгледах. Велхеор беше застинал в скок, протегнал напред ръце с извадени нокти. Изглежда е възнамерявал да изрази недоволството си към Майстор Ревел по най-радикален начин. Във втория диамант почиваше, по-точно не почиваше, а беше застинал, Келнмиир. Уж го бях виждал не чак толкова отдавна, но бях забравил как изглежда. Тънки черти на лицето, дълга коса, вързана на конска опашка, и...

— Струва ли ми се или наистина на врата му виси амулет във формата на човешки пръст? — не можах да устоя аз, сякаш това беше наистина важно в момента.

— Аз също бях изненадан — съгласи се Майстор Ревел. — Това не е амулет, а истински човешки пръст. Малко екзотично дори и за вампир, не мислиш ли?

Мислех. Но сега не беше особено подходящо време за любопитство.

— Хм... и се каните да ги освободите? — попитах предпазливо.

— Разбира се — спокойно отвърна Майсторът. — Всъщност този процес вече започна, просто да се разруши толкова сложна и здрава структура отнема време. Мисля, че като чува всичко, което каза, няма да се правят повече на недоволни и ще се заемат с работа.

Признавам, че не бях много наясно как точно вампирите чуваха всичко, което говорехме. Все пак диамантът беше здрава структура, не пропускаше звуковите вълни. Освен ако вампирите със своя остър слух могат да уловят и най-фините вибрации по повърхността на диаманта, защото едва ли Майстор Ревел е предвидил звукопроводимост в заклинанието за диамантите.

— И колко време ще отнеме освобождаването им?

— Приблизително толкова, колкото ще ми трябва, за да изчезна от форта, а ти да вземеш душ и да се нахраниш нормално. Поглеждал ли си се в огледало? А и дрехите ти са ужасни — трябва да се преоблечеш.

„Изобщо не ми пука как изглеждам, честно казано. Но в някои отношения е прав, малко освежаване няма да ми навреди. И късна вечеря няма да ми е излишна — съгласих се мислено с него. — Стоп! А защо му е на него да изчезва от форта?!“

— Надявам се, че на тези двамата ще им стигне акъла да не ми се ядосват — поглеждайки към вампирите, каза Майсторът. — Но за всеки случай засега ще изчезна по мои си работи.

— Отлично — изправи се на крака Шорт. — А ние тогава ще съберем нашите. Да се уговорим за след час?

— Мисля, че вампирите са съгласни — с напълно неутрален тон, без намек за подигравка, каза Майстор Ревел. — Когато бъдат в състояние да се движат, те ще те намерят, Зак, във вашата стая.

По принцип трябваше да му кажем и за неочаквания ми гост, но Шорт или забрави за Мирон, или реши да отложи разговора за по-подходящ момент. Както и да е. И между другото, като се сетих за отлаганите разговори!

— Почакайте малко — внезапно си спомних аз, вече на път към изхода. Върнах се към затворените в блоковете вампири, наведох се към Велхеор и тихо казах: — Ти си изрод. Психясал изрод, чуваш ли ме? Надявам се, че ме чуваш. Трябваше да се досетя — да ме наливаш с човешка кръв и да ме баламосваш. Мразя те.

Изливайки всичко, което ми беше накипяло, аз се почувствах малко по-добре и напуснах временния кабинет на Ревел с високо вдигната глава.

— Много рискуваш — отбеляза Шорт, докато крачехме към изхода. — Ревел сега ще духне отгук, а ти ще трябва да ходиш с вампирите в Прокълнатите земи.

Като цяло скаутът беше абсолютно прав, но виждайки безпомощното положение на вампира, аз просто не можах да устоя. Едва ли щях да рискувам да го кажа очи в очи с Велхеор, но тук... добре де, какво толкова. Стореното сторено.

— Не ми пука — отговорих искрено.

Напуснахме изследователския център и тръгнахме в различни посоки.

— Закари!

„Ама какво става, да не би всички да са се наговорили?“ — помислих си ядосано и се обърнах към гласа. Да поговори с мен сега искаше стария ми познат третокурсникът. Странно, но нито веднъж не срещнах из форта останалите от неговата петорка, а виж Ник — постоянно.

— Привет — поздравих аз, като с труд сдържах раздразнението си. — Искаш ли нещо?

— Да, имам много важна информация за теб, но не мога да говоря тук. Може да ни подслушват.

— Непременно сега ли трябва да говорим? — попитах уморено. — Имам много работа.

Трябваше да поговоря с Мирон, да се преоблека и да се взема душ, преди с вампирите и скаутите да тръгнем на спасителна мисия.

— Това е наистина важно — увери ме Ник.

— Е, добре — съгласих се неохотно. — Къде ще е удобно да поговорим?

Ник се огледа:

— Ами ето там, до телепортите. На открито е по-трудно да се подслушва, освен това полето на телепортите затруднява подслушващите заклинания.

Уау, не знаех за това свойство на телепортите! Трябва да го запомня, може и друг път да ми потрябва.

— И каква е тази толкова важна информация? — попитах, когато приближихме до телепортите.

Вместо отговор Ник протегна ръка и докосна рамото ми. По тялото ми веднага премина импулс, който накара всичките ми мускули да се свият така, че не можех дори да мръдна. Започнах бавно да падам назад, но Ник ме хвана и ме завлече до най-близката площадка за телепортация.

„Що за дракон?! — трескаво мислех аз, опитвайки се да раздвижи поне пръст. — Той да не би да ме... отвлича, или какво?“

А в следващия момент видях блясъка на телепорта и почувствах как отивам съвсем не там, където се канеше да ме изпрати Ник.

Е, здравей, Коридор на съдбата...

АКТ ТРЕТИ, ФИНАЛЕН?

Чувал ли си този израз: „Смъртта — това е само начало“? Е, значи твоята смърт ще е начало на един хубав ден за мен.

Кой да е вампир

— И така, ще се съберем ли всички точно след година на това място?

— Непременно! Но по-добре да е след пет години.

— Защо?

— Боя се, че за година няма да успея да си почина от противните ви муцуни...

Абитуриент

— Добре, ще те оставя жив и дори няма да те измъчвам. Но само при едно условие.

— И какво е то?

— Да станеш Император.

Политик на политик

ДЕЙСТВИЕ 0

В имението на Велик дом Никерс се провеждаше истински военен съвет. Както е известно, не всяка война се води с оръжия и заклинания, има и скрити войни. Първият удар беше нанесен от съветник Митис, като постави Висок дом Никерс в много неудобно положение, и виновен за това, разбира се, беше Даркин. Или поне него набедиха за главен виновник за всички проблеми седящите в кабинета хора. След признанието на Кейтен само внезапната поява на Майстор Ромиус спаси и двамата от гнева на госпожа Елиза. Той успя бързо да успокои сестра си и пренесе обсъждането на всички дела на по-подходящо място.

И ето сега вампирът седеше на огромна маса от някакво очевидно скъпо дърво заедно с Елиза Никерс, Майстор Ромиус и Кейтен, като старателно изобразяваше виновна физиономия. Всъщност това беше абсолютно лесно за постигане, защото той наистина си беше виновен. Правеше чест на всички събрали се, че никой не му натякваше за грешките.

— Да, Даркин, успя всички ни да изненадаш — поклати глава Елиза Никерс.

Е, почти всички.

— Няма нищо учудващо в това, че Митис се е възползвал от наивността на провинциален вампир — спокойно каза Ромиус. Странно, но в неговата уста думите за провинциализма на Даркин звучаха съвсем безобидно, само като констатация на факт. — Щом си го оставила да управлява, трябваше да го инструктираш много изчерпателно или да му прикрепшиш някой от нашите адвокати.

— Невъзможно е да се предвиди всичко — намръщи се госпожа Елиза. — Наясно съм, че и аз имам вина. Но как сте успели да усложните ситуацията, която и така си е достатъчно сложна?

— Направих го за добро — за кой ли път каза Кейтен, който за разлика от Даркин изобщо не се чувстваше виновен. — След като разбрах, че Митис се кани да ви скрои номер, реших да го изпреваря и да ограбя склада предварително. После щяхме да ви върнем

откраднатото, а вие да се престорите, че сте намерили крадците. Логично, нали?

Ромиус прокара ръка по брадата си.

— Логично би било, ако просто се предотврати кражбата.

— Нелогично — раздразнено отвърна Кейтен. — Оставаше твърде малко време, а не знаех откъде се канят да се телепортират към склада. Знаех само кога ще има дупка в защитния екран. Но и през ум не ми мина, че касетките ще се окажат празни! Изглежда съветникът е знаел, че съм го подслушвал, и е променил плана си, като лично е наел тези касетки.

— Не, той още от самото начало те е използвал, за да организира обира — намръщи се Ромиус. — И защо винаги си мислиш, че си по-умен от другите?

— Значи намерихме крадеца, но не можем да го предадем на стражата — обобщи госпожа Елиза. — А да върнем откраднатото е невъзможно, тъй като нищо не е изчезнало. Макар че в правните документи е посочена астрономическа застрахователна сума.

Даркин вече знаеше, че съдържанието на касетките в хранилището е известно само на собствениците, но при наемането им задължително се посочва застрахователна стойност. Така че стойността на това, което уж се съхраняваше в празните касетки, почти не отстъпваше на цената на „репутацията на складовете на Висок дом Митис“.

— Не се получи добре — предпазливо се съгласи Кейтен.

— Не се получи добре ли? — с леден тон повтори госпожа Елиза. — Дом Никерс ще загуби влиянието си в обществото заради глупостта на един... — тя погледна към Даркин — на два индивида, които дори не са част от нашето семейство!

За краткото време, откакто познаваше госпожа Елиза, вампирът никога не я беше виждал в такова състояние. Тя никога досега не беше повишавала глас, успяваше с интонация да предаде степента си на недоволство.

— Това е също така и мое семейство — напомни Ромиус. — Непременно ще измислим нещо. А сега имам въпрос към Кейтен. Как си успял да въздействаш на троловете?

— Аз? Никак. Всеки знае, че троловете не се поддават на хипноза или каквито и да са заклинания.

— Значи си се договорил с тях? — намеси се Даркин.

Естествено, той се притесняваше, че работещите за Ордена тролове са се оказали недостойни за оказаното им доверие. Все пак вампирът лично отговаряше за работата им.

— Дори не се опитах — доволно отвърна Кейтен. — Всичко е много по-просто. За мой късмет се натъкнах на Келнмиир и той ми помогна.

— Келнмиир?! — изненада се Даркин. — Та той е мъртъв!

— Пълни глупости. Вампирът ще надживее всички, макар че е станал малко странен, но те всички са такива. Представяте ли си, носеше като украшение на врата си човешки пръст!

— Да, странно е дори и за Висш вампир — призна Ромиус. — И как ти помогна той?

— Телепортирахме го в склада, но не изцяло. Както знаете, наистина силните Висши вампири с лекота се възстановяват, дори ако са нарязани на парчета. Така че Келнмиир предложи да отрежем главата му и да я изпратим в една от касетките в склада.

„Ето значи що за странно същество е било! — изумено си помисли Даркин. — И браво на Корвил, оказа се изненадващо близо до истината.“

— Как сте успели да направите толкова сложна телепортация? — попита Ромиус. — А с такава точност да изчислите пренасянето е просто невъзможно. И също така ми е много интересно откъде си взел огромното количество енергия, необходима за използването на динамичен портал?

— И едното, и другото е работа на автомага — доволно се усмихна Кейтен. — Така че енергията ни я осигури Академията. А изчисляването на координатите беше на базата на артефакта, поставен в склада на Митис само за да насочва заклинанието за телепортация. Артефактът беше за еднократна употреба, така че ние просто минахме първи, оставяйки хората на съветника с пръст в устата.

„И за това Майстор Корвил се оказа прав! — отново се удиви Даркин. — Въпреки че не съм наясно какво е това насочващ артефакт, но той спомена за нещо подобно.“

— Нещо не разбрах защо сте телепортирали само главата на вампира? — озадачено попита госпожа Елиза. — Що за извращение?

— Използването на масова хипноза, особено за тролове, изисква известно време — поясни Кейтен. — Дори на Висш вампир от ранга на Келнмиир ще му трябва повече от час. Така че той си е стоял в касетката и постепенно е обработвал всички намиращи се в склада хора, вампири и тролове. А после спокойно е излязъл...

— И по какъв начин, много ми е интересно? — не се сдържа Даркин.

Той помнеше, че касетката беше буквално взривена отвътре, и ако това не е станало по време на телепортацията, как тогава Келнмиир е успял да я разбие и да се измъкне навън?

— Е, откъде да знам? Не съм бил там! — Кейтен неволно се замисли. — Сигурно е използвал ушите си, за да пълзи между касетките...

Всички си представиха тази картинка и за известно време замръзнаха с най-неочаквани изражения на лицата си.

— А как е излязъл от склада? — най-накрая се обади Ромиус. — Защитното поле вече е работело, телепортацията е станала невъзможна.

— Излязъл е през вратата — сви рамене Кейтен. — И не ме питайте за нищо. Излязъл е — и точка. И касетките е взел. А хипнотизираните пазачи са забравили за него и са продължили работата си.

Това обясняваше защо разказите на охранителите за произшествието изглеждаха по този начин. Въобще всичко ставаше повече или по-малко ясно, освен един въпрос: как все пак се е придвижвал Келнмиир и как е успял да напусне хранилището? Пълна мистерия.

— Да-а-а — проточи Ромиус. — Да можеше твоята съобразителност да се насочи за полезни работи, а не за някакви глупости. Между другото, къде е сега Келнмиир?

— Тръгна към форт Скол.

— При Зак и Алиса? — уточни Майсторът.

— Не съвсем — неуверено отвърна Кейтен. — Споделих с тях известна информация, подслушана в кабинета на Майстор Ревел. Сигурно сте чували, че Келнмиир отдавна търси втория съветник на бившия Император — вампира Канмиир.

Даркин за пръв път в живота си чуваше това име, но дълбокомислено кимна в синхрон с останалите.

— Е, той беше изпратен на специална мисия в Шатерския халифат и там изчезна, но Келнмиир е сигурен, че вампирът е все още жив. Предполагам, че се кани да посети шатерци с не особено приятелски намерения.

— Ох, ще започне сега една веселба там — кимна разбиращо Ромиус. — Ако във форта е и Велхеор, заплахата от Шатерския халифат спокойно може да я изместим на втори план.

Ако се съди по едва забележимото недоволство на госпожа Елиза, тя беше буквално бясна. Само толкова силни емоции можеха да избият през маската ѝ на вечно спокойствие.

— Събрали сме се тук, за да помислим как да се справим със ситуацията — напомни с остър тон тя. — Така че нека се върнем на темата. Не можем да върнем откраднатите вещи, защото такива не съществуват, следователно трябва да намерим начин да накараме Митис да се откаже от всякакви претенции към Дом Никерс и Ордена.

— Изнудване? — направи се на изненадан Ромиус. — Лиз, не мислех, че ще паднеш до там. Ти още от дете си беше най-принципната. Дори когато крадах бонбони от кухнята, ти винаги ме издаваше на мама и татко.

Даркин старателно направи вид, сякаш не съществува. Някак си неудобно беше, когато толкова значими хора започнат пред теб да си спомнят бебешките години. Е, не съвсем бебешките, но във вампира възникна точно такава асоциация.

— Сега съм готова да използвам всякакви мерки — твърдо каза Елиза Никерс.

— Ако Велхеор беше тук, щеше да предложи да решим проблема кардинално — предпазливо се обади Даркин, просто за да каже нещо.

И тримата погледнаха вампира така, сякаш току-що си спомниха за съществуването му.

— Запази си идеите за себе си — дари го с хладен поглед госпожа Елиза. — Освен това, ако можеше толкова лесно да бъде убит, сега нямаше да седим тук.

„Значи сериозно е обмисляла този вариант — изненада се Даркин. — М-да, с нея по-добре да си нямаш работа.“

— Изнудване — отново повтори Ромиус. — Трябва да го притиснем с нещо много сериозно.

Всички се замислиха за известно време. Е, всъщност не всички. Със сигурност мислеха Ромиус и Елиза Никерс, Кейтен също мислеше, но съдейки по замечтаната му усмивка, очевидно не за случая. А Даркин просто ги гледаше и чакаше.

— Имаме няколко варианта — най-накрая се обади Ромиус. — Съветникът може да бъде свързан със смъртта на Императора, създаването на групата „Свободни вампири“, провокация на Шатерския халифат и няколко смъртни случая на хора от Високи домове, стоящи между него и императорския престол. Трябва само да изберем накъде да се насочим.

— Аз ще се заема със смъртта на Императора — веднага предложи Кейтен. — Моята при... — той малко се смути — кхм, приятелка на роднина служи в охраната на двореца. Мисля, че ще мога да науча всички подробности.

— Смъртта на аристократите поемам аз — каза Елиза Никерс. — С моите връзки няма да е особен проблем.

— Очевидно „свободните вампири“ остават за мен? — предпазливо предположи Даркин. — Все пак аз съм вампир и те са вампири. Освен това наскоро се наложи да ги издирваме заради създаването на специалното звено, така че сега просто трябва да поговорим с тях.

Ромиус потри ръце.

— Отлично, значи остава да се разнищят провокациите към Шатер. По щастливо стечение на обстоятелствата аз участвах в проектите на Академията, използвани да правят точно това. Мисля, че задачите са разпределени и можем да се захващаме за работа. Утре вечер ще направим предварителна равностметка.

Даркин въздъхна облекчено, доволен, че така нареченото съвещание най-накрая приключи. Скачайки от масата, той смяташе бързо да се оттегли и с максимално усърдие да се заеме със задачата, но Ромиус го спря:

— Даркин, твоята първостепенна задача е да бъдеш видимо активен, като разследваш кражбата заедно с Майстор Корвил. И бъди внимателен, той наистина е добър следовател.

Госпожа Елиза дари вампира с унищожителен поглед.

— Не можеш да си позволиш никаква грешка. Разбра ли ме?

— Да, госпожо Елиза! — застана в стойка „мирно“ Даркин.

Кейтен тихомълком се насочи към вратата, заобикаляйки вампира, и веднага попадна под прицела на Елиза Никерс.

— Кейтен, това се отнася и за теб. Вече направи достатъчно глупости.

— Тъй вярно — отдаде чест Майсторът и стремително напусна стаята.

Даркин го последва. Едва след като напусна пределите на имението на семейство Никерс и измина няколко квартала, той успя да се отпусне малко и започна да мисли сериозно.

„Ох, колко работа, колко много работа — мислеше си, докато крачеше по улицата. — Трябва да участвам в безползното разследване, да проучвам обществото на «Свободните вампири», да изпълня обещанието, дадено на Алиса. А и трябва да вмъкна по някакъв начин в натоварения график поредното посещение в Академията... Въпреки че може би трябва да го отложя, докато не реша основните проблеми.“

Покрай нерадостните мисли вампирът не забеляза как пропусна да завие и се оказа на непозната улица. Той все още не се ориентираше много добре в столицата и с изненада осъзна, че за пореден път се е загубил. По задачите на Ордена Даркин се стараше да върви с придружител и винаги внимателно изучаваше картата на града, за да сведе до минимум контактите с местните жители. Тук не се отнасяха много добре към нисшите вампири, така че на въпроса: „Как да стигна до библиотеката?“ ще те изпратят в друго, много по-негостоприемно място.

„Е, накъде да вървя?“ — зачуди се вампирът, докато се оглеждаше.

В джоба си винаги носеше карта на града, но за да се възползва от нея, трябваше първо да разбере къде всъщност се намира.

— Млади човече, загубихте ли се?

Даркин едва не подскочи от изненада. До преди секунда до него нямаше никой, и изведнъж се появява тази нелепост — опърпано старче, сякаш току-що излязло от някое мазе.

— Не съм човек и не съм се загубил — доста сухо отвърна вампирът, опомняйки се.

От странния непознат лъхаше на опасност. Даркин не беше толкова глупав, че да се доверява на външния вид — зад неугледната обвивка можеше да се крие на практика всеки.

— А на мен ми се струва, че сте се загубили — разля се в щърбава усмивка старецът и Даркин изведнъж усети как в корема му опира нещо остро. — Но аз ще ви помогна и с удоволствие ще ви заведа където трябва.

„Днес просто не е моят ден“ — обречено си помисли вампирът и послушно тръгна със стареца.

* * *

Уви, къде точно го водеше старецът той така и не разбра. Още зад първия ъгъл похитителят получи тухла по главата от млад човек с аристократичен вид. Младежът беше облечен скромно, но акуратно. Модна прическа, бежов костюм и изненадващо спокойно, за човек, току-що ударил друг човек с тухла, лице.

— Добър вечер — вежливо кимна той. — Как сте?

— По-добре, отколкото преди няколко секунди — предпазливо отвърна Даркин. — Защо се отнесохте толкова жестоко със стария човек?

— Това старче ще се справи с трима като теб, и дори няма да се задъха. Той е известен в някои кръгове под името Ножа и точно с нож е убил десетки хора. А и не само хора.

— Охо-о — почтително възкликна Даркин, поглеждайки към лежащия в безсъзнание убиец. — И за какво съм му притрябвал аз?

Младият мъж вдигна рамене.

— Очевидно за същото, за което и на мен.

Даркин неволно отстъпи от неочаквания спасител, като със закъснение си спомни за пръстена на ръката си. Каквото и да е, оръжие е все пак.

— И за какво по-точно?

— Да поговорим — успокояващо вдигна ръце спътникът му. — Просто да поговорим.

— За какво?

— Предлагам да намерим спокойно място, да изпием по чаша као и там да обсъдим всичко. Надявам се, че в знак на признателност за незначителната ми помощ няма да отхвърлите малката ми молба?

— Добре — сравнително бързо се съгласи Даркин. — Само че као ще пием в представителството на Ордена, повярвайте ми, това е достатъчно спокойно място.

— Съгласен съм — не възрази младежът.

Срамувайки се да извади картата от джоба си, вампирът избра по-малката от две злини и неохотно попита:

— Между другото, да знаете случайно как да стигнем до там? Аз още не се ориентирам много добре в Лита.

Разбира се, новият познат на Даркин много добре знаеше къде се намира представителството на Ордена. Това място вече беше станало много популярно сред работодателите и вандалите. Да, именно вандалите — много от тях не бяха особено доволни от новия статут на вампири и тролове, станали практически пълноправни, с изключение на някои ограничения, граждани на Империята. Ето и сега, приближавайки входа на сградата, те видяха надпис на тротоара: „Вампири, вървете си вкъщи!“. Анонимните недоброжелатели явно бяха забравили, че повечето нисши вампири и сега си бяха в родния град. Надписът беше на тротоара, защото сградата беше защитена от вандализъм със съответните заклинания.

— Здравей, Мари — поздрави Даркин, влизайки в приемната. — Трябва да се направи нещо с тротоара, там пак се е появил надпис.

— Вече извикахме специалисти от Академията, обещаха да поставят защита в радиус няколко десетки метра около сградата. Как мина с Майсторите и госпожа Елиза? И кой е този симпатяга с теб?

Приказливостта на вампирката, както винаги, надхвърляше всички мислими и немислими граници, а интересът ѝ към госта предизвика у Даркин лек пристъп на ревност.

Овладейвайки се, той припряно продължи:

— Лошата новина е, че аз застраших съществуването на Дом Никерс. А добрата — госпожа Елиза не ме уби, като разбра за това... засега.

— Не преувеличаваш ли? — попита помощничката, дарявайки стоящият до Даркин човек с чаровна усмивка.

— По-скоро силно намалявам. Направи ни као, моля те, а ние ще поговорим в моя кабинет.

Вампирът вече почти свикна с това сладко словосъчетание „в моя кабинет“, но все още изричаше тези думи с вътрешна гордост. Всъщност още щом се озова в сградата на Ордена, той се почувства много по-уверен.

— И така, за какво искахте да говорим? — попита Даркин, разполагайки се в удобното кресло.

— За начало позволете ми да се представя, казвам се Алвин и съм от клана Ноос.

— Уау!

Това се казваше късмет! Кой би си помислил, че сами ще се появят, и то точно когато Даркин имаше само проблеми.

— Вие очевидно сте чували за нас. И сигурно се досещате защо исках да се срещна с вас.

— Едва ли.

Доколкото знаеше Даркин, роднините на Алиса дори не подозираха, че е свързана с Ордена. Така че приятелските намерения на клана Ноос едва ли можеха лесно да се предскажат.

— Искаме да се присъединим към Ордена.

Даркин едва сдържа доволния си възглас. Всичко се нареждаше просто прекрасно.

— Хм... — вампирът се постара да предаде важност на гласа си.
— А защо ви е?

— Странен въпрос. Ние не сме толкова много, колкото нисшите, Висшите от другите кланове считат убийството ни за приятно развлечение. Хората и друидите се отнасят към нас както към всички вампири. Разбира се, ние искаме да бъдем част от нещо по-голямо, да станем пълноправни граждани на Империята и да получим протекциите на Дом Никерс. О, да, също така бихме искали да получим достъп до кръв, тук в столицата това си е истински проблем.

Даркин вече бе чул от нисшите вампири, че да се достави кръв в столицата е наистина доста сложно. Безликите охранявали града през нощта, а защитните амулети се продавали само с разрешение на стражата, и неофициалната им доставка е практически невъзможна. В Пограничните райони ситуацията беше много по-проста — стражите не си даваха зор, хората се страхуваха от вампирите и не им се

противопоставяха открито, като старателно избягваха конфликтите. Да заклешиш местен в някой ъгъл и да се напиеш с кръвта му не беше особен проблем.

— Мислех, че можете да минете и без кръв — каза Даркин, спомняйки си със закъснение разговорите с Алиса.

— Нека просто да кажем, че нямаме толкова наложителна нужда от нея, както Висшите от другите кланове. За нас тя е по-скоро като една от съставките на правилното хранене — може и без нея, но не ни се иска.

— Ясно — проточи Даркин, трескаво мислейки какво да отговори. — Знаете ли... Дом Никерс определено ще се радва да ви приеме в Ордена, но точно сега не е особено подходящо време за това. При нас възникнаха сериозни проблеми и има голяма вероятност скоро Ордена да престане да съществува. Но ако успеем да се справим с всичко, след това с удоволствие ще ви приемем в нашите редици.

Алвин присви очи.

— Тоест ни отказвате?

— Напротив — заклати глава Даркин. — Нали познавате Алиса, вампирката от вашия клан, която постъпи в Академията — той изчака кимването на събеседника си и продължи: — Значи тя ме помоли да ви намеря и да ви предложи да се присъедините към Ордена.

Вампирът направи гримаса като от зъбобол.

— И тук е успяла да влезе. Е, добре, значи това не е отказ.

— Просто принудителна отсрочка — поясни Даркин. — Така че оставете някакъв начин за контакт и ние ще се свържем с вас веднага след като се оправим.

— А какво се е случило, ако мога да попитам? Кланът Ноос е в столицата достатъчно дълго, знаем много неща за много хора и е възможно да можем да ви помогнем.

„Ако наистина знаеше толкова много, нямаше да задаваш подобни въпроси“ — леко ехидно си помисли Даркин.

— Нека да кажем, че Дом Никерс има неразрешими разногласия със съветник Митис.

— Да, разногласията с първия човек на Империята са си сериозен проблем — съгласи се вампирът.

— Точно така. Въпреки това, ако имахме някакъв компромат за съветник Митис, всичко би било много по-лесно.

Алвин се усмихна разбиращо.

— Ето сега вече всичко си идва на мястото. Значи ако можем да ви помогнем и изровим нещо за Митис, това ще е като встъпителната ни вноска. Прекрасно!

Шефът на столичния клон на Ордена не споделяше оптимизма на Висшия вампир, но честно направи опит да се усмихне в отговор.

— Е, разбрахме се. Можете да идвате по всяко време, Мари винаги ще ви каже къде да ме намерите. Ох, малко са ми „радостите“ в живота, че сега ще трябва да се тревожа и за този драконовски Нож. Чудя се кой ли го е пратил след мен?

— Е, с това мога да ви помогна веднага — още по-широко, макар че накъде ли повече, се ухили Алвин. — Всъщност аз наех този наеман убиец и го последвах отблизо. Така реших проблема с търсенето ви и намерих добър повод да се запознаем. Нали знаете, първото впечатление е много важно, а кое би било по-добро от благодарност за спасяването на живота?

Даркин не намери какво да каже. Такъв подъл житейски подход беше свойствен за Висшите вампири, но той беше общувал прекалено малко с тях, за да успее да привикне към подобни неща. Цялата агресия на нисшите вампири беше следствие основно на изострените емоции и неуравновесеността, а Висшите убиваха и безчинстваха съзнателно, заради удоволствието или поставената цел. И изглежда, въпреки различията от останалите кланове, на дневните вампири това не им беше чуждо.

— Хитър ход — най-накрая каза той. — Благодаря ви, че поне успяхте навреме да се намесите.

— Честно казано, малко избързах. Планът ми беше той да успее да нанесе не смъртоносен, но болезнен удар с ножа, преди да се появя аз като спасител.

Вампирът говореше за това съвсем спокойно, сякаш е някаква дреболия, и определено нямаше намерение да се извинява.

— Важното е, че вече се запознахме — обобщи Даркин, стискайки зъби. — А сега моля да ме извините, но трябва да работя, имам много работа.

— Да, разбира се — надигна се от стола вампирът. — Е, довиждане.

— Довиждане — Даркин изпрати с поглед излизащият дневен вампир и със закъснение извика: — И кажете на Мари да влезе, моля.

Когато вампирът напусна зданието на Ордена, явно забавил се, за да пофлиртува с Мари, помощничката се появи в кабинета на Даркин.

— Викал си ме?

— Да, Мари. Има ли някакви лоши новини?

— Ъ-ъ-ъ... като че ли не — озадачено отвърна вампирката. — Всички работят, работата върви. Между другото, Догрон се върна в града. Да го извикам ли сега?

— Непременно!

— Мислиш, че те са организирали обира на склада?

— Съмнявам се — усмихна се вампирът. — Но въпреки това трябва да го разпитам.

За това, че трябва да го направи само за да имитира някаква видима активност, предпочете да премълчи. За съжаление просто нямаше право да посвещава Мари във всичките си дела.

— И аз така си помислих, затова вече го извиках.

— А, да — спомни си Даркин. — Мари, трябва да поговоря с всички бивши членове на „Свободни вампири“, събери тук всички, които успееш да откриеш, примерно след около час.

— Добре — кимна вампирката. — А защо?

— Да го кажем така — ако успеем да окажем натиск върху съветник Митис, ще му се наложи да забрави за претенциите си към Ордена. Според слуховете, той може да е свързан със „Свободните вампири“ и да ги е снабдявал със забранени артефакти. И ако успеем да се сдобием с доказателства, госпожа Елиза почти сигурно няма да ми счупи врата.

— Гледай само ти самият да не си счупиш врата, докато се добираш до тези доказателства — подкачи го Мари. — Добре, ще се опитам да направя всичко възможно. Както вече казах, какво щеше да правиш без мен?

Мери наистина беше станала незаменима, особено за такъв незапознат с живота в столицата вампир като него. И ако в началото допускаше някои грешки, сега буквално носеше на крехките си рамене целия столичен филиал на Ордена.

— Дори не мога да си го представя — отговори честно Даркин.

Той по навик докосна белезите на бузата си и леко се намръщи от болка.

— Боли ли? — съчувствено попита вампирката. — Забелязах, че са необичайни, винаги изглеждат като току-що получени.

— Вече свикнах — малко тъжно се усмихна Даркин. — Няма проблем.

Мари пристъпи към него и внимателно докосна бузата му.

— Как се случи?

— От глупост — каза Даркин, като буквално застина и не смееше да мръдне. — Но не моята. Това е наказание и напомняне...

„Всъщност дори не знам за какво точно — помисли си вампирът. — Дали за женската глупост или че не трябва да се противоречи на Висш вампир?“

Мигът сякаш продължи вечно, но накрая Мари все пак свали ръката си от лицето му и излезе. Даркин още известно време стоя, като гледаше в една точка и се опитваше да разбере защо толкова го развълнува едно обикновено докосване. От размишленията го откъсна почукалия на вратата трол. Не беше трудно да се досети, че това е Догрон: само трол можеше да чука по вратата така, че тя едва да не изхвъркне от пантите си.

— Влизай.

— Здравей — прогърмя Догрон.

Когато започна да работи с тролове, Даркин не само разшири вратите, но и поръча специално кресло, способно да издържа тежестта им. Обикновено троловете не бяха претенциозни и сядаха направо на пода, не рискувайки да си правят експерименти със столовете, но вампирът това малко го изнервяше.

Тролът се сгромоляса на креслото и веднага пристъпи към въпроса:

— Смяташ, че моите момчета са били в комбина с крадците?

— Честно ли? Не смятам. Но трябва да се убедя в това.

— Трябва да ти е ясно, че ние живеем в много малка комуна и никой от нас не би тръгнал да прецаква другите. Говорих с дежурилите в склада тролове, нямат нищо общо с обира.

Даркин прекрасно знаеше това, но беше длъжен да постави думите му под съмнение.

— Каква версия тогава можеш да предложиш ти?

— До скоро изобщо не можех да си представя, че нисш вампир би увредил ръката ми с помощта на магия — замислено каза тролът. — Разбираш ли? В продължение на хиляди години се е смятало, че ние не се поддаваме на магическо въздействие, и хоп, съвсем неочаквано, ти направи невъзможното.

— Да не би да намекваш, че някой е въздействал върху съзнанието на троловете така, както и върху всички други работещи в склада? — попита Даркин.

Тролът се усмихна.

— Да намеквам?

„Хм, а казват, че троловете са тъпи — помисли си той. — Ами то Догрон е по-умен от доста хора.“

— Но ти никога не си чувал за подобни въздействия?

— Не — поклати глава Догрон. — Но съм чувал от дядо си, че Висшите вампири могат да ни въздействат, макар и никога никога да не го е виждал. А и защо силните Висши вампири биха се занимавали с хипноза, когато могат да ни натрошат на прах?

Имаше логика в това.

— Но ако по някаква причина Висш вампир реши да го направи, той би могъл, нали? — уточни Даркин.

— Ако е наистина древен и силен вампир — да.

„Браво“ — мислено аплодира Даркин, а на глас само проточи:

— Ясно-о.

— Ние нямаме нищо общо с това — твърдо каза тролът.

— Всъщност ти вярвам — въздъхна Даркин. — На главното е да повярва и следователят от Академията.

След като изпрати трола, той отпи кръв от личните си запаси и дори подремна, докато чакаше Мари да събере „Свободните вампири“. Затова когато вампирката почука на вратата на кабинета, той отвори очи и се почувства малко по-отпочинал.

— Събуди се и пий — весело каза вампирката, пъхайки под носа на Даркин чаша горещо као — Поговорих с тези, които съставляваха гръбнака на тайното общество, ще ни споделят цялата си информация. Надявам се да имаме късмет.

Странно, но вместо да мисля за работата, Даркин се загледа в Мари.

— Знаеш ли, понякога си мисля, че изобщо не съм ти нужен тук, можеш да се справиш с всичко сама.

— А, не — намуси се вампирката. — Трябва някой да стои с умен вид в кабинета, докато аз отмятам цялата работа.

Даркин се засмя.

— Много ти благодаря. Добре, извикай ги, трябва и аз да поработя за разнообразие.

Оптимистичната нагласа изобщо не помогна. Който и да беше снабдявал вампирите с артефакти, беше обмислил всичко много внимателно, така че да не се издаде. Доставчикът на артефактите контактувал само с ръководителя на дадената клетка и винаги криел лицето си зад маска, като тези, които използвали нисшите вампири, когато излизали на улицата през деня. След като разговаря с всички бивши членове на „Свободните вампири“, Даркин така и не успя да научи нещо полезно. Успокояваше го само едно — разговаря с вампирите много навреме, защото на следващия ден поради мобилизация те трябваше да заминат за форт Скол. Даркин нямаше представа какво се случва на границата, но на Майсторите спешно им трябваша вампири, можещи добре да боравят с така наречената „вамп-енергия“. Всички бивши „свободни“ се радваха като деца на новата служба: даваха им в ръцете бойни артефакти, обещаваха им добро заплащане и ставаха част от армията на Империята. За какво друго биха могли да мечтаят никому ненужните кръвожадни аутсайдери на обществото?

А привечер през Ордена мина следователят.

— Здравейте, красавице — поздрави учтиво той Мари, целуна ѝ ръка и принуди бузите ѝ да се покрият с лека руменина.

— Майстор Корвил — кимна му Даркин.

Вампирът тъкмо се канеше да вечеря в близкото ресторантче и появата на Майстора го завари на вратата.

— Някакъв напредък? — попита следователят.

— Никакъв — честно отвърна Даркин. — Троловете са кълнат, че никога няма да предадат Ордена. Подготвихме за вас личните им досиета, но там едва ли може да се намери нещо. Ще се осмеля да предположа, че решението на този пъзел се крие някъде във вашата област.

Магистър Корвил разтърка и без това зачервените си очи.

— Отивате ли някъде?

— Да вечерям — отново каза самата истина Даркин.

„Никога не съм знаел как да лъжа — помисли си той, гледайки Майстора право в очите. — Добре, че не знае правилните въпроси, защото след вечерята отивам да се срещна с госпожа Елиза, Ромиус и Кейтен.“

— Ако нямате нищо против, да се разходим преди вечерята, бих искал да ви покажа нещо интересно — каза Майстор Корвил. — Може би съм напипал нещо от моята област.

Даркин реши да не отказва. А и не можеше. Ако Майсторът наистина е попаднал на нещо, водещо до истинските крадци, то той беше длъжен да предупреди Кейтен и госпожа Елиза.

По пътя вампирът реши да подхвърли идея на следователя:

— А не мислите ли, че обирът стана прекалено навреме? Тоест тъкмо поехме охраната на склада и той като по поръчка веднага е ограбен, а Огненият орден и Дом Никерс задлъжняват с огромни суми към Дом Митис. И всичко това точно преди предстоящите избори за Император.

— Мислех си нещо подобно — съгласи се Майсторът. — Но после си помислих, че обвинението на такива хора като съветник Митис изисква доказателства. Голямо количество доказателства. Такова количество, каквото не е събирал нито един следовател в Империята.

— Толкова ли е лошо? — усмихна се вампирът.

— Не, на теория е възможно да се съберат доказателства. Но да доживееш до момента, когато трябва да ги представиш...

Майсторът прекара пръст през гърлото си.

— Последно търсим ли крадците или не? — уточни Даркин.

— Търсим — промърмори Корвил. — А вече по резултатите ще решаваме...

Следователят го заведе в центъра на града, при малък магазин за платове. На входа на двуетажната сграда стояха на пост няколко стражи, от всички прозорци струеше ярка светлина, явно всички светилници работеха на пълна мощност.

— Открихме това място, когато разпитвахме жителите от съседните жилища. Оплакали се на стражите от неприятна миризма, те избили вратата и...

Влизайки вътре, Даркин почувства нещо средно между отвращение и жажда за кръв и бързо прикри лицето си с кърпичка. Домът изглеждаше така, сякаш няколко човека са били разфасовани на части. Всъщност то така си и беше: навсякъде се валяха части от тела, а стените и тавана бяха променили цвета си на тъмно червено, все едно някой е извадил четка и умишлено е напръскал всичко с кръв.

— И какво означава това? — озадачено попита Даркин. — Че тук се е развихрил убиец-маниак?

Майсторът се намръщи.

— Това означава, че крадците не са успели да проникнат в склада. Поне не и тези тук.

— Тогава кой ги е подредил така? — попита вампирът. — Нещо не мога да схвана.

— Всичко, което виждаш, е резултат от действието на защитата срещу телепортация, поставена в склада — поясни Майсторът. — Пасивните защитни заклинания просто не позволяват да се направи телепортация, а активните разкъсват хората на малки парченца. И по очевидни причини останките на опиталия се да се телепортира в защитената зона се връщат обратно в началната точка. Това е секретна разработка на Академията, която никога и на никого не е давана.

Даркин се чувстваше, сякаш Майсторът му говори на чужд език.

— А защо не забелязахте това заклинание в склада?

— Точно в това е проблемът, някой е почистил активната част на защитата преди пристигането ни. Ето защо не успях да открия следи от използването на заклинание за телепортация — те също умишлено са изтрети, и това определено е направено след обира.

— Защо? — глупаво попита Даркин.

— Това е доста продължителен процес. Очевидно е бил задействан още когато стражите са отцепили сградата и го е направил някой от работниците в склада. От работниците — хора.

Вампирът замълча, опитвайки се да осмисли получената информация. Излиза, че човек на Митис е сметнал, че кражбата е направена, и е почистил следите на Келнмиир? Ама че работа.

— Честно казано, изобщо не разбирам какво всъщност се е случило в склада — призна следователят. — Мога да разбера защо работникът е унищожил следите от защитното заклинание, това е незаконна работа, но защо е изтрил и следите от телепортация?

— За да решите, че за всичко са виновни служителите на Ордена — предположи вампирът. — И според мен това отлично пасва на моята теория.

Майстор Корвил поклати глава.

— Всичко това са само догадки.

— Само докато не намеря доказателства — каза Даркин, а за себе си добави: „Или измисля“.

— Всъщност ви показах всичко, което исках. Може да си тръгвате, утре ще намина към вас. И приятен апетит.

Вампирът преглътна.

— Нещо ми мина апетита.

— А аз си мислех, че на вампирите им харесва гледката на кръв — насмешливо каза Майсторът.

— Харесва ни — съгласи се Даркин. — Вие сигурно обичате телешко, но едва ли ще се радвате на нарязана на лентички крава. Или греша?

Майсторът му махна за сбогом, оставяйки въпроса без отговор, и влезе в дома. А вампирът наистина загуби апетит и вместо на вечеря веднага се отправи към Дом Никерс да докладва. Колкото и да беше странно, към момента никой не можеше да се похвали с положителни резултати в търсенето. Единствената добра новина за деня можеше да се счита осъществяването на контакт между Даркин и вампирите от клана Ноос. Като разбра за намеренията от следователя трупове, Кейтен дълго се руга, че не е успял да забележи активната защита от телепортация. Излизаше, че ако беше сгрешил дори с част от секундата, Келнмиир щеше да се превърне на кървава пихтия. Добре, че самият вампир не знаеше за това и едва ли щеше някога да узнае.

След като се уговориха за времето на следващата среща, всички се разпръснаха, а Даркин се върна в стаята си над представителството на Ордена и с огромно удоволствие прекара остатъка от вечерта в четене на книга за основите на медитацията, издадена от Академията. Майсторите го уверяваха, че ежедневните занимания могат да помогнат за усвояването на артефактите.

Целият следващ ден Даркин прекара на бегом, решавайки бизнес проблеми с клиентите. Тъй като всички вече бяха чули за обира на склада, сега се опитваха да свалят цените за услугите на Ордена, че

дори и напълно да се откажат от тях. Впрочем вампирът вече започна да навлиза в тези игри и на подобни искания отговаряше много просто:

— Разбира се, ние сме готови да развалим договора, но имайте предвид, че в този случай ще попаднете в черния ни списък и повече никога няма да можете да използвате нашите услуги.

Болшинството от клиентите след тези думи размисляха, на никой не му се искаше да попадне в черния списък на Ордена, свързан с Висок дом. Все пак разследването на обира не беше приключило и си оставаше загадка кой в крайна сметка ще се окаже виновен.

С исканията за преразглеждане на договорите беше още полесно. На Даркин му беше достатъчно да каже, че той не е упълномощен да изменя стандартните условия и този въпрос е по-добре да се обсъди с госпожа Елиза Никерс. След тези думи разговорът някак от само себе си приключваше.

Привечер Даркин, уморен и ядосан, се прибра в представителството на Ордена и завари във фоайето Алвин да флиртува с Мари. И отново го жегна чувство за ревност, при това този път доста осезаемо.

„Какво ми става — помисли си той раздражено. — Аз също си имам приятелка. Вярно, не се разделихме много топло, а и до момента не ми е написала нито едно писмо, но и на самия мен не ми е много до това...“

— Кхм — закашля се той, осъзнавайки, че никой няма да му обърне внимание. — Здравейте. При мен ли идвате?

— Вече не съм сигурен — отвърна Алвин, намигайки на Мери. — Не, все пак при вас. За малко да забравя защо съм дошъл.

— Тогава да влезем в моя кабинет — сухо каза Даркин.

Стигайки до любимото кресло, той най-накрая се окопити и успокои.

— За какво искате да говорим?

— Мисля, че открих с какво можем да ви помогнем — самодоволно усмихвайки се, каза Алвин. — Както вероятно сте чували от Алиса, вампирите от дневния клан от стотина години живеят в подземията на Лита. Ние знаем всяко кътче и всяка дупка под столицата и съвсем случайно разполагаме с информация за лабораторията, създаваща артефакти за „свободните вампири“.

Даркин едва сдържа емоциите си.

— Наистина ли?

— Точно така. Освен това наскоро заловихме работещите в лабораторията Майстори, както и известно количество готови артефакти.

„Изглежда Ордент ще може да получи така нужните му артефакти и ще престане да е зависим от Академията — радостно помисли вампирът. — Възможно е дори госпожа Елиза да ми прости...“

— И какво казват заловените Майстори?

— За съжаление, те говореха само за някакво тайно общество „Деца на дракона“. Не споменаха името на съветник Митис, всъщност бяха някак объркани, мърмореха за някакви сънища. Ние ги разпитвахме по-скоро от любопитство, кой да знае, че може да е от полза.

Миналото време някак смуцаваше.

— Какво значи — говореха? — уточни Даркин.

— Вие горе си имате много кръв — намръщи се Алвин. — А при нас долу народът гладува. Така че Майсторите вече никой не може да ги разпитва.

Даркин не можа да сдържи ругатнята си.

„Значи няма да научим как се създават артефактите.“

— Но имаме записките им — сякаш прочел мислите му, каза вампирът. — Какво мислите, сега нужни ли сме на Ордена така, както и той на нас?

— Напълно е възможно — уклончиво отвърна Даркин. — Това е сериозен въпрос и трябва да се обсъди с ръководството. Имате късмет, тъкмо се канех да отивам при тях.

— С удоволствие ще се срещна с госпожа Никерс — кимна с разбиране Алвин.

„Всичко му е ясно — раздразнено си помисли Даркин. — Надявам се госпожа Елиза веднага да го постави на място, с удоволствие бих присъствал на това.“

Пред дома на семейство Никерс те буквално се сблъскаха с Кейтен. Майсторът също бързаше за срещата с госпожа Елиза.

— Кой е този? — попита Кейтен, гледайки към стоящия встрани вампир.

— Той е от клана Ноос — поясни Даркин. — И има да ни казва нещо.

— Тогава да влизаме — махна с ръка Майсторът. — Ромиус вече би трябвало да е вътре.

Госпожа Елиза отвори дистанционно вратата и ги изчака в кабинета заедно с Ромиус. При срещата си с нея Алвин веднага се разсипа в комплименти и се държа много стоворчиво. Дразнещата арогантност беше изчезнала, сякаш никога не е съществувала. Даркин най-накрая разбра защо именно Алвин беше представител на Дневния клан — когато трябва, той беше самата учтивост: скромно разказа за намерената лаборатория, за нуждите на дневния клан и смирено помоли за покровителство. Странно, но госпожа Елиза прие вампира доста благосклонно, което още повече развали настроението на Даркин. След като обсъди с него всичко и уговори време за среща в представителството на Ордена, госпожа Елиза изпрати Алвин за документите и артефактите, намерени в лабораторията.

— Е, Даркин, браво на теб — каза госпожа Никерс. — Което не може да се каже за останалите.

— Да — виновно разпери ръце Кейтен. — Наистина не научих нещо полезно. Преди смъртта си Императорът се е оплаквал от нощни кошмари, но около него не се е случвало нищо подозрително.

— Интересно — замислено проговори госпожа Елиза. — Аз говорих със семействата на аристократите, според тях починалите също са се оплаквали от лош сън. Но в кръвта им не са намерени никакви отрови, всички са починали от сърдечни пристъпи.

— Това е съвсем логично — намеси се Ромиус. — Забранената магия, която Митис владее доста добре, позволява да се намесваш в сънищата. За щастие, дори и да е възможно да се убие човек направо в съня му, не е за неговите способности. Но да разбере от какво най-много се страхува обектът на атаката, да му пуска страховити кошмари и постепенно да го доведе до инфаркт — това е напълно по силите му. Вярно, далеч не на всеки човек може да се влияе така. Тоест организмът трябва да бъде отслабен, а самият човек — да е податлив на подобни въздействия. Предполагам, че точно поради това са умрели само няколко аристократи, а не всеки, стоящ между Митис и трона.

— А може просто да е купил или сплашил останалите — предположи госпожа Елиза.

Ромиус поклати глава.

— Ако можеше да въздейства на всеки човек, тогава ние с теб сега нямаше да разговаряме, първо от Дом Никерс щеше да се отърве. Но вместо това му се налага да ни върти номера, като имитира обир на склада. Между другото, засега не знам как можем да се защитим от подобни въздействия, така че остава да се надяваме възможностите на Митис да са по-ограничени.

— Много ме успокои — каза госпожа Елиза, която изобщо не изглеждаше развълнувана. — А при теб има ли някакъв напредък?

— Едва ли — намръщи се Ромиус. — Виж какво се е случило. Споменатото от Алвин тайно общество „Децата на дракона“ е създадено от ръководителя на службата за сигурност в Академията, за да може да заобиколи забраната за изследване магията на драконите. Но поради факта, че Ревел започна да си сътрудничи с Митис, контролът над част от „децата“ отиде при съветника. Точно те работеха, например, над създаването на съществото, с което се сблъскаха Зак и другите момчета в Крайдол.

— Значи знаеш къде се намира тази лаборатория? — попита Елиза Никерс.

— Да. Но лабораторията, в която създавахме съществата, вече я захрихме. Много е вероятно Митис да е платил на известен брой Майстори да работят за него, опитвайки се да намери оръжие, с което да се противопостави на Занаята, а може да преследва и други някакви цели. Тук вече мога само да гадая.

— Жалко, че Алвин с приятелчетата си са изсмукали точно тези Майстори — отмъстително отбеляза Даркин. — Колко ли неща можеха да разкажат.

— Към господин Алвин ние нямаме никакви претенции — прекъсна го рязко госпожа Елиза. — Много приятен млад вампир, между другото. Трябва да се поучиш от маниерите му.

От такова заявление Даркин не само загуби дар слово, но и за известно време отпадна от разговора.

— Надникнах в къщата, където са открили телата на предполагаемите крадци — междувременно каза Кейтен. — Беше много интересно да се видят на живо резултатите от действието на активната защита. Разбира се, не говоря за труповете, те отдавна са били махнати, а за следите от въздействието на заклинанията. Страшна

работа. Голям късмет, че с автомага не объркахме времето за телепортация, иначе Келнмиир щеше да бъде разкъсан на толкова малки парченца, че нямаше да може да се възстанови. Между другото, знаех какво да търся и успях да отделя късчета сплитания, свързани със защитата, но как за това е успял да се досети Майстор Корвил, ума ми не го побира.

— Този следовател е наистина схватлив човек — съгласи се с него Даркин.

— И аз съм чувала за него — замислено каза госпожа Елиза. — Достоен човек, добре би било да се поддържат контакти с него, отдавна се каня, но все не намирам време.

— Е, ако той се добере до нас, ще имаш тази възможност — усмихна се Кейтен.

Госпожа Никерс го погледна хладно.

— Не до нас, а до теб. И може би щях с радост да те предам, ако не беше очевидната неизгодност от подобна постъпка.

Замлъкналият за известно време Ромиус внезапно щракна с пръсти.

— Точно така! Ако Митис е планирал да ограби склада си, то е трябвало да предвиди и неутрализирането на троловете, и заличаването на следите. Следите от телепортацията наистина са изтрети от някой от работниците в склада, но какво би могъл да направи той с троловете и останалите свидетели?

— Може би се е канил да направи най-обикновен грабеж? — предположи Даркин. — Телепортира крадците в склада, те неутрализират някак си охранителите, после изчезват от склада по някакъв друг начин.

— Банално и безинтересно — махна с ръка Кейтен. — Освен това с троловете не е толкова лесно да се справиш. А дали Митис не е планирал да използва по време на обира нещо от областта на забранената магия? Щом артефактите на енергията „вампи“ могат да влияят на троловете, напълно е възможно в арсенала на Митис да има нещо подобно.

— Възможно е — съгласи се Ромиус. — Всичко, което касае използването на магията на драконите, е недоказуемо, но човек, унищожаваш следите от телепортация... да видим доколко е добър Майстор Корвил и ще може ли да намери виновника.

След като прекараха още известно време в обсъждане на ситуацията, те довършиха каото си и тръгнаха към представителството на Ордена, за да се срещнат с Алвин, но вече без Елиза Никерс. Тя предпочете да си остане вкъщи и да се заеме с възпитанието на близначките с палави личица.

За неудоволствие на Даркин, когато пристигнаха, вампирът вече беше там и пак флиртуваше с Мари.

— Ама че бързак — промърмори Даркин под носа си.

— О-хо, ревнуваш — намигна му Кейтен.

Вампирът се намръщи.

— Просто не му вярвам.

— Да бе, направо ти повярвах — изсумтя Майсторът и се насочи право към Алвин. — Е, всичко ли донесе?

Дневният вампир му подаде купчина документи и посочи към лежащия на пода доста големичък чувал.

— А тук са артефактите.

— Даркин, вземи чувала и го прибери на сигурно място, а ние ще разгледаме документите.

Поглеждайки Алвин, Даркин отмъстително каза:

— Какво стоиш, вземай чувала и да вървим. Не ми е работа аз да го нося.

Най-накрая се появи нещо, което би могло да запълни огромния сейф в кабинета му. Че вампирът малко го дразнеше празнотата: парите за договори и всички ценни книжа заемаха едва една десета от общия обем.

Даркин и Алвин тъкмо излизаха от кабинета, когато в центъра на фойето проблесна ярка светкавица и от нея излезе висока черна фигура. Покрита с плочки, с мускулести ръце и сплескана глава без очи и уста.

— Ой — възкликна Мари и веднага се шмугна под бюрото.

Даркин мигновено разпозна в създанието точно копие на онова, което в Крайдол бягаше от Зак и неговите приятели. Съществуването изглеждаше наистина страшно и поглеждайки дневния вампир, Даркин не без удоволствие видя на лицето му неподправен страх.

Ромиус и Кейтен веднага хвърлиха в неканения гост няколко Огнени топки, Въздушни юмруци и мълнии, но едва докоснали черната броня, те просто се разтваряха във въздуха. От удара на

въздушната вълна донесените от вампира документи се разлетяха из цялото помещение. Замириса на опърлено.

— Магията не му влияе! — извика Ромиус, отскачайки далеч от вдигнатата за удар ръка на съществото.

— Наистина ли? — изсумтя Кейтен. — Това ли е звярът, когото са гонили из целия Крайдол?

Той не бързаше да бяга, а с любопитство разглеждаше огромното създание.

— Не е чак толкова страшен...

Съществото сякаш по поръчка протегна напред ръце с гърчещи се пръсти-змии, те разтвориха усти и запицяха.

— Вземам си думите назад — реши Кейтен и последва примера на Ромиус, като отстъпи зад дивана.

През цялото това време Даркин и Алвин надничаха през вратата, не смеейки да влезнат в схватка.

— Какво е това? — шепнешком попита Алвин.

— Още един експеримент, подобен на донесените от теб артефакти — отвърна Даркин, гледайки притеснено към скрилата се под бюрото си Мари. — Съществото е много силно и изобщо не се поддава на магии.

— Това го забелязах. Като троловете ли, или какво?

— На трол ли ти прилича? — Даркин вече не можеше да сдържа раздражението си. — Не. Тогава за какъв, дракон да го вземе, трол говориш?

Майсторите се уговориха помежду си с жестове и започнаха да обсипват със заклинания съществото, опитвайки се да го изгонят от сградата, но постигнаха точно обратния ефект: съществото запиця с всичките си десет пръста и се хвърли върху тях. Блъсна бюрото със скритата под него вампирка, отхвърли го настрани и скочи върху Ромиус. Майсторът едва успя да се прикрие със защитно заклинание, което го обгърна като пашкул, и съществото буквално го заби в стената. Раздаде се ужасен трясък и пробивайки каменната зидария, те излетяха навън.

Даркин веднага се втурна да помага на Мари, но тя вече се изправяше на крака. Виждайки, че с нея всичко е наред, той смени посоката и хукна след Кейтен и Алвин, които вече бяха изчезнали през пробитата от съществото дупка.

На улицата се чуваха крясъците на хората и писъците на вбесеното създание. За щастие Ромиус не беше пострадал — защитата му беше устояла на удара и сега той, накуцвайки, бягаше от преследващото го същество. Кейтен се опитваше да постави на пътя на създанието защити, които да забавят поне малко придвижването му. Явно все пак му отнемаше известно време да унищожи заклинанията, защото Ромиус оцеля и не се оказа размазан по стената. Алвин също помагаше с каквото може, като подскачаше около съществото и се опитваше да го удари с нож.

Неочаквано към Кейтен се присъедини още един Майстор. В гърба на съществото се стовариха мълнии, но и те не причиниха никаква вреда.

„Кой ли е? — изненада се Даркин. — Стражата?“

Но се оказа не стражата, а само Майстор Корвил. Едва ли случайно е минавал оттук, по-скоро е идвал до Ордена по някаква работа и сега улучи разгара на веселбата.

Даркин не носеше оръжие със себе си, така че нямаше идея как може да помогне на приятелите си. Освен да използва пръстена, но до този момент той така и не беше постигнал кой знае какъв напредък в създаването на бойни заклинания, просто не му оставаше време за сериозни тренировки.

Междувременно Майсторите бяха успели някак си да се координират и започнаха да поставят около създанието множество Въздушни стени, очевидно надявайки се да го задържат до идването на стражата. От друга страна, те нямаха други варианти — атакуващите бойни заклинания не нанасяха никакви поражения. Алвин беше престанал да скача наоколо и сега се приближаваше отстрани, изчаквайки подходящ момент за атака.

— Що за същество е това? — обърна се към Даркин вампирката, излизайки на улицата през дупката в стената и заставайки до него.

— Резултат от експериментите на Майсторите — поясни Даркин. — Някой е решил да ни изпрати това подаръче, използвайки динамично телепортиране. И дори мога да се досетя кой точно...

— Аха, ти си специалистът по това — почтително отбеляза Мари и се изкикоти. — Ами да, защита от рисуващите вандали сложихме, а защита от телепортация на огромни страшни същества кой знае защо не предвидихме.

Даркин ѝ върна усмивката.

— А можехме и да предвидим, нали?

Алвин най-накрая намери подходящ момент и със скок наръга съществото във врата. Всъщност врат като такъв нямаше, но ножът определено попадна някъде между главата и туловището. Съществото отново запищя на десет гласа, обърна се и се хвърли обратно към представителството на Ордена. Точно там, където стояха Даркин и Мари.

Вампирът никога не се беше оплаквал от липса на бързина, но този път действа по-бързо от когато и да е в живота си. Изблъсквайки Мари настрани, Даркин изпъна напред ръката с пръстена и метна виолетова топка енергия към съществото. Получи се точно както и на упражненията в лабораторията — заклинанието летеше бавно и явно нямаше да преодолее повече от няколко крачки, но съществото само се надяна на него. Письците мигновено престанаха по простата причина, че създаването се пръсна по цялата улица.

Всички застинаха за миг, шокирани от случилото се.

— Можеше и по-рано да го направиш — недоволно каза Кейтен, избърсвайки потта от челото си. — Че тук само кръгове навъртахме, като глупаци.

— Кой да знае — виновно разпери ръце Даркин.

Следователят в това време помогна на Ромиус да се изправи на крака.

— Казвам се Ромиус — представи се Майсторът. — А вие да не сте Майстор Корвил?

— Точно така — потвърди следователят. — Приятно ми е да се запознаем.

— Навреме се появихте.

— Ако можеше и полза да има от мен — усмихна се Корвил. — Що за създаване е това? За първи път виждам такова.

— О, това е дълга история — въздъхна Ромиус, оглеждайки причинените от съществото разрушения. — За много неща трябва да поговорим с вас, включително и за този неканен гост.

Ромиус бутна с крак валящо се на тротоара парче от създаването и погледна с уважение Даркин.

— Браво на теб, изненада ме.

— И аз самият съм изненадан — честно отговори вампирът. — Първото правилно използване на тези драконовски артефакти.

— Моят герой — увисна на рамото му Мари и го целуна по бузата.

Вампирът усети как бързо се изчервява.

— Ако се съди по това колко безцеремонно действа Митис, той искрено вярва, че имаме достатъчно доказателства — замислено произнесе Ромиус. — Всъщност за шантаж изобщо не е задължително да имаш информацията, стига и това да убедиш жертвата, че я имаш.

— Всъщност вие наистина я имате — отбеляза Корвил. — Поточно, аз я имам. Всъщност идвах тук именно за да ви кажа добрите новини. Разбрах точно кой от работниците е скрил следите от използването на активната защита срещу телепортация.

— И той ви е довел до Митис? — предположи Даркин.

— Не, беше мъртъв — поклати глава следователят. — Но убиецът на складовия работник, когато го хванахме, се оказа много приказлив.

Даркин разбиращо кимна.

— Тоест...

— Ами да — прекъсна го Кейтен. — Сега имаме доказателства за няколко престъпления на Александър Ардок Митис и следователно няма да му дадат императорския трон...

ДЕЙСТВИЕ 1

Седях на пода в Коридора на съдбата и чаках появата на вампира. В това, че точно той беше този, който ме доведе тук, изобщо не се съмнявах — когато ме хвърлиха в телепорта, аз си мислех за всичко друго, но не и за това място. Пак бях дотрябвал за нещо на вампира, но този път намесата му се оказа точно навреме. Главното е бързо да се разбере с Влад, за да се върна колкото може по-бързо във форта и да взема участие в спасителната операция. Всяка минута беше от значение, Алиса и останалите можеха по всяко време да ги отведат от подземията, че и да им направят нещо по-лошо. Дори не ми се помисляше за подобно нещо.

— Здравей, млади мой приятелю — поздрави ме вампирът, появявайки се от полумрака. — Радвам се, че се разбираме помежду си и не тръгна да избягваш срещата.

В ръцете си държеше смътно познат ми жезъл, само размерът му беше двайсетократно по-голям.

— Какво да кажа — усмихнах се. — Аз съм човек на думата.

Особено когато срещата с вампира е по-малката от две злини. Между другото, предстоеше ми да разбера къде се канеше да ме изпрати този Ник и за кого, освен за Майстор Ревел, работеше?

— Или просто си нямал друг избор — досетливо предположи вампирът.

— Познат жезъл — отбелязах аз в опит да сменя темата. — Но като че ли преди беше по-малък.

— Да не си си помислил, че съм те помолил да ми донесеш обикновена клечка за зъби? — насмешливо попита Влад. — Случайно да не си гладен? Предлагам да вечеряме и да обсъдим нашето сътрудничество.

— Точно вечеря няма да откажа — отвърнах радостно и скочих на крака. — Накъде отиваме?

Вампирът ме поведе надолу по коридора към поредната врата, отвори я и любезно ме пусна напред. След няколко секунди разбрах

цената на такава учтивост — вратата хлопна зад мен, а вампирът остана от другата страна.

— Ама какви глупости правя — изругах аз. — Как може да съм толкова доверчив...

Оказах се в неголямо помещение, обзаведено в минималистичен стил. Всъщност освен собствената ми персона, тук нямаше нищо друго. Каменни стени, никакви прозорци, а и вратата зад гърба ми изчезна.

„Ако сега започнат да се появяват и неживи, ще ми остане само да се моля за люк на тавана — помислих си аз. — И между другото, идеята не е лоша.“

С помощта на няколко Въздушни стъпала бързо стигнах до тавана и започнах внимателно да изследвам каменните плочи.

— Би било глупаво да се надяваш на това — отекна из помещението гласът на вампира.

Отново изругах и скочих обратно на пода.

— Какво искаш от мен?!

— Много добре знаеш, просто дреболия — цялата ти жизнена енергия.

— В какъв смисъл? — озадачено попитах аз.

Мълчание. Дали вампирът беше отишъл някъде или просто предпочиташе да не отговаря на въпросите на този, когото планираше да убие, както ми изглеждаше най-вероятно.

„Проблем след проблем — помислих си раздразнено. — По-добре да съм в челните редици на военните действия, отколкото това. Първо ме плениха, после бягах през Прокълнатите земи, след това се опитаха да ме отвлекат и сега отново съм пленен. И всичко това в един ден!“

Макар да не разчитах особено на успех, аз се опитах да пробия стените с всички известни ми заклинания, но резултатът беше нулев. Стените не се поддаваха нито на Огнени топки, нито на Въздушни юмруци, нито на заклинания, размекващи камъка. Което като цяло си беше напълно логично. Категоричните ми заповеди към Коридора на съдбата да ме върне „откъдето ме е взел“ също не помогнаха. Явно сега се намирах някъде на друго място, най-вероятно в един от взаимосвързаните с коридора микросветове, какъвто беше Великата

библиотека. Въпросът беше дали този малък свят се състои само от една стая или зад стените ѝ има и нещо друго.

— Хей, Влад, да беше ми дал поне вечеря, както обеща! — извиках ядосано.

Да бе, как не, да ме храни. Подозирах, че ако се отнеме цялата жизнена енергия, то и живот няма да остане. А защо да храниш някой, когото ще убиваш?

Изобщо не можех да си представя как може да се излезе оттук, затова колкото повече мислех за приятелите си, задържани в плен при шатерци, толкова повече се изнервах. Остана ми да се надявам, че спасителната мисия на Висшите вампири ще се увенчае с успех и при връщането си във форта ще видя приятелите си живи и здрави. Разбира се, ако изобщо се върна там някой ден.

— Дракон да те вземе! — извиках и с всички сили ударих по стената.

Нямах никакви идеи. Обикалях поне половин час от ъгъл в ъгъл, опитвайки се да измисля каквото и да е, докато най-накрая нещо ми светна. Да, този камък явно беше особен, щом не му влияеха магиите, сигурно беше някаква разновидност на дагора. Но нали веднъж вече в Академията успях да унищожа дагора. Навремето за това използвах пръстена, който вече не беше в мен, а преди това моят малък експеримент с кактуси разруши тавана. Всъщност беше логично, нали растенията сами по себе си представляват резултат от магията, а не самата магия. Ето защо те наистина могат да разрушат камъка! Разбира се, ако имам достатъчно способности и енергия, за да израснат огромни растения.

Седнах на пода в ъгъла на стаята, с медитация стигнах до необходимото състояние и започнах да създавам кактуси. Отминаха времената, когато за създаването на сериозни заклинания трябваше да се съсредоточавам толкова силно, че се налагаше да затварям очи и напълно да се откъсвам от реалността. Откакто практически напълно ми се бяха върнали способностите, можех да работя над заклинанието и едновременно да наблюдавам как кактусите започват да растат. Половин час беше достатъчен, за да достигнат растенията до тавана.

„Надявам се, че ще се получи — мислех си, докато наливах енергия в заклинанието. — И че вампирът сега е зает с нещо по-интересно, отколкото да ме шпионира.“

Обиколката на кактусите беше надхвърлила няколко стъпки, когато се раздаде дългоочакваното скърцане и плочите на тавана започнаха да се разделят.

— Да! — извиках радостно и веднага загубих концентрация.

Мина още известно време, преди кактусът окончателно да пробие тавана. После преустанових наливането на енергия и използвах Въздушен клин, за да отстраня шиповете и да изрежа в кактуса сравнително удобни стъпала.

Настъпи моментът на истината.

Изкачих се по стъпалата и надникнах навън.

„М-да, това ли се нарича измъкване“ — помислих озадачено.

Явно моят затвор се намираще под земята, защото след като излязох през пробитата от кактуса дупка, аз се оказах на красива зелена полянка на сред гора. В този свят тъкмо разсъмваше. Слънцето обагреше небето в червено, по тревата блестеше роса, а наоколо цареше тишина. Нямаше писъци, жужене или кръсъци на птици, сякаш някой беше хвърлил върху природата поглъщащо звуците заклинание.

— Има ли някой тук? — попитах за всеки случай. Тишина. Гласът ми прозвуча като гръм от ясно небе.

„Трябва да се махна оттук преди Влад да е забелязал моето изчезване — реших аз. — Да си налягам парцалите и да изчезвам веднага. Може по пътя да попадна на годни за ядене плодове...“

Гората практически не се различаваше от гората в нашия свят. В смисъл, че както не познавах нашите видове дървета, така не различавах и тукашните. Зелени листа, кафява кора... като цяло всичко беше нормално.

Нямах представа къде отивам, но ме успокояваше едно — ако в този свят има врати, тогава имах шанс да се върна в библиотеката. Вярно, нямаше гаранции, че ключът ще сработи, но надеждата умира последна.

В търсене на цивилизацията крачех през гората вече повече от час, но пейзажът не се променяше особено. Дори слънцето да се издигаше, правеше го някак прекалено бавно.

След известно време окончателно се убедих, че с това място нещо не е наред. Последната капка беше моят опит да се издигна високо с помощта на левитацията и да се огледам. Налях енергия в заклинанието, чувствах, че се издигам, но на практика оставах на

няколко метра над земята. Сякаш нещо ми пречеше да се издигна по-високо. Окончателно ядосан, аз започнах да хвърлям Огнени топки към дърветата, разпръсквайки стволите буквално на трески. Дървесината изгоря, задимя, и... в един прекрасен момент аз мигнах, и гората беше напълно възстановена. Дърветата отново стояха на своите места, цели и невредими.

„Защо ли ми се струва, че всичко това е един голям капан — помислих се аз, отпуснах се на тревата и се огледах. — Пак килия, само че малко по-голяма, и стените не са толкова осезаеми, както в предишната.“

В следващите няколко часа унищожавах абсолютно всичко около себе си: земята под краката си, дърветата, мятах в небето Огнени топки, Огнени птици, Мълнии, опитах да направя кактуси, обръщах се към артефакта, надявайки се да вдигна някой нежив, но всичко беше напразно.

— Хитър зъбат изрод! — извиках вбесено и размахвах юмрук към аленеещото небе.

Разбира се, никой не ми отговори.

Нямах намерение да се предавам, така че продължих да прилагам различни комбинации от известните ми заклинания. Може би единствения плюс на ситуацията беше, че опресних знанията си за Занаята. Във форта нямаше достатъчно време за задълбочени упражнения и опресняване на знанията, а тук и без това нямаше какво друго да се прави. Дърветата падаха под действието на моите заклинания, но само да мигнеш и всичко се връщаше към първоначалното си състояние. Скоро със сигурност се убедих, че да се издигна над определена височина е просто невъзможно — дори и да се катерех по ствола на дърво, скоро опирах до невидима преграда. Но осезаемата преграда със сигурност беше по-добре, отколкото пълната неопределеност, защото поне имах конкретна цел.

Опитах всичко, но заклинанията просто се разбиваха в пустотата. И тогава реших да пробвам нещо по-различно, а именно да пробвам не нагоре, а надолу. Избитите от мен плочи отдавна бяха изчезнали, а и едва ли ако нещо се получи, щях да се окажа в същата килия.

Заклинанията разкъртваха земята, но не прекалено дълбоко, изглежда и там имаше някакво ограничаващо поле.

„Е, щом магията не помага, да опитаме с груба сила, дърветата тук изглеждат съвсем материални — реших аз. — Я да видим...“

Избрах един по-дебел ствол, срязвах го с помощта на Въздушен клин и започнах да го набивам в земята, удряйки го с въздушни заклинания. И работата потръгна. Най-трудното беше да се насиля да не мигам, защото щом го направех, и дървото веднага изчезваше. Бързо се адаптирах да мигам последователно с всяко едно око и съвсем скоро пробих дупка в земята. Дървото изведнъж хлътна и аз побързах да погледна в отвора, докато не се е затворил. И тук леко се стъписах... отдолу видях точно същата гора, в каквата бях сега. За всеки случай разтърках едно по едно очите си, ощипах се, отново се огледах наоколо и после пак погледнах надолу.

„Ами да, точно същата е — озадачено си помислих аз. — Значи излиза, че сега съм на височината на онази невидима преграда, която ми пречи да се издигна нагоре?“

Като не се сетих за нищо по-добро, аз скочих в отвора, за да се окажа на почти същото място. Поглеждайки нагоре, видях как дупката в небето се затваря точно пред очите ми.

— Да пукнеш дано! — не можах да се сдържа аз и се отпуснах на земята точно където бях.

Излизаше, че тук има няколко такива етажа? А може и няколко стотин? Така ще копая доста дълго, при това изобщо не беше ясно до какво в крайна сметка щеше да доведе това. Бях и гладен, между другото, само дето в тази драконовска гора освен дървета нямаше нищо друго, остава ми само кора да гриза.

И тогава във въздуха недалеч от мен се материализира врата. Мигновено реагирах на появата ѝ, скочих и се втурнах напред.

„Само да не изчезне!“ — замолих се аз, докато се подготвях да атакувам вампира веднага щом се появи.

Щом вратата се отвори, веднага метнах в нея Огнена топка и със закъснение осъзнах, че пред мен не е вампира.

— Оп-па — раздаде се познат глас.

Огнената топка удари по поставения щит и се разлетя в безброй искри. Явно от душа бях вложил енергията в заклинанието, изливайки цялата си ненавист към вампира.

— Ама че благодарност за спасението — озадачено почеса плешивата си глава неочаквания гост. — А да те намеря хич не беше

лесно.

Едва се въздържах да не се ощипя за кой ли път през днешния ден.

— Мирон?! Какво правиш тук?!

— Ох, уж отскоро съм тук, а мозъкът ми вече изпушва — притеснено се намръщи той. — Нали ти казах, дойдох да те спася. Поне знаеш ли що за място е това?

— Гора — отвърнах по инерция, все още опитвайки се да разбера как се е оказал тук моят познат от земите на вампирите.

Мирон завъртя пръст до слепоочието си.

— Ти си... Това е капан за такива като теб, постепенно изсмуква всичките ти жизнени сили. От него няма изход, може да се отвори само отвън. Гори, планини, подземия, пасища, където и да отидеш — всичко е само парченца от изкуствено създаден микросвят.

— Аха — кимнах по инерция. — Разбрах... А ти как се озова тук?

— Ти да ли си сляп? — загрижено попита Мирон. — Дойдох през вратата!

Тук започнах да губя търпение.

— Как успя да отвориш врата в друг свят?! Кой си ти всъщност?!

Мирон престана да се лигави и изведнъж стана сериозен.

— Това вече е правилният въпрос. Аз съм Пазител. Чувал ли си за тях?

— Ти?! — не повярвах аз.

Въпреки че ако се подредят нещата, това беше съвсем логично. Кой друг, ако не Пазител, можеше да ме открие в този свят-капан? Или той е с Влад? Дракон да ги вземе, вече нищо не разбирах. Никога не бих помислил, че съвсем случайно спасеният от нас човек ще се окаже Пазител на световите. Или и това е било пресметнато?

— Така ли ще стоиш и ще се кокориш?

В гласа на Мирон нямаше подигравка, само искрено съчувствие, и това още повече ме изкара от равновесие.

— Ако си Пазител, защо не каза по-рано?

— Сам си отговори — намигна ми той. — Предлагам да продължим разговора на по-подходящо място, защото Влад може да се върне. Едва ли ще се справя с него, а ти — още по-малко.

— Той е просто един вампир — изненадано казах аз. — А ти си Пазител. Защо да не се справиш?

— Сред Пазителите също има вампири, да знаеш — намръщи се Мирон. — В допълнение, ние с него сме от различни категории. Такива като теб и мен той ги яде на закуска, в най-прекия смисъл на думата. Така че хайде, размърдай се към изхода.

Разбира се, не се тутках повече и прекрачих през вратата, като искрено вярвах, че ще се окажа във вече познатия ми коридор. Но не стана така — кракът ми попадна в нищото и аз полетях надолу. Успокояваше ме само фактът, че и така нареченият Пазител падаше заедно с мен.

След кратък полет се озовахме в безкрайна пустиня и едновременно рухнахме върху някаква дюна. Пясъкът веднага нахлу в очите, устата и носа, принуждавайки ме да се закашлям. Трябваше ми известно време, за да се приведа в ред и да се огледам. Пясък, пясък и пак пясък. Бял, искрящ от слънцето и заслепяващ очите. Освен това и много горещ въздух, чието вдишване се оказа изключително трудно.

Най-накрая престанах да плюя и попитах Мирон:

— Къде сме?

— В пустиня — усмихна се в отговор той.

— Не бях се сетил — казах раздразнено и отново се закашлях от носещия се от вятъра пясък. — И ти наричаш това подходящо място за разговори?!

Мирон сви рамене.

— Не изчислих съвсем точно, но ни изхвърли доста близо до Храма на Пазителите. Ще стигнем някак пеша.

— Какъв Храм? — попитах раздразнено. — Тук има само пясък.

— Точно пред теб е.

— Шегуваш ли се? — сериозно се ядосах аз.

Наложи се още веднъж внимателно да се огледам, но освен пясък и слънце — нищо. Изглежда на Мирон му доставяше невероятно удоволствие да издевателства над мен и да ми се подиграва.

— Ама използвай и мозъка си — хвана се за главата Пазителят, — иначе съвсем ще ме е срам да те заведе в Храма.

„Значи при всеки случай ще се срамуваш? — помислих си ядосано. — Ама че гадина. Така, трябва да се взема в ръце. Щом не

мога да видя Храма, значи е скрит. Ще опитам да го потърся с Истинското зрение, за други варианти не се сещам.“

Аз вече можех да използвам способностите си практически по същия начин, както и преди, така че включих Истинското зрение почти мигновено.

— Уау! — не сдържах изненадания си възглас.

Ако някога считах Академията за най-високата сграда в света, сега разбрах цялата наивност на това твърдение. Не, в нашия свят Академията изглеждаше наистина величествена, но на фона на Храма на Пазителите многоетажната кула на родното ми учебно заведение изглеждаше като жалка съборетина. Ако в небето имаше облаци, част от гигантското здание би се скрила зад тях и нямаше да позволи да се види цялата му величественост и фантастичност. Впрочем, дори и абсолютно чистото небе не позволяваше да се види върха на сградата: стигаше толкова високо, че изтъняваше до едва различима нишка.

— Колко етажа има? — промърморих, гледайки очаровано удивителната постройка.

— Две хиляди — охотно обясни Пазителят.

Ума ми не го побираше.

— Високо — успях само да кажа, възхищавайки се на играта на слънчевите отблясъци по гигантската структура. — Да не би да е от стъкло?

— Отчасти — кимна Мирон. — Но всички носещи конструкции са направени от много здрава сплав с магически примеси. Между другото сигурно ще ти е интересно да научиш, че под земята основата на кулата стига на дълбочина петстотин етажа.

— Само петстотин — не се сдържах от иронична забележка.

— Да. Самата основа е толкова голяма, че се простира на много километри наоколо.

Погледнах подозрително в краката си.

— И тук ли?

— Разбира се. Всички тези тонове пясък са сложени, така да се каже, на покрива.

— А защо ви е такава гигантска сграда? — зададох аз напълно закономерния въпрос. — Защо един обикновен град не ви е вършил работа?

— Храмът на Пазителите е своеобразен аналог на Коридора на съдбата. Всъщност точно обратното. Коридорът на съдбата е създаден от твоя чичо като миниатюрно подобие на Храма. Практически цялата кула и основата ѝ са пронизани от безкрайни коридори със стотици хиляди врати към различни светове. И точно такава архитектура е най-оптималната от гледна точка на... — Мирон погледна към мен и махна с ръка. — Е, има много различни науки, и всички те казват, че трябва да се строи точно по този начин.

Опитах се визуално да си представя подобно количество врати, но въображението ми отказа.

— Кой е създал всичко това? — попитах удивен.

— Хора — сви рамене Мирон. — Е, не в буквалния смисъл на думата. Като Пазители работят същества от най-различни видове, от обикновени хора до мислещи растения. И точно ние, Пазителите, с общи усилия сме създали всичко това. Аз нарочно минах през вратата, която води не директно в Храма, а именно тук, за да можеш да оцениш цялата красота и мощ на тази структура.

— Оцених. И още как — признах си честно. — Но защо сме толкова далеч? Сега ще трябва да вървим няколко часа.

— Ти какъде бързаш? Радвай се, че ще имаш възможност да зададеш всички интересувачи те въпроси, сигурно са се натрупали доста.

— Доста? — усмихнах се аз. — По-скоро милион! Ще започна от самото начало: нали неслучайно се срещнахме в земите на вампирите?

Мирон бавно тръгна към кулата, а аз закрачих до него.

— Прав си, това беше своеобразно изпитание за теб. И ти го премина с чест, въпреки че трябва да призная, не смятахме, че ще бързаш чак толкова.

„Всъщност бих премислил три пъти, преди да се навирам в земите на вампирите, ако не ме беше ръчкал Велхеор — помислих си недоволено. — Макар че тук по-скоро подхожда друга дума — измамил.“

Разбира се, на глас не го казах. Щом ме мислят за толкова наивен — нека.

— Значи вие сте хипнотизирани вампира, накарали сте го да ме ухапе и да открадне дневника на чичо, за да го последвам и да се

срещна с вас? — попитах аз и като изчаках утвърдителното кимване, продължих: — И защо ви беше всичко това?

— Всеки бъдещ Пазител трябва да докаже със своите постъпки, че е достоен за това звание. И е добре, че в крайна сметка уби онзи вампир, това говори за сила на духа и решителност.

Тук вече не можех да премълча.

— Всъщност уби го Велхеор.

— Жалко — намръщи се Мирон. — Както и да е, достатъчно млад си, ще наваксаш.

Аз едва не паднах от изненада.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че някои врагове трябва да се убиват просто защото така трябва. А работата на Пазителя е преди всичко свързана с подобни действия.

— Но защо си мислите, че искам да стана Пазител?

— Нали искаш всичко да е наред с твоя роден свят? — насмешливо попита Мирон. — Или искаш някакъв изрод от друг свят случайно или нарочно да попадне, например, в Империята, и да започне да прави каквото си иска? Ще кажеш, за какво тогава е Мирон? Но Мирон не може да наблюдава целия свят, трябва му помощници, да знаеш.

— Разбрах, родината е в опасност — усмихнах се аз. — Краят на света и така нататък.

— Всъщност не е чак толкова лошо — намръщи се Мирон. — По-точно, сега аз все пак не съм единственият Пазител на твоя свят. Ще бъдеш изненадан да разбереш, че чичо ти, самият Закариал, най-неочаквано се появи отново.

Да съм изненадан беше станало постоянното ми състояние още от момента на появата на Мирон, така че дори не реагирах на толкова неочакваната новина.

— Не виждам радост — ехидно отбеляза Пазителят. — Той все пак ти е роднина. Като цяло, във връзка с неговото завръщане острата необходимост от превръщането ти в пълноценен Пазител не че отпадна, но мина на заден план.

— Нима и чичо ми може с нещо да не се справи?

— Човек никога не знае какво му е в главата на този психар. Нищо че е Пазител, не му се доверявам. Скоро и сам ще се убедиш,

между другото.

Да, вече се досещах, не случайно са го наричали луд, едва ли за няколко века характерът на Закариал се е променил към по-добро. Но въпреки това исках да се запозная с него, той беше изключителна личност, създател на ученическите пръстени и Коридора на съдбата. И най-важното, той познаваше родителите ми!

Известно време вървахме мълчаливо. Аз обмислях чутите от Пазителя новини и неочаквано забелязах нещо интересно.

— Хей, Мирон, ти каза „с твоя роден свят“, а не „с нашия“. Значи ли, че не си от моя свят?

— Всъщност Пазители обикновено стават коренните жители на света, така е и по-лесно, и по-удобно. Няма нужда да бъдат въвеждани в дадения свят, а и хората работят по-добре за благото на собствения си свят. За съжаление твоят чичо не успя да подготви приемник, освен това изчезването му беше твърде неочаквано. Затова се наложи аз да заема мястото му.

— И знаеш всички тайни на нашия свят?

— Невъзможно е да се знае всичко — усмихна се Мирон. — Но това, което е тайна за един човек, друг може да го знае прекрасно. Питай, може и да мога да отговоря на твоите въпроси.

— Вече имам някаква представа какво е това Коридор на съдбата и как действа. Излиза, че чичо ми го е създал като изпитание за своя приемник?

— И да, и не. Коридори на съдбата могат да създават само наистина силни астрални магове, какъвто е и Закариал. Това е въпрос на удобство и независимост. Не на всеки му харесва, че пътуването из световите е възможно само през Храма, където се държи сметка на всички придвижвания и има всевъзможни ограничения.

— Вече съм чувал за астралния свят от Влад — не се стърпях аз.

— Това е универсален термин — спокойно продължи Пазителят. — Всеки свят си има свое название за тези способности, при вас те са известни като магията на драконите. Всъщност това е просто способността да напускаш тялото си и да пътуваш между световите. А Коридорът на съдбата или Храмът осигуряват придвижване във физическо тяло, копие на истинското.

Е, това вече го знаех.

— А какво е тогава Фонтанът на съдбата?

— Той е по-универсален от Коридора, и е предназначен за търсене. Разбира се, силният маг може и сам да намери търсеното в някой от световите, но за това трябва да се учи стотици години. А фонтанът е вече готов артефакт, той и отговор на въпроса ти ще намери в рамките на изкуствения си разум, и ще те премести в нужния свят. Разбра ли?

— Какво има за разбиране — засмях се аз. — Повечето го знаех, дори вече успях да се възползвам от услугите му. И артефактът работи само в определени часове. Може би трябва да натрупа енергия? Или е свързано с някакви фази на луните?

— Какво значение има — махна с ръка Мирон. — Но за това, че си го разгадал и си го използвал, браво на теб. А какво търси, ако не е тайна?

— Един приятел имаше раздвоение на личността или нещо подобно. Лекувах го.

— А аз наистина се зарадвах, че си по-умен, отколкото изглеждаш. Но да забиваш пирони с микроскоп...

— Ъ-ъ-ъ... какво?

— Искам да кажа, че за да излекуваш каквото и да е психично заболяване, е достатъчно просто да влезеш в съня на човека, и не ти трябва никакъв артефакт. Разбира се, там ще трябва да се поизпотииш при общуването с личностите в него, но определено е по-лесно, отколкото да се мотаеш из световите.

А аз откъде можех да знам? Нещо започнах да се вбесявам от постоянните му шегички по адрес на моите умствени способности.

— Ама че умник — измърморих аз. — На двайсет години ти също ли си лекувал психични разстройства с помощта на забранена магия?

— Не, на двайсет години аз изобщо не вярвах в магии — изсумтя Мирон. — Аз съм от свят, в който доскоро магията изобщо не съществуваше. Но се научих как да е, приспособих се. За десетина години надминах много столетници.

— Е, значи все още имам време — казах недоволно. — Така че няма какво да ми се хвалиш със знания.

Според мен Мирон пропусна думите ми покрай ушите си, но поне престана да ми се подиграва. Затова пък отговори на много въпроси. За съжаление Пазителят беше напуснал форта веднага след

мен и затова не знаеше дали вампирите са тръгнали към Прокълнатите земи да спасяват приятелите ми или не. Бях сигурен, че Келнмиир и Велхеор ще направят всичко, за да спасят Алиса, но въпреки това бях нервен и се чувствах виновен. Защото докато аз се разхождах из пустинята и спокойно разговарях с Мирон, приятелите ми лежаха в плен и в момента не можех с нищо да им помогна. Можех само да оползотворя максимално времето си и да получа колкото се може повече полезна информация. Например научих, че драконите наистина съществуват, при това едновременно по два начина. Първият — като обикновени огромни летящи влечуги, и вторият — като придвижващи се между световите духове, които външно изобщо не се различават от първия. Само че истинските дракони по нивото си на развитие значително превъзхождат хората, вампирите и самите Пазители. Освен това с изненада разбрах, че във Вселената има много магически светове, и в много от тях принципите на построяване на заклинанията съществено се различават. Единственото, което си оставаше неизменно, беше точно тази астрална магия. Да се възползват от нея можели само единици на милион, и единствено те ставали Пазители. И много често ставало така, че същите тези астрални магове спокойно си живеели в своите светове без магия до момента, докато случайно не задействат своите способности и не се изтърсят в друг свят. Така наречените изтърсаци в рамките на своите способности успявали да намерят процепи в пространството, а още по-често попадали в другите светове след смъртта си. Между другото точно това, оказа се, се е случило и с Мирон, а и с моя чичо също.

Историята на Мирон се оказа наистина интересна: той прекарал известно време в робство, след това избягал, станал кралски наемник, учил магия, убил няколко тъмни богове от рода на Куул-Наг, и само десет години по-късно бил намерен от Пазителя на света, в който бил попаднал. Мирон кой знае защо наричаше това „банална история“, въпреки че на мен такива приключения ми изглеждаха невероятни. Едва сега започнах да разбирам омразата му към поробването на хората в земята на вампирите. Ако прекарам цяла година в кошара на равна нога с животните, и аз щях да мразя всяка проява на ограничение на човешката свобода.

А моят чичо, точно обратното, след смърт на бойното поле попаднал в свят без магия. На туй отгоре бил загубил паметта си.

Възстановявайки капка по капка знанията си, той създаде някакъв странен култ и успя да призове по памет бога на вампирите — Куул-Наг. Впрочем, подробности за прежеждията на Закариал моят водач не знаеше, преразказа ми само чулото от трета ръка.

В допълнение към забавните истории Пазителят сподели с мен и някои общи знания за астралната магия. Времето за обучение сега не беше твърде подходящо, но поне се убедих, че Влад не лъжеше, като я свързваше с жестовете. Мирон ми показа просто заклинание в случай, че имам нужда от неговата помощ, и ме научи на най-елементарна защита от възможно вмъкване в сънищата ми, но с това се и ограничи.

— Хей, вече половин час вървим, а дори не сме се приближили до кулата — отбелязах аз, когато инструктажът на Мирон приключи.

— Какво не ти харесва? Приятна разходка под слънцето.

— Прекрасна — съгласих се аз. — Но искам да ям. А и трябва колкото се може по-бързо да се върна във форта. Моите приятели са в плен, ако не си забравил.

— Добре — сви рамене Мирон. — Както кажеш. Приблужи се до мен.

Не разбирайки защо е нужно това, аз пристъпих към него и веднага бях заслепен от ярка светкавица.

ДЕЙСТВИЕ 2

Когато зрението ми се върна, видях, че се намирам в помещение с метални стени и огромни прозорци, през които се виждаше само жълто-червеното небе.

— Да беше предупредил да си затворя очите — злобно казах аз, оглеждайки се. — Я чакай, значи можеше веднага да ни пренесеш тук? Защо тогава беше нужна тази разходка?

— На артефакта му трябва време за презареждане — поклати глава Мирон. — И затова реших да се поразходим малко, докато имаме свободно време. Тъкмо ще ни се отвори апетита.

Когато пътувахме по земите на вампирите, характерът на Мирон не беше кой знае колко приятен, но сега стана просто непоносим.

— Апетитът ми се отвори още преди половин ден — казах аз, пронизвайки го с недоволен поглед.

— Защо мърмориш, по-добре погледни през прозореца; изгледът е просто потресаващ — припряно каза Пазителят. — А през това време аз ще уредя храната.

Послушах съвета му, приближих се до широкия прозорец и буквално замръзнах. Не знам на кой етаж се намирахме — на стотния или на хилядния, но подобна височина беше невъзможно да си представиш. Както казваше Мирон, целият този свят се състоеше от гигантска пустиня. А от тази височина линията между пясъка и небето ставаше просто незабележима и възникваше усещането, че небето е навсякъде — и отдолу, и отгоре, и пред мен.

— Красиво, нали? — раздаде се до мен непознат глас.

Струваше ми невероятни усилия да не подскоча от изненада, но общуването с Висшите вампири ме беше научило, че някои коварни личности могат да се движат напълно безшумно.

— Не е зле — съгласих се аз, обръщайки се към новия си събеседник. — Познаваме ли се?

— Едва ли — с насмешка отвърна младежът, горе-долу на моите години. — Макар да казват, че сме роднини.

— Закериал? — попитах аз, разглеждайки събеседника си с интерес. — Нещо не изглеждаш като на... колко станаха вече?

Мургавият младеж с дълги до раменете тъмни коси, тънки черти на лицето и гърбав нос изобщо не приличаше на мой роднина.

— Мисля, че около четиристотин — пресмятайки нещо наум, отвърна той. — Всъщност между този свят и светът, в който попаднах, има известно разминаване в течението на времето. Освен това още не съм решил кой от световите да нарека свой. Роден съм в твоя свят, но голяма част от живота си прекарах в друг. И между другото, наричай ме Константин, така съм свикнал.

Някак не изглеждаше на четиристотин години. Не бих му дал и трийсет. Тоест, хората, разбира се, могат да живеят наистина дълго, това го знаят всички. Но за разлика от вампирите, на нас времето все пак ни оказва влияние, а и възраст от триста-четиристотин години лесно се забелязва. И що за необичайно име беше това?

— Нещо не си приличаме много — отбелязах аз.

— Това не е моето тяло — отвърна Закериал-Константин. — Истинското ми тяло стана на парчета по време на сблъсъка с шатерци, така че не търси семейна прилика. Затова пък ти си точно копие на баща си.

— Ще ти повярвам — навъсих се аз. — Самият аз никога не съм го виждал.

Беше ред на моя чичо да се мръщи.

— Умрял ли е?

— А, да, теб те нямаше много време. Не, той и мама са живи, просто са заминали за Шарените острови веднага след раждането ми с някаква важна мисия. На всичкото отгоре е убедил леля да ми наложи психо блок, ограничаващ способностите ми към Занаята.

Чичо ми озадачено се почеса по врата.

— Не мислех, че ще приеме всичко толкова сериозно...

— За какво говориш? — озадачих се аз.

— Виждаш ли... преди смъртта си се занимавах с построяването на Коридора на съдбата и малко се поувлякох. Това беше много сложна и тежка работа, голямо натоварване за психиката...

— И ти се побърка? — предположих аз.

— Преуморих се — поправи ме Константин. — Общо взето, понякога имах пристъпи и правех нещо като предсказания.

— Магията на драконите — кимнах с разбиране аз. — И какво си казал на родителите ми?

— Нямам представа — намръщи се той. — Това бяха спонтанни пристъпи и никога не помнех какво съм говорил. Но май всичко се сбъдваше.

Значи той е виновен, че израснах без родители и през цялото си детство страдах заради липсата на способности към Занаята? Макар че не се знае какво точно е казал на родителите ми...

— Между другото, защо никога не съм чувал за теб? — спомних си аз. — Искам да кажа, че първото, което назубрят децата от Високите домове, е родословието им, а ти не си споменат там.

Чичо ми изглеждаше малко притеснен.

— Вече ти казах, че малко се преуморих и понякога се държах не особено адекватно. Заради някои мои провинения пътят на семейството ни към Императорския трон беше затворен и собствените ми роднини ме намразиха заради това. Както и много други хора. Бях твърде непредсказуем, използвах хора за опитите си, често участвах в магически дуели и убивах противниците си. Всеки друг на мое място би бил екзекутиран или лишен от способности, но аз бях твърде ценен за Академията — разработките ми, основани на технологии от други светове, бяха истински пробив в Занаята.

Побъркан гений. Какво пък, няма да се учудя, ако леля Елиза лично е премахнала всички споменавания за него от всяка книга в Империята. А за това, че ни е лишил от Императорския трон преди триста години, сигурно е заличила и гроба му.

— Според мен ме убиха не шатерци, а някой от нашите, възползвайки се от бъркотията на бойното поле.

Изцяло забравих за красивия изглед от прозореца, гледайки в една точка и осмисляйки чутото. Ох, ама че знаменит роднина си имах, и то не само от гледна точка на направените изобретения и открития.

В стаята влезе Мирон и радостно обяви:

— Обядът е сервиран, господо. Вече се запознахте, както виждам?

— Е, косвено вече го познавах — отбелязах аз.

— А ти пък кой си? — попита Константин, оглеждайки Пазителя от главата до петите.

— Казвам се Мирон и през последните сто години съм Пазител на света на Лита.

— Колко официално — криво се усмихна моят чичо. — А що за странно име е това — Мирон?

„Кой го казва — помислих си аз. — Сменил си красивото, просто забележително име с неясно какво. Константин? Сериозно ли?“

— Аз съм „изтърсак“ от Русия.

— Ами!?

— Липецк. Вярно, отначало не попаднах там, изхвърли ме в друг свят...

За какво говорят, дракон да ме вземе? Нищо не разбихах.

— Нека се досетя — щракна с пръсти чичо ми. — Първо си бил роб, после наемник...

— Да-да, банална история — вдигна очи към тавана Мирон. — А после Пазителите ме прибраха, обучиха ме и ме изпратиха на бойната линия, така да се каже. Предлагам да продължим разговора в столовата — опомни се той, виждайки недоволството на лицето ми. — Някой май много искаше да яде?

Докато вървахме по широкия коридор, аз с любопитство се оглеждах, надявайки се да видя нещо необичайно, но архитектурата почти не се отличаваше от нашата. Само по вътрешните стени — за целта у нас почти не се използваше метал, при това — в такива количества. А иначе — напълно обикновено здание, ако забравим, че се издига на няколко хиляди етажа над земята. Дори осветлението, ако може да се вярва на Истинското зрение, почти не се отличаваше от използваното в нашия свят.

— Константин — обърнах се аз към чичо си, — имам още един въпрос... Спомена, че си бил невменяем, но сега всичко е наред, нали?

— Едва ли — усмихна се той, и неизвестно защо в този момент ми заприлича на Велхеор.

Между другото, те спокойно можеше да се познават.

— Да, и се дръжте малко по-сдържано — помоли ни Мирон. — Ще се храним в компанията на много достоен човек.

— Аз съм самото спокойствие — уверих Пазителя.

— Ти — да... — Мирон предпазливо погледна към моя чичо. — Виж, за него не съм толкова сигурен.

Столовата се оказа не просто голяма, а направо огромна. Най-невероятно изглеждаше ъгловият прозорец и огледалните стени, създаващи усещане за открито пространство. Очевидно това беше нещо като местна столова, но не беше време за хранене. Десетките кръгли маси с удобни дървени столове бяха празни и само в ъгъла на залата, до прозореца, стоеше слаб мъж в обикновени дрехи. Нищо необичайно: бежови панталони и бяла риза с малко непривична за мен кройка. Затова пък очите му изглеждаха наистина необичайно — твърде тесни, сякаш непрекъснато примижваше.

— Запознайте се, това е Чин Кхо — представи ни го Мирон, когато се приближихме до масата. — Той отговаря за нашия етаж.

— Здравейте — вежливо поздравих аз.

— Някъде съм те виждал — каза вместо приветствие Константин.

— Приветствам знаменитите представители на Дом Никерс — открито се усмихна Пазителят, игнорирайки репликата на чичо ми.

Седнахме на масата и до нас моментално се появи сервитьор с поднос. Очевидно някой вече беше избрал вместо нас. Впрочем в момента бях готов да ям каквото и да е.

— Извинете, а какво значи „отговорник за етажа“? — попитах аз, докато с нетърпение очаквах кога и пред мен ще сложат чиния с храна.

— Всичко е много просто — отвърна Константин вместо Пазителя. — Световите са свързани в астрала и спонтанни преходи са възможни само между някои от тях. Такава група светове обединяваме в етажи, та по-лесно да следим „изтърсаците“.

Радостно впих зъби в сочното парче месо и кимнах, за да покажа, че съм разбрал.

— Константин, голяма бъркотия сътвори в света на Земята. Знаеш ли, че изцяло промени направлението на неговото развитие?

Светът на Земята? Що за странно име? Този свят може да се нарече свят на Пясъка, но Земя... още малко и Пръст ще я кръстят.

— В свое оправдание ще кажа, че изгубих паметта си — каза Константин, явно не изпитвайки никакви угризения. — Освен това беше весело.

Не, определено се познават с Велхеор.

— Освен това си бил използван от Куул-Наг, а за намеренията на бога, и то кървавия, можем само да се досещаме.

— Досещайте се — сви рамене моят чичо. — О, бифтек!

Известно време се наслаждавахме на храната и не разговаряхме, но след това думата отново беше взета от „координатора на етажа“.

— Зак, знам, че имаш много работа в твоя свят, така че ще се опитам да не те задържам много.

— Между другото — припряно казах аз, отмествайки празната си чиния, — наистина имам сериозни проблеми и всяка помощ би била полезна...

— Почакай, Зак — прекъсна ме Мирон. — Време е да те запозная с някои от правилата на Пазителите. Първото от тях е: ние никога не се намесваме в събитията, ставащи в други светове, освен ако в тях не са замесени „изтърсаци“. Вече ти разказах кои са те.

— Но ти се намеси в събитията, принуждавайки ме да се отправя в земите на вампирите — напомних аз.

— Това беше част от изпитанието — намръщи се Мирон. — Всъщност обикновено въздействаме доста по-незабележимо и правим така, че изпитанията да изглеждат по-естествено. Освен това ти никога не би узнал, че това е организирано от нас, ако не ти бях оставил онова писмо. И сега стигаме до причината да си тук днес.

— Мирон, оттук ще поема аз, ако не възразяваш — вежливо се намеси тесноокия мъж.

— Разбира се, Чин — кимна в отговор Пазителят.

— В създадения от твоя чичо Коридор на съдбата се появи много неприятен проблем. Опасен престъпник се измъкна на свобода. Доколкото знам, вече си се срещал с него. Това е Влад Цукерман.

След като изчака кимването ми, той продължи:

— Чичо ти умря и ти беше единственият, който получи в наследство дневника му и достъп до Коридора с права на администратор. Съответно само ти можеш да разрешиш създалата се ситуация. Наложил се да ускорим твоето обучение, за да те доведем в Храма на Пазителите, но уви, дори с помощта на Великата библиотека ти не успя да се справиш с тази задача. Вината не е твоя, около теб се случват прекалено много събития, за да се съсредоточиш върху търсенето. Обикновено не бързаем да водим хората в Храма, а предпочитаме да ги следим дълги години, оценявайки действията им и съставяйки психологически портрет. Освен това ти си прекалено млад,

всички Пазители са няколко пъти по-стари от теб; за тази работа са нужни не само знания, но и житейски опит.

— Нещо не се чувствам много опитен — намеси се моят чичо, надигайки се от стола. — А и психологическият ми портрет едва ли може да се смята за задоволителен. Може би е по-добре да тръгвам?

— Седни — меко помоли Чин и Закериал неочаквано послушно се върна на стола.

— Смятахме да използваме помощта ти, за да се справим с възникналия проблем, но тогава неочаквано чичо ти се върна от оня свят. Затова беше взето решение да му предоставим възможност сам да поправи грешката си.

— Толкова мило от ваша страна — криво се усмихна Закериал. — Трогнат съм...

— Но тогава защо съм тук? — прекъснах аз ехидния си роднина.

— Искрахме да ти обясним каква е причината за действията ни и да те въведем в събитията. Сега вашият свят няма нужда от друг Пазител освен Мирон, но рано или късно може да му потрябва помощта ти. Надявам се, че дотогава ще си готов.

Тоест никой няма да ме принуждава да ставам Пазител или нещо подобно? Това беше успокоително. Стигат ми и моите задължения, за да отговарям и за цял свят... бр-р... дори звучи страшно. А като си спомня колко пъти Орион, Ревел и Мирон са се изказвали отрицателно за умствените ми способности... Наистина трябва да натрупам опит и знания.

— Добре, нека момчето расте, а с работата ще се заемат големите — изкоментира чичо ми. — Освен това Влад не може физически да напусне Коридора на съдбата, така че лесно ще се справим с него.

— Наистина ли? — учудих се аз. — Но защо?

— По някакъв начин Влад е успял да преодолее основната защита на Коридора на съдбата, но пътуването из световите все още не му е достъпно по простата причина, че не е астрален маг. Това ограничение е заложено в самата същност на Коридора и на практика дори аз, неговият създател, не мога да го преододея. Но вампирът си остава опасен, неговата специализация е въздействие върху хората и тяхното управление.

Спомних си как вампирът се опитваше да направи нещо с мен — да ми въздейства по неведом за мен начин, но май нищо не се получи.

— Докато Константин не се справи с Влад, не бива да влизаш в Коридора на съдбата — предупреди ме Чин. — Направи си почивка, поживей в своя свят.

— Нямам особено желание да влизам в Коридора — честно признах аз. — Последният път вампирът сам ме завлече там.

— Даже елементарна защита не може да постави — намръщи се чичо ми. — Поне четете ли дневника ми?

Пак ме третират като идиот, ама какво става!?

— Намерих го — недоволно отвърнах аз. — А после някой ми го открадна.

— А, да — опомни се Мирон и се потупа по джобовете на якето си. — Така, ето го. Вземи, изучавай го.

Той ми подаде откраднатия преди време дневник на седящият до мен роднина.

— Ако имаш въпроси, можеш да се обръщаш към мен или Константин. Вече те научих как да изпращаш зов в астрала, така че ако се видиш натясно — викай.

— Благодаря.

Припряно прибрах дневника в джоба си, сякаш някой от седящите до мен можеше да ми го вземе. По-добре да съм бдителен, макар и напразно.

— Е... — Чин Кхо стана от масата и ми протегна ръка. — Радвам се, че се запознахме. Мисля, че пак ще се срещнем. Аз трябва да тръгвам, а и вие тримата имате много работа.

„Наистина, трябва да отида във форта възможно най-бързо, а аз стоя тук и си почивам край масата — помислих си аз, скочих на крака и стиснах подадената ми ръка. — Макар че храната също е важна, а и общуването с Пазителите си заслужаваше. Но сега трябва да побързам!“

— Да те изпратя ли във форта? — попита Мирон, когато Чин Кхо излезе от залата.

— Да, бих желал — предпазливо потвърдих аз.

— А аз бих пийнал вино — каза под нос чичо ми. — Ей, келнер! Бутилка, не, две бутилки от най-доброто вино!

— Първо се сбoguвай с племенника си — недоволно каза Мирон.

— Е, да, успех, Зак — потупа ме чичо по рамото. — Непременно ще се отбия до Империята при първа възможност. Интересно е да се

види какво се е променило след смъртта ми.

— Ще се учудиш — увери го Пазителят. — Няма да повярваш — той се среща с роднина на Велхеор.

— Какво?! — поразено попита Константин. — Зак, май забрави да ми кажеш за това. Надявам се, че характерът ѝ не е като на този психар?

Ох, така си и мислех — двамата се познаваха.

— Там се получи забавна история, сега ще донесат виното и ще ти разкажа всичко... — започна Мирон, после ме погледна и махна с ръка. — А ти тръгвай към форта. Защо стоиш тук?

И преди да успея да кажа каквото и да било, в очите ми удари ярка светлина и аз се озовах на площадката за телепортации наред форт Скол.

ДЕЙСТВИЕ 3

Площадът се оказа напълно пуст, което беше доста необичайно за това време на деня. Съдейки по положението на слънцето, бях пристигнал някъде около обяд, тоест точно времето за маневри и тренировки. Но когато погледнах в посока към границата с Шатер, всичко си дойде на мястото — там беше истинската битка. Фортът беше обгърнат от защитен екран, който периодично потръпваше от получените удари. Стана ясно защо веднага не чух трясъка и грохота на заклинанията, нали работейки на максимална мощност, екранът заглушава всички звуци. А и можеше да се усети лека вибрация в моментите, когато отклонените заклинания удряха земята пред форта. Спрямо предния сблъсък шатерци бяха постигнали значителен напредък, сега битката се водеше до самите стени.

— Ох, не ми харесва това — измърморих притеснено. — Тук всичко вече е сериозно.

Странно, но редките хора, притичващи край мен, изобщо не ми обръщаха внимание. Дори беше малко обидно, нали бях отвлечен. А аз си мислех, че всички ще си потрошат краката в търсене на толкова ценен ученик. Нямах търпение да разбера резултата от спасителната операция, ако, разбира се, вампирите вече са се върнали. Колко ли време е минало в моя свят? Ако е колкото и по моите собствени усещания, значи почти денонощие. Мисля, че за два Висши вампира това време е повече от достатъчно не само да спасят Алиса и останалите, но и на половината Шатер да вземат ушите.

За начало реших да се кача на стената, обикновено по време на битка скаутите дежуреха там, но този път всичко беше различно. Там имаше няколко непознати Майстори, но никой от скаутите.

— Извинете, къде са Ленди и Шорт? — обърнах се към един от Майсторите.

— Кой? — попита той, без да се обръща.

— Скаутите — озадачено поясних аз.

Майсторът веднага се обърна и се втренчи в мен.

— В карантина. А вие всъщност кой сте?

— Закари Никерс — отговорих спокойно. — А кой всъщност пита?

— Оу — видимо се смути Майсторът.

— Бях в столицата по работа — нагло излъгах аз. — Затова не съм в час с последните събития.

Вече ме гледаха всички присъстващи на стената, но сега без явно подозрение.

— Вчера стана ясно, че всички, които са били в Прокълнатите земи, са заразени с някаква болест. Затова скаутите временно са изолирани в изследователския център.

„Уау! — удивих се аз. — Значи може и аз да съм заразен?!“

— Тогава ще отида да потърся Майстор Ревел — казах на глас.

Както и очаквах, споменаването на шефа на службата за сигурност веднага накара всички присъстващи да се престорят, сякаш не съществувам. Всъщност исках да задам още няколко въпроса, например за военните действия, но предпочетох да съдържа любопитството си.

В изследователския център ме пуснаха без никакви проблеми, но веднага предупредиха, че вече не е възможно да напусна без специален печат. Срещайки смътно познат учен от лабораторията, аз научих, че Майстор Ревел се намира в своя нов кабинет, тъй като старият все още не бил възстановен — хората не достигали.

Учтиво почуках на вратата и надникнах в кабинета.

— Може ли?

— Не може — рязко отвърна Майсторът и след това ме видя. — Ти?! Къде изчезна?! Претърсихме целия форт!

— Толкова съм трогнат — усмихнах се аз. — Но всъщност мен просто ме отвлякоха.

— Така си и знаех, той все пак се е добрал до теб! — процеди Майсторът.

Не можах да скрия учудването си:

— Кой, Ник ли?

— Какъв Ник? — ококори се Майсторът. — Александър Митис. Какво общо има тук Ник?

— Не знам за Митис, но мен ме отвлече именно Ник. Забаламоса ме и ме бутна в телепорта.

Майстор Ревел скочи на крака и с бързи крачки пристъпи към мен.

— Наистина ли?! Ах, тази малка гадинка!

Майсторът започна да крачи из кабинета.

— Трябва спешно да издам заповед за задържането на Ник. Ако още не е избягал, тогава лошо му се пише. Почакай тук, ей сега ще се върна...

Той излезе от кабинета, за да даде съответните заповеди, и след няколко минути се върна.

— Така, ако те е отвлякъл, то тогава как избяга?

— Е, не беше лесно — отговорих честно. — Но кажете ми първо, освободиха ли приятелите ми? И какво се е случило със скаутите? Наистина ли всички сме болни?

Майсторът явно искаше да попита още нещо, но само махна с ръка, решавайки да остави въпросите за по-късно.

— Съжалявам, Зак, но вампирите така и не се върнаха. Може би е станало заради това, че скаутите тръгнаха с тях.

— Какво общо имат тук скаутите? — попитах невярващо.

— След твоето изчезване върху мен и още няколко Майстора от ръководния състав бяха извършени покушения. От скаути и няколко Майстора, спасени от Прокълнатите земи. Със съжаление трябва да призная, че шатерци са измислили нелош план: хващат поединично нашите хора в Прокълнатите земи и присаждат в тях шпионска личност. Точно един от тези шпиони е откраднал намереното от вас същество. Предполагам, че ако го бяхме изследвали, щяхме да научим нещо важно.

— А крадецът се е самоубил само защото така са го били програмирали — логично реших аз. — Смъртта след изпълнението на заповедта най-сигурно прекъсва всички нишки.

— Еднократен агент — потвърди подозренията ми Майстор Ревел. — Така се държаха и скаутите по време на опита за покушение срещу мен, не държаха на живота си.

Съдейки по това, че Майсторът изглеждаше напълно здрав, покушението не беше успяло. Но сега ставаше ясно въвеждането на тайнствената „карантина“ — това беше най-удачното обяснение от всички възможни.

— Между другото, тези същества са били изкуствено отгледани — продължи Майсторът. — Лесно го разбрахме по твоите описания на подземните тунели и начина, по който са ги копали лисиците.

„А измисленото от Чез име остана — помислих отвлечено. — Ох, за какво си мисля?! Оказва се, че Велхеор и Келнмиир още не са се върнали, а моите приятели са все още някъде там, в плен!“

— И какво ще стане сега? Видях, че сраженията продължават с пълна сила?

Трябваше известно време, за да успее Майстор Ревел да ме запознае със ситуацията. След моето изчезване вампирите, придружени от няколко скаути, тръгнаха да търсят подземните тунели. А после станали няколко покушения над Майстори, и почти веднага започнало настъплението на шатерци. Някои покушения, между другото, все пак успели. За моя голяма радост Ленди и Шорт не били сред променените скаути, въпреки че доскоро също стояли под карантина. Оказва се, че това е малко изследвана област и проверката на мозъка за „промитост“ отнема на друидите почти половин ден.

— И какво излиза, че сега няма кой да спаси Майсторите, ако някой падне в Прокълнатите земи? — попитах загрижено.

— Защо, нали имаме нисшите вампири от Ордена, който ти създаде — без особена радост каза Майсторът. — Ленди и Шорт се опитват да ги пообучат малко. Под зоркото око на охраната, разбира се. Но вампирите правят спасителни акции само в непосредствена близост до форта и не навлизат навътре в Прокълнатите земи.

— И много ли хора са изчезнали без следа? — попитах тъжно.

— По-добре да беше попитал колко са загинали във военните действия — намръщи се Майсторът. — Може някой и да е забравил, но тук се води война.

Аз засрамено замълчах.

— Добре, предлагам ти засега да си починеш от многото приключения, а утре ще заемеш мястото си начело на отряда на нисшите вампири.

От думите му буквално потръпнах.

— Съмнявам се, че моето място е точно там — внимателно подбирайки думите си, казах аз.

— Аз по-добре знам къде ти е мястото — твърдо каза Майсторът. — За повторна спасителна мисия и дума не може да става, докато не се

върнат Велхеор и Келнмиир.

— А те ще се върнат ли?

— Хм, че къде ще се даят — усмихна се Майстор Ревел. — Просто са възникнали усложнения и им трябва малко повече време. Ако един Висш вампир е преживял няколко хиляди години, едва ли ще е толкова лесно да го убият. Още повече три такива вампира, нали с тях ще е и Итания.

В някои отношения той определено беше прав, но да седя глупаво във форта и да чакам връщането на вампирите също не ми се искаше. Впрочем, малко почивка определено щеше да ми е от полза, чувствах се отворително.

— Но тогава и мен трябва да ме поставите под карантина — сетих се аз. — И аз бях в плен, също може да съм обработен.

— Ти си съвсем друг случай — махна с ръка Майсторът. — Орион отдавна установи, че изобщо не се поддаваш на внушения. Предполагам, че цялата работа е в забранената магия, защото и при мен е същата история, макар че започна далеч не веднага. Тоест докато не започнах сериозно да практикувам излизане от тялото, аз се поддавах на внушения като всеки обикновен човек.

Аз тъкмо се канех да споря, нали в детството ми вече ме бяха хипнотизирали, блокирайки способността ми към Занаята. Но ако неподатливостта се придобива, тогава всичко е ясно.

— За съжаление нямам възможност да ти зачисля охрана, във форта проблемите са предостатъчно — продължи междуременно Майстор Ревел, поставяйки на ръката ми нова рисунка с помощта на артефакт. — Така че намини при Некор, съживи си ново куче или нещо подобно.

— С удоволствие — казах искрено.

Срещу това определено нямах нищо против. Когато до теб крачи кокален вълк, се чувстваш някак по-спокойно. Освен това неживият можеше да ми бъде полезен, когато отида в Прокълнатите земи да търся приятелите си. А аз със сигурност щях да отида, независимо от всички забрани.

— И можеш да се запознаеш с изпратените от твоя Орден нисши вампири, настанихме ги в съседни на вашата стая. Просто за всеки случай.

— Както кажете.

„Интересно, дали осъзнава, че ми предоставя в ръцете всички средства да отида да търся приятелите си? — помислих си изненадано и сам си отговорих: — Определено не е идиот, не може да не осъзнава.“

Когато вече излизах от кабинета, Майсторът извика след мен:

— И стой по-далеч от телепорта, ако обичаш!

Това беше сигурно, сега и да заспя се боях. Разбира се, Мирон ме научи как да се защитавам, но знае ли човек какво друго може да измисли Влад в желанието си да се добере до жизнената ми енергия?

Майстор Некор с радост ми предостави поредния труп на иглен вълк и така се наслаждаваше на процеса на създаване на неживия, че се постарях колкото е възможно по-бързо да напусна лабораторията. Според мен този учен непременно трябва да се прегледа при някой друид, специализирал психични разстройства.

С новия печат без проблем ме пуснаха от изследователския център, а към вида на крачещия до мен кокален вълк охраната отдавна беше свикнала. В нашата стая изобщо не ми се ходеше, някак си странно ми беше да спя там сам, знаейки, че моите приятели са все още в плен. Като не се сетих за нещо по-добро, а и не исках да бъде сам, аз тръгнах към трапезарията. А и да се подкрепя беше добра идея, честно казано.

В столовата беше доста безлюдно, което се очакваше, тъй като повечето Майстори сега участваха в сражение недалеч оттук. Просто трябва да отидат до стената, да заобиколят защитното поле, а там...

Напълних таблата с храна и седнах на любимата ни маса в ъгъла на залата, надявайки се, че никой няма да реши да ми досажда. И разбира се, на надеждата ми не беше съдено да се сбъдне. Дори не бях стигнал до десерта, когато на масата до мен седна Ейнджъл.

— Привет.

— Ъ-ъ-ъ... привет — промърморих аз.

Странно, но за първи път го виждах сам, без Ленс и останалите „водни“. Младежът леко нервно погледна към игления вълк, но не бързаше да си тръгне.

— Къде изчезна?

„Да бе, точно на теб ще кажа — помислих си раздражено. — И що за странен интерес към моята персона?“

— В Прокълнатите земи — отговорих неохотно. — А ти защо си сам, къде са ти приятелчетата?

— В Прокълнатите земи — мрачно повтори думите ми „водният“.

Уау!

— И четиримата ли?

— Да. Тази сутрин ни удари заклинание на шатерци. Ударната вълна ме хвърли на съседната платформа, но останалите паднаха долу.

— Съчувствам ти — казах искрено.

„Водният“ известно време стоя мълчаливо, наблюдавайки ме как ям. По-точно, как се опитвах да ям, тъй като под неговия поглед хапките ми засядаха в гърлото и не можех да преглътна.

— Ти нали си ходил в Прокълнатите земи — най-накрая заговори той. — Там по принцип трудно ли е да се оцелее?

Уф, ама че въпроси задава.

— Трудно е, трябва да си добре подготвен и да знаеш от какво да се пазиш — отговорих аз. — А в случая с твоите приятели това е почти невъзможно. Извинявай.

Ейнджъл кимна.

— Това вече го чух. А още чух, че твоите приятели също са изчезнали и за тях са пратили отряд от вампири и скаути, но той все още не се е върнал.

— Така е.

Определено не разбирах защо казва всичко това, но напомнянето за изчезналия спасителен отряд още повече влоши настроението ми.

— И какво смяташ да правиш сега?

— Какво смятам? — окончателно се обърках аз. — До утре очаквам да се завърне спасителният отряд, а след това продължавам работата си при скаутите...

Казах го, но и сам не си повярвах. Ако вампирите не се върнат с моите приятели, няма да оставя нещата така и непременно ще ги последвам. Ако е необходимо, ще вдигна под тревога тези драконовски Пазители, ще повикам и чичо, но ще намеря Алиса, Чез и Наив.

Очевидно „водният“ усети нещо по изражението на лицето ми.

— Искам да дойда с теб — твърдо каза той.

Съдейки по това, че скаутите са ги сложили под така наречената карантина, явно информацията за подземните тунели и обработката на

хората е държана в тайна. Значи и на Ейнджъл със сигурност не трябва да се казва. От друга страна, ако приятелите му също са хванати от шатерци, шансовете им за оцеляване значително са се увеличи.

— Разбери, твоите приятели в никакъв случай не могат да оцелеят в Прокълнатите земи толкова дълго време.

— Не ме интересува — спокойно каза Ейнджъл Митис. — Ти имаш собствено кокалено куче, група нисши вампири и всички необходими знания. Отиваш там и аз ще дойда с теб.

— Там е много опасно — направих още един опит аз. — За да оцелееш в Прокълнатите земи е необходимо пълно доверие, за каквото между нас и дума не може да става.

„Водният“ се усмихна криво.

— Да, и аз не мога да те понасям.

— Точно за това говоря.

— Но спасението на приятелите е по-важно от всички тези глупости — твърдо каза Ейнджъл. — Сякаш и ти самия не го знаеш.

Това го знаех прекрасно, но не мислех, че... М-да, глупаво е било да си мисля, разбира се, че простото човешко приятелство им е недостъпно.

— Добре — въздъгнах тежко. — Ще решим този въпрос утре. Може пък вампирите все пак да се върнат... А ако не, тогава ще мислим какво да правим по-нататък.

Ейнджъл отново кимна, но не бързаше да си тръгва.

— А ако вампирите се върнат с твоите приятели, можеш ли да обещаеш, че въпреки това ще ми помогнеш? — произнесе с усилие.

Подозирах, че тази молба му коства много усилия.

— Добре — отговорих без колебание. — В края на краищата това е работата на скаутите — да спасяват хора в Прокълнатите земи.

„Ако Велхеор и Келнмиир спасят приятелите ми, готов съм да направя всичко — помислих си аз. — Заклевам се. Само Алиса и останалите да се завърнат невредими.“

Ейнджъл стана от масата и ми подаде ръка.

— Ще ти бъда задължен.

— Задръж с дълговете, може всичко да се размине — опитвайки се да убедя по-скоро себе си, отколкото него, казах аз. Но ръката му стиснах.

Той си тръгна, а аз още дълго въртях лъжица в десерта. Искаше ми се да се сърдя на Ейнджъл, че ми развали апетита, но в нашата трапезария с апетит, по принцип, можеше да яде само Наив. Надявам се, че шатерци няма да забравят да го хранят...

И сам не забелязах как смачках стоманената лъжица в ръката си. Плахо се огледах дали някой не е забелязал малкия ми вандалски акт и бързо напуснах столовата. Честно казано, Ейнджъл ме изкара от релси, напомняйки ми, че е война и всеки може да умре във всеки един момент. Е, и самият факт, че се обърна за помощ към мен, да го кажем така, изумяваше.

Връщайки се в казармата, реших за начало да видя настанените в нея членове на Ордена. Голяма част от нисшите вампири сега се намираще по стените на форта, но няколко бяха останали в казармата да почиват, или, за да бъдем по-близо до истината, като прикрепена към мен охрана. Не бях срещал никого от тях до този момент, но те определено бяха чували за мен и знаеха за ролята ми в създаването на Ордена. Като цяло, нормални момчета, въпреки че бяха вампири.

След като размених няколко думи с вампирите, аз все пак реших да се върна в нашата стая. Давайки си сметка, че съвсем наскоро се опитаха да ме отвлекат, аз първо пуснах кокаления вълк и едва след това влязох сам. Събух обувките си и заповядах на неживия да ме пази, после взех музикалката от нощното шкафче и рухнах на леглото.

*Помня всичко: очите, усмивката, гласа.
Без теб моят свят разцепи се на две...
Без теб няма песен, а в душата ми е есен,
Както на границата на дъжда.^[1]*

Ама че съм късметлия, да включа точно тази песен, сякаш в музикалката няма нищо по-жизнеутвърждаващо. Между другото, въпреки че всички песни в музикалката ги бях записал самият аз, когато ги слушах, кой знае защо никога не чувах гласа си, а само оригинала. Сякаш се разтварях в музиката и усещах връзка със света, от които бяха дошли при мен тези мелодии. Може би затова музиката ми въздействаше така, да освобождава блокираните ми способности.

Заспах на третата песен и ми се присъни... Може би това беше един от редките случаи, когато не помнех съня си. Затова пък се събудих отпочинал, освежен и кой знае защо лежащ на пода.

— О, и можеш да спиш — чух отгоре гласът на Велхеор.

Мигом скочих от пода.

— Върнахте се!

— На „вие“ ли ми говориш? — изненада се Велхеор.

Наистина, освен него в стаята нямаше никой друг, дори и моят кокален вълк. Въпреки че на теория би трябвало да ме пази и, виждайки разместените легла, явно съвестно се е опитал да го направи.

— Зверчето ти се търкаля под прозореца, на части — каза вампирът, проследявайки погледа ми. — Представяш ли си, не ме пускаше в нашата стая. Надявам се, че не си много привързан към него?

— Пак ще го вдигна — магнах с ръка аз.

„Странно, че шумът не е привлякъл нисшите вампири от съседните стаи, нали трябваше да ме пазят“ — отбелязах по инерция, но сега много повече се интересувах от друг въпрос.

— Спасихте ли Алиса и останалите?!

— Едва ли — без усмивка отвърна вампирът. — Шатерци са сериозни момчета, още при първата опасност преместиха твоите приятели и другите заловени хора по-близо до земите на Халифата, ако не и зад реката. Можехме и да успеем, но прикрепените към нас скаути изведнъж ни нападнаха наред Прокълнатите земи. Тези момчета не са опасни, но привлечените от техните заклинания създания ни накараха сериозно да потичаме с Келнмиир. И като резултат закъсняхме.

„Така, спокойно, спокойно — мислено се зауспокоявах аз. — Още нищо не е загубено.“

— Итания нали остана да ги следи. Как така е допуснала това да се случи?

— Е, разбира се, тя ми е зайченцето, но с няколкостотин въоръжени до зъби с бойни артефакти шатерци не може да се справи. Затова пък потвърди, че твоите приятели и другите заловени имперци са живи и здрави, а това вече не е малко. Двамата с Келнмиир тръгнаха след тях към Халифата, за да разберат къде точно ще отведат

пленниците. Уговорихме се за мястото за срещата и аз се върнах тук за помощ.

Спомних си разговора с Майстор Ревел.

— Силно се съмнявам, че изобщо ще има помощ. Тук, в допълнение към военните действия, има и проблеми със скаутите, както вече си успял да забележиш. Хората не достигат и само заради няколко пленени никой няма да тръгне да събира спасителен отряд. А и Майстор Ревел едва ли ще ме пусне, аз съм ценен образец.

— И аз така си помислих, затова се върнах във форта тайно — съгласи се вампирът. — В действителност можехме да освободим Алиса и да избягаме, но тя нямаше да тръгне без другите пленници. А да върнем тайно такава тълпа от хора не ни е по силите и точно затова ни трябваш ти.

Дори не попитах как вампирът е успял да проникне незабелязано във форта в разгара на бойните действия — за него това очевидно не беше проблем. Както и да направи хаоса в стаята ми, без при това да го усетят настанените в съседство нисши вампири.

— Но за каква помощ от моя страна изобщо може да става дума? — попитах озадачено. — Силно се съмнявам, че там, където не са се справили три Висши вампира, моето присъствие ще промени нещо. Дори да успея да взема със себе си няколко нисши вампира и, ако е необходимо, да вдигна малка армия неживи... всъщност, да, наистина мога някои неща.

— Прав си, ние тримата сме по-добри и от отряд нисши вампири, и от всичките ти неживи — усмихна се вампирът. — Както показва практиката, нисшите вампири не стават за Прокълнатите земи. С нас освен скаутите бяха и няколко от тях, но не издържаха дълго.

„Разбира се, че няма да издържат с такъв грижовен водач като теб“ — със смесица от недоволство и тъга за невинните вампири си помислих аз.

— Затова пък можеш да използваш твоята библиотека и да закараш всички пленници в Крайдол — продължи Велхеор.

Ами да! Как сам не се сетих за това? И дракон да я вземе и нея, и тайната, животът на хората е много по-важен.

— Кога тръгваме?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отговори вампирът. — Но имаме един малък проблем... изобщо не знам какво ни чака там, в

този Шатерски халифат. Опитвахме се да хванем няколко шатерци, но още щом започвахме да ги разпитваме, и те веднага умираха. Явно имат силна психоблокировка. Бих могъл да се справя с нея, но ще отнеме време, а ние го нямаме.

Това наистина си беше проблем. Майсторите и досега не можеха да се справят нито с менталните техники на шатерци, нито с техните бойни заклинания именно защото Халифатът знаеше как да пази своите тайни. В действителност на нашия континент се намираше само колония, обитавана от военни и обслужващ персонал, и да се влезе там беше много трудно.

— Мислех, че си успял да си пъкнеш носа навсякъде — закачих го аз.

— Така е — съгласи се Велхеор. — Няколко пъти съм прониквал на територията им, но бързо ме засичаха и се налагаше да си пробивам път с бой. Но за да се промъквам там с теб, а и да търсим пленниците, ще трябва да знаем много добре как е устроено всичко.

Опитах се да намеря някакво решение, но нещо не се получаваше. На теория бих могъл да използвам забранената магия, но през Прокълнатите земи нямаше да работи, а и действаше твърде непредсказуемо. Катастрофално не ми достигаха опит и знания.

— А Келнмиир и Итания? — зададох недооформен въпрос аз.

— Останаха да следят шатерци от дистанция, а е възможно и да опитат да хванат още някой, може пък не всеки да има психоблокировка. Но не се надявам особено на това.

Откъде да му намеря сговорчив шатерец? Макар че като се замисля... нали си имахме Стил! Честно казано, не ми се искаше да се появявам в Крайдол и да казвам на Невил, че по-малкият му брат отново е в опасност. Това започваше да става лоша традиция, но няха друг избор.

— Имам една идея — реших аз. — Но ще отнеме известно време. Да вървим.

Използвах ключа и отворих вратата към библиотеката.

— Може и да успее да намеря специалист по Шатер.

Велес скочи да се посрещне веднага щом прекрачихме прага. Изглежда беше сериозно притеснен, нали напоследък всяка вечер вечеряхме при него. Разказах му набързо за приключенията си и

срещата с Пазителите и побързах да отида в Крайдол, оставяйки Велхеор да наблюдава през вратата, водеща към нашата стая.

В Прокълнатата къща ме посрещна тишина и някакво странно чувство на неловкост. Оглеждайки се внимателно, аз разбрах каква е работата — сградата беше напълно обновена! По-рано всичко беше силно променено със заклинания, а сега обновяването не беше плод на никакви илюзии. Очевидно след нападението на шатерци някой сериозно се беше заел с къщата.

Минах през коридора и излязох на вътрешния балкон, от който се откриваше гледка към залата и Фонтана на съдбата. Тук също всичко беше променено и сега подозрително напомняше на дизайна в къщата ни в Лита: същите позлатени декорации, същата префърцунена мебелировка...

— Закари, кога успя да се прибереш в Крайдол?

И същият сутрешен глас на леля ми.

— Буквално преди минута — отговорих честно и се обърнах. — И веднага дойдох тук. Но ти какво правиш тук?

Въпреки ранното утро леля изглеждаше така, сякаш ще отива на официален прием в двореца: строга рокля, идеална прическа, перфектен грим.

— Много смешно — не взе на сериозно отговора ми тя. — Наложих се да напусна столицата и реших да поживея тук под закрилата на Ордена и Кейтен. Съмнителна защита, както виждам, щом си влязъл в къщата без никой да те забележи.

Хм, изложих момчетата. Нито вампирите, нито Кейтен си имаха понятие, че мога да се появявам в тази къща по всяко време.

— А какво се е случило в столицата? — попитах подозрително, спомняйки си, че натам наскоро тръгна Ромиус.

— Имаме конфликт с Александър Митис.

— Това не е новина — усмихнах се аз.

— Но досега не се беше опитвал да убие членове на семейство Никерс — сви устни в тънка линия леля. — Би било твърде нагло и незабавно ще бъде заподозрян. Но след като твоето приятелче Даркин намери доказателства, свързващи Митис с тайното общество „Свобода за вампирите“ и с експериментите със забранената магия, не му остана друг избор.

Тихо подсвирих.

— Ясно. Нали това са и косвени следи, водещи към смъртта на Император Сирия, а и към предателство срещу Империята.

Да, тук Митис явно е трябвало да свали всички маски. Ако леля представи всички тези доказателства на събранието на Високите домове, никакви заплахи и уговорки няма да спасят Александър от заточение в най-далечния край на Империята. А за Императорския трон неговото семейство ще трябва да забрави веднъж завинаги.

— Ромиус сега преговаря с Митис и докато не приключат, аз ще живея тук.

— И тук си под охрана? — уточних аз.

— Така си мислех — намръщи се леля и като повиши глас, каза: — Кейтен!

Една от вратите на стаите веднага се отвори и от нея надникна съннения Майстор.

— Да, какво има? — попита вяло и като ме видя, се усмихна. — О, здравей, Зак.

— Досега десет пъти да ме бяха убили — мрачно каза леля Елиза. — А ти проспаваш всичко. И къде са нисшите вампири? Мислех, че имат чувствителен слух.

Кейтен се обърна и посочи към края на коридора.

— Те имат отличен слух. Затова, чувайки гласа на Зак, са предпочели да не се показват.

И наистина аз с изненада видях, че зад ъгъла надничаше черната маска на вампир.

— Предполагам, че са познали племенника ви и са решили да не пречат на семейната среща — предположи Кейтен. — Но ако на негово място е бил истински враг...

— Да, да, разбира се — насмешливо каза леля, явно малко омекнала. — Ако искам да спя спокойно, ще трябва да повярвам на думата ти.

Много е вероятно вампирите да не бяха излезли да ме поздравят повече по стар навик, защото след събитията, свързани със Съществуването, те кой знае защо се страхуваха от мен едва ли не повече, отколкото от Велхеор. Макар че тук малко се изхвърлих, едва ли от някой може да се страхувах по-силно, отколкото от най-кървавия вампир на хилядолетието.

— Дори няма да питам как си се озовал тук, въпреки че съм любопитен, защото цялата къща от горе до долу е натъпкана със сигнални заклинания — каза Кейтен. — Но още по-любопитно ми е защо си тук.

— Това е дълга история — намръщих се аз. — Нека да направим така. Къде е сега Невил?

— Много ясно, в квартала на друидите — обади се един от вампирите, предпазливо поглеждайки от коридора.

— Тогава предлагам да се поразходиш с мен. По пътя ще ти разкажа всичко.

— И аз ще дойда — веднага каза леля.

— Но нали трябва да си под охрана? — попитах със съмнение.

Не ми се искаше да разказвам пред леля за всичките си планове. Едва ли щеше да одобри идеята ми да тръгна на „приятелска“ визита в Шатерския халифат, още повече в компанията на Велхеор.

— То една охрана — пренебрежително отвърна леля. — Освен това ти нали си ученик на Академията, все нещо трябва да знаеш, а и този — тя погледна не особено уважително към Кейтен — нали е нещо като Майстор.

— Какво значи „нещо като“? — обиди се Кейтен.

— Искаш да поговорим за това ли? — присви очи леля Елиза.

Майсторът не издържа на погледа ѝ и въздъхна.

— Не. Сам съм си виновен, не споря.

Не разбрах за какво точно ставаше дума, но се въздържах от въпроси. Не ми беше до това сега.

Няколко минути по-късно напуснахме Прокълнатата къща. По пътя се постарях възможно най-точно да опиша на Кейтен и леля последните събития. Всъщност изобщо не трябваше да споменавам пред леля Елиза подробности, свързани с опасностите, но тогава цялата история щеше да се събере в две-три думи.

[1] Откъс от песента „Да те загубя“ на група „Ольви“ — бел.пр. ↑

ДЕЙСТВИЕ 4

— Ти никъде няма да ходиш — категорично заяви леля, след като ме изслуша.

— И нека приятелите ми да останат в плен?

Разбира се, изобщо нямах намерение да слушам леля си. Отдавна не бяхме в такива отношения, а и едва ли нещо друго, освен смъртта, можеше да ме спре да спася приятелите си. Но не можех да не поспоря с нея.

— Може би нещо не разбирам, но там вече има два Висши вампира. Щом те не могат да го направят, значи никой не може.

— Не — едновременно казахме ние с Кейтен, споглеждайки се разбиращо.

— Без значение колко добри са Висшите вампири, не трябва да им се поверява спасителна операция на когото и да е, че дори и на каквото и да е — обясних аз. — Да убиват, да заплашват, да унищожават — в това са експерти, но да се грижат за някого...

Много добре помнех нашия поход през земите на вампирите и не пожелавах на никой подобна участ. Да не говорим и за това, че просто не можех да стоя със скръстени ръце, докато в същото време приятелите ми имат нужда от мен.

— Прекалено е опасно — не отстъпваше леля.

Нима? А аз си мислех, че тръгвам на весела разходка. Просто след похода в земите на вампирите и редовните посещения в Прокълнатите земи вече не беше лесно да ме изплашат.

— Време е да започнеш да ми се доверяваш — можах само да кажа.

Приближихме квартала на друидите и трябваше да прекъснем безполезния си спор. Охраната без проблеми ни пусна вътре, а там по памет бързо намерих дома на Мелисия. Би трябвало да почукаме, но вратата беше отворена и ние решихме да надникнем вътре. По-точно, докато аз се колебаех пред вратата, леля безцеремонно влезе в къщата и на нас с Кейтен не ни остана нищо друго, освен да я последваме.

Гледката, която ни се откри, беше наистина приказна: Невил седеше на масата, а пред него стоеше Мелисия с чиния в едната ръка и лъжица в другата. Дори и в обикновена домашна рокля зеленокосата друидка изглеждаше зашеметяващо, но на Невил сега явно не му беше до това.

— Хайде, само още една лъжичка.

— Не искам!

— Хайде де, не е чак толкова безвкусно.

— А ти опита ли го?

— Разбира се. Така че хайде, яж...

Леля деликатно се изкашля, привличайки вниманието на гукащата двойка.

— О, госпожа Елиза, Зак, Кейтен! — радостно възкликна Невил, скачайки от масата.

Не знам на нас ли се радваше толкова или на повода да не гълта странната зелена бълвоч от чинията.

Мелисия погледна укорително Невил и ни се усмихна.

— Здравейте. Отдавна не сме се виждали.

— Много странни отношения имат — прошепна ми Кейтен. — Мен само баба ми така ме ухажваше като дете.

— Добро утро — поздрави леля. — Да не прекъсваме нещо?

Невил погледна към чинията в ръцете на друидката и леко потръпна.

— Не, какво говорите. Просто Мелисия ми приготви някакво древно друидско средство, което може да ми помогне да възстановя магическите си способности.

— И действа ли? — веднага се интересува леля. — Защото тогава бихме могли да организираме доставка за Академията...

— Лельо — леко повиших глас аз. — Не сега. Невил, имаме много сериозен проблем и спешно ми трябва Стил. В какво състояние е сега?

Мелисия остави чинията и стана от масата.

— Той е в съседната къща, в лечебницата. Вашият приятел се държи твърде агресивно, така че се наложи да го държим в полусънно състояние. Мога да ви заведа там, но едва ли разговорът с него ще ви помогне. Ако трябва да го лекуваме, дори не знаем от какво точно.

Да, и аз самият не бях сигурен нито какво да правя с него, нито как да го направя. Знаех само едно: имплантираната от шатерци личност някак си се беше върнала и поела контрола над тялото. Едва ли някога друидите се бяха сблъскали с нещо подобно, в противен случай във форта нямаше да обявяват карантина.

— Да вървим — казах решително. — Невил, съжалявам, но за теб имам не особено добри новини.

„Какво говоря, направо ужасни“ — помислих си, но не го казах на глас.

Много внимателно му разказах за нашите прежеждия, но никакви успокояващи формулировки не можеха да променят фактите — братът на Невил, Алиса и Чез бяха в плен някъде в Шатерския халифат и ние не знаехме нищо за тяхното състояние. Дали все още са живи? Стараех се дори да не мисля за това, концентрирайки се върху поставената задача — спешно да организираме спасителна операция.

— Ще дойда с вас — твърдо каза Невил веднага щом завърших разказа си.

В този момент вече бяхме пред стаята, в която държаха Стил.

— Това не е много добра идея... — предпазливо започнах аз.

— И не се опитвай да ме разубедиш.

Всъщност подобна реакция беше напълно предсказуема и аз дори бях подготвил множество аргументи против участието му в експедицията, но не се стигна до тях.

— Не, никъде няма да ходиш — меко каза Мелисия и сложи ръце на раменете му. — Твоите способности не са се възстановили, тоест ще бъдеш в тежест и само ще им пречиш да спасят брат ти.

Невил закри очи с длан и известно време стоя в това положение.

— Мисля, че си права — каза най-накрая. — Докато не възстановя способностите си към Занаята, аз съм безполезен...

Нещо подобно се канех да кажа и аз, но някак по-меко.

— Дори и да имаше способности към Занаята, да се пъхаш в Прокълнатите земи без подготовка е също глупост — виновно вдигнах ръце аз. — Но аз непременно ще ги върна. С мен са Велхеор, Келнмиир и Итания, така че ако трябва, ще направим и невъзможното.

— Искрено се надявам — въздъхна Викирс старши. — Разбирам защо имаш нужда от Стил, но как ще се разбереш с него? Той е невменяем.

Намигнах на Невил.

— Повярвай ми, ще се справя с този проблем.

Мелисия най-накрая отвори вратата и влязохме в малка, оскъдно обзаведена стаичка. Нощно шкафче, гардероб и легло, в което лежеше младежът. Ръцете и краката на Стил сякаш се бяха сраснали с леглото, макар че при по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че всъщност дървеното легло обвиваше крайниците му като окови.

— Сега спи — поясни друидката. — Да го събудя ли?

— Не, не — казах бързо. — Така е дори по-добре. Ще ми трябва известно време, така че няма нужда да чакате, може да изпиете по чаша као или да закусите.

— За какво говорите? — намеси се леля. — Какво можеш да направиш ти, щом друидите не са успели да му помогнат?

Не казах нищо, само направих успокояващ жест да не ми пречи на концентрацията. Ако всичко се получи, това ще бъде най-добрият отговор на нейното недоверие, ако ли не — по-добре да не се изхвърлям излишно.

Седнах на пода до леглото под удивените погледи на приятелите си и леля Елиза. Решавайки, че щом се каня да се свързвам със Стил, трябва най-малкото да имам някакъв контакт с него, аз сложих ръка на рамото му.

— А ти самият добре ли си? — предпазливо попита друидката.

Не отговорих на въпроса ѝ, вместо това затворих очи и се заех с подготовка за напускане на тялото. Смътно чувах как приятелите ми известно време ме гледаха, а след това излязоха, оставяйки Кейтен да дежури до мен. Нямах представа как да проникна в главата на Стил с помощта на забранената магия, но пък знаех с кого мога да се посъветвам на тази тема.

Не знам колко време ми отне да постигна нужното състояние, но в крайна сметка успях да напусна тялото си и да попадна в така наречения астрален свят. Мирон ме уверяваше, че ще чуе зова ми по всяко време и ако не е прекалено зает, непременно ще отговори.

— Мирон!

Разбира се, просто да стоя в астралния свят и да викам името му явно не беше достатъчно. Трябваше да се направят и няколко специални танцови движения, на които ме научи Пазителят. Чувствах се малко глупаво, докато въртях бедра и виках името му. Освен това не

можех да се отърся от чувството, че всъщност Мирон измисли всичко това само за да се изгаври с мен. Особено силно ме измъчваха подозренията по време на изпълнение на движенията, смътно напомнящи на езда на кон. Е, кой би могъл сериозно да измисли такова заклинание, а?

— Уха, Закари-стайл — каза вместо поздрав Мирон, появявайки се точно пред мен, и се преви на две от смях.

Прекратих заклинанието-танц и търпеливо зачаках, докато спре да се кикоти.

— Ох — изхълца той, докато се съвземаше. — Следващият път ще е достатъчно и обикновено повикване, можеш да минеш и без заклинание.

Много ми се искаше да кажа на шегаджията всичко, което си мисля за него, но сега изобщо нямах време за това.

— Спешно се нуждая от консултация.

— Консултация — може — съгласи се Пазителят. — Какво се е случило?

— Помниш ли, че ти разказвах как спасих един младеж от раздвоение на личността?

Мирон се прозя.

— Онзи, който след това пак полудял? Да, чух нещо. Такъв спасител като теб и на врага си не пожелавам.

— Не всички са толкова умни и знаещи като теб — измърморих аз. — На някои им се налага да се учат от грешките си. Спешно трябва да върна разума на моя приятел, можеш да го видиш ето там на леглото, в добре фиксирано положение.

— Мило — усмихна се Пазителят. — Да не мислиш, че е толкова просто да се върне разума на човек, обединяващ две личности в едно? Може би го искаш нахвърлено на брошура от няколко странички? А след това и набързо да ти опиша целия механизъм на работа на Коридора на съдбата?

Озадачено се почесах по врата.

— Но какво да правя тогава...

Не знам защо изобщо реших, че ще мога просто така да върна разума на Стил. Прекалено много повярвах на себе си или на всемогъществото на Пазителите?

— Защо не го убиеш, да не се мъчи? — предложи Мирон, но като видя изражението на лицето ми, побърза да добави: — Или ме убеди да те консултирам по време на целия процес. Но не съм сигурен, че имам това право. Все пак пряко въздействие на астрална магия е сериозно нещо, недопустимо е за Пазители.

Имах впечатлението, че отдавна е взел решение и сега просто издевателства над мен.

— Последно, ще ми помогнеш ли?!

— Добре. Ще ти подсказвам какво и как да правиш, но трябва сам да ни преместиш в съня на приятелчето си. За да направиш това, е необходимо да го докосваш. Върни се в тялото си и хвани ръката му, а още по-добре — легни до него.

Тук не можах да сдържа усмивката си.

— Вече е направено. Не съм толкова глупав, колкото си мислиш.

— Защо тогава ме баламосваш? — въздържа се от похвала Пазителят. — Да почваме.

— Ъ-ъ-ъ... и какво да правя?

— Седни на пода до тялото си и започни да медитираш.

— В астралния свят?!

Според мен това изглеждаше малко странно: да медитирам, за да вляза в астралния свят, а след това отново да медитирам в медитацията? Прекалено усложнено.

— Слушай възрастните — изсумтя Пазителят. — Влизаш в състояние на медитация и оттам се опитваш да усетиш тялото си. След това по усещанията на тялото ти в мястото на съприкосновение с твоя приятел преминаваш в неговото съзнание. А аз ще те последвам.

„Аха, значи медитацията в астралния свят позволява да си върнеш усещанията на тялото. По принцип има някаква логика в това — размишлявах аз, докато сядах на пода и затварях очи. — Да видим дали ще се получи нещо.“

Сигурно ще е наистина забавно да се види това — две седящи едно до друго медитиращи аз. След като усвоих излизането от тялото и връщането в него, да достигна междинно състояние се оказа доста лесно. Но да усетя физическата връзка и да я преобразувам в преход... трябваше да се потрудя. Не знам колко време ми отне, а още по-малко как да опиша усещанията си, но в крайна сметка се получи. Озовах се в подземие, пълно с гъста зелена мъгла. Толкова гъста, че дори не

можех да определя нито размера на залата, нито височината на тавана. Докато се оглеждах, до мен се появи и Мирон.

— Сладко местенце — оглеждайки се, каза Пазителят. — Някои имат скелети в гардероба, а при този цяло подземно гробище.

Не схващах за какво точно говори, докато мъглата не се разсея малко. Около нас наистина се виждаха множество надгробни плочи с различни размери и форми. Единственото нещо, което обединяваше всички тези камънаци, беше липсата на каквито и да било надписи. Всички гробове бяха безименни.

— Странни сънища има — бавно казах аз, докато се оглеждах. — Това нали е сън?

— Ако това ще те успокои, тогава да. Но сигурен ли си, че знаеш достатъчно за сънищата?

Съмнявах се, че знам достатъчно за каквото и да е в този живот.

Тръгнахме през гробището и мъглата бавно, почти неохотно отстъпваше пред нас. Гробове, гробове и пак гробове. Ако този сън наистина символизираше нещо, то явно не беше добро.

— А какво търсим? — попитах аз след известно време.

Пейзажът не се променяше и нашата разходка заплашваше да продължи малко по-дълго, отколкото очаквах.

— Повярвай ми, още щом го видим, веднага ще разберем.

Оказа се хем прав, хем не. Не видяхме, а чухме това, което търсим. По-точно, когото търсим. От един от стотиците еднакви гробове се чуваше тихо потропване, сякаш някой беше погребан жив.

— Бинго — доволно се усмихна Мирон, седна на пети и започна да разкопава земята с ръце.

Аз за пореден път не разбрах това, което каза, и мълчаливо се присъединих към него. Скоро стигнахме до дървен ковчег, от който се разнасяше почукването. Капакът не беше закован и веднага щом го освободихме от тежестта на земята, пред нас изскочи Стил.

— О, Зак, благодаря ти, че ме измъкна оттук — възкликна той и се хвърли на врата ми.

Всичко друго очаквах, но не и такава бурна реакция. Между другото, Стил не изглеждаше брадясал, а гладко обръснат, както по време на обучението в Академията.

— Как попадна там? — попитах младежа, когато той дойде малко на себе си.

— Дхарм ме погребва тук. Имам чувството, че съм вътре от цяла вечност.

Дхарм? Нещо смътно си спомням, че така наричаха шатереца, чиято самоличност е била внедрена в мозъка на моя приятел.

— А къде е сега този Дхарм?

— Навсякъде — неочаквано се разнесе из гробището силен мъжки глас.

Можеше и да се сбърка с гласа на стоящия до мен Стил, ако пискливите нотки не създаваха доста осезаема разлика.

— Какво искаш, Дхарм? — попитах аз, оглеждайки се в търсене на събеседника. — Защо си хванал тялото на моя приятел?

— Защото искам да живея — последва отговорът. — Всеки иска да живее и аз не съм изключение!

Обърнах се към Мирон и прошепнах:

— Е, и какво ще правим сега? Ти обеща да ме консултираш, така че започвай.

— Добре — изобщо не се смути Пазителят. — Чуй моята консултация: трябва да се договориш с него.

За това и сам можех да се сетя. Ама че консултант се извъди. Надявах се, че ще подсказе как да решим проблема по-прост начин. А той — да убедя две личности, живеещи в едно тяло, да не се карат помежду си, и на туй отгоре да ми помогнат да се промъкна в Шатерския халифат. Не съм чак толкова убедителен. Може би никой в този свят няма необходимите умения за убеждаване, освен Велхеор, но за това му трябва килия за мъчения и някой, когото да измъчва.

— А защо е това гробище? — попитах невидимия си събеседник.

— Аз съм мъртвороден — извиси се до писък гласът на Дхарм. — Това не е гробище, а хранилище на такива като мен. Тъй като не сме пълноценни, ние се прилепваме към основната личност и я подчиняваме, като запечатваме в нея основни правила: лоялност към Шатерския халифат и тази част от плана, който трябва да изпълни дадената личност.

Едва сдържах възгласа си на удивление.

Сега разбрах защо Майсторите са изтрили цялата личност на Стил в опитите си да се избавят от шпионина. Личността-паразит беше успяла да пусне корени прекалено дълбоко и се беше сляла със Стил.

— Логично — отбеляза Мирон. — Създаването и внедряването на пълноценни личности е прекалено сложно, за това трябва да си почти бог. Много по-лесно е да направиш копие на нечия памет и да създадеш прост набор от правила и желания, които да се активират в подходящия момент.

— Според мен този набор от правила е превзел тялото ми — мрачно каза Стил. — Някога лежали ли сте в гроб, погребани живи?

Мирон се намръщи.

— Лежал съм. Освен това бях погребан в общ гроб, а не в комфортен едноместен ковчег. Отне ми няколко часа да се измъкна навън.

— А аз лежах в ковчега доста по-дълго! — изръмжа Стил и разтърси юмрук към сводовете на пещерата. — И всичко това заради тази гадина! Добре, че поне не чувствам глад...

Погледнах изразително към Мирон.

— Е, консултанте, съветвай ме, какво да правим? Да се договоря едва ли ще се получи.

— Зависи от това, какъв резултат искаш — да убиеш излишната личност или да създадеш комфортни условия за тяхното съвместно съществуване.

Стил гледаше ту мен, ту Мирон.

— Не искам да съжителствам с него!

— Стил, нуждаем се от неговите знания — виновно разперих ръце аз. — Алиса, Чез и Наив попаднаха в плен на шатерци и ги закараха в Шатерския халифат. Надявах се, че ще можем да се възползваме от знанията на Дхарм, но сега, честно казано, не съм сигурен в това. Ако в него са вложили само знанията, необходими за превземане на Академията, то едва ли той ще е наясно къде държат пленниците и как да се промъкнем през територията на шатерци.

Младежът се замисли за известно време.

— Аз, разбира се, бих искал да им помогна, но дали той има нужните ви знания? Нали сам чу, че е просто набор от правила...

Дали Стил се включи в играта на Мирон или го каза случайно, но думите му определено докоснаха Дхарм.

— Знам много за Шатерския халифат! — изръмжа той. — Но няма да ви помогна.

— Видя ли — сви рамене Стил. — С него не може да се споразумееш.

— Щом не е пълноценна личност, тогава няма нужда да го питаш — каза Мирон и ми намигна. — Той дори няма облик.

От мъглата пред нас веднага излезе друг Стил, но вече беше брадясала версия. Точно така изглеждаше сега.

— Дхарм има облик! — изръмжа той.

Странно, но гласът му, макар и да напомняше на оригинала, звучеше малко по-различно.

— Ако не греша, „дхарм“ се превежда от шатерски като „деветнайсет“ — насмешливо каза Мирон. — Това дори не е име, а пореден номер.

Вече се досещах, че Мирон се опитва да изкара Дхарм извън нерви, но все още не разбирах защо му е нужно.

— Аз съм личност! — извика шатерецът.

Въпреки че не бях сигурен дали трябва да го наричам шатерец. Непълноценна личност, нямаща минало и създадена, за да изпълни напълно конкретни действия, едва ли можеше да има характер или расова принадлежност.

— Тогава се дръж като личност — предложи Мирон. — Не се занимавай с тъпо изпълнение на заложената програма, а се развивай.

— Аз превзех това тяло!

— А къде е смисълът? — присъединих се аз към Мирон. — Така ли смяташ да лежиш вързан до края на живота си. Това развитие ли е?

— Вината не е моя!

— А чия? — избухна Стил. — Ти превзе тялото ми! Плени ме!

— Това е моята програма — неуверено отвърна Дхарм.

— Ти си личност — напомни Мирон. — А личността не може да съществува без свобода и определено не действа по някакви си там програми.

Дхарм стоеше и ни гледаше, очевидно не знаейки какво да каже. Силно се съмнявах, че в неговата личност е предвидена възможност за провеждане на философски дискусии.

— Какво предлагаш? — попита най-накрая Дхарм.

— Опитай се да съжителстваш със Стил, след като ситуацията е такава, че живеете в едно тяло. Учи се и се развивай. Може и да си

мъртвороден, но сега живееш пълноценен живот. По-точно, можеш да живееш, ако се разберете със Стил.

Някак прекалено лесно изглеждаше.

— Не искам да съжителствам с него — раздражено каза Стил и се обърна към Мирон. — Защо ми е тази твар тук?

— Ако се опитам да го убия, може да пострадаш и ти — поясни Мирон. — Но ако той доброволно се съгласи да съжителства с теб, тогава мога да му наложа редица ограничения, които той няма да може да преодолее.

— Например? — заинтересува се Стил.

— Няма да бъде в състояние да обсебва тялото ти, но ще може да го заема с твое разрешение. Ще съществувате съвместно, а един ден Зак ще измисли начин да освободи Дхарм и да му намери ново тяло. Разбира се, ако се държи прилично.

Каква вяра в моите способности. Или просто иска да заблуди бедната изкуствена личност? Ами да, как забравих, нали Мирон не може пряко да се намесва в делата на нашия свят, значи няма да тръгне да убива шатереца. Това е блъф!

— Значи ще си имам собствено тяло? — предпазливо попита Дхарм.

— Не веднага — напомни Мирон. — Но личностите трябва да умеят да постигат взаимноизгодни споразумения.

— Съгласен съм!

Е, този Дхарм е на година-две, да го изпързаяш е все едно да изпързаяш дете. Но Мирон определено е герой, аз никога нямаше да се сетя за това.

Стил се наклони към мен и прошепна:

— Той наясно ли е какво прави?

— О, да — уверих приятеля си. — За тези работи Мирон със сигурност разбира повече от нас.

В крайна сметка Пазителят накара Дхарм да повтаря за себе си основните правила: никога да не поема контрол над тялото на Стил без неговото разрешение, да не влияе на мислите му и да не го заблуждава. Три прости правила, които да гарантират запазването на разсъдъка на моя приятел.

— Е, време е да се връщаме — каза Мирон. — И ти, и аз имаме още много работа за вършене. Затвори очи.

— Стил, скоро ще се видим — казах аз, преди да затворя очите си.

И после ние с Мирон отново се върнахме в астралния свят.

— Благодаря ти — казах от сърце на Пазителя. — Без теб нищо нямаше да мога да направя.

— Беше забавно — усмихна се Мирон и изведнъж замръзна, сякаш се заслушваше за нещо. — Хей, усещам някакви смущения в пространството. Тук съвсем скоро ще се случи нещо и на твое място не бих бързал да се връщам в тялото си, а първо щях добре да се огледам.

— Какво значи смущения в пространството? — попитах аз. — За какво изобщо говориш?

Мирон известно време въртя носа си, сякаш душеше, а след това направи знак да го последвам и излезе от къщата през стената.

— Работата е там, че в астралния свят се чуват не само звуците от реалния — каза той, когато се присъединих към него. — Тук можеш да почувстваш емоциите и намеренията на други астрални същности, и сега аз чувствам приближаването на една от тях със силна жажда за убийство. Поразходи се наоколо, може да видиш някого.

Признавам, че Пазителят малко ме уплаши.

— А ти?

— Аз и така много се увлякох да ти помагам, а това е против правилата.

— Какво толкова си се загрижил за тези правила? — попитах озадачено. — Няма да кажа на никого, че си ми помогнал.

— Какво значение има дали ще кажеш или не — изсумтя Мирон. — Тук става дума за правилата на вселената. Ако се преместиш в друг свят по собствено желание, в началото той се опитва да се отърве от теб, но после се успокоява. В това е особеността на така наречените Хора на съдбата, те могат да се установят в новия за тях свят. Но ако ти отново започнеш активно да се намесваш в събитията, това ще провокира света да се заеме сериозно с теб.

— Говориш така, сякаш всеки свят е живо същество — казах аз, оглеждайки се наоколо.

— Не, разбира се. Да го кажем така — във всеки свят има установен определен ред на нещата. Не, по-добре така: всеки свят е обгърнат от информационно поле, всяка намеса в него предизвиква

защитна реакция. Внесени от други светове технологии, мисли или действия автоматично се считат за нашествие.

Разбира се, това вече го знаех. За особеността на Хората на съдбата, които могат да се влеят в това информационното поле и да се превърнат в „свои“. Но да ми кажат, че в чуждия свят е по-добре да не се намесваш много, за да не станеш пак „чужд“, кой знае защо бяха забравили. Макар че нещо не пасваше...

— Мирон, ти ми беше казал, че си попаднал в друг свят, бил си роб, после наемник, убил си някакъв бог... това едва ли се вписва в политиката „по-тих от водата, по-нисък от тревата“.

— Не бъркай тези, които съзнателно преминават от един свят в друг, с така наречените „изтърсаци“. Понякога се случва така, че човек, приключвайки пътя си в своя свят, се появява някъде, където неговите знания, умения или просто самият той наистина е нужен. Грубо казано, бива призван.

— Значи и ти си бил призван? — уточних аз.

— Точно така — усмихна се Мирон. — Поне на мен ми харесва да мисля така. Приятно е. Цял свят да реши, че по някаква причина си му нужен. А в твоя свят аз съм само наблюдател, така че не можеш да разчиташ да ти помогна в силови акции. Между другото, съветвам те да спреш да дърдориш и да се поразходиш ей-нататък.

Мирон ме потупа по рамото и изчезна.

Излязох през вратата и като погледнах в указаната от Пазителя посока, бързо осъзнах, че точно там се намира къщата на Мелисия. Значи тази така наречена астрална личност се беше насочила към някой от моите приятели. Бързо притичах до сградата и като надникнах вътре, видях леля ми и нашата влюбена двойка спокойно да разговарят и да пият као. По-точно као пиеха всички освен Невил, той беше издул бузи, тъпчейки се с онази гадна зелена супа, сякаш се надяваше да си върне способностите към Занаята в рамките на следващия час. Леля не си губеше времето напразно, а убеждаваше Мелисия да се присъедини към Ордена.

След като се полюбувах малко на идилията, аз бях на път да си тръгвам, когато в стаята изведнъж се появи още един човек. При това не мина през вратата, прозореца или дори стената, а просто изникна в средата на стаята. Високият мъж с добре поддържано, аристократично

лице, облечен в скъп позлатен костюм, ми изглеждаше смътно познат, да не кажа и повече.

Застинал до вратата, аз внимателно наблюдавах неканения гост, който очевидно беше така опасната астрална личност. Мъжът не ми обърна никакво внимание и спокойно пристъпи към седящата на масата леля. В следващия момент Митис, а това определено беше той, протегна ръка към леля и я заби право в гърба ѝ. Леля Елиза подскочи с цяло тяло, сякаш припада, и се плъзна по стола на пода. Митис продължи да държи ръката си в гърба ѝ и явно правеше нещо лошо там. Мелисия и Невил веднага се втурнаха към леля за помощ, но едва ли можеха наистина да ѝ помогнат.

— Ей, какво правиш?! — изкрещях аз и нападнах Митис.

Той явно не очакваше, че го виждам, сигурно ме считаше за част от реалния, а не от астралния свят. Но определено нямаше намерение да пуска леля, така че като прелетях през масата, аз се врязах в него и го съборих. Затъркаляхме се по пода и неусетно се оказахме извън сградата.

Митис ме отблъсна и скочи на крака.

— Закари Никерс, ето че най-накрая се срещнахме — каза той, оправяйки костюма си.

По-голяма баналност не можеше да се измисли. Ако ситуацията беше малко по-различна, непременно щях да го подкача по този въпрос, но сега изобщо не ми беше до шегги.

— Не се радвай — ядосано отвърнах аз. — Какво се опитваше да направиш с леля ми?

— Само да я убия — студено се усмихна аристократът. — Искат ми се да кажа, че няма нищо лично, но ще излъжа.

Вече имах представа, че в астралния свят много зависи от въображението и силата на волята. Разбира се, Занаятът във вида, в какъвто е в реалния свят, тук не действаше, но астралният свят лесно реагираше на обичайните образи и позволяваше създаването на бойни заклинания. Затова без всякакви предисловия метнах една Огнена топка в Митис, искрено вярвайки, че той не може да се защити.

— Смешно — без изобщо да се уплаши, каза аристократът, и Огнената топка се разпадна във въздуха преди да стигне до него. — Ти явно не разбираш с кого си имаш работа.

Без да губя време в разговори, аз започнах да го замервам с всички известни ми заклинания, но резултат нямаше. При това Митис дори не използва защитни заклинания, просто атаките ми не достигаха целта си.

— Ти си просто едно хлапе — насмешливо каза Митис. — Прекарах десетилетия да събирам зрънце по зрънце знания за забранената магия. Изучавах древни книги, провеждах опити, обикалях из сънищата, а ти се надяваш да ме нараниш с тези глупости? Смешно!

Почувствах как от ръката ми изчезва тежестта на меча, а след това буквално ме заля рязка, непоносима болка в рамото. Поглеждайки надолу, аз с ужас разбрах, че той просто беше откъснал ръката ми и тя вече се носеше на няколко крачки от мен. Странно, но въпреки ужасната болка, аз бях в пълно съзнание — в реалността вече бих лежал на земята с изтичаща кръв.

— Срещу мен си нищо! — разкикоти се той.

Събрах цялата си воля и се опитах да си представя как ръката ми се връща на мястото си, но кой знае защо, нищо не се получи.

— Да, това е само сън, в реалността ръката ти си е на място, но ако сега се събудиш, едва ли ще можеш да я движиш. Призрачна болка, така се нарича. Получавайки рана тук, още дълго ще я чувстваш в реалността, може дори с години.

Той замахна с ръка и ме вдигна във въздуха.

— Сега ще ти откъсна всички крайници, един по един. Ще платиш за всички унижения, които ми причини твоето семейство, а след това ще се докопам и до леля ти, и до чичо ти, и до родителите ти. Ще унищожа цялото семейство Никерс!

И тогава видях как зад гърба на съветника се появява дървена врата със светеща табелка „Изход“. Вратата се отвори безшумно и от нея излезе чичо ми.

— Ей, ти, я веднага свали момчето!

— Какво? — рязко се обърна Митис. — Ти пък кой си?

— Един от представителите на семейство Никерс — ухили се Константин. — Нали искаше да докопаш всички. Неволно подслушах речта ти. Много патетична. Безвкусна, но завладяващо емоционална.

Митис окончателно се обърка:

— За какво говориш, младежо?

Да, чичо ми изглеждаше по-млад и от мен, така че разбирах Митис — беше наистина трудно да вземеш на сериозно неочаквания гост.

— Казвам да оставиш момчето откъдето си го взел — вече потвърдо каза моят чичо. — И върни ръката обратно...

Забравих за болката и изумено се облецих към него.

— Ох, никакво чувство за хумор — плесна се по челото Константин. — Казвам да върнеш ръката на мястото ѝ. Уф, добре, то докато схванеш...

Чичо направи някакъв жест с ръка и болката в рамото изведнъж изчезна, сякаш никога не я е имало. Веднага се оказах на земята, а ръката се върна на законното си място.

Митис прошепна нещо под носа си, направи няколко жеста с пръсти и погледна триумфално към Константин, но постепенно лицето му се издължи, сякаш от обида.

— Реши да ме изгориш? — разбиращо се усмихна Константин. — С мен няма да се получи. Виж как се прави.

Той направи поредния жест и ръката на Митис изведнъж пламна със син пламък. Съветникът заподскача на място, опитвайки се да изгаси пламъците, и веднага престана да изглежда чак толкова могъщ и страшен.

— Не можеш да го изгасиш — насмешливо каза чичо. — Това е особен пламък.

— Кой си ти?! — ужасено изкрещя Митис.

— Нали каза, че си изучавал древни книги... ами, аз съм ги писал.

Митис замръзна, сякаш за миг забрави за пламъка.

— Още като дете — продължи чичо ми. — Когато много неща не разбирах. Гледах ви как се забавлявате с моя племенник. Как го каза? „Ще ти откъсна всички крайници и ще чувстваш болката в продължение на години“? Добра идея. Само че аз ще направя нещо далеч по-интересно.

Константин щракна с пръсти и огънят запълзя нагоре по ръката на Митис, по раменете, торса и бързо обхвана цялото тяло.

— Ще се събудиш и ще усещаш огъня върху кожата си всеки път, когато помислиш нещо лошо за Висок дом Никерс. Всяко некоректно

изказване, мисъл и намерение, свързано с нашето семейство, ще предизвика жестока болка.

— Това е невъзможно! — закрещя съветникът.

— Ох, не си завършил обучението си — насмешливо каза Константин. — Изчезвай.

Митис мигновено се изпари, сякаш изобщо не го е имало.

— Е, малкия, май нещо не се справяш — неодобрително поклати глава чичо.

— Още не съм Пазител, само се уча — уморено се усмигнах аз. — Добре, че влезе навреме. Не ми се искаше да загубя всичките си крайници, дори и да е само в астралния свят.

Кой знае защо едва сега обърнах внимание, че от самото начало на запознанството ни винаги се обръщах към Константин на „ти“. Въпреки възрастта му и току-що демонстрираното могъщество аз все още не можех да възприема чичо си като наставник.

— Не мисли, че си си намерил личен телохранител — твърдо каза чичо, с което веднага изтри усмивката от лицето ми. — Това е първият и последен път, когато ти помагам. И кажи благодаря на Мирон, че ме призова тук въпреки правилата.

Уау, това определено не го очаквах. Значи въпреки всички приказки за правилата той отново ми помогна. Добър човек е, въпреки всичките му странности.

— Разбирам — казах унило.

Чичо приближи до мен и внимателно ме погледна в очите.

— Нещо нямам вяра на твоята съзнателност. Май избързах с лечението.

— В какъв смисъл? — попитах озадачено.

Чичо заби пръст в рамото ми и аз с ужас видях как ръката ми отново се отделя от тялото. Този път обаче нямаше болка, но чувството, че ръката ти е изчезнала, си беше съмнително удоволствие.

— От болката те освободих — спокойно каза Константин. — Но като се върнеш в тялото си, няма да можеш да движиш ръката си още няколко часа. Считай, че това е за твое добро, следващия път три пъти помисли, преди да започнеш да се биеш и да губиш в астралния свят.

В този момент той, който знае защо, много ми напомни на Велхеор с неговите маниери.

— Добре, заслужих си го — казах бързо, докато не е откъснал нещо още по-ценно. — Ами... да вървя?

— Върви. Пак ще се видим, племеннико.

Чичо направи крачка назад в появилата се зад гърба му врата и изчезна, а аз побързах обратно към тялото си.

ДЕЙСТВИЕ 5

Връщайки се обратно в реалния свят, аз помолих Кейтен да освободи Стил и хукнах към дома на Мелисия. За щастие с леля всичко беше наред: тя лежеше на леглото и бодро командваше Невил да избърше от пода разлятото као. Мелисия съвсем логично беше решила, че леля Елиза е получила обикновен сърдечен пристъп и аз не тръгнах да я разубеждавам. В крайна сметка Константин вече се справи със заплахата от Александър Митис, така че просто нямаше смисъл да изнервям всички, като разкажа истината.

— Трябва да се грижиш за здравето си, лельо — наставнически казах аз. — Нужна си ни жива и здрава.

Говорейки за здравето, аз неволно се опитах да повдигна „изключената“ от чичо ръка и, разбира се, не успях. Да се надяваме, че не е сгрешил и чувствителността ще се възстанови след няколко часа, а не след няколко дни. Такава шегичка би била напълно в духа на Велхеор, а съдейки по краткото ми общуване със Закериал-Константин, характерите им бяха сходни.

— Ти по-малко ми пили нервите и ще видиш, че и сърдечни пристъпи няма да имам — веднага заяви леля Елиза и стана от леглото.

„Така и ще си остана неизвестен герой — иронично си помислих аз. — Както и да е, важното е, че с нея всичко е наред.“

— Ще трябва да останете при нас за пълни изследвания — бързо каза Мелисия и я върна обратно в леглото. — С такива неща шега не бива.

— Точно така — кимнах в съгласие. — Почини си един ден тук, лекувай се. Че знае ли човек какво може да се случи.

„Уф, ако се помъкне с нас във форт Скол, ще спретне такъв скандал на Майстор Ревел — помислих си аз. — Голям срам ще е.“

Скоро се появиха и Кейтен със Стил. Оказало се, че да се освободи прикованият към леглото младеж не било толкова лесно, на Майсторът му отнело известно време, за да се справи с използваните от друидите заклинания.

— Здравейте всички — смутено поздрави Стил. — Невил, извинявай, че те нападнах, малко не бях на себе си.

По-точно не е бил самият той. Но кого го интересуваха подробностите?

— Значи той те е разкрасил с тази огромна синина на половината ти лице? — уточних аз.

Невил ме погледна озадачено, явно не осъзна веднага за какво говоря.

— А, ти за тази синина — най-накрая се сети той. — Не, тази е защото малко се поскарах с Херион.

Херион — един от малкото ми познати бойни друиди — беше добър приятел на Мелисия и, както изглежда, претендираше да ѝ е кавалер. Същата роля, която вече беше започнал да изпълнява Невил Викерс.

— Наистина си го излекувал! — шокирано каза Мелисия, взирайки се в лицето на Стил. — Но как?

Честно казано, в момента повече ме интересуваше въпросът как така Невил се е сблъскал с Херион, нали съвсем наскоро беше заминал за Древната гора.

— Няма да повярваш, но аз просто си поговорих с тях от сърце — отговорих честно на друидката. — При това наистина в множествено число. Изчакайте малко. Невил, защо си се бил с Херион?

— Би било преувеличено да се каже, че са се били — отговори вместо младежа Мелисия, без да откъсва поглед от Стил. — Просто Херион реагира малко неадекватно на една новина...

— Кхм — прокашля се Невил. — Смятах да съобщя тази новина в друга обстановка, но щом вече заговорихме... ние с Мелисия решихме да се оженим.

Едва не седнах на пода точно където стоях. Разбира се, знаех, че се срещат, но не подозирах колко далеч са отишли нещата. Ох, как ще се изненада Чез, когато чуе тази новина. Със сигурност ще пусне някаква шега от рода, че Невил вече ще има не една, а цели две грижовни майки. Само дето Чез, Алиса и Наив сега ги няма...

— От името на целия Дом Никерс и лично от мое име ви поздравявам — с официален тон се обърна към тях леля Елиза и се надигна от леглото.

— Поздравления! — присъединиха се Кейтен и Стил.

— Поздравления и от мен — с леко забавяне казах аз, опитвайки се да скрия тъгата и искрено да се порадвам за приятеля си.

— Хайде стига — махна с ръка Невил. — Оставете поздравленията за официалното обявяване, което ще бъде направено в присъствието на всички наши приятели, когато ги спасите.

— Ще ги спасим — твърдо казах аз.

През целия разговор леля внимателно ме наблюдаваше и накрая попита:

— Какво е станало с ръката ти?

— Хм... нервът ми е прищипан — смутих се аз. — До сватбата ще се оправи.

— До чия сватба? — присви очи леля. — Надявам се, че не до твоята?

— Разбира се, до сватбата на Невил и Мелисия — казах бързо. — До коя друга да е.

Честно казано, не бях мислил за подобно нещо, но сега... Защо не? Някой ден...

— Тогава нека да прегледам ръката ти — веднага предложи Мелисия.

— Не, не — казах бързо. — А и трябва да тръгваме. И без това много се забавих, тук всяка минута е ценна.

Невил кимна:

— Ех, жалко, че не мога да дойда с вас.

— Бъди внимателен — каза ми на прощаване леля.

Минахме без семейни прегръдки, но видях, че наистина беше притеснена за мен. Въпреки характера си на практика леля беше заместила родителите ми и беше най-близкия ми човек.

— Ще ви изпратя — веднага се надигна Невил.

— Никъде няма да ходиш — спря го друидката. — Да те търся после из Прокълнатите земи. Сядай вече.

Невил унило седна на мястото си.

— Момчета, ще дежуря в Прокълнатата къща докато не се върнете.

— Ако мама позволи — прошепна ми Кейтен и си спечели такъв поглед от друидката, че веднага ни повлече към изхода. — Ще се разходя с вас!

Когато напуснахме квартала на друидите, Кейтен със закъснение се поинтересува:

— А защо не вървим към телепортите?

— Между другото, защо наистина? — присъедини се и Стил.

Е, Кейтен просто нямах време да го посветя в моите тайни, а Стил все още не беше заслужил доверие, но така или иначе вече знаеше за магията на сънищата. Така че нямаше много смисъл да съм потаен.

— Нека просто да кажем, че в Прокълнатата къща има алтернативен начин за придвижване — подбирайки внимателно думите си, обясних аз. — Сега не ми е много до това, но веднага след завръщането непременно ще ви кажа всичко. Просто приемете, че там има особен телепорт, който мога да използвам само аз.

В Прокълнатата къща Кейтен и Стил минаха след мен през илюзорната стена и замръзнаха, зяпвайки от удивление.

— Не каза, че така нареченият телепорт прилича на гигантска библиотека — втрещено каза Кейтен.

— Подробности — махнах с ръка и извиках: — Велхеор! Къде си?

Вампирът излезе иззад един от рафтовете и поздрави гостите, без да вдига поглед от някаква дебела книга. Велес ситнеше до него, носейки в ръце няколко вкусно миришещи хартиени кесии.

— Малко храна за из път — поясни библиотекарят. — Ще ви потрябва.

Велхеор вдигна поглед към нашата компания.

— Очевидно водач ще е това брадясало хлапе? — предположи той и се обърна към Стил: — Итаакхссаатута?

— Тик кха — насмешливо отвърна Стил.

— Какво беше това?

— Проверих дали знае езика — каза Велхеор. — Между другото той каза, че ти си земен червей.

Стил едва не се задави.

— Не! Той ме попита как ми е тялото, а аз отговорих, че тялото ми, за разлика от разума, е едно и е наред. Така че ви съветвам още малко да поработите по произношението.

— Отдавна не съм практикувал — сви рамене вампирът. — И аз имам новини. Уви, неприятни. Оказва се, че не можем да избягаме от

Шатерския халифат през библиотеката.

— Защо? — попитах озадачено.

Вампирът затвори книгата и потупа по корицата.

— Тук са описани механизмите на действие на телепортите. Не съм особено силен в теорията на Занаята, но мога да разбера общия смисъл — те не работят, ако трябва да се пресече река или море. Не се опитах да разбера защо е така, но е факт. Точно затова по моретата все още има кораби, а Шатерският халифат не прехвърля в Империята многохиляден десант през морето.

— Всъщност те изобщо не владеят тази технология — отбеляза Стил. — Дхарм казва, че шатерци все още не са успели да изобретят работещ телепорт, нито дори описание на задействаните заклинания.

Велхеор озадачено се озърна.

— А кой е този Дхарм? Тук не виждам никой друг.

— Дхарм — това съм аз — каза Стил и извинително сви рамене. — Дълга история, а и това няма значение сега.

Аз все още не можех да повярвам, че такъв добър план се разпадаше буквално пред очите ми.

— Но вие говорите за телепортите, а тук всичко е малко по-различно...

— Само изглежда по различен начин — намеси се Велес. — Принципът на действие е един и същ. Библиотеката сега е прикрепена към този свят и всички ваши премествания от и в нея дори и да изглеждат като преминаване през врата, всъщност са динамични телепортации.

— Тоест оставаме без никакви пътища за отстъпление — обобщих аз. — Лошо...

— Просто ще се върнем по същия път, по който сме отишли — ухили се вампирът. — Така ще е дори по-весело!

Стил погледна Велхеор.

— Значи най-веселото ще е смъртта, така ли?

— Смъртта е нещо любопитно — не оспори вампирът. — Но като правило, след нея веселбата приключва.

Всичко това не беше особено хубаво, но изобщо не променяше плановете ми. Бих отишъл там дори сам и с голи ръце.

— Кейтен, може да останеш тук и да правиш компания на Велес — предложих на Майстора, който продължаваше замаяно да се

оглежда наоколо.

Е, не е първият, който губи ориентация, попадайки във Великата библиотека. Все пак за неподготвен човек да влезе в стената на малка къща и да се окаже в безкрайна зала с безброй книги си е малко необичайно.

— Тръгваме — заповядах решително.

Връщайки се във форта, аз веднага отидох при нисшите вампири от Ордена, разположени в съседните стаи. На почукването по вратата никой не отговори и влизайки вътре, разбрах защо. Изясни се и причината, поради която никой от тях не реагира на появата на Велхеор в стаята ми. Просто Висшият вампир ги беше посетил преди да дойде при мен и им беше направил масова хипноза. Първоначално не възнамерявах да взема никого с мен освен Стил, но по време на разговора за неговата безопасност в мен се зароди идея как да скрия присъствието му във форта и как да участва в спасителната операция. Маската на нисшите вампири ще скрие лицето му, но един вампир в екипа ще изглежда подозрително, така че реших да взема още двама за по-убедително. Освен това, ако ще трябва два пъти да пресичаме Прокълнатите земи, способностите на нисшите вампири изобщо няма да са излишни.

Поканих двама доброволци и след като накратко им обясних целта на предстоящото пътуване, взех назаем от другите вампири още една черна маска за Стил. Нисшите вампири се казваха Ротер и Рид, но така и не запомних кой кой е. Те току-що бяха пристигнали във форта и още нямаха скаутски опит, но веднага ми напомниха за сериозния проблем, стоящ между нас и Прокълнатите земи — обикалящите из форта патрули постоянно проверяваха печатите-пропуски и Стил, разбира се, нямаше такъв.

Върнах се в стаята и споделих проблема с Велхеор.

— Пропуск? — озадачено попита той. — Аз нямам никакви пропуски, оня печат, който ми постави сержант Торн, веднага го изтрих. Но нещо никой не ме е спирал и не се е опитвал да го проверява. Изобщо забрави. Мисли за проблемите, когато се появят.

По изключение бях принуден да се съглася с вампира. Просто нямах избор, твърде много време би отнело решението на въпроса с пропуска на Стил.

Скоро ние петимата, или по-скоро вече шестимата, заедно с внимателно възстановения ми кокален вълк, напуснахме казармата. За съжаление, не останахме дълго в този състав, защото на изхода от сградата ни чакаше Ейнджъл и съдейки по уморения му вид, беше ме чакал тук цяла нощ.

— Добро утро — не можах да устоя да не го закача.

— Всъщност не е добро — навъсено каза Ейнджъл. — Къде отивате? Ти обеща, че ще ме вземеш със себе си.

Погледнах към Велхеор, но той демонстративно гледаше някъде встрани, а Стил и двамата нисши вампири усърдно се преструваха, че нищо не виждат и не чуват.

— За обещаване обещах... — трескаво търсех оправдание, но нищо не ми идваше наум. Всичко, което можеше да се каже, го бях казал още вчера.

Виждайки колебанието ми, Ейнджъл реши да използва „скрития коз“:

— Когато баща ми стане Император, непременно ще се отблагодари на всички ви за вашата помощ.

Тук не издържах и избухнах в смях. В едно изречение Ейнджъл беше успял да побере толкова много глупости, че едва не изпаднах в истерия. Първо, Митис вече определено няма да стане Император, и второ, може на всеки друг, но точно на мен той никога в живота си за нищо няма да благодари. А и да си мисли, че аз, Велхеор и трима нисши вампири сме се събрали заедно, за да му помагаме — това беше просто връх на идиотизма.

— Знаеш ли, Ейнджъл, в живота ти те очакват още много разочарования — казах аз, след като спрях да се смея. — Велхеор, как мислиш, струва ли си да го вземаме с нас?

— Все ми е едно колко месо ще мъкнем с нас — три или четири тела — философски отвърна Велхеор. — Мисля, че съществата в Прокълнатите земи ще са ти благодарни, а и на палачите в Шатер винаги им трябват още кресльовци.

— Защо кресльовци? — озадачено попита един от нисшите вампири.

— А ти да не смяташ да се смееш, когато ти одират кожата жив? — отговори на въпроса с въпрос Велхеор.

Ейнджъл видимо пребледня, но упорито сви устни и повтори:

— Идвам с вас.

Може би с тези думи той спечели малко уважението ми. Съвсем малко, но все е по-добре, отколкото нищо.

— Добре — усмигнах се аз. — Но не забравяй, в Прокълнатите земи за всичко ще слушаш мен и Велхеор. Ако искаш да се върнеш жив и цял.

— Или поне жив — ехидно добави Велхеор.

По-нататък продължихме вече седмината, но отново не стигнахме много далеч. Не, патрулите не ни спираха, много добре познаваха мен и Велхеор и не искаха да контактуват с моя питомец. Но при портата сред стражите лъскаше подозрително позната плешивина.

— Ох, сега ще имаме проблеми — казах уморено на Велхеор. — Трябваше да потърсим друг път.

— Няма друг път — спокойно отвърна вампирът. — Нали ти казах, че по време на бойни действия охраната е засилена и са активирани всички защитни заклинания. Без способностите си не мога да напусна форта незабелязано, а сега вече и с цялата тази компания веднага ще ни забележат.

Стил за пореден път провери дали маската, взета от нисшите вампири, му стои добре на лицето. Спомняйки си невероятната интуиция на Ревел, вероятно свързана по някакъв начин със забранената магия, аз също се притеснявах за анонимността на Стил, но това не беше основният ни проблем. Предполагам, че ако шефът на службата за сигурност наистина иска да ни задържи, той ще го направи. И, както показва неотдавнашният опит, Висшите вампири не са му пречка.

— Къде отивате? — навъсено попита Майстор Ревел, когато се приближихме до портата.

— Сякаш не знаете — отвърнах аз, като го гледах в очите.

Надявах се, че погледът ми е достатъчно твърд. Аз всъщност изобщо не бях нервен, но за да спечелиш игра на погледи с шефа на сигурността трябва да имаш особена вътрешна сила.

— Предполагам — студено каза Майсторът, обхващайки с поглед пъстрата ни компания. — Но определено не очаквах да видя тук Ейнджъл Митис. Как така сте се забъркали в това, млади човече?

Ейнджъл направи своята любима презрителна гримаса.

— Има си причини. Пуснете ни, ако не искате да имате проблеми с баща ми.

— Мисля, че истински проблеми с твоя баща ще имам когато те излапат някъде насред Прокълнатите земи — мрачно каза Майстор Ревел. — Същото, между другото, се отнася и за теб, Зак.

Нещо преди не се притесняваше особено, че постоянно ходя с патрулите в Прокълнатите земи. От друга страна, между обикновен обход и експедиция в Шатерския халифат разликата беше огромна.

— Не можете да ме спрете — спокойно казах аз. — Ще намеря начин да напусна форта, повярвайте ми.

— Вярвам ти — съгласи се Майсторът. — А аз ще намеря начин да те спра.

Определено патова ситуация.

— Нека аз да поговоря с него — присви очи Велхеор и се отправи към Майстора. — Ей, Ревел, с теб ни остана една недовършена работа.

Майстор Ревел прояви забележително самообладание, оставайки на мястото си. Все пак след неотдавнашното заточение в диамантения блок вампирът определено имаше причина да е ядосан на Майстора, а ако не друго, то поне да отмъщава Велхеор умееше. Вампирът пристъпи до Майстор Ревел, с рязко движение го хвана за яката и приближи плътно лицето му до своето.

— Слушай ме внимателно — достигнаха до нас думите на вампира.

Стражите тръгнаха към Майстора на помощ, но не посмяха да атакуват Висшия вампир, стискащ в нечовешки силните си пръсти крехкия врат на човека. Велхеор продължи тихо да говори нещо на ухото на Майстора, след това го пусна и спокойно се върна обратно.

— Разбрахме се — каза той, като ме потупа по рамото. — Да вървим.

— Наистина ли?! — не повярвах аз.

Но Майстор Ревел наистина отстъпи встрани и портите се разтвориха, пропускайки ни навън.

— Просто така? — присъедини се към мен Ейнджъл. — Но как?

— Е, явно не заплашвах с тати — изразително погледна към Митис вампирът. — Обещах му да направя някои неща. А и също така обещах да не правя други.

Познавайки характера на вампира, изобщо не се пробвах да разбера какво точно е обещал. Така или иначе нямаше да каже, докато не му дойде времето.

Имаше и плюс в цялата тази суматоха — никой не тръгна да проверява печатите ни на излизане от форта. И определено извадихме късмет, че през този ден имаше затишие в бойните действия. Обитателите на Прокълнатите земи щяха да се поуспокоят малко, а някои ще са преяли с остатъчна енергия от заклинанията и ще спят. Това можеше съществено да облекчи живота ни.

Уви, дори съществата наистина да бяха притихнали, нашият нежелан спътник внезапно реши да покаже характер.

— Ейнджъл, ще вървиш между мен и вампирите — занареждах аз. — Не се опитвай да използваш магия. Светкавично изпълнявай всички мои команди.

— Не се надувай — измърмори „водният“. — Ама че командир се извъди.

Някои хора просто са скарани с логиката. В края на краищата той прекрасно знаеше, че Прокълнатите земи са много опасно място и аз съм единственият от цялата компания, който има достатъчно знания и опит. Подозирах, че Велхеор знае повече от мен, но не бих разчитал на неговата помощ. В същото време имаше някои неща, с които Велхеор би се заел по всяко време. Например, да тормози.

— Ако не искаш да ме слушаш, ще те поеме Велхеор — обещах на Ейнджъл.

Вампирът радостно се ухили.

— Нямам търпение. Мисля, че със счупени пръсти ще бъде доста по-послушен?

Ейнджъл веднага млъкна и се отдръпна от Велхеор, но се постара да изглежда сякаш спешно трябва да говори с нисшите вампири.

Водех групата ни много бавно, като внимателно заобикалях особено подозрителни и опасни места. От време на време на помощ ми идваше Велхеор, което, признавам, малко ме изненада. Мислех, че както обикновено ще ме остави да се мъча сам, а той съвсем коректно ми помагаше. Това малко ме притесняваше, особено като се има предвид, че посоката на движение определяше също той. По план трябваше да стигнем до мястото, където подземният проход излизаше

на повърхността, и след това да минем част от пътя под земята. Велхеор уверяваше, че лесно ще намери входа, и тъй като при предното си посещение в подземията вампирите бяха проследили оттеглящите се шатерци, неочаквани срещи под земята не се планираха.

И именно благодарение на Велхеор ние не станахме вечеря на няколко месоядни дървета. Така се бях увлякъл да гледам земята под краката си, че едва не пропуснах момента, когато Ейнджъл реши да се облегне на едно дърво, за да си почине малко. Ръката му хлътна в отворилата се паст и само съвременната реакция на Велхеор, изблъскал „водния“ настрани, му позволи да запази крайника си. Веднага бяхме обкръжени от ходещи дървета, които се оказаха много сериозни противници. Е, ако можех да използвам заклинания, щях да ги изгоря на мига, а сега ръкопашният бой с дърветата се оказа доста проблематичен. И проблемът съвсем не беше в това, че контролирах само едната си ръка. Мечовете и кукри оставяха само драскотини по тях, и дори кокаления вълк с неговата чудовищна сила и мощни нокти не можеше да раздробя дърветата на трески. В края на краищата се наложи да използвам няколко заклинания и да изгоря упоритите същества.

— Нали каза в никакъв случай да не се използват заклинания — криво се усмихна Ейнджъл.

— А аз ти казах да не пипаш нищо — казах ядосано, стискайки юмруци. Много ми се искаше да го ударя, но трябваше да се сдържам. — Продължаваме.

Оставих на полянката няколко заблуждаващи следи, за да задържа всеки, който би бил привлечен от заклинанията, и побързахме да напуснем опасното място. Най-близкият вход към подземията би трябвало да е на около половин час пеша от форта, но на мястото му намерихме само лека вдлъбнатина.

— Заличават следите си? — предположих аз. — Къде ще вървим сега?

— Мислех, че знаете къде точно ги държат — намеси се Ейнджъл.

— Да, в плен — ухили се Велхеор.

— Някак твърде неопределено — отбеляза Стил, присъединявайки се към разговора за първи път от тръгването.

Очевидно той прекарваше всяка свободна минута за мислено общуване с Дхарм, надявайки се да получи така необходимата ни информация. Освен това явно не бързаше да показва лицето си пред Ейнджъл, с право считайки, че на „водния“ не трябва да се доверява повече от необходимото. А най-добре изобщо.

Велхеор се огледа и показа с ръка като че ли случайна посока:

— Натам.

— Що за идиотизъм — раздразнено каза Ейнджъл. — Отвели са ги и вие нямате ни най-малка представа къде!

Дори не можах да намеря подходящи думи да отговоря, толкова се вбесих, а да повтарям за сетен път, че никой не го е канил да идва с нас, явно беше безполезно.

— Знаем всичко — спокойно отвърна Велхеор, уморил се най-накрая да издевателства над малоумния. — Стига си предизвиквал паника. Келнмиир ми е оставил знаци, с чиято помощ много лесно можем да ги следваме.

— И какви са тези знаци? — полюбопитствах аз.

Вампирът посочи с нищо незабележимо дръвче в близост до вдлъбнатината.

— Ето на това дърво Келнмиир е написал, че шатерци се канят да срутят след себе си подземния проход, водещ до реката, така че да не го търсим. Ще трябва да плуваме.

Аз буквално наврях носа си в кората на дървото, но нищо не забелязах. Никакви знаци, никакви резки, още по-малко букви.

— Да не си измисляш? — попитах подозрително.

— Ние с Келнмиир пътешествуваме заедно стотици години — замечтано въздъхна вампирът. — За това време той измисли цяла система от знаци, състоящи се от едва забележими драскотини по дърветата, счупени по определен начин клони, разложени трупове на животни и така нататък. За градски местности се използват едни специфични знаци, за пещерите — други. И дори не се опитвай да ги откриеш, така или иначе няма да видиш нищо.

Изобщо нямах намерение да търся, приемайки всичко за някаква шега.

— Значи вървим към реката по земя — логично заключих аз.

По предварителни изчисления трябваше да стигнем до реката привечер. Разбира се, ако не се случи нещо непредвидено. По пътя се

опитах да измъкна от Дхарм колкото се може повече информация за живота в Шатерския халифат. Той не знаеше много, но охотно отговаряше на всички въпроси чрез Стил. Както се оказа, наистина ни беше провървяло — Дхарм дори и да беше създаден изкуствено, притежаваше някои знания, получени в наследство от взетата за основа личност. И тази личност помнеше доста за устройството на Зекхар — градът, разположен най-близо до границата с Империята. Пленниците ги държали точно там, с не особено приятни цели — да ги използват като материал за опити и, разбира се, за да получат необходимата информация от тях. На това място в нашия разговор се включи и Велхеор, като дълго разпитва за методите, използвани от шатерци за развързване на езика, или по-точно казано, мъченията. Стил се мръщеше, но послушно предаваше на вампира отговорите на Дхарм. За щастие, Ейнджъл през цялото време се стараше да е колкото се може по-далеч от Велхеор, така че Стил не беше застрашен от разкриване. Всъщност между вампира и шатереца се получи доста интересна симбиоза. Чувайки тяхната история, Велхеор сериозно се заинтересува от връзката между двете съзнания и започна така да гледа към Стил, сякаш пресмяташе как по-лесно да го препарира за изследвания.

Може би това не бяха най-приятните часове в живота ми. Предвижването през Прокълнатите земи беше много изтощително, но бих казал, че имахме късмет и всичко мина без инциденти. Срещата с двойка иглени вълци можеше да не се брои, както и няколкото Огледални пиявици, унищожени от нисшите вампири още преди да се доближат до нас. Един път върху Велхеор се хвърли „скокливко“, но вампирът така грациозно избягна атаката му, сякаш танцуваше някакъв танц със създаването. Само след няколко стъпки от този танц съществото изгуби всичките си зъби.

Няколко часа по-късно най-накрая стигнахме до реката. Гората свърши неочаквано, видяхме водата едва на няколко крачки от брега, въпреки че почувствахме влагата във въздуха много по-рано. Ами какво да кажа. Реката изглеждаше внушително. Излъчваше мощ. Отсрещният бряг се виждаше като смътно различима черта с единично стърчащи пръчки-дървета.

Спряхме до реката под прикритието на високи храсти, така че да не могат да ни видят от другия бряг. Шатерци сигурно наблюдаваха

опасната територия и изобщо не ни се искаше да се показваме преждевременно пред тях. Помагаше ни и това, че вече започваше да мръква и с всяка минута ставаше все по-тъмно.

Поставих нисшите вампири на стража да наблюдават гората, за да не станем жертва на някоя любопитна твар, и започнах да оглеждам местността.

Стил спря до стръмния бряг и попита:

— Как ще минем през реката?

— Не бива да летим, а и силите няма да ни стигнат — логично реших аз. — Подземният тунел е затрупан, значи остава ни само да плуваме.

Велхеор размаха ръце няколко пъти за загревка.

— Аз съм добър плувец.

— Трябва ли? — намръщено попита Ейнджъл.

— Можеш да ни изчакаш тук — предложих аз. — Всъщност теб никой не те е карал насила да идваш. А щом си тръгнал, тогава не мърмори.

Ейнджъл стисна юмруци, явно се канеше да отвърне нещо остро, но се сдържа. Изглежда започваше да поумнява.

— Работата не е в това дали нещо ми харесва или не — неохотно каза Ейнджъл. — Просто не мога да плувам.

Имащите отличен слух нисши вампири се обадиха от храстите:

— Ние също.

— Е, за тях ясно — магнах към вампирите аз. — Но ти, Ейнджъл. Нима в имението на семейство Митис няма басейн?

— Има — намръщи се Ейнджъл. — Но аз никога не съм обичал да се мокря. Край, приключихме с темата.

„Воден“, който не може и не обича да плува? Смешно. От друга страна, въпреки че ръката ми успя да се възстанови напълно, едва ли щях да стигна далеко — реката все пак съвсем не беше малка. Така че аз по начало планирах да използвам някое заклинание. Вярно, засега не ми хрумваха никакви идеи, кой знае защо не ни бяха преподавали сплитания за повишаване на плаваемостта.

Стил ме потупа по рамото, привличайки вниманието към себе си.

— Зак, реката всъщност постоянно се наблюдава. Не може просто така да решиш и да я преплуваш, трябва да се движиш под

вода, при това на прилична дълбочина. Ако сме близо до повърхността, много бързо ще ни засекаат отгоре.

— Да, така си и мислех — намръщих се аз.

Прилагайки просто заклинание от добрия стар справочник от времето на практиката, аз създадох Въздушна леща пред лицето си, за да приближа и огледам подробно отсрещния бряг.

— А как наблюдават реката? Не виждам никакви кули или нещо друго.

— Дхарм казва, че шатерци използват птици — тихо, за да не чуе Ейнджъл, каза Стил. — Не знае подробности, но уверява, че единственият път е под водата.

— Аз лично мога и да не дишам — ехидно каза Велхеор. — А вие?

Ние със Стил се спогледахме.

— А ние имаме мозъци и Занаята. Така че ще измислим нещо.

— Тогава ви чакам от другата страна — махна ни вампирът и скочи във водата.

Невероятно, но някак си успя да се гмурне без да пръсне и капчица вода. Дори кръгове не се появиха по водата, сякаш вампирът се беше превърнал в призрак.

— Той винаги ли е такъв? — попита Стил.

Не можах да сдържа усмивката си.

— О, да.

— Не знам заклинание, позволяващо да се диша под вода — навъсено призна Ейнджъл. — Никога не съм се интересувал от това.

— А си „воден“ — казах насмешливо.

— О, стига — раздразнено отвърна Ейнджъл. — Сякаш ти няма да изгориш в огъня.

— Да се захващаме за работа — предложи Стил. — Трябва бързо да измислим подходящо заклинание от това, което имаме в арсенала си.

Ейнджъл го погледна подозрително.

— А ти всъщност кой си? Очевидно не си нисш вампир, забелязах го още по пътя.

— Той е Майстор — отговорих рязко. — И не е твоя работа защо носи маска. Хайде по-добре да помислим как да преминем от другата страна.

Без да обръщам внимание на опитите на Ейнджъл да зададе още някакви въпроси, аз се отпуснах на земята и заех поза лотос. Така ми беше по-удобно да мисля.

И така, какво имаме? Първо трябва да се реши проблемът с въздуха. Е, тук всичко беше ясно: правим около себе си Въздушен щит във формата на сфера и въздухът вътре ще стигне да преодолее реката. Само че под тежестта ми сферата едва ли ще се потопи и наполовина, а аз ще плувам на повърхността като... плувка. От друга страна, ако всички ние сме в един така наречен балон, сумарното тегло на шестима души може да се окаже прекалено голямо и да потънем на дъното. Да се надяваме, че нашият необичащ да се къпе специалист по магията на водата ще може да направи нещо по въпроса.

Споделих с приятелите си идеята и изслушах техните предложения. Ейнджъл уверяваше, че ще реши проблема с придвижването под водата, а Стил предложи да поеме активната защита.

— Нали не мислите, че в река в съседство с Прокълнатите земи няма да има никакъв живот? — спокойно попита той.

Да, за това изобщо не бях помислил.

— Под вода сферата ще бъде подложена на сериозен натиск от всички страни, така че при нужда няма да можеш да използваш атакуващи заклинания — продължи Стил.

— Приема се — съгласих се аз. — Между другото, вижте, Велхеор излиза на брега. Е, поне не са го изяли.

— Той самият ще изяде когото си поиска — недоволно каза Ейнджъл. — С каква скорост трябва да е плавал под водата, че да пресече реката толкова бързо? Някой да е чувал дали под вода на вампирите не им израстват плавници?

Между другото, нямаше да се изненадам. И досега помнех как Келнмиир се промъкна през една малка дупка в стената, като напълно промени формата на тялото си.

— Добре — ободрих се аз. — Ролите са разпределени, да се заемаме за работа.

Извикахме пазещите периметъра нисши вампири и споделихме с тях нашите планове.

— А каква е нашата роля? — веднага попитаха те.

— Да стоите и да не мърдате — без да поглежда към тях каза Ейнджъл и се обърна към мен: — Ще проверяваме ли съвместимостта на сплитанията?

— Няма смисъл — едновременно казахме ние със Стил.

— Само моят защитен екран е достатъчен да привлече към нас вниманието на половината Прокълнати земи — напомних за всеки случай. — Затова предлагам да минем без проверки.

Решавайки да подхожда сериозно към въпроса за безопасността, аз се постарях и направих тройна защитна сфера. Все пак не бих искал някъде под водата някое нахално създание да пробие щита и да ни залее с вода. А тройното защитно поле значително увеличаваше шансовете ни. Външният и средният бяха обикновени Въздушни щитове, но вътре създадох любимата си Универсална стена. Просто за всеки случай.

— Всички елате при мен — извиках вампирите аз.

Стил и Ейнджъл наблюдаваха действията ми и вече стояха вътре в сферата, както и съпровождащият ме кокален вълк. Едва започнах да пълня с енергия заклинанието, когато от гората се разнесе протяжен рев — някой вече беше усетил вкусната енергия.

— Надявам се, че няма да ни последват в реката — казах и направих първата стъпка към водата, останалите ме последваха.

Разбира се, въпреки че се наричаше сфера, формата на защитното поле значително се различаваше от тази фигура. Свързах сферата със себе си и сега тя се търкаляше, което ни позволяваше да влезем във водата. После дойде времето на Ейнджъл, заставил водата да се раздели и да ни позволи да продължим по дъното, слизайки все по-надолу и по-надолу. Може би ни провървя от факта, че гората достигаше плътно до самата река — благодарение на гъстите храсти влязохме във водата незабелязано. А когато балонът напълно изчезна под водата, ние продължихме движението си под управлението на Ейнджъл, като вече не докосвахме дъното.

Подводният свят се оказа невероятно интересен. Може би ако не беше важността и спешността на нашата мисия, щях да остана тук и подобаващо да изуча заобикалящата ни красота. Около нас плуваха риби в предимно тъмни, речни разцветки, под краката ни пълзяха още някакви непознати същества. За наше щастие и едните, и другите не се отличаваха с особено големи размери. Плувахме на няколко метра над

дъното в нашия въздушен мехур, прилепени до прозрачната му повърхност и се взирахме в полумрака на подводните дълбини. Реката се оказа изненадващо дълбока и скоро вече едва различавахме преминаващото под краката ни дъно.

— Колко е красиво — с удивление каза Ейнджъл, оглеждайки се наоколо. — Като се върна в столицата, ще наема учител и ще се науча да плувам.

Загледани в пасаж пъргави риби, минаващи точно пред сферата, ние не забелязахме веднага опасността и когато все пак обърнахме внимание на огромната сянка, вече беше прекалено късно. Бъчвообразното същество се стелеше по дъното, придвижвайки се с тласъци, и размахваше пред себе си пипала, завършващи с остри нокти. Именно такъв нокът то мушна в нашата сфера преди да успеем да направим каквото и да е. Защитата издържа, нашите нерви май също, но веднага ни мина желанието да се любуваме на подводните красоти.

— Какво е това?! — извика единият от нисшите вампири.

— Подводно чудовище — отвърнах услужливо. — Не го ли виждаш?

Изобщо не бях изненадан, тъй като очаквах нещо подобно. Че кога е било по-различно?

— На теб явно лошо ти влияе общуването с Велхеор — каза Стил и веднага предложи: — Да го ударя с нещо?

Откакто младежът се обедини с личността на шатереца, беше започнал да се държи учудващо спокойно, да не кажа и повече. Сякаш някой тайно му даваше успокоителни хапчета като тези, които получаваха нисшите вампири. Или просто беше прекалено зает с мислените беседи със своя „съсед“.

— Изчакай — спрях го аз. — Може да отплува.

Знам, наивно е, но понякога мога да си помечтая.

— Ейнджъл, хайде плавно да го заобиколим.

— Добре — отвърна кратко той.

Изглежда непривикналият към подобни развлечения „воден“ беше прекалено силно изплашен, за да спори, а и придвижването на сферата му отнемаше немалко внимание и усилия.

Разбира се, подводният обитател не пожела да ни пусне с мир. Ейнджъл насочи сферата да заобиколи съществото, но то ни последва,

продължавайки да докосва щита с нокти, сякаш го изпробваше със зъби.

— Не е чак толкова страшно — казах с облекчение след известно време. — Не може да пробие щита.

— Но ние определено му харесваме — с потръпване отбеляза Ейнджъл.

Съществува наистина не искаше да ни пусне просто така, обхвана с две пипала сферата и продължи с опитите да я пробие. И колкото повече се придвижвахме напред, толкова по-силно и по-силно съществото стискаше защитния ми екран.

— Упорито е — отбеляза Стил, оглеждайки с интерес подпухналото зелено туловище. — И нещо не виждам очи. Как ли се ориентира?

— Е, нас това същество определено ни усеща и явно иска да се опознаем по-отблизо — усмихнах се в отговор и изведнъж почувствах, че външният щит започна да се поддава на натиска. — Охо, и може да успее. Ейнджъл, може ли да определиш колко остава до брега?

Митис стоеше с напрегнато изражение на лицето и гледаше в една точка право пред себе си. По челото му се стичаше пот и, съдейки по всичко, придвижването на сферата му се отдаваше с голямо усилие — туловището на съществото увеличаваше общото тегло почти двойно.

— Нямам време за това — процеди той в отговор.

Вампирите се взираха в подводния полумрак, но само клатеха глави — до брега беше твърде далеч. Глухо хрущене ни извести, че първият Въздушен щит не издържа и изчезна.

— Стил, време е за активна защита — реших аз. — Подплаши го.

Младежът веднага използва мълния и удари точно в центъра на бъчвообразното туловище. Ефектът надмина всичките ни очаквания — съществото веднага отпусна пипала и се плъзна надолу по сферата.

— Не е чак толкова страшно — обобщи Стил.

Всички въздъгнахме с облекчение.

— Дъното започва да се надига — каза един от вампирите. — Брегът е пред нас.

Изведнъж от мрака изплуваха още три туловища и протегнаха пипалата си към нас. Ударът от ноктите им се оказа достатъчно силен, за да разклати сферата и да ни накара да загубим равновесие. Стил

отново атакува с мълнии и отблъсна съществата, но на тяхно място почти веднага се появиха нови две.

— Вижте, там има още три — ужасено извика единият от вампирите. — Сега вече ще ни изядат!

С Ейнджъл бяхме твърде заети да поддържаме заклинанията, за да реагираме на виковете на вампирите, но Стил вече мятеше мълнии във всички посоки, едва успявайки да прогони все по-многобройните същества.

Отпред започна да просветлява, което говореше за приближаване до повърхността, но съществата ставаха все повече и повече. Настъпи и моментът, когато въпреки постоянното подхранване с енергия вторият Въздушен щит не издържа. Сега между нас и водната стихия остана само Универсалната стена, но от универсалността ѝ нямаше много полза, защото атакуващите ни същества не притежаваха никаква магия.

И най-накрая сферата докосна дъното и започна да се измъква от водата.

— Бряг! — облекчено въздъхна Ейнджъл.

Позволих си да се отпусна за част от секундата, но и това беше достатъчно, за да може неочакван удар на пипало да пробие последния щит, и аз не успях да изпратя допълнителна порция енергия. Водата веднага нахлу от всички страни, но ние вече бяхме на плитко и всички дружно се втурнахме към брега.

— Ахрф...

Изведнъж нещо рязко дръпна бягация до мен Ейнджъл обратно във водата и го повлече в дълбините.

Светкавично подадох команда към кокаления вълк да спаси Митис, или по-точно да накълца на малки парченца грабналия го речен обитател. Намирацията се под водата и затова невидим за мен нежив незабавно изпълни заповедта и водата в близост до брега бързо се оцвети в тъмно виолетово.

Аз също трябваше да извадя кукри и да отрежа няколко недружелюбно настроени пипала, преди да успея да се присъединя към вампирите и Стил на брега.

Ейнджъл изплува на десетина метра от нас и очевидно от страх беше забравил, че не може да плува, защото бързо загреба към брега.

Посрещнах го, нагазил до колене във водата и готов във всеки един момент да отблъсна поредното нападение на подводните обитатели.

— Видя ли, а ти искаше да наемаш учител — казах аз, докато помагах на Ейнджъл да излезе на брега. — Ние безплатно те научихме да плуваш.

Зад нас на брега излезе и игленият вълк, стиснал със зъби зелено пипало, дълго около метър. Беше малко странно, защото определено не му бях заповядал да взема трофей.

ДЕЙСТВИЕ 6

— Ама че шум вдигнахте — каза Велхеор, посрещайки ни на брега. — По-точно, бълбукане.

Вампирът седеше на един клон и изглежда искрено се наслаждаваше на зрелището.

— Много смешно — изсумтях аз. — А не ни помогна, защото...

— Непременно ли ти трябва причина? — насмешливо попита вампирът.

Свих рамене.

Всъщност, толкова ли беше важна причината, щом аз така или иначе не разчитах особено на него. И между другото...

— Ставаш предсказуем — казах отмъстително.

— Трудно ли беше да ни помогнеш?! — намеси се Ейнджъл, нахвърляйки се с юмруци на Велхеор.

Явно непредвиденото къпане доста го бе изкарало от релси, защото никой с глава на раменете си не би се нахвърлил на Висш вампир, без да има зад гърба си малка армия. А още по-добре — голяма.

Велхеор хвана Ейнджъл за яката като непослушна домашна коана, разтърси го и го захвърли настрани. Тази кратка схватка мигновено повдигна настроението и на мен, и на Стил, и на нисшите вампири, запознали се със сина на Митис едва днес. Мисля, че дори и Велик, ако не беше нежив, щеше да изпита удоволствие от това зрелище.

— Огледайте внимателно — заповядах на вампирите. — Но не се губете от поглед. По принцип това вече не са Прокълнатите земи, но знае ли човек какво има.

— Тук е чисто — увери ни Стил.

— Предполагам, защото съществата от реката не са пуснали никого на тази страна — мрачно каза седналият на земята Ейнджъл.

Докато изсушавахме дрехите си с помощта на подходящи заклинания, аз се обърнах към Велхеор:

— Намери ли вече съобщението, оставен от Келнмиир?

— Намерих го — лекомислено отвърна вампирът. — Пише, че по-нататък има няколко входа към подземните тунели. Докато стигнем до тях, той ще ги огледа и ще ни остави подробен маршрут със следващото съобщение.

— Добре се справя — каза Стил. — Жалко само, че не се е сетил да използва тази ваша специална система от знаци, за да ни предупреди за онези подводни създания.

— Може и да ни е предупредил — замислено каза вампирът. — На онзи бряг имаше нещо от рода на: „Пазете се от подводните същества, те реагират на топлината на телата“ — но аз си помислих, че просто вятърът е счупил клона.

Ейнджъл буквално изрева:

— Заради теб едва не ме изядоха!

Дори не бях сигурен дали Велхеор е видял това съобщение от Келнмиир или си го беше измислил. А и на кого му пукаше, щом това така или иначе нямаше да промени нищо?

— Добре дошъл в моя свят, аз постоянно съм така — казах насмешливо.

— Борейки се с огромни пипала? — нервно попита Ейнджъл.

В един момент дори ми стана жал за сина на Митис, седнал на земята и напразно опитващ се да изчисти ливреята си от кръвта на подводните създания.

— Не, да съм жертва на тормоза на хилядолетен Висш вампир и да не мога да си отмъстя по никакъв начин.

Всъщност работех по този въпрос. Рано или късно щях да достигна достатъчно високо ниво на владение на Занаята или щеше да се появи подходяща възможност. Не знам как, не знам и кога, но непременно ще го проуча.

— Но как може така?! — не се успокояваше Ейнджъл. — Ако ни беше предупредил предварително, ти просто щеше да понижиш температурата между двата Въздушни щита и щяхме да избегнем всички тези проблеми!

— Но нямаше да е толкова забавно — намигна му Велхеор. — И на твоё място не бих викал така, все пак сме на вражеска територия.

Ейнджъл веднага млъкна, на продължи да хвърля ядосани погледи на вампира.

— Много ли ще вървим още? — обърнах се аз към Стил.

— До земите на шатерци ли? Не много. Но вие споменахте нещо за подземни тунели? Тук не мога да кажа нищо, Дхарм не е чувал за тях.

Погледнах въпросително Велхеор.

— Накъде вървим?

— Келнмиир е наблизил — отвърна вампирът. — Чака ни на входа към подземията.

Огледах се подозрително наоколо.

— И това ли го прочете по трупите на животни?

— Не, той самия ми го каза — вампирът се почука по слепоочието. — Телепатия. И изпреварвайки тъпите ви въпроси, по-рано не можех да се възползвам от нея, разстоянието беше прекалено голямо.

Докато бавно се предвижвахме в указаната посока, аз реших да задоволя любопитството си.

— Велхеор, всички ли Висши вампири владеят телепатия? Нещо не съм чувал преди за това.

— Ние не парадирате много със способностите си, нали знаеш — поясни вампирът. — Всички вампири владеят телепатия, но далеч не със всеки.

— Как така?

Вампирът въздъхна и се впусна в обяснения:

— Ами както между много близки хора с времето се появява връзка: започват да довършват изреченията си, да усещат предварително действията си, същото е и тук. Телепатичната връзка се образува само между близки вампири: роднини, съпрузи и съпруги или приятели.

— И какви са ограниченията за разстояние? — практически попита Стил.

— С всеки е различно — сви рамене вампирът. — Келнмиир го чувам от сто крачки, Итания — от двайсет.

Очевидно приятелството е доста по-силно от брака, поне за тези двамата.

— Но затова пък винаги усещам, че са живи — продължи вампирът. — Точно така разбрах, че Келнмиир се е върнал. И точно затова съм сигурен, че Алиса е все още жива, въпреки че за състоянието ѝ нищо определено не мога да кажа.

„Самият факт, че е жива, вече ме успокоява — помислих си с облекчение. — Жалко, че тези вампирски способности не могат да дадат повече информация.“

Велхеор заведе групата ни до малък овраг, частично скрит от ствола на едно разклонено дърво.

— Пристигнахме.

— И къде са тогава? — попита Ейнджъл, спирайки до нас. — Не виждам никого.

В следващия миг „водният“ рухна на земята, получавайки удар под коленете от изскочилия изпод земята Келнмиир. Ейнджъл дори не успя да извика, а вампирът вече стоеше над него с опрян в гърлото му крак.

— Нещо много дълго се забавихте — недоволно каза той вместо поздрав.

Вампирът беше облечен в обичайния си черен костюм и наметало с качулка, но тъй като слънцето вече беше изчезнало зад хоризонта, лицето му не беше скрито.

— Тапи^[1] — усмихна се Велхеор.

Не разбрах за какви тапи от бутилки ставаше дума и какво общо имаха с нашето закъснение, но реших да не задавам излишни въпроси.

— Търсихме водач — поясних аз. — Той ще ни помогне да се промъкнем незабелязано в Халифата и да намерим пленниците.

— М-да? — скептично огледа групата ни Келнмиир. — Чух ви от километър. Незабелязано се промъквали, как не.

— Кхх! Пуснете ме! — изхриптя от земята Ейнджъл.

Келнмиир погледна погнушено „водния“, махна крака си от гърлото му и демонстративно го избърса в тревата.

— Къде е Итания? — делово попита Велхеор.

— За пореден път отиде да прочиства подземията. Имам чувството, че ѝ харесва да е под земята — Келнмиир най-накрая ми обърна внимание. — Здравей, Закари.

Стиснахме си здраво ръцете и моят поглед веднага беше прикован от висящия на врата му амулет. Най-обикновен човешки палец. Може би мъжки. Да се гледа такова украшение беше доста неприятно и дори малко плашещо.

— Здравей, радвам се, че си жив — казах аз, като не намерих подходящи думи.

— И аз се радвам — усмихна се вампирът. — Но само за малко ви оставих и едва не убиват внучката ми.

— Вината е моя — съгласих се с вампира. — Но непременно ще я спасим.

— По-спокойно, спасителю — усмихна се Келнмиир. — Ти вече направи всичко, което можа. Но къде в това време се е мотал Велхеор?

— Вече ти казах — намръщи се вампирът. — При вида на тази библиотека и ти щеше да забравиш всичко.

Келнмиир присви очи.

— Смяташ, че бих зарязал внучката си заради някакви си книги?

— Не какви да са! — започна да спори Велхеор, но млъкна под строгия поглед на приятеля си.

Нисшите вампири почтително мълчаха, гледайки двамата Висши вампири, Стил, както обикновено, се затвори в себе си, но Ейнджъл отново започна да си търси белята.

— Който и да си ти, такова отношение е неприемливо — заяви на Келнмиир.

Вампирът така изглежда „водния“, че той побърза да млъкне и повече не се обади.

— Какви са сега плановете ни? — попитах аз и седнах на земята. Ако нещо бях научил от живота във форта, то това бе, че трябва да се почива при всяка отдала се възможност.

— Итания вече се връща — отговори вампирът. — Тя ще ни преведе по подземията до града на шатерци. Но все още не знаем накъде да вървим после.

— А как ще успее да ни преведе? — попита Стил. — Тоест искам да кажа, че всички подземни тунели са защитени с капани и зорко се охраняват. Направо е невъзможно.

— Итания си взе от подземията в Прокълнатите земи жезъл за управление на онези зъбати гадинки, с чиято помощ шатерци копаят тунели — поясни Келнмиир. — С тяхна помощ успя да заобиколи няколко опасни места, като прокопа неголеми проходи.

— За нищо подобно не съм чувал — озадачено каза Стил. — Що за създания са това?

Наложих да обяснявам на нисшите вампири и Стил (оказа се, че Дхарм не беше чувал нищо за използването на лисици за

прокопаване на подземни тунели) за какви точно създания става дума, и същевременно да кажа измисленото от Чез име.

— Какво пък, харесва ми — съгласи се Келнмиир. — Във всеки случай, дори да успеем да се промъкнем незабелязано на територията на Шатер, пак ще търсим доста дълго пленниците. Аз се считах за нелош специалист в областта на менталната магия, но шатерци са достигнали истински върхове. Така че няма откъде да съберем информация — той погледна изразително към Стил. — Ще можеш ли да ни помогнеш?

Стил леко се сви под погледа на червените очи на вампира.

— Ще опитам. В момента сме на няколко часа път пеша от зоната за сигурност на Шатерския халифат — той разчисти земята пред себе си и започна да рисува с пръст схематично изображение. — За разлика от форт Скол, тук зоната не е няколко стотин крачки, а огромно, напълно открито равно пространство, наблюдавано от всички страни от множество кули. Всички сгради в града са едноетажни, за сметка на това надолу продължават десетки етажи. Формата на сградите наподобява пирамида, основната част от която се намира под земята. Между другото, по цялата територия на Зекхар също има множество кули.

— Нищо ново не ни казваш — недоволно каза Велхеор.

Той явно говореше за себе си, защото аз това определено го чувах за първи път.

— Всички пленници ги държат на най-долните подземни етажи на централните сгради на града — продължи Стил. — Там са и помещенията за изтезания. Знаем как да отида там, но не мога да си представя как ще се мине през многобройната охрана. Както вече казах, шатерци на практика не се движат по повърхността — там всичко се вижда като на длан от кулите и да отидеш някъде незабелязано е абсолютно невъзможно. Вариантът е да отидем през подземията, но сами разбирате, че подземните тунели се контролират още по-лесно...

Всичко, което Стил каза след думата „изтезания“, възприех като през мъгла. Достатъчно беше само да си представя, че някой причинява болка на Алиса, и пред очите ми падна червена пелена, а слепоочията ми запулсираха от притока на кръв.

— Помещения за изтеза-ания — проточи Велхеор, сякаш нарочно за да издевателства над мен. — Каква прелест. Непременно трябва да минем през тях.

— Здравейте всички — раздаде се отгоре гласът на Итания.

Застанала на върха на оврага, тя обходи нашата компания с презрителен поглед и попита:

— Каква е тази тълпа?

— Спасители — ехидно поясни Велхеор. — Не е ли очевидно?

Итания беше във все същата елегантна черна рокля, но когато слезе при нас стана ясно, че ръстът ѝ значително е намалал. Ако преди тя бе висока почти колкото мен, сега едва стигаше до гърдите ми.

— Ъ-ъ-ъ... какво е станало с теб? — попитах предпазливо.

— Огномила се е — поясни Келнмиир.

Съдейки по непроницаемите погледи на Стил, Ейнджъл и нисшите вампири, и те, също като мен, чуваха тази дума за първи път в живота си.

— Какво означава това?

— Това означава, че да се бяга из подземията е много по-лесно, когато не си блъскаш главата в тавана — недоволно обясни вампирката и отмъстително добави: — Скоро ще разберете за какво става дума. Влизаме под земята и ме следвате. Хората там са пленници, а вие тук пикник си правите.

Бях наясно, че вампирката просто се подиграва, но въпреки това скочих от земята като опарен.

— Готов съм — казах бързо.

— Вие четиримата оставате тук — каза Итания, бегло поглеждайки към спътниците ми.

— Този е водачът ни — каза ѝ Келнмиир и посочи към Стил.

— Добре — веднага се съгласи вампирката. — Но останалият баласт нека ни чака в оврага и да не мърда оттук.

Този път Ейнджъл не започна да мърмори, а мълчаливо се съгласи със заповедта на вампирката. Всъщност и според мен той вече беше насъбрал достатъчно приключения по време на нашия поход през Прокълнатите земи. За неподготвен човек общуването с Велхеор и Келнмиир също можеше да се счита за сериозно изпитание. Мисля, че дори започвах да уважавам сина на Митис за това, че стигна толкова далеч заради приятелите си. Но ако три Висши вампира ти казват, че

трябва да стоиш в оврага и да чакаш, най-добре е да ги послушаш — този урок Ейнджъл явно беше усвоил. А на нисшите вампири им предстоеше да ни помагат в прекарването на спасените пленници през Прокълнатите земи, без енергията „вамп“ тази задача можеше значително да се усложни, което означаваше, че бяха твърде ценни.

Тъй като всички подземия на шатерци поглъщаха заклинанията, реших да оставя кокаления вълк да чака завръщането ни в оврага. И спомняйки си, че на Наив може да са му взели хапчетата, за всеки случай взех цяла шепа от тях от един от нисшите вампири, а след това ние петимата поехме в подземията.

Както се оказа, те изобщо не се отличаваха от прокопаните под Прокълнатите земи. Едва влязъл в подземния тунел, аз се опитах да създам съвсем просто заклинание и се уверих в правотата си. А и в своята безполезност. Единственото, което поне малко можеше да оправдае участието ми в спасителната операция, беше висящият на колана ми череп, способен да вдигне в най-краен случай дори тълпа неживи, както и способностите ми към забранената магия.

— Мълчете, докато не ви разреша да говорите — каза Итания, главно на мен и Стил. Помежду си вампирите спокойно можеха да комуникират чрез телепатия.

Съдейки по оскъдността на осветлението, шатерци явно доста добре виждаха в тъмното, но аз трябваше да вървя почти допирайки се в Итания. Стил нямаше подобни проблеми, очевидно Дхарм някак си беше споделил с него способността си да вижда в полумрака.

Докато Итания ни водеше през подземните тунели на шатерци, все още беше поносимо. Но когато стигнахме до коридорите, прокопани от самата нея, стана съвсем зле. Тунелите й бяха много тесни, а височината им не надвишаваше половин метър. Осветление изобщо нямаше, на вампирката явно не й беше до поставяне на светилници. Както беше предупредила още на повърхността, след третия или четвъртия удар в тавана аз окончателно се убедих в предимствата на ниския ръст.

Вампирката ненапразно беше прекарала толкова много време под земята. През целия път нито веднъж не се сблъскахме с охраната. Вярно, по-късно се изясни, че това е свързано не само с подходящия избор на път, но и с определена внимателно свършена работа. В един

от прокопаните от Итания подземните тунели имаше отклонение към малка зала, от която ясно се усещаше миризмата на кръв.

— Стил, това същото ли е, за което си мисля? — прошепнах аз.

— О, да — отвърна той. — Кажы благодаря, че не виждаш в тъмното.

— Тихо там — изсъска Итания. — И между другото, там има само тридесет и пет и половина пазачи.

За това къде е втората половина на единия от пазачите изобщо не исках да мисля. Не случайно са били женени с Велхеор, ох, не случайно.

Минаха няколко часа, преди Итания да спре и да каже:

— Това е, по-нататък започва територията на града. Ако пробием ето тази стена, ще се окажем в някаква сграда в покрайнините.

— И какви са по-нататъшните ни планове? — шепнешком попитах аз.

— Ще си сложим шатерски наметала и ще се опитаме да минем незабелязано — отговори Итания, докато ни раздаваше предварително сгънати дрехи. — Надявам се, че вашия водач ще успее да ни заведе на правилното място, в противен случай търсенето на пленниците може да се проточи безкрайно.

Преоблякохме се, после вампирите внимателно разровиха стената, разкривайки неголяма дупка, и преминахме в тухлен коридор. Изглеждаше малко по-различно от тунелите, изкопани с помощта на лисиците. Независимо от това солидната зидария не по-малко успешно абсорбираше енергията на всички заклинания. Дори за да поддържам най-елементарно Истинско зрение и да се огледам, трябваше да изразходвам много сила.

След това продължихме по коридора и минахме покрай пазач, който за щастие изобщо не ни обърна внимание, и после се качихме на следващия етаж. А после и на по следващия. Предполагам, че шатерци не очакваха да видят враг, появил се от нищото точно в центъра на града им, затова пазачите не се вглеждаха особено в лицата ни, а система от пропуски по подобие на използваната във форт Скол тук изобщо липсваше. Стил отлично говореше шатерски и периодично си разменяше кратки фрази със срещнатите хора, а понякога дори завързваше разговор.

Най-накрая Стил спря и каза:

— Мисля, че мога да ви заведа до мястото, където държат пленниците.

— Там сигурно ще е пълно с шатерци? — предположих аз. — А и всичко ще се охранява. Няма да ни пуснат просто така.

— Да — потвърди младежът. — Но аз знам начин да заобиколим охраната. В допълнение към основната система от подземни тунели има и скрита, за ръководния състав. Тя не стига навсякъде, но със сигурност ще я има на територията на помещенията за изтезания.

И отново при думата „изтезания“ мен ме втресе.

— Но има един проблем — продължи Стил. — Съществуват няколко комплекса за пленници, всеки с множество етажи, и аз понятие си нямам къде точно държат нашите приятели.

— Мога да намеря Алиса, ако се приближим достатъчно близо — увери го Келнмиир. — Води ни.

Вместо да продължим по коридорите, Стил ни вкара в някакъв кабинет. Приблизително така изглеждаха и работните кабинети в Академията: оскъдна обстановка, прости и здрави мебели. Съдейки по това, че вратата не беше заключена, едва ли щяхме да намерим нещо ценно. Но Стил явно разчиташе на нещо и започна внимателно да изследва стените на стаята.

— Колко още? — попита след известно време Итания. — Всеки момент може да забележат липсата на пазачите.

— Не е толкова лесно — спокойно отвърна Стил. — Някои подземни входи се скрити така старателно, че може и с години да ги търсиш, ако не знаеш съответната комбинация.

Той стоеше срещу стената и дърпаше ту дръжката на светилника, ту многобройните книги по полиците.

— А ти знаеш ли я? — попитах със съмнение.

— Конкретно тази — не, но знам общите принципи на направата им.

След поредната манипулация на Стил се раздаде тихо щракване и част от стената се плъзна встрани.

— Намерих я все пак — зарадва се младежът.

И ако в обикновените подземни тунели на шатерци осветлението варираше между „доста тъмничко“ и „о, виждам стъпало“, то тайният подземен тунел изобщо не се осветяваше. На нас със Стил ни се наложи да се придвижваме с опипване по стената. Алтернативата беше

да хванем някой от вампирите за ръка, но самата мисъл за това ме караше да потръпна.

След дълги минути, а може би и часове на блуждаене в тъмнината, отпред се появи тънък лъч светлина.

— Усещате ли го? — попита от тъмното Велхеор.

Тъй като помежду си вампирите общуваха с телепатия, явно въпросът беше адресиран към нас. Аз послушно подуших и усетих смътно позната противно-сладникава миризма...

— Помещенията за изтезания — изрази на глас мислите ми Стил. — Да, тунелът води точно там.

Приблжихме до вратата, изпод която заедно с отвратителната миризма проникваше и светлината.

— О, да — с треперещ от нетърпение глас каза Велхеор. — Пуснете ме първи.

Отпред се чуха звуци от борба, сякаш Велхеор изблъскваше от вратата Итания и Келнмиир.

— А ако вътре има някой — със закъснение каза Стил, но Велхеор вече буквално отнесе вратата и влетя в помещението.

— Късно е — въздъгнах тъжно и веднага се задавих.

Отвратителната миризма на гнила плът и ехото на изпитаната тук болка буквално се бяха пропили в стените на помещението. Дори ми се стори, че чувам далечните викове на измъчваните хора. Между другото, можеше и да не ми се е сторило, в сградата имаше много подобни помещения.

— Няма никой — каза Келнмиир, оглеждайки набързо залата. — Имахме късмет.

— Да продължим? — казах бързо, стараяйки се да гледам само в пода пред себе си.

Уви, дори и така успях да зърна с периферното си зрение нечий парченца плът по висящите инструменти за изтезания, както и петната кръв, покриващи всичко наоколо. Много неща бях видял през живота си, но явно се оказах неподготвен за това.

— Не гледай, не гледай — повтарях тихо на себе си.

— Стойте тук, докато ние обиколим по етажите и опитаем да намерим Алиса — каза ни Келнмиир.

— Чакай — казах бързо, продължавайки да гледам в пода. — Аз също мога да намеря Алиса, трябва ми само малко време...

— Действай — прекъсна ме вампирът. — А ние с Итания ще започнем както си знаем, етаж по етаж. Ако намериш приятелите си по-бързо от нас, ще ни извикаш чрез Велхеор, ще се постареем да не губим връзка.

И те с Итания изчезнаха зад вратата, очевидно водеща към коридора.

Със Стил бързо се спогледахме и прикривайки усти с краищата на наметките си, забързахме към вратата въпреки заповедта на вампира. Очевидно Келнмиир не беше отчел един малък фактор — че ние със Стил не бяхме манияци на тема насилие като Висшите вампири и просто физически не можехме да останем в това ужасно място. Уви, бяхме неприятно изненадани от факта, че вратата се оказа заключена отвън.

— Велхеор, не можеш ли да ни отвориш вратата? — попитах, без да се обръщам аз.

За съжаление не можехме да използваме заклинания, а за грубата сила отговаряше именно вампира, но той нещо не бързаше да ни помага.

— Ъ-ъ-ъ... Велхеор?

Трябваше да се обърна, но се стараех да не фокусирам погледа си никъде. Вампирът стоеше насред цялата тази гадост и подозрително подсмърчаше. Алергия от кръвта беше абсурдно да има, значи...

— Велхеор, ти да не плачеш? — попитах втрещено.

Вампирът изтри една сълза от бузата си.

— Само виж, какъв рядък разтегателен уред. Обхваща всякакви варианти... и толкова прецизни улеи за кръвта... „желязна дева“, столове за разпит, метални обувки. Та това е рай...

Докато изреждаше уредите за изтезания, на мен ми ставаше все по-лошо и по-лошо. Можех само да се радвам, че не бях ял от доста време, а и стомахът ми беше започнал да свиква с подобни гледки. Но самият аз никога нямаше да мога да свикна с това.

— Знаеш ли, в началото, когато почти не те познавах, аз те мислех за неадекватен, побъркан на тема насилие психар.

Стил мълчаливо кимна, съгласявайки се с мен, но така, че вампирът да не го забележи.

— Но сега вече знаеш, че съм добър и кротък?

— Не, само затвърдих мнението си — отговорих честно. — Твоето умиление изглежда дори някак трогателно, но сега имаме важна работа. Някога ще дойдеш тук на екскурзия без нас и ще се налюбуваш на воля.

— Непременно — сговорчиво се съгласи вампирът. — Тук дори има няколко приспособления, за които изобщо не съм чувал. Ще трябва да намеря някой от местните палачи и учтиво да го помоля да сподели опита си...

— Не точно сега! — повиших глас аз. — Или първо ни пусни оттук, а после си прави твоите експерименти.

— Ама че си досаден — изсумтя вампирът. — Добре, да вървим.

С едно единствено движение той изкърти вратата и я постави до зейналия отвор, при това без да вдига никакъв шум. Във всеки негов жест прозираше такава ловкост, сякаш се занимаваше с това всеки ден.

— И къде смяташ да ходиш? — озадачено ме попита Стил. — Келнмиир нареди да ги чакаме тук.

— Ще ги чакаме, но не точно в залата за изтезания — намръщих се аз. — Ще си присвоим за малко нечий кабинет или стаичка. Става ли?

— Става — съгласи се той.

— И същевременно ще оползотворим чакането — продължих да обяснявам, докато търсехме подходящо помещение. — Мисля, че мога да намеря пленниците по-бързо от тях...

Реших, че след пътуването в съня му няма смисъл да крия от Стил своите способности и накратко му казах за възможностите си.

Стил успя бързо да намери малко помещение, явяващо се нещо като килер. Оставяйки го на пост, аз седнах на пода, с лекота потънах в медитация и напуснах тялото си. С всеки път този процес ми се отдаваше все по-лесно и по-лесно, което не можеше да не ме радва.

„Надявам се, че Влад няма да ме достигне тук — помислих си неочаквано. — Това вече ще е наистина неприятно.“

Използвайки техниката, на която не толкова отдавна ме научи коварният вампир, аз си пожелах да науча къде точно държат Алиса и останалите.

Известно време не се случваше нищо и вече започвах да си мисля, че някъде съм сбъркал, когато бях буквално издърпан от стаичката и се понесох по безкрайните коридори. Внимателно

запомнях пътя, което не беше толкова лесно, тъй като понякога минавах направо през стените. Най-накрая дойде моментът, когато преминах през поредната каменна стена и се оказах в затворническа килия.

Сред десетината души в окъсани дрехи успях да видя няколко познати лица — Стори и Ленс. Но и тук не се задържах, а полетях нататък. И още в следващата килия видях Алиса. За моя безкрайна радост тя беше добре — заедно с останалите ми приятели споделяха обща килия с още няколко човека. Не знам какво правеха шатерци с пленниците, но много от тях изобщо не изглеждаха добре: изранени, мръсни, а един направо лежеше в безсъзнание, макар че можеше и просто да спи.

Алиса, Чез и Наив седяха заедно, облепени на каменната стена, и дремеха. По лицето на Чез се виждаха синини и няколко порязвания, а ръката на Наив, за мой ужас, беше превързана с парчета от дрехите му и изглеждаше сериозно пострадала.

— Алиса, дойдох за теб — казах тихо и несъзнателно се опитах да я погая по бузата. Разбира се, пръстите ми минаха през нея, но вампирката изведнъж трепна и отвори очи.

„Наистина ли почувства нещо?“ — помислих с примряло сърце.

Уви, оказа се, че беше чула стъпки, приближаващи килията. Вратата се отвори с противно скърцане, принуждавайки всички, в това число и Алиса, да подскочат рязко и да се обърнат към звука. В килията влязоха трима шатерци. Единият, явно главния, посочи няколко пленника, сред които се оказа и вампирката. Другите двама шатерци, използвайки жезлите си като тояги, започнаха да изправят пленниците на крака и да ги подреждат до вратата.

Когато дойде ред на Алиса, Наив я заслони с тяло и веднага получи силен удар в лицето. Шатерецът беше изненадващо бърз за обикновен човек — новоизпеченият нисш вампир изобщо не успя да реагира. Макар че може просто умората и получените рани да си казваха думата.

Стоях като безмълвен свидетел, без да мога да помогна на приятелите си, и само безсилно стисках юмруци от яд. Или все пак можех?

Спомних си Митис, който едва не уби леля ми направо от астралния свят. В пристъп на гняв протегнах ръка към шатереца. Тя

влезе без съпротива в гърдите му и там, някъде на мястото на сърцето му, почувствах топла пулсация. Стиснах рязко юмрук в това място и се постарях колкото се може по-ярко да си представя как сърцето му експлодира.

— Умри! — изкрещях яростно.

Шатерецът се олюля, очите му се разтвориха учудено, от устата му бликна фонтан кръв и той се свлече безжизнен на пода. Бях на път да се разправа по същия начин и с втория, но с изненада почувствах как буквално излитам от килията, пресичам за миг всички стени и се озовавам обратно в тялото си.

— Уф — възкликнах и отворих очи.

— Върна се — радостно каза Стил. — Много се уплаших, изобщо не ти усещах пулса.

— Всичко е наред. Намерих ги, но трябва да побързаме.

Скочих на крака и леко се олюлях. За миг изпитах усещането, че земята се клати под краката ми, но примигнах няколко пъти и всичко се нормализира. Изглежда действията ми в астралния свят отнемаха от силите ми и можех само да се надявам, че последствията няма да са сериозни.

Връщайки се в залата за мъчения, заварихме Велхеор зает с отвратително занимание — връзваше ръцете и краката на незнайно откъде появил се шатерец към уреда за разтягане.

— Какво правиш? — попитах леко стреснат.

— Защо не, щом вече съм в зала за мъчения — махна с ръка вампирът. — Жалко, разбира се, че трябваше да му запушвам устата...

Шатерецът гледаше вампира с обезумели от ужас очи, но кой знае защо изобщо не правеше опити да се измъкне. Може би причината беше в някаква психо блокировка в мозъка му, или в обърнатите под неестествен ъгъл китки и глезени.

— Нямаме време за това — едва ли не умолително казах аз. — Велхеор, можеш ли да извикаш тук Келнмиир и Итания? Знаем къде държат пленниците и мога да заведа всички там.

Казвайки това, аз с изненада осъзнах, че наистина помня всички коридори, по които ме прекара забранената магия. Може би не напразно формулирах въпроса точно така: „Искам да знам къде държат Алиса“. И аз наистина вече знаех.

— Извиках ги — веднага отговори Велхеор. — А докато дойдат, аз все пак ще довърша започнатото... Искате ли да погледате?

Ние със Стил мълчаливо се обърнахме и излязохме от залата в коридора, решавайки да изчакаме завръщането на вампирите там.

— Дхарм казва, че Велхеор дори него го плаши малко — съобщи ми Стил. — Макар че доскоро шатерецът не е познавал това чувство.

— О, този може да изплаши всекиго — усмихнах се аз. — Представяш ли си какво е правил, когато между Империята и вампирите още не е имало примирие! Това е истински страх.

Келнмиир се върна без Итания. Не знам къде беше изгубил бившата жена на Велхеор, но явно нямаше намерение да го обсъжда.

— Ти чакай тук с Велхеор — подхвърли вампирът на Стил, а мен сграбчи за ръката. — А ти идваш с мен.

И преди да успея да кажа каквото и да е, той ме повлече по коридора.

— Намерих Алиса — казах бързо. — Но трябва да вървим в обратна посока.

— Това няма да отнеме много време — без да се обръща, каза Келнмиир. — Тук наблизко намерихме още една зала за мъчения...

— И ти ли? — изненадах се аз и усетих как гневът ме залива. — Велхеор вече плака от умиление при вида на уредите и намери върху кого да ги изпробва. Но наистина сега не е времето! Алиса ще я местят от килията незнайно къде.

— Това е важно — троснато отвърна вампирът.

Не очаквах от Келнмиир такъв интерес към уредите за мъчение. Или го интересуваше нещо друго? Или някой друг...

— Канмиир? — предположих аз. — Знаеш къде е той?

Тичахме по коридорите и вампирът ме водеше толкова уверено, сякаш подробно беше изучавал картата на подземие.

— Той през цялото време се криеше от мен, но сега е силно отслабен от изтезанията и успях да усетя присъствието му.

— А аз защо съм ти?

— Това е семейна работа — поясни вампирът. — А ти вече си почти част от семейството. Мисля, че няма да е лошо, ако станеш свидетел на наказанието и после разкажеш за това на Алиса.

— Само ако не е прекалено... кърваво... — намръщих се аз.

Спряхме пред масивна стоманена врата.

— Да не мислиш, че ще започна да му свалям кожата или нещо подобно? — позволи си лека усмивка Келнмиир. — Аз да не съм Велхеор.

— Какво говориш, дори не съм си го помислял — излъгах аз.

Честно казано, не знам докъде бих стигнал, ако откъщвам за смъртта на любим човек. Да го одера? Да го правя в продължение на много години и старателно да го поръсвам с купища сол? Доста вероятно. За да бъда честен, дори не ми се мислеше за подобно нещо.

Вампирът удължи нокътя си и го използва вместо шперц. След няколко минути човъркане в ключалката вратата безшумно се отвори, разкривайки пред погледите ни малка килия за изтезания. Въпреки скромните размери на помещението инструментите бяха не по-малко, отколкото в залата, очаровала Велхеор. А на стената точно пред нас висеше окачен на вериги вампир. Разбира се, бях го виждал и преди. В Крайдол той наблюдаваше Съществото, а още по-рано, преди около двадесет — тридесет века, беше убил сестрата на Велхеор и любимата на Келнмиир. Съдейки по Алиса, явяваща се нейна далечна правнучка, имала е много красиво лице. А на туй отгоре Канмиир се падаше роден чичо на Келнмиир.

— Привет, Келнмиир — бодро поздрави вампирът. — Отдавна не сме се виждали.

Изненадващо, но пленникът изглеждаше напълно здрав. Не знам как го бяха мъчили, но вампирската регенерация явно се справяше с всички наранявания. Между другото, веднага се виждаше приликата между Канмиир и племенника му — същите черти на лицето, същите остри аристократични скули.

— Не ми говори — отвърна Келнмиир.

— Ти все още ли...

В следващия миг Келнмиир внезапно изчезна и се появи непосредствено до чичо си. Кукрито се заби в рамото на окования вампир.

— Казах ти, не говори. Умри мълчаливо.

Канмиир се усмихна криво:

— Що за цирк? Сякаш не знаеш, че това ножче не може да ме убие.

— Само ти така си мислиш — студено се усмихна в отговор Келнмиир. — По-добре кажи как се чувстваш.

Ножът все още стърчеше в рамото на вампира и започна да свети дори във видимия с просто око спектър. Приложих Истинското зрение и само се уверих, че ножът продължава да се изпълва с неизвестен за мен вид енергия.

— Какво става? — озадачено попита Канмиир. — Губя сили.

Хвърлих предпазлив поглед към вратата, опасявайки се от появата на шатерци, но не посмях да прекъсна разговора между вампирите. Все пак Келнмиир беше търсил убиеца на своята любима толкова много векове. Би било прекалено просто да го убие, като мушне нож в рамото му и без да каже нито дума.

— Вече си мъртъв — спокойно каза Келнмиир и уточни: — Мъртъв като вампир. В момента този артефакт изсмуква от теб цялата ти сила и бавно те превръща в обикновен човек.

— Но как?! — мигом загуби цялата си невъзмутимост Канмиир. — Няма такива артефакти! Лъжеш! Не може да вземеш и да направиш от Висш вампир обикновен човек!

— Това е малък подарък за голямата услуга, която направих на Кървавия бог — усмихна се вампирът. — Нашите кукри имат свойства, не позволяващи на раните да зараснат, но този нож е особен. Той е създаден специално за твоя случай.

— Затова ли ме удари в рамото? — разбиращо кимна вампирът и изведнъж напълно се успокои. — За да не умра веднага след като ми излезе цялата сила?

Келнмиир мълчаливо кимна.

Стояхме и наблюдавахме как силата излиза от вампира. Удивително, но дори и цветът на лицето му постепенно се промени, ставайки все по-малко блед.

— И после какво? — повтори въпроса си Канмиир.

Келнмиир изчака още известно време, после извади кукритото от рамото на чичо си.

— После ще те освободя. Можеш да бягаш оттук където си искаш.

— Просто така? — не повярва Канмиир.

За вампир, току-що загубил силата и безсмъртието си, той се държеше удивително спокойно.

— Аз убих вампира в теб — каза Келнмиир, извади от джоба си бяла дантелена кърпа и избърса кръвта от раната на бившия вампир. —

А окончателното убийство ще оставя на Велхеор. Той обича да ловува.

После показа на чичо си напоената с кръв кърпичка.

— По това той ще те намери навсякъде. Мисля, че имаш няколко дни преднина, докато ние тук се оправим с нашите си работи.

Келнмиир освободи вампира, като му остави прикована едната ръка.

— Съветвам те да бягаш колкото се може по-бързо и по-далеч. Много добре знаеш, че всички изтезания на шатерци за Велхеор са само лека замявка. А ти вече дори не си вампир.

Келнмиир ми кимна с глава, показвайки ми да тръгвам към вратата, а самият той се забави, за да каже няколко думи на чичо си. Не чух какво точно каза, но явно не беше обикновено „сбогом“.

— Велхеор ще получи подарък? — попитах, гледайки кърпичката в ръката си Келнмиир, когато напуснахме килията.

— Дори два — съгласи да вампирът. — А сега хайде да побързаме да помогнем на Алиса.

Обратният път отне още по-малко време, но все пак успях да задам на вампира интересуваният ме въпрос:

— Хей, ти толкова го изплаши с мъченията, ами ако изведнъж вземе и се самоубие, само и само да не попадне в ръцете на Велхеор?

— Не ме размивай — изсумтя вампирът. — Всеки иска да живее, особено безсмъртните същества, внезапно станали обикновени хора. Велхеор ще се позабавлява, като го преследва из целия свят.

В залата за мъчения вече ни чакаха щастливия Велхеор, леко одърпаната Итания и бледият като смъртта Стил. Причината за доброто настроение на най-кървавия вампир на хилядолетието и лошото състояние на Стил висеше на уреда за разтягане в не съвсем цяло състояние, но аз бях прекалено притеснен за Алиса, за да си позволя да се разсейвам от проблеми със стомаха.

— Къде се мотаете? — веднага попита Итания.

— Връщаме един дълг — поясни Келнмиир и внезапно, без предупреждение метна към вампира своето кукри: — Дръж, Велхеор!

Движението беше толкова мълниеносно, че ножът достигна целта си някъде по средата на името на вампира. Очевидно със способностите към Изкуството Велхеор беше загубил и част от ловкостта си, защото не успя да избегне мятането. Ножът влезе в рамото му и вампирът буквално беше захвърлен към стената. В очите

ме удари ярка червена светлина, а когато примигнах, видях, че ножът е изчезнал.

— Това пък какво беше? — озадачено попита Велхеор, разтърквайки рамото си.

— Ще ти хареса — увери го Келнмиир. — Намерих начин да ти върна силите. Вярно, не е точно твоята енергия, а тази на клана Миир, но така е дори още по-интересно, нали?

Велхеор застина, анализирайки усещанията си.

— Миир... но откъде? — и сам си отговори на въпроса: — Намери ли го?

— О, да — усмихна се Келнмиир. — Сега вече е най-обикновен човек и целият е на твое разположение.

Той му подаде напоената с кръв кърпичка. Велхеор я поднесе към лицето си и подуши.

— Да-а, усещам страх. Човешки страх.

— Твой е — усмихна се Келнмиир.

— О, това е като на рожден ден — плесна с ръце вампирът. — Уау, значи сега съм ти роднина? Е, поне от гледна точка на енергията.

— Да — сериозно кимна Келнмиир. — И вече ще те наричаме Велмиир.

— Не звучи много добре — усъмни се най-кървавият вампир на хилядолетието.

— За мен ти винаги ще бъдеш Велики — намигна му Итания.

На два пъти поех дълбоко дъх, за да се успокоя поне малко, и най-накрая казах:

— Сега, след като свършихте да се забавлявате с мъчения и да отмъщавате на дългогодишни врагове, ще може ли все пак да спасим моите приятели?!

[1] В оригинала „пробки“. Означава освен „тапи“ и „задръстване“ — бел.пр. ↑

ДЕЙСТВИЕ 7

Независимо от чувството, че отлично познавам пътя, придвижването към зданието, където държаха пленниците, се оказа не толкова просто. В един от преходите между нивата ни поискаха някакъв пропуск и точно тук, за първи път през целия път, вампирите оплескаха нещата, като позволиха на един от пазачите да избяга. Трина шатерци бяха неутрализирани за част от секундата, но четвъртият успя с невероятен скок да преодолее разстоянието от няколко крачки и да излезне в стената. И дори ударите на вбесения Висш вампир не успяха да се справят с каменния зид.

— Таен проход — уверено резюмира Стил, опипвайки каменната стена. — Докато разбере как се отваря, тук ще се напълни с хора.

— Значи продължаваме да си пробиваме път с бой — обобщил Келнмиир.

— Остана още малко — уверих вампира, спомняйки си пътя, изминат в астралния свят. — Да побързаме.

Престанахме да се преструваме на отиващи по невероятно важни задачи шатерци и побягнахме напред, спирайки само за да мога за пореден път да проверя запечатания в паметта ми път. Предполагам, че ни провървя, защото наистина успях да намеря пътя към мястото, където държаха пленниците.

— Тук! — зарадвано казах на вампирите. — На това ниво има няколко килии с пленници.

— Почистваме етажа — късо каза Келнмиир, най-вероятно за да можем аз и Стил да сме наясно какво правят.

Както и преди, вампирите практически без шум почистиха етажа от шатерци, а през това време аз и Стил се втурнахме да отваряме килиите. Изкъртвайки мощната стоманена брава от вратата, аз я разтворих и нахлух в килията, където държаха приятелите ми.

— Алиса, Чез, Наив!

Пленниците не разбраха веднага какво става, защото все още бях с черната шатерска дреха с триъгълника на гърдите, затова пък приятелите ми реагираха мигновено.

— Зак!

Не знам дали са ги държали гладни, дали са ги изтезавали или нещо друго, но Алиса се оказа до мен толкова бързо, сякаш бе използвала телепортация. Прегръщайки ме с цялата си вампирска сила, тя само по чудо не ми счупи ребрата.

— Знаех, че ще дойдеш за мен.

— Разбира се — глупаво усмихвайки се, отвърнах аз. — Как иначе. Извинявай, че закъснях, сама разбираш — Висшите вампири са като деца, непрекъснато се разсейват.

Алиса силно ме целуна по устните, проточвайки целувката цяла вечност.

— Кхм — прокашля се Чез, който стоеше до нас. — Всичко това е много мило, но бих искал поне да поздравя приятеля си. Алиса, не бъди егоистка.

Вампирката неохотно се отдръпна от мен, позволявайки ми да прегърна Чез и Наив.

— Какво ти е на ръката? — моментално попитах Викерс младши.

— Шатерците се забавляваха — небрежно отвърна той. — Нищо, ще ми израснат нови пръсти. Алиса така каза.

Ох, значи не са просто рани. Ама че животни. Надявам се, че онзи, който е направил това, е бил някъде на етаж, когато вампирите провеждаха чистката.

— Донесох ти хапчетата — опомних се аз, изсипвайки ги в подложената от Невил длан. — По-добре да си във форма.

Докато общувах с приятелите си, Стил и вампирите освободиха останалите затворници и неочаквано се оказа, че тук има около петдесет човека. Някои познавах добре, например Ленс и Стори, някои бях виждал във форта. Още десетина човека, съдейки по всичко, бяха пленени не в Прокълнатите земи, а някъде в Пограничните райони. Имаше даже двойка Висши вампири. Пленниците изобщо не изглеждаха добре: мръсни, уморени и пребити. Пленените в последната битка изглеждаха далеч по-бодро, но явно и те си бяха изпатили през денонощието, което бяха прекарали в килията.

Оглеждайки цялата тази тълпа, аз отчетливо осъзнах, че вече няма да можем да се измъкнем от тук толкова тихо, както по пътя насам. Особено като се има предвид, че един от пазачите на входа на

сградата избяга да извика помощ. Сега тримата Висши вампири определено нямаше да са достатъчни, за да защитят всички така, както защитаваха мен и Стил.

— Твърде много баласт — озвучи мислите ми Итания в типичния си безпardonен маниер.

— Ще се наложи да се разделим — кимнах аз. — Не можем да тичаме из подземията с такава тълпа. А и няколко групи ще имат по-голям шанс за оцеляване.

— Съгласен съм — кимна Келнмиир. — Първата група ще тръгне през подземията с Итания, втората ще поведе аз, по повърхността, а третата...

— Аз никого и никъде няма да водя — намеси се Велхеор. — Участието ми в спасяването на хора и така ще ми съсипе цялата репутация. След като се върна, ще ми се наложи сериозно да се заема с възстановяването ѝ.

Това обещание прозвуча доста зловещо, но никой не го оцени — всички повече се интересуваха от настоящето, а не от бъдещето.

— Тогава ще вдигаш шум и ще отвлечаш вниманието от нас — предложи Келнмиир.

— Това е точно работа за мен — доволно се озъби Велхеор. — Тъкмо ще проверя новите си способности и ще изпълня обещанието, дадено на Ревел.

— И какво е то? — не се сдържах аз.

И досега не разбирах как Велхеор успя да уговори плешивия Майстор да ни пусне от форта и в момента имах шанс да разбера тази тайна.

Червените очи на Велхеор блеснаха.

— Обещах му, че след нашето посещение от Зекхар няма да остане камък върху камък.

— Охо — възхитих се аз.

Малко самоуверено от негова страна, но напълно достоверно. Тоест, трима Висши вампири успяха да ни осигурят безпрепятствено преминаване до самия център на града. И не е ясно какво могат да направят, ако си поставят за цел да унищожат всичко наоколо.

— И така, две групи — обобщи Келнмиир. — Зак, Алиса и вие — той посочи Наив и още петнайсет човека — с мен, останалите — с Итания. Вел, вдигни повечко шум, за да забравят изцяло за нас.

— Ще забравят всичко на света — обеща Велхеор и се скри в един от коридорите.

За щастие, до момента никой от спасените затворници не се опита да настоява за някакви права или по някакъв начин да се намесва в разговора ни. Изглежда всички бяха прекалено изтомявани от плена и мъченията или просто бяха изплашени. И при това много от тях бяха пълноценни Майстори.

— Знаеш ли как да излезем на повърхността по-близо до реката? — обърнах се аз към Стил.

Приятелите ми учудено се вгледаха в него, сякаш бяха видели призрак. Всъщност може да се каже и така — когато попаднаха в плен, Стил все още беше невменяем. А сега изведнъж не само е здрав, но и има определени познания за Халифата.

— Не че е съвсем близо — отвърна Стил, преценявайки нещо наум и указа посоката. — Насам.

Разбира се, отпред тръгна Келнмиир, а ние го последвахме на известно разстояние, за да му дадем възможност да се справи с охраната без излишен шум. Най-отзад беше Наив, чийто вампирски възможности далеч превишаваха нашите, човешките. Може би най-отзад трябваше да е Алиса, тя превъзхождаше Наив в реакцията и уменията, но тя предпочете да остане с мен. А и аз не бих я пуснал да се отдалечи дори на крачка от мен. През целия път Алиса ме държеше за ръка толкова силно, сякаш се страхуваше, че изведнъж ще изчезна или ще се изгубя.

Все още не можех да повярвам, че успяхме да намерим и освободим пленниците. Разбира се, това беше само половината от работата, но все пак е учудващо, че все още никой не ни беше заловил. Преди време Велхеор ме убеждаваше, че охраната в Шатер е много силна. Разбира се, едва ли са очаквали, че неканените гости ще бъдат водени от шатерец и Висши вампири с многовековен опит във водене на тайни бойни операции.

— Чаках те — прошепна ми Алиса, когато за пореден път се притаихме в един от подземните проходи.

— Извинявай, че се забавих — отвърнах аз, прегърнах я и неизвестно защо измърморих: — Тапи.

— Какви тапи? — отдръпна се от мен вампирката. — Да не си пил?

— Просто глупава фраза, дочута от Велхеор — оправдах се аз.

Келнмиир премахна още двама пазачи и ние най-накрая започнахме да се изкачваме. Учудващо, но през цялото това време не срещнахме нито един цивилен шатерец. Подобна беше обстановката и в нашия форт Скол, но тук ставаше дума за цял град, пък бил той и на границата с Империята.

Изкачвайки се етаж след етаж, ние минахме през много помещения и стана невъзможно да останем незабелязани. Келнмиир уби първия изскочил пред нас шатерец, мятайки кукрито към него, а вторият, промъкнал се зад нас, беше свален с юнашки удар от Наив. Докато се доберем до повърхността, двама от спасените пленници загинаха заради неочаквани срещи с няколко шатерци.

Келнмиир за пореден път изчезна в прохода, водещ към етажа на повърхността, и оттам се чува приглушените звуци на кратък бой. Или по-точно — убийства. Едва ли някой тук можеше сериозно да се противопостави на Висш вампир в ръкопашен бой.

— Чисто е — каза той, надниквайки в коридора.

Изкачвайки се по стълбата след него, ние се озовахме в малка зала, очевидно представляваща столова. Някои от спасените пленници моментално се хвърлиха към тенджерите с храна, а ние с Келнмиир и Алиса бързо се отправихме към прозорците.

Отвън имаше много хора. Десетки, ако не и стотици шатерци в черни дрехи се строяваха на площада около огромен артефакт с формата на палачинка с крачета, висока горе-долу до кръста ми. Стана ясно защо успяхме да минем през подземията с такава лекота, без да срещнем наистина сериозна съпротива — всички местни обитатели бяха на повърхността и се събираха за поредната атака на форт Скол.

— Да не би да са ни засекли? — озадачено попита Алиса.

— Съмнявам се — отвърна Келнмиир, потвърждавайки мислите ми. — Дори да знаеха за нас, едва ли биха успели да съберат тук толкова народ.

Част от шатерци сложиха ръце върху кръга и изпод него веднага се появи черен дим. Постепенно той изпълни цялото пространство под краката на хората, докато не покри целия площад, а после напълно беззвучно каменният артефакт и шатерци започнаха да се издигат във въздуха.

— Ето значи с какво летят — възхитено каза Чез.

— Да почакаме, докато отлетят — практически предложи Келнмиир. — Иначе ще ни засекаат от въздуха.

— Не само ще ни засекаат, но и ще ни размажат — моментално се отзова Чез. — Да беше видял какво правят по време на бой. Такива заклинания хвърляха... направо ужас.

Алиса силно стисна ръката ми.

— Надявам се, че това наистина не е заради нас.

През това време бойната армада на шатерци се издигна достатъчно високо, за да закрие изгрыващите над небосвода луни.

— Отлитайте вече — промърморих аз.

Черният облак наистина се задвижи и бавно заплува към реката.

— Май ни се размина — облекчено въздъхна Алиса.

Шатерската армада прелетя над нас, подмина още няколко сгради и изведнъж застина точно над неутралната зона.

— Нещо не бързат много — намръщи се Келнмиир. — Сякаш нарочно ни отрязват пътя за бягство. Може би избягалият пазач все пак е успял да ги предупреди?

Опитах се да погледна през прозорците на другите сгради.

— Остава само да чакаме, докато Велхеор не ги разкара от нас.

— Нямаме време да чакаме — извика Наив, който беше останал да пази прохода към долните етажи. — Приближават се поне трийсет души. Разбира се, можем да опитаме да затрупаме стълбите, но това няма да ги забави много.

Слухът на нисшия вампир беше изумителен, затова за всеки случай уточних:

— На кой етаж са?

— Около десет етажа под нас. Вече девет.

Обърнах се към Келнмиир, за да го попитам какво да правим, но изведнъж забелязах, че с висящия на шията му пръст става нещо. Отлично разбиха, че моментът изобщо не беше подходящ, но не успях да премълча.

— Ъ-ъ-ъ... Келнмиир, нещо става с амулета ти.

— Какво?!

Той хвана амулета-пръст, свали го от шията си и започна внимателно да го изучава.

— Ох, не ми харесва това — произнесе вампирът.

И още как, на кой ще му хареса, когато украшенията му започнат да се разлагат? От друга страна, кой друг, освен него, ще носи подобна извратена украса? А през това време пръстът изчезваше пред очите ни: вече се показва бяла кост, а цялата плът просто се изпари. Не мина и минута и костта се разпадна на сива прах.

— И какво значи това? — предпазливо попитах аз, виждайки недоволството на вампира.

— Това означава, че един мой познат току-що се отпрати на оня свят — раздразнено отвърна вампирът. — Учи, учи, а полза — никаква. Пфу.

— Съчувствам ти — по инерция казах аз, без изобщо да разбирам за кого става дума.

Вампирът втренчи острия си поглед в мен.

— Съчувствай на нас. Насам тичат двайсет и трима души с бойни жезли. В затворено пространство ще ни разкъсат на парчета със заклинания и дори аз няма да мога да направя нищо.

„Охо, нима определи всичко толкова точно само по слух? — шашнах се аз. — Май напразно оставихме Наив на стража, можеше да хапне нещо.“

— И какво ще правим? — повторих въпроса си.

Раздаде се грохот и подът потрепери от силен удар.

— Ще бягаме!

Келнмиир изби вратата и се втурна към следващото здание, а ние го последвахме с цялата тълпа. За скрито придвижване и дума не можеше да става. Макар че вече се стъмни, луните осветяваха града доста добре, а и ако си спомним, че шатерци виждаха добре на тъмно... общо взето, нямаше на какво да разчитаме.

Дотичахме до следващата сграда и се долепихме до стената, старайки се да се държим извън зоната на видимост на висящия във въздуха черен облак.

— Ето сега вече ще започне истинската веселба — проблеснаха в мрака зъбите на Келнмиир. — Вижте как се разтичаха.

Разбира се, вече ни бяха забелязали и сега останалите на площада шатерци тичаха към нас, стискайки бойни жезли.

— Не трябва да оставаме на едно място! — нареди Келнмиир. — Следвайте ме, но не се скупчвайте в една група.

И в този момент се обади един от спасените Майстори. Сивокосият солиден мъж, изглеждащ доста опърпано, сложи ръка на рамото на вампира и тихо каза:

— Извинете, но тук, на повърхността, ние вече не сме, както каза вашата екстравагантна приятелка, баласт. Защо да бягаме, когато можем да отстъпваме предпазливо?

Стената на сградата ни прикриваше от висящия във въздуха черен облак, но за шатерците, останали на земята, се виждахме като на длан. Към нас вече летяха първите заклинания и аз припряно направих Универсална стена. Моето най-добро защитно заклинание издържа няколко удара и буквално се разпадна на прах, но енергийните топки, които преминаха, така и не ни докоснаха. Заклинанията бяха отбити от щит, превишаващ по сложност всичко, което някога бих могъл да създам. За него ударите на шатерци се оказаха не по-опасни от удари на пещчинки по каменна стена.

Бързо се обърнах, желяйки да разбера кой току-що ни спаси живота.

— Майстор Дефер — представи се мъжът, виждайки моето удивление. — Специалист по защитни заклинания. Имате нелош потенциал, добре е измислено, но на заклинанието ви му липсват много неща.

И още как, все пак съм първокурсник, а не опитен Майстор с дългогодишен стаж.

— Атакуваме! — раздаде се до мен гласът на друг Майстор и към тичащите срещу нас шатерци изригна потоп от бойни заклинания.

— А на мен това започва да ми харесва — доволно се озъби Келнмиир. — Наистина, защо да бягаме, когато можем да си тръгнем с гръм и трясък.

Какво пък, трябваше да предвидя, че Майсторите са безпомощни само в подземията, а тук ситуацията може коренно да се промени.

— Виж го ти дядката — възхитено цъкна с език Чез, наблюдавайки как защитният екран се справя с атаките на противника. — Това не ви е стандартно заклинание от учебника...

В същото време, независимо от кратката еуфория заради нашия малък успех, ние ясно разбяхме, че десетина Майстори няма да издържат в открит бой срещу няколкостотин шатерци дори минута. Затова, след като се защитихме от първия удар и отвърнахме на

атаката, ние се втурнахме към следващата сграда. Помагаше ни това, че архитектурата на Шатер не предвиждаше наличието на много прозорци — можеше да не се страхуваме от неочаквана стрела или метното от прозорец закланение. В същото време цялата територия отлично се виждаше от кулите, за което бързо ни напомниха няколко арбалетни стрели, отблъснати от предвидливо поставената от Майстор Дефер защита.

Успяхме да минем през три сгради, разменяйки си удари чрез заклинания с преследвачите, а после чух над главата си странно бучене и в следващия момент в очите ми удари ярък проблясък.

Тряс!

Дори не забелязах как се озовах на земята. В главата ми кънтяха камбани, а зрението ми отказваше да се фокусира върху обектите.

Алиса продължаваше да стиска ръката ми и ми помогна да се изправа.

— Какво стана?! — извиках аз, едва държейки се на крака.

— Да бягаме! — извика в отговор Алиса. — Удариха ни от въздуха!

Чез и Наив вече бяха напред, подкрепяйки се един друг, а Стил, Келнмиир и още няколко Майстори бяха до нас. Когато доуцукахме до следващата сграда и малко дойдох на себе си, стана ясно, че двама пленници са изчезнали.

— Затрупаха ги камъни — мрачно поясни Чез. — От сградата не остана нищо.

Обърнах се и наистина — на мястото на сградата имаше само яма с доста прилични размери. А към нас отново тичаха шатерци, при това — от няколко страни едновременно.

Майстор Дефер остана жив и отново ни прикри от атаките на нападателите, но това се оказа само временно спасение, защото към нас вече се приближаваше летящата черна армада. Показахме се в безизходна ситуация — можеше да избегнем удара по въздуха само ако се разделим, но без Майстор Дефер не можехме да устоим на многочислените атаки по земята.

— Може би трябва отново да слезем под земята? — неуверено предложих аз.

Вече тичахме към следващата сграда, когато от небето удари огромна топка енергия и земята зейна пред нас.

— Късно е — изпъшка Алиса.

Черният облак надвисна право над нас и от смъртта ни делиха само няколко мига.

— Обичам те — прошепна ми вампирката, стискайки още по-силно ръката ми.

— И аз — теб.

— Рано е да се прощавате с живота — насмешливо каза Келнмиир. — Нали имаме тайно оръжие.

Чу се силен трясък, сякаш някой пречупи на коляното си гигантско дърво, и черният облак над нас изведнъж се олюля и започна бавно да пада на земята.

— Велхеор! — досетих се аз.

Цялата армада на шатерци рухна върху стоящата недалеч от нас сграда.

„Изглежда той наистина възнамерява да изпълни даденото на Майстор Ревел обещание“ — изумено си помислих аз.

А ние отново бягахме от сграда към сграда, защитавайки се от постоянните магически атаки и понякога отвръщахме с подобни. Не знам как се справяха преминаващите през подземията под ръководството на Итания, но ние, както изглежда, събрахме около себе си целия град. Спасяваше ни само защитата на Майстор Дефер, но това не можеше да продължава вечно. Шатерци не се приближаваха твърде много, опасявайки се от ответни заклинания, но непрекъснато атакуваха щита, явно решили да ни изтощят. Вече всички, а не само изтощеният Майстор Дефер, поддържахме защитата, обновявайки я непрекъснато. За съжаление шатерци също смениха тактиката и започнаха да използват не само единични, но и групови заклинания, което съществено усложни защитата ни. Размерът и силата не енергийните топки се увеличи няколко пъти!

— Изглежда нямам друг изход, освен да използвам черепа — запъхтяно произнесох аз. — Рано или късно защитата няма да издържи. Трябва някак да ги разсеем.

— Чувствам се като паяк, след който тича цяла тълпа с чехли за масово поразяване в ръце — изхриптя Чез. — Представяш ли си, вече четири дни не съм ял нормално, а тук такива натоварвания...

— Слабак — изсумтя Алиса, която изглеждаше далеч по-бодра от всички ни, и загрижено ме погледна. — Зак, не прави глупости, това

е опасно за здравето ти. Спомни си какво стана, когато се опитваше да вдигнеш армия неживи.

Раздаде се тънък звук — изчезването на поредното защитно заклинание.

— А така ще съм в пълна безопасност — усмигнах се аз. — Имам една идея... може би ще успея да си запазя здравето и живота. Ей, Стил!

Той се обърна в движение.

— Какво?

— Как шатерци погребват мъртвите си?

— В гробници в покрайнините на града — отвърна той.

— Гробници? Обичам гробниците — потрих доволно ръце. — Гробниците са хубаво нещо. Води ни към тях.

И ние с прибежки от сграда в сграда забързахме в указаната от Стил посока. По пътя размишлявах над отдавна появилата се идея. Тъй като енергията, която използваше черепа, малко приличаше на енергията „вамп“, то беше напълно възможно създадените от Майсторите хапчета някак да ми помогнат. Разбира се, това беше пълно безумие, но защо пък не? Със сигурност няма да стане по-лошо.

— Виждате ли кръглата ниска сграда? — попита ни Стил след известно време. — Това е гробница.

Според мащабите на шатерци „ниската“ сграда се издигаше на половин метър над земята, а входът в нея повече приличаше на прозорец, отколкото на нормална врата.

— Ей, Наив — обърнах се аз към приятеля си. — Върни ми половината от хапчетата, които ти дадох.

— Ти си откачил! — моментално разбра идеята ми Алиса. — Хората и нисшите вампири имат напълно различен метаболизъм. Защо изобщо реши, че това ще помогне?

— Интуиция? — предположих аз, събирайки в шепата си дадените ми от Викерс младши хапчета.

— Може би ще успеем да измислим нещо друго — припряно каза вампирката, хващайки ме за ръката.

В обкръжаващата ни защитна стена постоянно удряха заклинания, но Майстор Дефер и останалите засега удържаха фронта. Само че не можехме да продължаваме дълго по този начин.

— Всичко ще бъде наред — уверих Алиса, освобождавайки ръката си от железните ѝ пръстчета. — Е, здравето си е мое, както се казва.

Въздъгнах и изпих наведнъж цялата шепа с хапчета. Вкусът им, както и на всички лекарства на друидите, се оказа преотвратителен. Затова пък подеждяха светкавично — моментално усетих прилив на сили, умиротворение и удивителна увереност в действията си. Сякаш всички мисли и емоции изведнъж се подредиха по рафтове, а аз огледах тази колекция и избрах най-важното.

— Алиса, слънчице, ще се омъжиш ли за мен?

— Какво?!

Алиса се втренчи в мен, забравяйки какво искаше да каже.

— Е, не сега, а когато приключи всичко — намигнах аз на любимата си. — И когато леля успее да се примири с новия член на семейство Никерс.

— Май започнахме да се разбираме с нея, докато работехме в Крайдол — неуверено каза вампирката и моментално се поправи: — Ей, нарочно ме разсейваш! Не трябва да използваш артефакта!

— Не отговори на въпроса ми — ухилих се аз.

— Разбира се, че съм съгласна! — моментално отвърна Алиса. — Но ние с теб никога няма да можем да имаме деца...

— Що за глупава дума „никога“ — казах аз. — Забрави ли, че пред нас има цял живот и достъп до безброй светове? Когато настъпи момента, ще решим този проблем.

Вярно, не се знае какво ще се наложи да платим за това, но по-добре да го мислим в друго време и в друга, по-приятна обстановка.

Целунах Алиса по устните и не можах да сдържа радостния си смях.

— А сега, извинявай, трябва бързичко да създам армия.

Всъщност не беше нужно да свалям черепа от колана си, но предпочетох да го взема в ръка и да я протегна пред себе си. Както се казва, ако ще се умира, поне да е красиво.

„Вдигни всички тук“ — мислено заповядах аз.

Истинското Зрение ми показа стотици отлитащи от артефакта заклинания. Те се шумгуваха в гробницата през отвора, служещ за вход, и изчезваха в тъмнината, а някъде под краката ни започна да се усеща лека вибрация.

— Тук сме прекалено открити — загрижено каза Алиса. — Нека поне да се преместим по-близо до стената.

Опитах се да направя поне крачка, но не успях. Усещането беше такова, сякаш краката ми изведнъж се превърнаха в дънери.

— Не мога — с леко учудване казах аз.

Стил се опита да ме хване за ръката, за да ми помогне, но неочаквано го удари виолетов разряд и го отхвърли назад.

— Охо — изненада се Чез. — Изглежда това нещо не иска да те прекъсват.

— Артефактът може да изсмуче от него всичките му сили!

Алиса се засили и скочи върху мен, надявайки се да ме събори, но и тя беше отблъсната, сякаш около мен се беше появил защитен екран от енергия „вамп“ или нещо подобно.

— Изглежда ще се наложи да изчакаме края на процеса — логично предположих аз, а мислено добавих: „Важното е да свърши преди да свърша аз“.

Шатерци най-накрая координираха магическите си удари и пробиха защитата на Майстор Дефер. Хората начело с Келнмиир се разбягаха в различни страни, за да не попаднат под продължаващите да се сипят върху нас енергийни топки.

— Майстор Дефер се изтощи — загрижено каза Алиса, стоейки до мен. — А ние не можем да издържим ударите на обединените им заклинания.

— Тогава се скрий зад стената — посъветвах я аз. — Мисля, че мен артефактът ще ме защити.

Следващият удар наистина беше насочен право към мен. Да стоя, без да имам възможност да помръдна, и да гледам право към приближаващата се енергийна топка с размер половината от височината ми — това се казва преживяване. Исках да замижа, но разбрах, че дори клепачите не ми се подчиняват. За щастие артефактът оправда надеждите ми и с лекота отби бойното заклинание.

А после всичко свърши изведнъж. От черепа престанаха да излитат заклинания, а самият той престана да свети и се разпадна на червен пясък в дланта ми. Вятърът моментално подхвана част от пясъчинките и ги метна към лицето ми.

— Апчхи — гръмко кихнах аз и изведнъж разбрах, че отново мога да се движа.

Земята под краката ни се разтресе като от силно земетресение, появиха се пукнатини, от които мигновено блъвна огън. Гробницата с грохот пропадна под земята и на нейно място изригна огнен стълб. А след огъня започнаха да се появяват неживите. Стотици и стотици червени скелети. Те непрекъснато излизаха и излизаха на повърхността, принуждавайки ни да отстъпваме крачка по крачка. Някои от тях излитаха във въздуха, използвайки заложените от артефакта възможности и моментално започнаха да търсят цели за нападение.

„Спрете“ — мислено изкомандвах аз идващите право към нас скелети, но те изобщо не реагираха на командата ми.

— Спрете! — извиках вече на глас.

Неживите не слушаха и настъпваха към нас. Изглежда, че след самоунищожаването на артефакта връзката ми с намиращите се в скелетите заклинания беше изгубена и те бяха станали неконтролируеми.

— Всички незабавно спрете да използвате Занаята! — рязко наредих аз. — Унищожете всички защитни заклинания!

За щастие, никой от Майсторите не започна да задава излишни въпроси и всички припряно изпълниха командата.

— Дори не се опитвайте да създадете и най-малкото заклинание, това ще привлече вниманието на неживите — за всеки случай поясних аз. — А сега да бягаме оттук без да се озъртаме.

Неживите се намираха точно между нас и шатерската армия. Най-вероятно те биха нападнали всичко, което се движи, но шатерци направиха твърде очаквана грешка — атакуваха скелетите с бойни заклинания. Енергията привлече вниманието на хиляди неживи и те се отказаха да преследват по-малката плячка — нас.

Легионът неживи влезе в бой с шатерци и ние успяхме безпрепятствено да излезем от Зекхар и да продължим бягството си.

ДЕЙСТВИЕ 8

Изглежда, че след появата на огромната армия неживи на шатерци не им беше до нас. По думите на Келнмиир, вдигнал се във въздуха да огледа за възможни преследвачи, оставените от нас места сега приличали на филиал на Великото гробище. Дори и ние от земята много добре виждахме надигащото се над града червено зарево и периодичните избухвания от заклинанията на неживите. В нощния полумрак това дори изглеждаше красиво.

„Е, оттеглих се от некромантията с гръм и трясък — помислих си, докато анализирах усещанията си. — И дори останах жив.“

А в оврага недалеч от реката вече ни чакаше групата на Итания.

— Защо се забавихте толкова дълго? — насмешливо попита вампирката. — От половин час вече ви чакаме.

Налягалите по тревата двайсетина спасени души кротко си почиваха и ако при тях имаше храна, отдалеч можеше да изглеждат, сякаш са дошли тук на пикник. Естествено, трябваше да се измият и да им се превържат множеството рани.

— Сигурно подземията са били празни? — предположи Келнмиир. — Защото шатерци от целия град ни бяха подгонили.

— Оправдавай се — изсумтя вампирката. — А къде е Велхеор?

— Ще ни настигне — махна с ръка Келнмиир.

За разлика от нас Итания, изглежда, не беше загубила нито един човек по време на бягството. Тук беше цялата компания на Ейнджъл, с изключение на Алик, няколко смътно познати ми скаути и все същата двойка подозрително държачи се Висши вампири. Разбира се, повечето далеч не бяха в най-добра форма след плена и не можеха да се движат самостоятелно, но на тях им помагаха нисшите вампири. Особена изненада за мен беше това, че кокаленият вълк търпеливо ме чакаше и с готовност откликна на мислената ми заповед да се приближи и да седне до мен. Артефактът се самоунищожи, но връзката ми с Велик, а вероятно и с останалите създадени по-рано от мен неживи, кой знае защо се беше запазила.

— А този какво прави тук? — шокирано ме попита Чез, сочейки към Ейнджъл.

— Сам поиска да дойде с нас — поясних аз, прегръщайки Алиса.

— Кой би си помислил — искрено се изненада вампирката. — Като видях приятелчетата му в съседната килия, си помислих, че е мъртъв или е останал във форта.

— Добре, убеди ме, една точка за „водните“ — изсумтя червенокосият ми приятел.

— И дълго ли смятаме да стоим тук? — докосна рамото ми Наив. — Че ми се иска да хапна, честно казано.

— Ами да, да побързаме — обърнах се аз към Келнмиир, който притеснено гледаше в посока на Шатер. — Да тръгваме към реката.

— А защо трябва да бързаме? — обади се Чез. — На шатерци вече не им е до нас — имат си проблеми с неживите, а летящата им армия Велхеор я свали.

— Да не мислиш, че шатерци имат само един летящ артефакт? — попита го Келнмиир.

Чез демонстративно махна с ръка.

— Ако имаха повече, щяха да нападнат форта с няколко армии наведнъж, а не с една.

— Не позна — перна му един по врата Итания.

— Вижте! — извика един от нисшите вампири.

Там, където допреди малко се виждаха само стълбове дим и проблясъци от бойни заклинания, се появи вече познатият ни черен облак — шатерци отново бяха вдигнали летящата си армия във въздуха.

— Всички да стават! — веднага реагирах аз.

Добрахме се до реката за рекордно кратко време. Вампирите помагаха да носим тези, които не можеха да тичат сами, а които можеха — тичаха с всички сили. Пределно ясно ни беше, че един удар на шатерци беше достатъчен да направи огромна яма, която да ни бъде едновременно гроб и надгробен насип.

А на брега ни догони раздърпания Велхеор, помъкнал над главата си дървена врата.

— Какво е това?! — попитах го озадачено.

— Врата — лаконично отвърна вампирът. — Ами ако сработи? Минаваме през реката и оттам хоп, веднага в Крайдол.

Уф, изобщо не бях помислил за нещо подобно. Ето какво значи нестандартно вампирско мислене. Това можеше значително да улесни живота ни!

— Освен това може да се ползва и за лодка — намигна вампирът. — А вие пак ли под вода?

— Вече не се крием — магнах с ръка аз. — Ще преминем с помощта на Въздушна платформа. Не искам нова среща с подводните обитатели, първата още ни държи влага.

Прекосяването на реката мина значително по-лесно, отколкото на идване. Нямаше нужда да се крием, а и освен това сега с нас имаше достатъчно Майстори, за да създадат с помощта на заклинания няколко платформи за преминаване на другия бряг. Но въпреки това шатерци бавно и със завидно постоянство ни настигаха.

Прекалено големите платформи можеха да се превърнат в лесна мишена, така че се прехвърляхме на групи от по десет човека. Аз като по чудо успях да убедя Алиса да тръгне с първата платформа заедно с Ейнджъл и неговите приятелчета. И точно навреме, защото едва успяха да стигнат до срещния бряг и шатерци се приближиха на достатъчно разстояние, за да открият огън.

Първата енергийна топка удари в брега, като порази единствено няколко дървета, но следващата попадна право във втората платформа, която тъкмо беше достигнала брега, и изхвърли няколко души във водата. Много ясно видях как паднаха. Подводните създания сякаш специално чакаха това, защото нещастниците веднага бяха уловени от многобройни пипала и завлечени под водата.

— Какво беше това?! — с разширени от ужас очи попита чакащият да тръгва заедно с мен Чез.

— А, това са местните подводни обитатели — отговорих, като сам бях в лек шок от видяното. — Нали ти казах за тях.

— Мислех, че говориш за някакви рибки, а не за такива чудовища! — Чез ме изгледа, сякаш съм луд. — И сега ще летим над тях? А ако могат да изскачат над водата?

— Да, за това не съм се сетил — смутих се аз. — Може би трябва да се издигнем малко по-високо.

Прехвърлихме се на последната платформа, създадена от вече добре познатия ни Майстор Дефер. Майсторът не я насочваше по права линия, а периодично сменяше посоката, и може би само това ни

спаси от бойните заклинания на неотменно приближаващия се към нас облак. Велхеор стоеше прегърнал вратата, говореше нещо с двама от спасените вампири и изобщо не обръщаше внимание на прелитащите покрай нас енергийни топки.

След слизането на брега хората от първите две платформи веднага бяха притичали под прикритието на дърветата и бяха навлезли в Прокълнатите земи на няколко стотин крачки, както беше планирано предварително. На брега ни чакаше само Алиса. Платформата стигна до брега, ние скочихме веднага на земята и избягахме по-далеч от реката.

— Алиса, няма нужда да стоиш на открито! — извиках аз, притичвайки до вампирката.

Ситнещият до мен кокален вълк седна в краката ми и склони глава, сякаш в знак на съгласие.

— Дори само за това, че ме качи на друга платформа, заслужаваш да те размажа — ядосано отвърна тя.

Велхеор веднага се зае да забива в земята рамката на вратата, явно възнамеряваше да се отправи към библиотеката направо оттук, а неговите събеседници — двата висши вампира, тръгнаха право към нас.

— Закари Никерс — обърна се към мен единият от тях.

— Няма нужда да ми благодарите за спасението — казах припряно и бързо стиснах протегнатата ръка. — Не е сега времето.

Вампирът за миг застина с отворена уста, но сграбчи ръката ми много здраво.

— Нямам и намерение — каза най-накрая. — От името на клана Сеон те обявявам за враг номер две.

Той пусна ръката ми и аз усетих, че в дланта ми остана нещо подобно на малка монета. Преди да успее да кажа каквото и да е, вампирът се опита да достигне с нокти до гърлото ми. И не успя да го направи само защото кокаленият вълк светкавично скочи и буквално разкъса вампира на две части. Сам, без никаква команда от моя страна.

Вторият вампир се хвърли към Велхеор, но той с лекота отблъсна атаката му, като с всички сили удари противника си с домъкнатата от Шатер врата. После се раздаде свистенето на разсичащата въздуха енергийна топка и на мястото, където стоеше Велхеор, удари бойно заклинание.

Отломките от вратата и останките на сеонеца се разлетяха на разни страни, но най-кървавият вампир на хилядолетието стоеше в образувалия се от взрива кратер, защитен от едва забележимо с невъоръжено око защитно поле.

— Лоша работа — недоволно каза той. — Мислех, че ще нападнат само теб. Идиоти! Заради тях загубихме вратата. Сега ще трябва да се мъкнем през Прокълнатите земи.

До нас удари още една енергийна топка и ние най-накрая се опомнихме и побързахме да се скрием в гората и да се присъединим към останалите. Там поне не можеха да ни виждат и им оставаше да мятат заклинанията си на сляпо.

Отдалечавайки се на достатъчно разстояние, ние с Алиса рязко спряхме и започнахме да тормозим Велхеор.

— Значи си знаел, че ще нападнат? — попитах аз, разглеждайки получената от вампира кърваво червена монета. — И какво ми е дал?

— Това е червен знак — охотно обясни Велхеор. — За това, че си нападнал замъка на клана Сеон, теб те обявяват за враг номер две. И сега за всеки сеонец ще е чест да ти отреже главата и да я занесе на клана.

Застинах на място и се ококорих от изненада.

— А откъде са разбрали, че изобщо съм бил там? — попитах озадачено.

— Аз им казах — топло се усмихна вампирът.

Виждали ли сте някога каква е „дружелюбната“ усмивка на вампир? Създава усещането, че си любимото му ястие, сервирано на златен поднос с ябълка в устата и гарнирано с пикантни подправки.

— Защо? — възмутено попита Алиса.

— Зак ме обиди, когато бях в затруднено положение и не можех да отвърна — охотно поясни вампирът. — Така постъпват само страхливците. Така че сега, когато го преследва целият клан Сеон, той ще може да докаже, че изобщо не е страхливец.

Ох, знаех си, че онзи изблик на гняв ще ми се върне тъпкано. Велхеор не беше от тези, които прощават обиди, но да си отмъсти така... Целият клан Сеон да ловува за главата ми? Май ще е по-добре да се преместя в Академията и да остана в нея до края на живота си. Там поне ще имам някакъв шанс да оцелея.

— На никого нищо не е длъжен да доказва! — ядоса се Алиса. — И защо на него му дадоха този знак, а на теб не?

— О, аз имам към четиридесет такива знаци от всички кланове — махна с ръка Велхеор. — Умориха се да ми ги дават. Между другото, това е повод за гордост, тъй като враг номер едно за тях съм аз.

Изведнъж почувствах как по тялото ми пробяга вълна на слабост и се олюлях, като едва останах на крака. Алиса веднага ме подхвана под ръката.

— Видя ли до какво го доведе! — изръмжа ядосано на Велхеор.

— Страхувам се, че не е от него — проговорих с усилие. — Позната ми е тази слабост, реакция е от използването на артефакта. Странно, че започва толкова късно...

Усещанията наистина напомняха на вече познатите ми резултати от претоварване на организма при вдигане на неживи. Може би прекалено повярвах в предположението си за положителното въздействие на хапчетата и се поотпуснах — забравих колко е опасно да се вдигат толкова много скелети.

— Трябва спешно да отиде във форта — притеснено каза Алиса.

— Тогава стига сме дърдорили — веднага каза Велхеор. — Да догоним останалите!

И ние тръгнахме. По-точно тръгнаха всички, освен мен, защото извадих късмета да съм на гърба на Велхеор. Не знам на кой му беше хрумнала идеята да повери толкова ценен товар на него, но от това не произлезе нищо добро. Вампирът ме носеше не особено внимателно и няколко пъти губих съзнание не от слабост, а от случайни удари на главата ми в стволите на дърветата. Макар че като си познавах вампира, по-скоро бих повярвал, че специално избира по-дебели стволове и ме размахва по-силно. За съжаление бях прекалено слаб дори за да прикрия лицето си с ръка и скоро то изглеждаше така, сякаш съм се бил доста здраво. Естествено, не можех да се видя, но усещането бе точно такова. За цялата ни спасителна експедиция не бях получил толкова много рани, колкото по обратния път. Добре, че изобщо стигнах жив до форта.

Промъкването през Прокълнатите земи се оказа не толкова просто. Тактиката „минаваме и никого не притесняваме“ не върши работа, когато се мъкнеш с тълпа от четиридесет души, някои от тях

сериозно ранени. Всички трябваше да положим доста усилия, няколко души загинаха, в това число и още един от петорката на Ейнджъл — Стори, разкъсаха го няколко неочаквано изскочили от земята лисици. Изглежда, че след като станаха ненужни на шатерци, те доста добре се бяха приспособили към живота в Прокълнатите земи, вливайки се с лекота в „сплотения колектив“ на мутиралите същества. Както и да го погледнеш, нали все пак са си разпределили помежду си територията, може дори и да са се били за място под слънцето. Определено беше време да се допълни справочникът на скаутите.

Във форта също не мина без ексцесии. Отначало изобщо не искаха да ни пуснат през портите, а когато най-накрая го направиха, веднага ни поставиха под карантина. Възможно ли е било да има поставена личност-шпионин, както навремето в Стил. Изненадващо, как аз самият не бях се сетил за нещо подобно, нали излизаше, че през цялото време на бягството от Зекхар сме били в сериозна опасност — във всеки един момент някой от спасените пленници е можел да ни се нахвърли.

Между другото, Стил още от карантината веднага го изпратих в Крайдол през библиотеката, така че да не попадне в ръцете на Майсторите. Същевременно той предаде на Невил и леля, че всички сме добре. Не се задържах под карантина, а веднага се озовах в кабинета на Орион. Друидът се зае сериозно с мен, като направи всички възможни и невъзможни изследвания и вля в мен, както ми се стори, запасите от лекарства за цяла година. В крайна сметка заслужих коментара „ще живее“ и бях благополучно изпратен да си отспя в казармата.

Проверката на приятелите ми не отне много време. Оказа се, че докато ни е нямало, учените от изследователския център бяха намерили начин да идентифицират обработените от шатерци хора, без да прибегват до продължителни анализи, отнемащи повече от ден. Сега цялата процедура продължаваше по-малко от час. Но въпреки това и въпреки възможността ми да ги лекувам доста се изнервих.

А на следващия ден във форта дойде чичо ми. Не го бях виждал от деня на битката в Крайдол, и оттогава беше видимо отпаднал: изглеждаше измъчен, уморен и може би дори леко объркан.

— Е, здравейте, герои — пресилено бодро поздрави той при влизането в нашата стая.

И четиримата си отспивахме след натоварения ден и затова не можахме убедително да изиграем приветливост. А и не се опитахме. Дори лежащият до вратата кокален вълк остави появата на госта без внимание.

— На „здравей“ ще отговарям след двацет часа — отговорих вяло и се зарових във възглавницата.

— А аз — след четиридесет — присъедини се към мен Чез.

Алиса и Наив продължаваха мирно да хъркат, без да обръщат никакво внимание на госта. Тези двамата нямаше да ги събуди дори война под прозорците.

— Давам ви двацет минути.

— И за какво е това бързане? — попитах аз, едва сдържайки прозявката си.

— Чакат ви в двореца — отговори чичо ми.

Вампирката скочи толкова рязко, че едва не ме остави пелтек до края на живота ми.

— В двореца?!

— Може и да не знаете, но за пълно политическо щастие на нашата Империя не й достига жив и здравомислещ Император — тъжно каза чичо. — И точно днес е денят, когато този пропуск ще бъде отстранен.

Алиса като вихрушка изхвърча от леглото, втурна се към банята и вече оттам попита:

— Поканили са ни за коронацията?!

— Семейство Митис сигурно също ще е там! — извика Чез и скочи на леглото.

Ромиус неодобрително изгледа приятеля ми:

— Че закъде без тях. Не се увличайте с приготвленията, така или иначе в столицата ви чака Елиза с цяла армия шивачи, фризьори и стилисти. Всички вие сега сте част от дом Никерс и трябва да изглеждате подобаващо.

— Страхотно! — извика от банята Алиса.

— Ще ви чакам след двацет минути при телепортите — каза чичо и излезе, давайки ни възможност да се приготвим на спокойствие.

Не бях забелязал Алиса да се увлича особено по дрехи и други подобни женски радости, но тя все пак беше момиче. При това много красиво. Мисля, че е създадена не само да пълзи из Прокълнатите земи и канализацията. Приеми, красиви рокли и танци — за това определено беше достойна.

Заставих се да стана от леглото и да последвам Чез в общата баня, тъй като нашата Алиса скоро нямаше да я освободи. Въпреки замаяността след всичко преживяно се чувствах доста добре. Във всеки случай дори самото осъзнаване, че всичките ми вътрешни органи бяха останали на местата си в оригиналния им вид, вече повдигаше настроението. За известно време се притеснявах, че експериментът ми с хапчетата на нисшите вампири ще се окаже неудачен и в един ужасен момент буквално ще се разпадна на части. Разбира се, имах доверие на Орион, но само глупак би тръгнал да се надцаква с артефакт от друг свят, е, или такива умни, но отчаяни хора като мен. Жив ли съм? Значи съм умен и отчаян. Ако бях умрял — щях да съм глупак. Желязна логика.

Алиса като по чудо успя да вземе душ за краткото време, за което ние с Чез се михме и подбутвахме Наив, така че почти не закъсняхме. За кратко се зачудих удачно ли е да вземам кокаления вълк, но в крайна сметка реших да не го оставям във форта. Не се знаеше какво може да се случи в столицата, по-добре Велик да ходи с мен за всеки случай. А и честно казано, той изглеждаше наистина страхотно.

Ромиус насмешливо коментира появата ни при телепортите:

— А Ейнджъл тръгна за столицата още преди половин час. Ето кой наистина е загрижен за репутацията на семейството си.

— За разлика от мен може да си има причини да бърза — усмихнах се аз. — Дали татенцето му няма проблеми със здравето?

— А ти откъде знаеш? — рязко се обърна чичо.

— Интуиция — отвърнах уклончиво. — Не закъсняваме ли вече?

Разбира се, бях решил да разкажа на чичо за сблъсъка ни с Митис, но в друга обстановка и при достатъчно свободно време.

— Наистина — съгласи се Ромиус, вземайки се бързо в ръце. — Тръгваме.

— Стоп, нека аз да съм първи! — мина пред мен Чез. — Долу дискриминацията!

И доволната му физиономия изчезна в блясъка на телепорта.

— За каква дискриминация говори? — озадачи се чичо.

— Ами всички се стараят да ме изпратят първи — поясних аз. — Като много ценна стока.

— Излишна мнителност — махна с ръка Ромиус. — Телепортите са защитени със заклинания-предпазители. Ако има недостиг на енергия, прехвърлянето просто няма да се състои.

Напоследък не ми вървеше много с телепортациите, но този път всичко мина спокойно. Явно дори и чичо да не се беше справил с Влад, най-малко беше ограничил влиянието му в Коридора на съдбата. Или просто вече не му беше до мен? Нямаше ли в края на краищата и други Човеци на съдбата във вселената, чиято жизнена енергия би могъл да изпие? Аз ли бях единственият?

Появихме се в залата на Академията, разменихме обичайните поздрави с дежурния, който се опули в кокаления вълк, но все пак го вписа с трепереща ръка във входящия дневник, и забързахме към изхода.

Лита ни посрещна с необичайно слънчево утро и приветливо разтворени „маргаритки“ по покривите. Признавам, бях малко отвикнал от магическите номера на неикономисващата енергия столица. Но и на столицата явно й предстоеше да свикне с нещо — хора се отдръпваха от кокаления ми питомец като от чума.

— Сега всички заедно отиваме в дома на семейство Никерс — нареди чичо. — Елиза вече трябва да се е върнала и да е подготвила всичко. Чака ви сериозен инструктаж: как да се обличате, какво и на кого да говорите, на кого да се усмихвате, на чия страна дори да не поглеждате.

— Мога ли да отскоча до вкъщи? — с надежда попита Чез.

— Не — раздразнено отвърна Ромиус. — И без това имаме прекалено малко време за подготовка.

— А в двореца хранят ли? — заинтересува се Наив. — Още не сме закусвали.

Чез се разкикоти:

— След това ще разказваш на всички как си отскочил в двореца просто да закусиш.

— Не непременно в двореца — смути се Викерс младши. — Съгласен съм и на скромна закусвалня някъде в покрайнините.

Тук вече всички се засмяхме, дори Ромиус си позволи лека усмивка.

Сменихме военната униформа с обикновени ливреи, затова не се откроявахме в тълпата, ако, разбира се, забравим за вървящия до мен скелет. Не трябва да пренебрегваме и Наив, който носеше ливрея на Майстор с маска и ръкавици, защитаващи го от слънчевите лъчи.

По пътя чичо все пак се смили над Наив и всички се отбихме до пазара, където си взехме по пирожка. Познавайки обиграността на леля в дворцовите интриги, не бих се изненадал, ако забрави да ни нахрани. Затова пък със сигурност нямаше да забрави да покани най-добрия фризьор в столицата.

Пред входа на къщата Алиса ме задържа и шепнешком попита:

— Ще ѝ кажеш ли?

— Е, все някога ще ѝ кажа — отвърнах уклончиво. — В подходящия момент.

Помнейки реакцията на леля на невинната шега за сватбата, не бързах да ѝ съобщавам, че вампирката от дневния клан ще става част от нашето семейство. Подобна новина щеше да доведе или до инфаркт за леля, или до сериозни травми за мен.

— Можеш да не бързаш — намигна тя. — Нали сам каза, че имаме цял живот пред нас. Не бих искала леля ти да ни го развали само защото си избрал неподходящ момент да ѝ съобщиш новината.

В къщата цареше истински хаос: навсякъде сновяха безброй смътно познати ми роднини, прислужнички и шивачи. Леля, облечена както винаги безупречно, със строга и идеално висока прическа, дирижираше цялата тази лудница.

— Най-накрая! — посрещна ни тя и изгледа неодобрително кокаления вълк. — Какво е това?

— Опитоменият ми нежив — охотно отговорих аз.

— В килера — сухо каза леля Елиза. — Не искам да плаши хората — тя премести погледа си към моите приятели. — Алиса, я побързо при онази жена да ти направи прическа. Останалите — при високия мъж, той ще оправи тези гнезда на главите ви.

„Е, аз също се радвам да те видя — помислих си с насмешка. — Много съм добре, благодаря, че попита, лельо.“

— Зак, Ромиус, елате с мен — заповяда леля.

Тя ни поведе към кабинета си, затвори плътно вратата и започнал да разпитва:

— Ромиус, как мина с Митис?

— Вече ти написах всичко в писмото — сви рамене чичо. — Поговорихме си много мило, той призна поражението си и обеща да гласува за когото му кажем. Разбира се, в замяна на това, че няма да огласяваме намерените улики.

— А може ли да е лъгал?

— Изглеждаше напълно сериозен — леко изненадано, сякаш и той самият не можеше да си повярва, каза Ромиус. — Но като че ли не се чувстваше много добре — през цялото време се мръщеше и потръпваше странно.

Тук вече не можах да сдържа прихването си и моментално се оказах под прицела на два подозрителни погледа.

— Знаеш ли нещо за това?

— О, знам много неща — отговорих честно. — Но ако започна да ви ги разказвам, до двореца ще стигнем след седмица. Просто приемете, че не лъже.

— Ще трябва сериозно да си поговорим — размаха ми пръст Ромиус.

— Тримата — допълни леля. — Зак, а как все пак спаси пленниците от Шатерския халифат? Чух, че Майстор Ревел дори се кани да те предлага за награда.

— Аз не бях сам — отбелязах смутено.

— Е, на нисшите вампири награда никой няма да даде — усмихна се Ромиус. — А Висшите вампири такова нещо никога няма да приемат. Така че ще трябва да отговаряш за всички.

— И все пак кажи с две думи какво стана — помоли леля.

Разказах колкото се може по-накратко за приключенията ни в Прокълнатите земи, като се стараех да прескачам особено опасните моменти. Между другото, това се оказа не толкова лесно, тъй като пътешествието ни се състоеше почти изцяло от тях.

— В края на краищата наистина си твърде безотговорен — обобщи леля. — Както и да е, за това ще говорим и друг път. Сега трябва да обсъдим предстоящите избори за Император.

Ох, ето че и този опасен момент настъпи.

— Кхм — прочистих си гърлото аз. — Извинявай, леля Елиза, но не съм готов...

— За какво говориш? — погледна ме леля.

Примигах изненадано.

— Ами нали искаше да ставам Император...

— Разбира се — съгласи се леля. — Но след петдесет-сто години. Сега си прекалено млад. Макар че потенциал определено имаш, но трябва още много да растеш.

— Тогава какво искаш да обсъдим? — озадачих се аз.

— Всъщност не се обръщам към теб — спокойно отвърна леля. — Можеш да се присъединиш към твоите приятели, а и нека да ти оправят косата, че направо е срамно да се върви с теб по улицата, да не говорим да се отива в двореца.

Мислено съжалих чичо и бързо напуснах кабинета, като в последния момент чух многообещаващите думи на леля:

— Ромиус, хайде да поговорим за твоето бъдеще...

Честно казано малко съжалих, че никой не ме беше научил на някои прости заклинания за подслушване. Щеше да ми е много интересно да разбера за какво ще говорят. Е, разбира се, бях радостен, че няма подобни планове за мен, но сега пък започнах сериозно да се притеснявам за чичо. Очевидно леля беше решила да предприеме масирана атака по всички фронтове, само и само да го убеди да се включи в борбата за трона. Нали съвсем доскоро Майсторите нямаха право да заемат обществени длъжности, в това число и да стават Императори. Сега всичко беше променено, но аз изобщо не можех да си представя, че новият закон касае и самия Император.

„О, ако това наистина е вярно, списъкът на претендентите за трона доста ще се промени“ — помислих си, като дори не направих опит да се припомня съотношението на силите между Високите домове.

При избора на Император положението на семейството беше важен, но далеч не решаващ фактор. Тоест знаменитият списък на претендентите по родствена връзка съществуваше, но далеч не беше единствения критерий за избор. Представителите на дванадесетте Високи домове се събираха в двореца и гласуваха за един от първите трима кандидати в списъка. И аз си нямах представа кой сега е в тази тройка, особено след влизане в сила на новия закон.

От Чез и Наив вече бяха успели да направят „нормални хора“, със зализани на една страна коси по последна мода. Не можах да сдържа усмивката си, която бързо премина в кикот.

— Ха-ха-ха — имитира ме Чез. — Ще те видим и теб после. Спомням си, че те обличаха в златисто и с прилепнали панталони.

Веднага ми мина желанието да се смея. А гледайки кръвожадно щракащите фризьорски ножици, усетих силно желание да избягам някъде по-далеч от тук.

— Закари, сядай по-бързо, спешно трябва да те спася! — патетично възкликна мършавият фризьор с подозрително женствени маниери.

Докато ми миеха главата и ми правеха новата прическа, приятелите ми ги обличаха в пригответените за тях тоалети. Разбира се, не ги облякоха в златисто, но по ръкавите на сребърните им сака се спускаха златни ленти със знака на семейство Никерс. А мен вече ме чакаше толкова омразният ми златен костюм — задължителните дрехи на наследниците на Високите домове по време на официални събития.

— Уау — опули се изведнъж Чез.

Обърнах се, проследявайки погледа му, и замръзнах, неспособен да кажа нито дума. Алиса, в страхотна бяла рокля със златни дантели по ръкавите, бавно и величествено слизаше по стълбите.

— Ти си просто невероятна — ахнах аз.

— Знам — доволно се усмихна вампирката. — Но все пак благодаря. Готови ли сте вече?

В този момент тъкмо обличах златното сако, панталоните още не бях ги сложил.

— Той определено е готов — веднага изтърси Чез.

Бързо нахлузих панталоните, изчервявайки се целия. За щастие неловкият момент мигновено беше забравен, още щом се хлопна вратата на втория етаж.

— Щом съм казал не, значи не — чухме раздражения глас на Ромиус.

— Кога най-сетне ще се научиш да мислиш и за някой друг освен за себе си?!

Това вече беше леля. Тя рядко повишаваше глас, но изглежда сега беше точно един от тези случаи.

— Край, разговорът е приключен — каза твърдо чичо, спускайки се надолу по стълбите. — О, Алиса, изглеждаш чудесно.

— А ние? — веднага попита Чез.

— И вие започнахте да приличате на хора — отговори вместо Ромиус леля. — А сега слушайте внимателно...

„Ох, сега ще започнат инструкциите“ — помислих си тъжно и се оказах прав. Леля Елиза цял час ни обясняваше с кого можем да говорим и с кого не можем. За какво е позволено да се говори и за какво и намек е забранено да се прави. Къде да застанем, как да застанем, колко да останем, в каква поза... Ненавиждам официалните мероприятия!

* * *

Това беше един много странен ден. Първо цялото ми, е, почти цялото ми семейство се събра заедно. Липсваха само родителите ми и чичо от страна на баща ми, но татко и мама явно не се интересуваха от живота ни, а Закериал-Константин засега не искаше да се появява в нашия свят. Затова пък тук бяха леля ми Елиза, Ромиус, близначките и още десетина по-далечни роднини начело със смътно познат ми дебел мъж, който май работеше в стражата на Мейн-Деск.

Огромната зала беше препълнена със семействата на Високите домове, а също така с пратеници на друидите, с Висши вампири от всичките четири клана (включително и онези драконовски сеонци) и с представители на Академията, начело с Майстор Ревел. А освен това тук бяха поканени и почти всички мои приятели и познати: Алиса, Чез, Невил с Мелиса, Наив с приятелката му, чието име бях забравил, Велхеор, Итания, Келнмиир, Даркин и дори няколко трола. Между другото, сред каменните фигури видях смътно познатото ми лице на трола, участвал навремето в защитата на Академията при атаката ѝ, мисля, че го наричаха Догрон. А и много други Майстори ни бяха добре познати: Майстор Шинесимус, Шорт, Ленди, Кейтен.

Много пъстра компания беше подбрана, нали? Но още по-странно се оказа мястото на събирането — Двореца на Императора. За да се разбере цялата невероятност на ситуацията трябва да поясня, че обикновено в двореца се допускаха само особено приближени

представители на Високите домове. Например аз до днес бях стъпвал тук един единствен път, и едва не ме стъпкаха в коридора, докато се възхищавах на висящите в двора летящи дървета.

— Виж — прошепна ми Алиса, разглеждайки с присъщото си любопитство гостите. — Даркин е с ново момиче.

— Охо, виж го ти умника — изненадах се аз. — А аз изобщо не й обърнах внимание, помислих, че само минава оттам.

— Ами да, разбира се — изкиска се Алиса. — Нисша вампирка в Двореца на Императора точно на коронацията само си минава. Майтапчия.

Загледах се в непознатото момиче.

— Красива е.

— Не се заглеждай — престорено сърдито каза вампирката и вече по-сериозно добави: — Всъщност така е по-добре, предишната му приятелка му докарваше прекалено много проблеми, а и на нас също.

Аз само кимнах мълчаливо и погледнах към самотно стоящия Чез. Тази вечер всички бяха по двойки, дори Велхеор и Итания стояха един до друг без да се карат, само моят риж приятел беше без момиче. Да, Натали Митис също присъстваше в залата, но се намираше в малко по-друга компания — Висок дом Митис беше събран в пълен състав колкото се може по-далеч от нас, сякаш намеквайки за явно противопоставяне.

Когато дойде време за гласуване, представителите на всички Високи домове се оттеглиха в кабинета. От Дом Никерс, разбира се, отиде леля Елиза, но от Митис кой знае защо не отиде Александър, а някакъв друг мъж.

— Това е братовчед му — поясни Ромиус. — Но се досещам защо Александър не отиде сам.

— Аха — разбиращо се усмихна Чез, вече запознат с някои подробности от политическите събития. — Да даде гласа си на основния враг не е много приятно. Някой дори би нарекъл това позорна загуба. Аз например.

Мисля, че знаех и друга причина за отсъствието на Александър Митис — не му понасяха особено добре лошите мисли към семейство Никерс. Само един поглед към доволното лице на леля ми можеше да дари бившия съветник на Императора със сериозна порция болка.

— За какво говорите? — попита Невил.

— Нека просто да кажем, че мнозина ще се изненадат от избора на Дом Митис — усмихнах се аз. — В известен смисъл ще е принудителен избор.

— Като говорим за принуда, и на мен в някои отношения не ми провървя — тъжно въздъхна Ромиус. — Предполагам, че това са последните ми мигове на свобода.

— Вие сте един от малкото хора, които смятат, че Императорският трон е особено фина форма на наказание — изхихика Алиса и погледна към мен.

Да, може би аз се отнасях към подобна „чест“ дори още по-лошо, отколкото той. Точно на това беше наблегнала леля Елиза, нагло изнудвайки Ромиус с това, че ако той откаже престола, ще трябва да го заема аз. Познавайки леля, бях сигурен, че ще е готова да направи Император дори домашния си любимец, само и само да не отстъпи поста на друг Висок дом. А така се бяха стекли обстоятелствата, че от нашето семейство само аз и чичо ми имахме право да претендираме за трона. В крайна сметка, след дълги препирни чичо все пак се съгласил да стане Император.

— Като ще говорим за наказания, тогава защо ние не можем да ядем, докато други се тъпчат колкото си искат? — неочаквано се намеси Наив. — Не е честно!

Той вече от доста време неотменно гледаше към пренебрегналия приличието човек, който с всички сили се наслаждаваше на местната кухня.

— Да ядеш преди коронацията е признак на лошо възпитание — за пореден път обясних на приятеля си. — Потърпи.

— Ей, аз го познавам този ядящия — неочаквано каза Чез.

Проследявайки погледа му, видях едър мъж, който беше заел цяла маса и явно не се интересуваеше особено от случващото се наоколо. Цялото му внимание беше посветено на множеството месни блюда.

— Витор — засмях се аз. — Най-големият любител на месо в Империята.

— Мисля, че и извън пределите ѝ — изсумтя Алиса.

Създаваше се впечатлението, сякаш командирът на стражата в Крайдол искаше да се наяде за години напред — вилицата и ножът

буквално летяха в ръцете му, карайки месото да изчезва от чиниите за броени секунди.

— А дълго ли ще се съвещават там? — попита Чез, хвърляйки нетърпеливи погледи към семейство Митис. Изглежда нямаше търпение да открадне Натали от нейните роднини.

— Ами да! Колко дълго? — веднага се присъедини към него Наив, преглъщайки с мъка. — Няма да издържа дълго.

— Още малко — успокоих приятеля си.

Съдейки по това, което бях прочел в книгите по история, понякога гласуването на Високите домове се проточвало до няколко часа, но този път би трябвало да се справят много по-бързо. За около пет минути. Инструктажът на леля, проведен преди да тръгнем, ни беше подготвил не само за общуването с местната аристокрация, но и за резултатите от гласуването. Аз дори си представях какво се случва: всички се разполагат в някакви специални, сигурно най-скъпите в Империята аристократични столове, а след това започват да гласуват. Първа гласува леля ми, и разбира се, гласът ѝ отива за Ромиус Никерс. Следващ да гласува би трябвало да е представителят на семейство Митис, и противно на очакванията на повечето присъстващи, той ще даде гласа си не за Александър, а за Ромиус. Останалите семейства, явно шашнати от избора на семейство Митис, не по-малко бързо ще усетят накъде духа вятърът и също ще гласуват за Ромиус. Единодушен избор!

Скоро представителите на Високите домове се върнаха с резултата и из залата се разнесе глас:

— Високите домове избраха! Да живее Императорът на Елирия — Ромиус Никерс!

Забелязах как чичо направи гримаса, но веднага си сложи спокойна и уверена усмивка и тръгна към центъра на залата. Е, беше го направил заради мен, но честно казано, някъде дълбоко в себе си чичо сигурно се гордееше със заетата позиция. В края на краищата да си Император си имаше и своите положителни страни.

Коронацията мина доста помпозно, колко ли струваха само фойерверките, създадени от най-добрите специалисти на Академията от огнения и въздушния факултети. А и другите факултети не останаха по-назад, показвайки красиво шоу с фонтани и растения. Ние с Алиса отново танцувахме, както в деня на нашето запознанство. Не беше

минало много време от онази вечер в „Златния полумесец“, но сякаш беше цял живот.

След танците ме хвана леля Елиза и като се извини на Алиса, ме отведе настрани за няколко думи. Предварително бях готов тези думи да не са много приятни, нали отново „позорих семейството“, като танцувах с вампирка, но леля успя да ме изненада.

— Зак — неочаквано меко каза леля, — каквото и неразбиране да имаше между нас преди, трябва да призная, че решението ти да постъпиш в Академията се оказа наистина правилно. Сгреших в плановете си за теб и ти ми доказа, че си способен на удивителни неща.

„Ох, лельо, дори представа си нямаш на какво наистина съм способен“ — помислих си аз и с усилие сдържах усмивката си.

— Това да не е извинение?

— Може и така да се каже — тънко се усмихна леля Елиза. — Ти си герой, Зак, и мисля, че твоите родители биха се гордели с теб. Аз се гордея.

Да-а, да чуя похвала от леля — това беше нещо удивително. За това си струваше да побъркам целия Шатерски халифат.

— Имам малък подарък за теб. Вече си достатъчно възрастен, за да престанеш да живееш с престарялата си леля — тя ми подаде изтъркан ключ. — Това е ключ от къщата, която някога принадлежеше на родителите ти. Там отдавна не живее никой, но по моя заповед я оправиха и я оборудваха със заклинания по последна дума на Занаята. Наслаждавай се на самостоятелния живот, още повече — леля погледна към чакащата ме вампирка — ако има някой, който да ти прави компания.

— Ъ-ъ-ъ... и нямаш нищо против? — попитах озадачено.

— Тя е добро момиче — въздъхна леля. — Преди година щях да те убия със собствените си ръце само за един поглед към нея, но сега всичко е различно. Ти стана самостоятелен и достоен представител на Дом Никерс, а ние вече поддържахме бизнес отношения с вампирите и троловете... Брак с вампирка? Вече не звучи толкова страшно.

„Тя и за това ли знае! — ужасих се аз. — Кога е успяла?!“

— Забавлявайте се — потупа ме по рамото леля.

* * *

Посрещнах поредното щастливо утро седнал на перваза, любувайки се на спящата на огромното легло вампирка. Тъмните ѝ кичури се разстилаха по белите възглавници, а стройното тяло съблазнително се очертаваше под тънкото копринено одеало. Лъч светлина от незакрития прозорец падаше на лицето на Алиса, но изобщо не ѝ пречеше да спи. Мисля, че все още не можехме да се отърсим напълно от живота във форта и сякаш се опитвахме да наваксаме за всички безсънни нощи в Прокълнатите земи.

Мина вече седмица от коронацията. Бойните действия на границата утигнаха, военното положение в Империята беше отменено, а необходимостта от присъствието на толкова много ученици на Академията и Майстори отпадна от само себе си. Ние с Алиса се наслаждавахме на уединение в луксозната къща в самия център на Лита, а вечер често хапвахме цялата компания в „Златния полумесец“. Изведнъж стана ясно, че племенникът на императора може да си позволи да погуляе малко в компанията на приятели. И дори това, че някои от тях не живееха в столицата, лесно се решаваше с помощта на телепортите.

Даркин го назначиха за ръководител на целия спонтанно създаден от мен Огнен орден, събрал в себе си нисши вампири, тролове и целия клан Ноос. Бедният вампир едва не получи удар, когато чу новината, но приятелката му прошепна нещо в ухото и той бързо се съвзе. Като цяло имах чувството, че е късметлия с новата си приятелка, въпреки че да се съди за това само от няколко срещи беше малко раничко.

Мелисия и Невил отидоха до Древната гора, така че тук работата изглеждаше наистина сериозна, защото друидката искаше да запознае годеника си със своите родители. Викерс старши хем беше щастлив, хем се тресеше от страх пред запознанството с истински древните друиди, нали според слуховете родителите на Мелисия биха могли да са очевидци дори и на раждането на нашите неспокойни хилядолетни вампири.

Между другото, за вампирите. Итания замина обратно в замъка си, като преди това за пореден път се скара с бившия си съпруг. Мисля,

че при тях това е нещо като традиция, придаваща на отношенията им някакъв чар и така любимия на Велхеор „ловен дух“. Самият Велхеор отново се окопа във Великата библиотека, заявявайки, че през следващите десет години изобщо няма да излезе от нея.

Чез с всички сили продължаваше да ухажва Натали Митис и изглежда дори се сприятели с Ейнджъл. Във всеки случай няколко пъти ги виждах на една маса и в разговора не се чуваха обиди, а това си беше сериозен прогрес.

Изглежда единственият наистина отговорен човек в моето обкръжение се оказа леля Елиза, неслучайно Ромиус веднага я назначи за първи съветник. Тя така ще се развърти, че нашият Император няма да смогва да подписва заповеди. За изненада на всички присъстващи на коронацията, за втори съветник Ромиус провъзгласи Келнмиир, и ако се съди по спокойствието на вампира, той го очакваше. Мислех, че трети ще бъде Майстор Ревел, чичо дори му предложи тази длъжност, но Майсторът вежливо отказа. Като се замисля, в това нямаше нищо изненадващо, тъй като шефът на службата за сигурност къде тайно, къде явно, управляваше цялата Академия. Мисля, че власт и така си имаше достатъчно, а отговорностите му бяха повече от достатъчно.

Няколко пъти се срещах в Коридора на съдбата с чичо си, но той отказа да ме учи на магията на драконите, заявявайки, че изобщо няма какъде да бързам. В някои отношения бях напълно съгласен с него, а и спокойният живот някак си не предразполагаше към експерименти с преходи в други светове. Освен това в мен все още беше дневникът му, така и не намирах време да го изуча.

Способностите ми към некромантията изчезнаха заедно с артефакта, но кокаленият вълк остана с мен. Въпреки че беше послушен и изпълняваше заповедите ми, неживият се държеше не съвсем нормално, като си позволяваше някои волности, все едно е най-обикновено животно. Ето сигурно и сега вълкът лежи в мазето до хранилището на „маг“, подхранващо домашните заклинания, и се наслаждава на магическия фон.

— Зак, за какво се замисли?

Докато размишлявах, Алиса се беше измъкнала изпод одеялото, приближила до мен и сега ме прегърна изотзад.

— Мисля си какъв съм късметлия — съвсем честно отвърнах аз.

— Ами да, сега си племенник на императора — насмешливо каза вампирката и леко ме ухапа по ухото.

— Не това имах предвид — усмихнах се аз. — Късметлия съм, защото ти си до мен.

Научих за семейството си почти всичко. Оставаше само един въпрос...

— Знаеш ли, Алиса, много бих искал да разбера какво толкова е предсказал моят чичо, че родителите ми да решат да блокират способностите ми към Занаята и да изчезнат от Империята.

— Мисля, че отговор на този въпрос могат да ти дадат единствено твоите родители — прошепна вампирката.

Кимнах безмълвно.

— Значи, към Шарените острови?

— Четеш ми мислите.

ЕПИЛОГ

— Уф, какъв наглец само!

Чез размаха юмрук към тавана и веднага си плати за рязкото движение с поредното падане от хамака. Ставайки на крака, той потърка натъртения си задник и имитира стария си приятел:

— „Има неща, които съм длъжен да направя сам.“ Сякаш можеш да направиш нещо без нас!

Стил с философско спокойствие постави пред страдащия от морска болест Наив третия поред леген и се прозя:

— Не викай така, ще събудиш Велхеор. Тогава ти ще играеш карти с него, аз вече всичко загубих...

— Всъщност не спя — обади се Велхеор. — Не е никакво удоволствие да се играе с неудачници като вас. Дори ви разреших да ползвате магия... бездарни същества.

— Да бе. Та ти сигурно цял живот само карти си играл — обиди се Стил.

— Ти също — напомни вампирът. — Освен това на теб ти помага и въображаемия ти приятел.

Преди да започнат да играят Стил наивно намекна, че още от най-ранно детство се е обучавал да играе карти, тъй като дядо му е бил потомствен професионален комарджия. Само че и трима такива дядовци едва ли щяха да спечелят срещу Висшия вампир.

— Ама че сравнение — изсумтя Стил.

Чез веднага започна да свива пръсти, пресмятайки разликата във възрастта на Велхеор и Стил, но пръстите му свършиха по-бързо от столетията.

— Яйца на дракони, изобщо не мога да дремна, все някой пречи — зловещо изръмжа вампирът, измъквайки се от хамака.

Още щом зае вертикално положение, Велхеор веднага извади бяла, изцапана с кръв носна кърпа, подуши я и се усмихна замечтано. Правеше го далеч не за първи път, но никой от приятелите не искаше

да рискува здравето си, проявявайки любопитство към подозрително извратената привичка.

— Аз мълча! — извикаха едновременно и тримата.

Дори Наив надигна за момент глава от легена заради този възглас.

— Спокойно, не сте вие — намръщи се той. — Тук един приятел ми задава глупави въпроси, пита къде съм, накъде плавам...

Всички се огледаха подозрително, но не видяха никакви приятели.

— Телепатия — поясни вампирът, почуквайки изразително с пръст в слепоочието си. — Наистина, накъде всъщност плаваме?

— Нямам представа — честно отвърна Стил. — Някъде към Шарените острови, но те са няколко десетки. Може да се качим и да попитаме Зак. Той със сигурност ще се учуди на нашето появяване.

— По-добре утре — неочаквано за всички каза Чез и смутено поясни: — Нека останат още малко насаме. Кораб, романтика, такива ми ти работи.

— Тогава да поиграем на карти? — моментално предложи вампирът. — След като нямате пари, хайде да играем на кръв. Все пак и аз трябва да се храня, докато сме на път.

— Не-не-не! — хорово отвърнаха всички.

Корабът се отдалечаваше към изгряващото слънце, оцветило морето в червено-оранжеви тонове. Вълните се удряха в борда, издигаха се като мокри огнени езици и се разпадаха в блестящи искрици-капчици. Ако някой гледаше това зрелище отстрани, сигурно би помислил, че корабът лети на вълните на огъня...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.